

Шелин Роджърс

Исторически
Романси

В пустинята на този
жесток свят
те намериха оазиса
на любовта!

Пустинен Гламък

ЕВРАЗИЯ 954-628-004-6

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ

ЕВЕЛИН РОДЖЪРС

ПУСТИНЕН ПЛАМЪК

chitanka.info

Когато претенциозната ѝ майка решава да я омъжи за едно празноглаво, високопоставено конте, Джейн Уърдингтън решава, че е дошло време да изостави фриволния живот на Ню Йорк. Тя се заема с трудната задача да открие отдавна изчезналия си брат и затова заминава за Триполи, където се надява да го освободи от джендема на жестокия паша. Джейн обаче не може да устои на очарованието на арогантния капитан на клипер, твърдо решен никога да не обвързва живота си с която и да е жена. В горещите пясъци на пустинята те намират оазиса на любовта.

ГЛАВА 1

Джейн погледна президента на Съединените щати и ѝ стана ясно, че не трябваше да си слага шапката с перо.

На нея, за разлика от останалите жени в семейството, не ѝ отиваха такива шапки. Как можеше да се надява на сериозно внимание от страна на държавния глава, който седеше със строг вид зад махагоновото си бюро, когато синьото ѝ сатенено боне заприличваше на сигнално флагче само щом си мръднеше главата.

Между гърдите ѝ се стече струйка пот.

— Господин президент — започна тя и за нещастие се задави. Закашля се мъчително, тъй като искаше да се прикрие, после се закрепи на ръба на стола и стисна здраво чантичката си: — Моля да ме извините... Господин президент, много съм ви благодарна, че се съгласихте да ме приемете...

Джеймс Медисън кимна тържествено с намерението да придвижи разговора по същество. Нямаше голям талант в любезниченето, в тази област бе силна първата дама, Доли, пред чиято сантименталност впрочем бе отстъпил, и сега се радваше на компанията на авторката на някакво трогателно писмо. Личното му мнение бе, че това е само излишна (ако от деликатност не си даваме труд да намерим по-точно определение) суетня около една отдавна забравена история.

Но мис Джейн Уърдингтън изглеждаше сериозно същество въпреки смешното си боне. Раздалечените ѝ очи гледаха интелигентно и бяха черни като косата ѝ. В тях гореше оня мъченически пламък, който му беше вече добре познат от очите на безбройните добрави до него просителки. Беше висока, забележимо по-висока от него, но кръстът ѝ бе тънък като фиданките, които Доли бе поръчала за поляната пред Белия дом.

— Твърдите, че брат ви е жив? — каза той.

— Знам, че е жив — каза Джейн и за да подсили твърдението си, кимна, от което перото ѝ подскочи. — Молбата ми е само да дадете

нареждане на консула ни в Триполи да се обърне към пашата, за да се осведомим къде се намира.

— Това ли е всичко?

— Ако предпочитате, бих могла да се обърна и към генералния консул в Танжер... Както мислите, че ще е най-добре.

Медисън потисна усмивката си и се загледа в молбата, която беше пристигнала преди няколко седмици. На Джейн не ѝ остана друго, освен да съзерцава голото му теме, докато той прелистваше изложението ѝ — около десетина страници с описания на усилията, положени от нея за издирването на Джош. Писма, молби, прошения, отправяни до няколкото правителствени чиновника, които бяха приели да я изслушат. И след толкова години мъки — до най-висшия чиновник на държавата. В ризата си с висока яка и жабо, надиплено над жилетката на черния му костюм, президентът изглеждаше внушителен въпреки своите метър и шестдесет и крехката си фигура. Беше и интелигентен. Дори политическите му врагове го признаваха, включително и свръхкритичният ѝ втори баща, адвокат с кантори във Вашингтон и Ню Йорк.

Президентът би трябвало да види как си е изляла душата във всяка дума. Знаеше, че нейната увереност, нейните чувства са главният ѝ аргумент. Джош беше изчезнал преди тринадесет години, което беше повече от половината и живот. За нея отсъствието и мълчанието му не доказваха, че е умрял, а че е изпаднал в ужасна беда. Там някъде, в някой гъмжащ от плъхове затвор в Триполи или в някой далечен край на Сахара, изгарян от безмилостното слънце, той се надяваше да бъде спасен от някого.

Целият свят бе приел неговата кончина. С изключение на Джейн, която трябваше да го спаси.

Медисън най-после остави свитъка и срещна погледа на Джейн. Проницателните му сини очи като че ли прочетоха мислите ѝ.

Така да е! Тя нямаше какво да крие. Стига нейното правителство и правителството в Триполи да постъпваха по същия начин...

На президента му хареса твърдостта, с която мис Уърдингтън отвърна на погледа му. Във Вашингтон имаше твърде много лукави очи и твърде много отровни езици, чиито фалшиви слова кънтяха в правителствените зали, чиито витиевати лъжи имаха вкуса на сладък

мед и ефекта на развалено свинско. Трябваше да запомни това — мед и... свинско! Доли ще има да се смее.

Медисън се опита да се съсредоточи върху неприятната тема:

— Вие, разбира се, знаете, че когато корабът на брат ви...

— „Филадельфия“ — каза Джейн.

— „Филадельфия“, разбира се. Кога е влязъл в пристанището на Триполи?

— През 1803 година, господин президент. Преди много време.

— Известни са ми фактите, мис Уърдингтън — с лек укор каза президентът, — тъй като по това време бях държавен секретар на мистър Джеферсън. Спомням си също, че името Джошуа Уърдингтън не беше споменато в списъка на взетите в плен моряци. Нито пък осемнадесет месеца по-късно, когато пашата ги освободи.

— Триста и един офицери и моряци — невъзмутимо допълни Джейн, — освободени, след като са отдали честта си. Би трябвало да бъдат треста и двама.

— Изглеждате твърде сигурна — каза Медисън и посочи молбата ѝ, — а нямате никакви доказателства, които да подкрепят твърдението ви, че брат ви е стъпил в Триполи.

— Имам писмата му, които доказват, че е бил на борда на кораба — отговори Джейн и шумно отвори чантичката си.

— Не, не е нужно да ми ги показвате. Вярвам ви. Освен това често сте ги цитирали в молбата си. Въпросът е във времето, изминало оттогава. След тринадесет години вие, без каквото и да е писмено доказателство или устно свидетелство, продължавате да вярвате, че той е бил взет в плен заедно с другите смели офицери и хора от екипажа. Които, бих добавил, са се заклели, че за последен път са видели тялото на младежа тогава, когато се е носело по вълните в пристанището — тогава, когато стражите на пашата са нападнали кораба.

Медисън искаше да изрече по-любезно това, което му се струваше логично заключение, но не виждаше как едновременно да бъде и откровен.

— Трябва да приемете вероятността, мис Уърдингтън, че брат ви просто не е излязъл от морето...

Джейн запази спокойствие. Много пъти беше чувала тези думи и нямаше намерение да се огъва под тях, дори когато бяха изречени от

самия президент.

— Брат ми е отличен плувец.

— Може да се е наранил, когато корабът е заседнал в плитчините, и поради това да не е могъл да се спаси.

Джейн вирна брадичка:

— Не е бил ранен!

— Да не би да сте обладана от сили, чрез които можете да виждате в миналото?

— Джош и аз бяхме много близки, господин президент. Сърцето ми щеше да ми подсказва, ако е мъртъв, а то настоява, че е жив. Не мога да не му вярвам.

Джейн усети прилив на любов към високото момче, което в мислите ѝ беше на четиринадесет години. Беше страхотно интелигентен и когато Милисът не беше наоколо, непрекъснато се смееше. Не беше възможно този смях да е замлъкнал.

— Имате ли братя или сестри, господин президент?

— Трима братя и три сестри, и повече от двадесет племеннички и племенници отгоре на това. Ние сме сплотено семейство, но аз не смея да твърдя, че знам какво става с тях в по-голяма степен от тази, в която те ме осведомяват за себе си в кореспонденцията ни. Предполагам, че това се отнася за повечето семейства.

„Но не и за моето!“

Джейн въздъхна и запази тези думи за себе си. Разговорът отиваше на зле. Опитите ѝ да облече в думи всичката си мъка и любов ѝ придаваха вид на вироглав всезнайко — в най-добрия случай. В най-лошия приличаше на побъркана женица, изпаднала в истерия, макар и лека.

Забеляза, че президентът поглежда към стенния часовник, закачен над камината, и сърцето ѝ се смрази. Може да беше и вироглава, може и да приличаше на побъркана, но бе достатъчно умна да се съобрази с неизбежното.

— Мога ли да приема, господин президент, че вие няма да пишете на пашата на Триполи и от мое име да го помолите за информация относно случая Джошуа Уърдингтън, камериер на кораба „Филаделфия“?

— Юсуф Караманли е горд и могъщ управник.

— Искате да кажете — тиранин?

— Тази дума не се използва като термин в дипломатическите среди. — Очите на Медисън проблеснаха. — Но не е съвсем неточна.

— Той е собственик на пиратския кораб, който „Филаделфия“ преследвала, преди да се натъкне на рифовете.

— Това не е напълно вярно. Той е покровителствал този кораб, както и други. Тъй като нямаме явни доказателства, можем само да предполагаме, че се е облагодетелствал от техните дейности по крайбрежието на Северна Африка. Както е посочено в молбата ви, вие имате кореспонденция с него.

— Писах му, но не получих отговор.

— Е, вероятно мълчанието му е един вид отговор. — Медисън я погледна тържествено. Всъщност душата му беше угнетена от задължения като този разговор. — Ще ви удостоя с един категоричен отговор, но — уви! — той не е този, който ще ви зарадва. Въпросът с пленниците, взети през 1803 година от кораба „Филаделфия“, принадлежащ на Съединените американски щати, е приключен веднъж завинаги през 1805 година, когато всички бяха упоменати или като освободени, или като официално приети за мъртви. Струва ми се, че шестима са загинали по време на това изпитание. Те всички са били идентифицирани и семействата им са били уведомени. Никога, на нито едно място обаче не се споменава името на Джошуа Уърдингтън — нито в затворническите списъци, които лично нашият консул е проучил, нито по време на аудиенцията с паша Караманли.

Медисън стана:

— Затова, за ваше собствено успокоение, трябва да приемете истината. За последен път брат ви е бил видян жив следобеда на 31 октомври 1803 година, т.е. видели са как вълните подхвърлят тялото му в пристанището на Триполи. Сега, през 1816 година, вие трябва да приемете фактите, които ви излагам. Оплачете го и оставете душата му да почива в мир. След това се помолете на господ бог за своя собствен живот.

Джейн скоро се намери извън градската резиденция на Пенсилвания авеню, която президентът обитаваше по време на ремонти в Белия дом. Тя закрепил бонето си за стотен път от сутринта

насам и си помисли дали аудиенцията ѝ при президента не е причинила по-скоро зло, отколкото добро.

— Желаете ли карета? — попита портиерът.

Джейн кимна разсеяно. Вятърът зафуча надолу по улицата и тя закопча мантията си плътно по врата. Във Вашингтон дори и през късна пролет беше студено. Дърветата от двете страни на алеята едва бяха започнали да напълват. Ниско надвисналите облаци имаха оловносив цвят и изглеждаха отрупани със сняг.

Портиерът даде знак на една минаваща карета. Джейн се качи вътре, като почти не забеляза, че снажният човек ѝ помогна. Даде на кочияша нареждания да кара към градската къща на втория ѝ баща, отпусна се назад и се загледа празно през прозореца в преминаващия пред очите ѝ градски пейзаж. Почти нищо не забелязваше.

Беше толкова сигурна в своята кауза през всичките години. Беше запазила силна вярата си въпреки скептицизма на майка си, на заварената си сестра и на поредицата си бащи, които — всеки на свой ред — се опитваха да я убеждават, че Джош живее само в нейната памет. Рандолф Форбс, последният съпруг на Милисът, беше най-лош.

— Получил си е заслуженото, щом като е избягал така и е оставил бедната ти майка — беше ѝ казал малко след сватбата, от която вече бяха изминали три години.

Бедната ѝ майка! Милисът Катрин Шанън Тейлър Уърдингтън Хоган Киндред Форбс не беше бедна от първата си женитба насам, когато е била на 20 години и, както Джейн бе разбрала от съответните брачно и кръщелно свидетелства, вече е очаквала Мерибет. Милата Мерибет! Любимката на мама! Само че тя никога не им разреши да ѝ викат мамо или майко. Трябваше да я наричат Милисът. Джейн и Джош, когато още си беше у дома, изпълняваха това, също и Мерибет. Но тя, четири години по-голяма от Джейн и две — от Джош, го правеше с лекота, тъй като с Милисът имаха почти еднакви разсъждения.

„О, Джош! — прошепна Джейн в затвореното пространство на каретата. — Да се откажа ли? Наистина ли си мъртъв!“

Тя почака за отговор, но чу само тропота на конските копита по паважа, скърцането на пружините и бавните, тъжни удари на сърцето си. В очите ѝ бликнаха сълзи, което рядко ѝ се случваше, когато си

спомняше годините във фермата Уърдингтън във Вирджиния. Прекарвах времето повече с баща си, отколкото с Милисънт, която предпочиташе градския живот. А по-късно, когато той умря, те бяха все заедно със стареещата му майка, любимата им баба Уърд.

Беше казала на президента, че са били близки. Но знаеше, че той не би могъл да разбере колко много зависеха един от друг. В обичта си, във верността си, във веселието си.

Като изключим язденето в тази част на фермата, която Милисънт с неудоволствие се бе съгласила да не продава, Джейн всъщност от години не беше се веселила. Особено след смъртта на баба им, когато бяха отишли в къщата на Милисънт в Ню Йорк, при сестра си Мерибет, при последния си „втори“ баща. Тя и Джош се заклеха тогава вечно да бъдат верни един на друг. Тъй като и двамата бяха страстни читатели, бяха употребили всички високопарни слова, които мозъците им можаха да възпроизведат, за да си обещаят да си помагат при нужда.

След принудителното им преместване от имението Джош я напусна. Избяга и се качи на един кораб, когато животът с Милисънт стана невъзможен, но Джейн продължи да приема обета им сериозно. Тя приемаше сериозно всичко. Това — според раздразнената ѝ майка — беше причината да не може да се оправя с мъжете. С нито един от бащите си, с нито един от няколкото си ухажора. А както излезе сега — и с президента на Съединените щати.

През цялата нощ в градската къща на Форбс, която беше празна, ако не се броят слугите от основния състав, и през всички следващи дни в пощенската кола, пътуваща за Ню Йорк, Джейн мисли върху думите на президента Медисън и си блъска главата какво да прави. Да напише още писма. Това беше всичко, което години наред беше правила. В училището си в Ню Йорк беше намерила една арабска ученичка, дъщеря на гостуващ тамошен владетел, която я научи на езика в Триполи. Беше изпратила отвъд морето безброй останали без отговор послания.

През януари, когато навърши двадесет и пет години, тя влезе в правото си на наследница на баба Уърд. Наследи и частта на Джон. Имението се оказа огромно. Ценните книжа и облигациите бяха на стойност много по-голяма, отколкото можеше да си представи. Това я насърчи да ускори събирането на информация и да стигне дотам, че да

поиска аудиенция при най-висшестоящия служител в държавата. За какво бяха парите, ако не за да се използват правилно?

Зададе си този въпрос точно когато колата спря пред огромния дом на Форбс на улица Вандам. Въпреки среднощния час всички прозорци на първите два етажа светеха и приличаха на блестящи скъпоценни камъни. Чу смеха и музиката дори и при шума на теглените от четири коня карети, които минаваха край нея. Би трябвало да се досети, че щеше да сvari празненство. Кой се интересувахе от това, че е пътувала? За Милисънт парите имаха само едно предназначение: да ѝ доставят удоволствие. Рандолф Форбс, който се отнасяше към всичко със строга, но куха официалност, очевидно не възразяваше. Мерибет, която винаги водеше със себе си послушния си съпруг Уилям Браун, ѝ помагаше в изобретяването на нови забавления.

Джейн беше чудачката сред тях. Оставаше сериозна дори сред заливащи се в смях хора, замечтана дори в кръг от интриганти. И външно изглеждаше иначе. Много висока, много тънка, много тъмна, а не такава малка, светлокожа и закръглена като Милисънт и Мерибет. Списъкът на недостатъците ѝ беше безкраен — дълъг врат, дълги крака, а според Милисънт и вечно удължена физиономия. Много рядко се усмихваше, така беше. Почти никой не я беше виждал засмяна. Но тя нямаше кой знае какви причини за радост.

Джейн въздъхна. Би искала да се върне у дома, във Вирджиния, а не в Ню Йорк. Но Милисънт искаше да научи какво е казал президентът. Или поне беше изявила такова желание.

Девојката слезе от каретата, плати на кочияша и хванала единствения си багаж — пътническа чанта, изморено изкачи стъпалата към площадката и влезе в силно осветеното фоайе. Блясъкът я заслепи и тя примигна.

— Не си присвивай очите, Джейн. Само ще получиш бръчки.

Тъй като поради преумора нищо не би могло да я заинтересува, тя погледна майка си с още по-присвити очи. Милисънт стоеше в отворения двоен портал вдясно. Червената ѝ коса бе грижливо фризирана и падаше като водопад от къдри. Прическа, която би подхождала на двойно по-млада от нея. Беше се подпряла театрално с ръка на рамката на портала. Малката ѝ пищна фигура бе декорирана в изумруденозелена копринена рокля. Зад гърба ѝ кипеше балът. Беше пълно с весели гости, облечени в също толкова разкошни дрехи.

„Добър вечер, Джейн. Милото ми момиче! Постигна ли нещо? Ще ти помогне ли президентът да разбереш дали любимият ми син е жив?“ — Джейн не очакваше такива думи. — „Не си присвивай очите!“ — Милисът беше поне последователна.

— Уморена съм от пътуването — каза Джейн. — Ако не възразяваш, бих желала да се прибера в стаята си.

Милисът изостави позата, която бе заела, и се втурна да обгърне ръката на дъщеря си с пухкавите си, обсипани с пръстени пръсти.

— О, разбира се, че възразявам! — Тя кимна към затворената врата на хола, който се намираше срещу гостната зала. — Трябва да поговорим.

Щом Милисът си наумеше нещо, не спираше, докато не изразходваше цялата си енергия.

Милисът щракна с пръсти на възрастния портиер да вземе багажа на Джейн. „Наистина — помисли си тя — не би трябвало да го носи. Това е работата на слуги и кочияши. Джейн определено има достатъчно пари да си наеме носач.“

Мисълта за парите на Джейн я върна моментално към предстоящия разговор. Тя затвори вратата на хола зад гърба си и се загледа в дъщеря си, която сваляше мантията и бонето си, подарък от Мерибет за 25-ия ѝ рожден ден. Перото беше ужасяващо провиснало. Джейн няма да се научи да се грижи за вещите си.

Както и за бъдещето си, поради което Милисът щеше да вземе нещата в свои ръце.

Тя огледа много внимателно дъщеря си. Особено дете. Обикновено беше послушна, но от време на време проявяваше характера си. Беше го наследила от баща си. Заедно с този ужасен тен. Просто отказваше да излиза с чадър, не искаше да се пази от слънцето. И тази гъста черна коса, и тези кошмарни черни очи — придаваха ѝ вид на вечно опечалена.

— Президентът не прояви съчувствие към твоя случай, нали?

— Не прояви.

— Чичо ти Рандолф те предупреди.

— „Чичо ми“, както го наричаш... — Джейн млъкна. Никога не беше възразявала на майка си, задето наричаше съпрузите си чичовци.

И нямаше да го направи тази вечер. — Трябваше все пак да разговарям с президента.

— Кое то и направи. — Милисът огледа дъщеря си от главата до петите и не пропусна да отбележи сенките под очите и необичайно увисналите ѝ рамене. И двата знака я окуражиха. — Сигурно сега вече ще приемеш, че Джошуа е мъртъв.

Джейн примигна. Тези думи, произнесени от устата на майка ѝ, прозвучаха някак си много по-ужасно, отколкото от устата на президента. Тя ги беше чувала много пъти преди това, но тази вечер за първи път се замисли дали все пак майка ѝ не е имала право.

— Време е да приемеш фактите, Джейн. Трябва да се омъжиш.

„Старата тема“ — помисли Джейн уморено. Гъстите ресници докоснаха бузите ѝ. Тя събра всичките си сили, за да се задържи права.

— Моля те, хайде да не говорим тази вечер за това.

— Трябва.

— Не познавам никого, за когото поне малко да искам да се омъжа.

— Поради което реших, че е редно аз да се погрижа за този избор. Всъщност — ще го обявим в събота вечер.

Измина цяла минута, докато Джейн осъзнае за какво точно става дума. Очите ѝ бавно се отвориха и умората ѝ изчезна.

— Как? Какво?

— Говоря за втория си зет. Сестра ти се омъжи по мой избор. Уилям Браун доказва, че е верен и грижовен съпруг, нищо, че бракът им е бездетен. И на теб съм ти избрала не по-малко подходящ.

През ума на Джейн преминаха бързо всички възможности, всички празноглави авантюристи на различна възраст и с различна външност. Нито един от тях не беше произнесъл пред нея някоя смислена дума. С нито един не бе успяла да завърже някакъв разговор. Още по-изключено беше да споделя брачното легло с някакъв нехранимайко.

На вратата се почука.

— Ето го и него. Малко рано, за съжаление. Но пък не е рано за обсъждане на подробностите около брака ви, и то изчерпателно и окончателно.

Стомахът на Джейн се обърна от паника, когато майка ѝ подкани новодошлия да влезе. Тя примигна един път, втори път и с удивление

се втренчи в Леандър Форбс, племенника на чичо Рандолф. Леандър не фигурираше в списъка на възможните съпрузи, който тя си беше съставила набързо.

— Влез, моля те — каза Милисънт, като подкрепи думите си и с жест. — Джейн и аз точно говорехме за женитбата.

— Милисънт — успя да промълви Джейн, без да обръща внимание на своя кандидат, — това не е честно.

— Разбира се, че не е — изгуга Милисънт. — Би трябвало да изляза от стаята и да оставя влюбените птички сами да уточнят всичко. Но аз те познавам много добре. То ще е едно безкрайно отлагане, а аз съм категорично против моята дъщеря да остане да живее като стара мома дори един ден повече в този дом.

Последните й думи бяха произнесени с лек смях, но това не можа да измами Джейн. Ураганът Милисънт бе завърлувал и нямаше да се укроти, докато не отнесе всичко и всички на предварително избраните места.

Джейн погледна Леандър. Четиридесетгодишен, по-нисък от нея, с тенденция към напълняване, с воднистосини очи, гледащи от безцветно лице — тя изпитваше големи съмнения дали изобщо някога е излизал на слънце. Дрехите му, противоположно на чичото, издаваха суетността му. За доказателство трябваше да се обърне внимание на бричовите му от жълта коприна и на съответстващото им сако с висока яка. Син на починалия единствен брат на Рандолф, нюйоркски търговец, Леандър притежаваше юридическа степен, но — доколкото й бе известно — не можеше да се похвали с голяма кариера.

Джейн никога не бе размишлявала за какъв човек ще се омъжи един ден, но точно този човек ни най-малко не й приличаше на образа, който майка й бе представила.

И Джейн, от своя страна, също едва ли беше идеалната съпруга за Леандър. „Твърде слаба“ — помисли си той, макар да би могъл да се обзаложи, че тя има дълги крака под тази ужасна сива рокля. Тези крака вече почваха да го правят нетърпелив. А и чертите й не бяха лоши — високи скули, пълни устни. Очите й гледаха твърде упорито, но той не възнамеряваше излишно да се взира в тях. Изгасяш светлината и се заемаш с работа. Това му беше правило.

В тъмното всички жени са еднакви.

Похотливият блясък в погледа му не остана незабелязан за Джейн. Тя премести очи към Милисънт, която победоносно се усмихваше. Внезапно момичето прозря ясно намерението на майка си. Досега зависима, тя вече имаше собствени пари. Милисънт искаше да си ги запази наблизо. Като съпруга на единствения кръвен роднина на Рандолф Форбс Джейн нямаше да отиде далеч. И така, Леандър, винаги ръководен от волевия си чичо, щеше да държи парите ѝ под контрол. Живот, докрай прекаран с Милисънт и Мерибет, с Рандолф и Леандър...

В гърлото ѝ се надигна злъч.

— Моля да ме извините — каза тя и се втурна към вратата. — Мисля, че ми се повдига.

С едната ръка притиснала стомаха си, а с другата — устата си, тя изтича край Мерибет и чичо Рандолф, които стояха във фойето, и хукна нагоре по стълбата. Не отвърна на виковете им и не се спря, докато не се озова в безопасност в спалнята на третия етаж, която Милисънт пазеше за гости.

Девојката дръпна с трясък резето, наплиска се с вода от купата, оставена на тоалетната масичка, и притисна към слепоочията си една ленена кърпа. Когато гаденето ѝ премина, тя се взря в огледалото, осветено от бледа лампа. Гледаше я непознато лице с празни очи.

Джейн се вцепени от отчаяние. Това ли щеше да бъде животът ѝ — изпита, лишена от мечти жена, омъжена за сладострастен безгръбначен франт?

„Не, съкровище, това не е за теб!“

Джейн извика, когато чу този шепот. Само брат ѝ, на шега, я беше наричал съкровище. Тя огледа стаята с див поглед. От всеки ъгъл ѝ се присмиваха трептящи сенки.

— Джош — прошепна тя съвсем тихо. — Тук ли си?

Бе обградена от тишина. Но все пак съвсем ясно чу обръщението. Не можеше да бъде само продукт на изтощения ѝ ум. А може и така да беше... Джош може би се опитваше през половината свят да общува с нея чрез собствените ѝ мисли.

„Случвали са се и по-странни неща“ — помисли си тя в отчаяние, въпреки че не посмя да ги назове. В края на един изпълнен със съмнения ден тя искаше горещо да може отново да повярва в нещо... Да вярва, че Джош е наблизо.

Кръстоса ръце и се обърна отново към огледалото:

— Не, Джош, не е за мен.

Какво да прави? С изключение на въпроса относно съществуването на Джош, тя винаги се съгласяваше с другите... С баща си и с баба си — с желание, а по-късно се съгласи и с Милисънт, която бе настояла тя и Джош да напуснат Вирджиния и да се установят в Ню Йорк.

Най-лошото от всичко бе, че се беше съгласила с бягството на Джош! По-късно се примири и се записа да учи в един частен пансион, като се оправда пред себе си с това, че обича да язди сред природата. Поради перманентното вдовство на майка си тя дори прие тримата ѝ поредни мъже за свои бащи.

Но не и Леандър Форбс. Всичко беше дотук.

Освен това беше чула и гласа на Джош. Не беше само резултат от паника или преумора, не беше и въображение, дори не можеше да каже, че бе чула собствения си глас. Беше проговорил самият той! Сърцето на Джейн се разтуптя, когато си помисли за нещо, което винаги беше считала за невъзможно, но досега нямаше нужните средства, за да го осъществи. Сега ги имаше.

Триполи.

Сигурно не беше толкова трудно да резервира билет на кораб за средиземноморското пристанище. А като пристигне там, ще принуди паша Юсуф Караманли да я приеме. Той може и да беше тиранин, но ако тя прелистеше за информация една-две страници от майчиния си дневник, може би също щеше да стане поне малко тиранка.

Освен това — вече бе имала аудиенция с един държавен глава. Защо да не станат двама!

ГЛАВА 2

САЙРЪС БАРД — ООД

Търговец на фини стоки

— Фини стоки значи — измърмори Андрю Макгрегър, чийто поглед току-що беше пробягал по красивите букви, изписани на гледащата към улицата врата. — Правилно си се изразил, кучи сине!

Зад гърба му изтрака кола, теглена от муле и пълна с квичащи прасета. До дясното колело отзад тичаше хрътка и ги лаеше.

Следобедната бъркотия сливаше в едно хилядите градски шумове от ездачи и коли, от гласове на застанали пред магазините си продавачи и на пешеходци, които се носеха по дървените пътеки и пъргаво заобикаляха купищата боклуци и помийните вади, съпътстващи цивилизацията.

„Дай ми всеки ден буря в морето — помисли си Андрю, като влизаше в кантората на Бард. — И — добави той — арабски пирати за американските търговци.“

С бърз поглед той обхвана слабо осветения интериор — една-единствена миришеца на мухъл стая с износена дъбова ламперия, преградена с потрошени шкафове. Двамата чиновници зад отрупаните с папки бюра, скрити от висока до кръста кантора по дължината на цялата стая, напълно подхождаха на обстановката. В дъното имаше стълба с перила.

Единият от чиновниците се изправи:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Разбира се, че можете. Къде е Сайръс Бард?

Чиновникът нагласи очилата с телени рамки на върха на тесния си нос и си промърмори тихо:

— Боже, боже...

Новодошлият явно бе човек, който създава неприятности. Личеше още от ръста му, както бе изпълнил рамката на вратата, и от

издадената му напред квадратна челюст, и от изправените му рамене — ширината и силата им въобще не бяха прикрити от кройката на черното му моряшко палто. Личеше и по големите му, стиснати от двете страни юмруци, почернели от слънцето и вятъра. А най-вече това личеше от намръщения му поглед — неприятностите, които носеше със себе си, светеха като фарове в очите му.

Чиновникът притеснено потрепери, когато тези очи се спряха върху него изпод гъстите вежди и ниско нахлупения каскет.

— Господин Бард, страхувам се, е зает. Мога ли аз да ви помогна?

— Горе си е свил гнездо, нали?

Андрю не изчака отговора. Бутна вратата на тезгяха и бързо се запъти към стълбите. Зад гърба му се разнесе протестът на чиновника:

— Не може! Не може да се качвате горе!

Но морякът взимаше стъпалата по две и се озова в тесен коридор, осветен само от дневната светлина, която проникваше през двойните прозорци в двата му края — вдясно и вляво. Точно срещу стълбището имаше врата с красива дърворезба. На средата висеше месингова табела, върху която се мъдреха само две думи: „Вход забранен!“.

Мрачното мургаво лице на Андрю се изкриви саркастично.

— Само целомъдрените заслужават неприкосновеност, Сайръс, момче мое! Кълна се в дявола — ти не си от тях!

Той разтвори вратата. Срещу него зад широко дъбово бюро седеше плещест, червендалест мъж с побеляваща коса, която ограждаше плешивото му теме. При вида на нагло нахлулия в кабинета му непознат подпухналите му жълтеникави ръце се отпуснаха върху бюрото.

— Виж ти! Какво значи това?

— Доста много, мистър Бард — рече Андрю без следа от усмивка. — И сигурно ще бъдете достатъчно разумен да забележите лекото ми раздразнение.

Той придърпа един дъбов стол до бюрото, остави нарочно краката му да изскърцат по голия под, разположи мускулестото си тяло на негостоприемно твърдата седалка, облегна се назад и прониза с поглед домакина:

— Капитан Андрю Макгрегър, собственик на „Тросакс“. Дошъл съм да си поговорим за една сума от хиляда лири.

Думите се изтърколиха с трясък от гърдите му, подобно на гръмотевичен тътен над шотландските хълмове, чието име носеше току-що назованата фрегата. Гостът хвърли каскета си на бюрото, прокара широките си къси пръсти през черната копа коса на главата си и продължи да се взира в най-новия си и най-неочакван враг, в човека, когото само допреди седмица бе смятал за свой търговски съдружник.

Бард внезапно бе обзет от страх, който се впи в него като котешки нокти. Какво, по дяволите, правеше Макгрегър в кабинета му! Наистина търговията му със стоки отвъд океана го задължаваше да се разправя с всякаква сган. Но това ставаше чрез посредници. Преките контакти бяха абсолютно изключени.

Особено когато мускулите на такива зверове не се побираха в стола. Бард едва потисна желанието си да се измъкне. Макгрегър сигурно имаше сила да смачка крайъгълния камък на „Бард Импорт Билдинг“ и да направи дупки в стените на сградата с погледа си, но нищо в размерите и силата му не загатваше за интелигентност.

— Предполагам, че адвокатът ми се е свързал с вас — каза Бард с нарочно официален тон. — Също така предполагам, че можете да четете, капитане, и поради това ви е известно каква страна представлявам по този въпрос. Преди шест месеца подписахме договорни отношения за доставка на товар от Ливърпул и Триполи. Миналия четвъртък платих — според моя преценка — цената на същия този товар. Други пари няма да получите. Сега настойчиво ви моля незабавно да напуснете, иначе ще трябва да повикам съответните власти. Всъщност моите чиновници сигурно вече са го сторили.

Андрю си позволи да се усмихне леко. Сайръс Бард не беше нещо по-различно от това, което бе очаквал: алчен, глупав и бърлив търтей, който се опитва да подяжда печалбата на честните хора и най-вероятно е в съдружие с друг търтей в лицето на някой нюйоркски адвокат. Тъй като вече имаше опит с подобни твари, Андрю сметна за необходимо да му напомни точно колко фина е била стоката:

— Така, така! Хайде да видим какво сте платили. Докарах вълнени платове от Англия, бродирани коприни от Средиземноморието, бадеми, сушени смокини...

— Смокините бяха развалени.

— Но аз нямам никакви причини да вярвам, че говорите истината! Смокините са се развалили във вашите складове.

— Не ставайте смешен! Дори ми се наложи да изпразня и изчистя складовете, за да не се вмиришат завинаги на гнило.

— Аха, унищожили сте доказателствата значи! Заклевам се в платната на фрегата си, че сте получили чудесна сума за тон чудесни смокини!

Бард се изкашля и забарабани с пръсти по бюрото си:

— Вашите предположения не значат абсолютно нищо. Да не говорим, че бяхте и просрочили договорения срок. Трябваше да са тук за коледния пазар, а не за пролетта!

Андрю изсумтя възмутено:

— Вие сте безчестен човек, Сайръс Бард! Всичко бе наред със стоката, както и с времето на доставка. — Можеше да добави и: „Трябват ми! И то веднага!“.

Бард отново се покашля:

— Прегледайте по-внимателно кореспонденцията с адвоката ми. Нямам намерение да плащам за стоки, от които не мога да спечеля.

В душата на Андрю заклокочи отровна омраза към наглата червендалеста физиономия на търговеца. Бръкна във вътрешния джоб на палтото си и с удоволствие забеляза как в бледите очи на Бард проблесна уплаха и дебелиите му устни нервно затрепериха.

„Чака да види оръжие, нали така?“ Жалко, че не може да размаха под носа му извития си сахарски ятаган, нагорещен от пустинното слънце. Вместо това той размаха документа, който му донесоха рано тази сутрин на борда на кораба, пуснал котва в пристанището Ийст ривър. Много внимателно беше прочел правните аргументации. Щеше да бъде платена само първоначалната сума, дължима преди разтоварването на стоката — според наетия от търговеца правист, някой си Рандолф Форбс, ескуайър, адвокат по право. Документът цитираше в допълнение параграфи от закона в щата Ню Йорк и Международната морска правна конвенция. Андрю го смачка и го хвърли на бюрото:

— Преди да напусна пристанището другата седмица, трябва да съм получил това, което ми се полага!

Бард оправи реверите на черния си редингот, нагласи къдрите на набраната яка на ризата си, след което огледа пренебрежително

палтото на моряка и ризата му с отворена яка, гъстата му, дълга до раменете коса и буреносния поглед на сините му очи. Точно тях обаче не можа да гледа дълго, камо ли пък пренебрежително.

— Говорите празни приказки, капитан Макгрегър. В момента се намирате в Съединените американски щати, а не някъде далеч в океана, където можете да си мислите, че сте последна инстанция. И нека ви напомня, че моята страна и в океана победи вашата при скорошните междуособици.

В сърцето на Андрю се разгоря патриотичен плам, както и не по-малко силен гняв срещу самодоволния американец. Но в този гняв имаше някаква ирония. В селото си Хайландс, което някога считаше за своя родина, той бе видял немотия, каменни стени и каменни сърца. А сега бе готов да защитава родината си срещу някаква незначителна обида.

— Английски кораби, мистър Бард — каза той. — Победихте английски кораби, а не шотландски. Янките често правят тази грешка. Поради невежество.

Бард почервения:

— Все едно. Плавате под един и същи флаг.

— Щяхте да знаете, че не е едно и също, ако някога сте чували на бойното поле да се носи силен писък на гайди. Само това стига един крадец да стане честен човек. Май трябваше да надуя гайдата си днес, вместо да използвам разумни аргументи.

— Виж сега, Макгрегър. Достатъчно съм слушал глупостите ти. Вие, шотландците, сте упорита и неуправляема пасмина. Получи всичко, което ти се полага. Опиташ ли се да търсиш повече, може и да го намериш, но няма много да ти хареса.

— Ти да не ме плашиш, Сайръс? — заинтересува се морякът. — Щом е така, ще ти кажа, че е много слабовато. Ей сега ще ти обясня как се прави.

Той се надигна наежен от стола, огледа се и с три крачки стигна до камината. Грабна оттам ръжена и, също както предците му бяха държали алебарди, го насочи към стреснатия търговец в леговището му зад бюрото.

Бард се сви в стола си, а разлютеният моряк сякаш се разколеба, хвана импровизираното си оръжие за двата края, огъна го като подкова и го надяна на късия дебел врат на противника си. Наведе насила

главата му към себе си и усети вкиснатия му дъх, сякаш вътре в него нещо гниеше.

— Какво правиш? — изпищя Бард.

— Мислиш си, че ние, шотландците, сме неуправляема пасмина, а? Продължавай да плякосваш, Сайръс, мойто момче! Тогаз ще ти се прииска да сме само такива!

Търговецът седеше като препариран. Андрю се отдръпна:

— Ще бъда в кръчмата „Уошингтън“, като решиш, че е по-добре да станеш честен човек!

Бард не посмя да си поеме дъх, докато капитанът не тръшна отвън вратата на стаята. Като остана сам, измъкна кърпичка от един вътрешен джоб и попи потта по челото си. „Проклет грубиян!“ — помисли си той. Добре, че не му беше нанесъл действителна телесна повреда.

Вратата отново се блъсна. Бяха двамата чиновници, които се втурнаха в офиса и сепнаха Бард, като същевременно му възвърнаха куража и острия език.

— Вече не можете ли да четете какво пише на вратата ми? — изрева той.

— Мислехме, че... — започна първият чиновник и изведнъж спря, видял ръжена. Нагласи очилата си, за да вижда по-добре.

— Добре ли сте? — попита вторият. — Обсъждахме дали да не повикаме полицаите, но като не чухме никакъв шум...

— Не всички неприятности са придружени с трясъци, глупаци такива!

Бард освободи врата си от ръжена и провери да не е ожулен. Без да мести очи от желязото, той промърмори:

— Махайте се! Трябва да обмисля нещо.

Чиновниците изприпкаха навън така бързо, както се бяха намъкнали. Търговецът застана до прозореца и втренчи поглед към морския пейзаж. Два кея по-надолу в пристанището Ййст ривър се издигаха стотици мачти. Андрю Макгрегър се бе осмелил да го предизвика. Така ли! Какъв беше, за какво се мислеше този недодялан моряк, та да настоява да му се плати, когато вече бе получил повече, отколкото Бард би искал да му даде! А колко ли би поискал, ако наистина знаеше каква добра печалба носеха тези захаросани смокини.

Адвокатът му го бе убедил да подпише твърде неблагоприятен договор. За такъв съвет Рандолф Форбс щеше да бъде възнаграден със съответното снижаване на и без тона твърде раздутите му такси. Така му се пада! Мислеше се за всемоушен и недосегаем, той и глупавата му жена. Сайръс не би отишъл на нито един техен бал вече, дори и да го молеха за това.

А що се отнася до Макгрегър, този шотландец имаше нужда от урок как да търгува с един янки. Бард се усмихна. Не се беше измъкнал ей така, без нищо, от пристанищната улица, на която се бе родил, за да стане един от най-богатите вносители на стоки в града. Трябваше да даде урок на Макгрегър.

Сайръс Бард знаеше точно какъв щеше да бъде урокът.

Андрю не обичаше да демонстрира силата си. Не го беше правил от младежките си години. Такива фойерверки водеха хора с неговия нрав към буйства, какъвто беше и днешният случай с ръжена. Наказанието обаче не биваше да се изчерпва с това да издебне Сайръс Бард, ООД, вносител на фини стоки и крадец, и да изгони бесовете от него. А нямаше други варианти за действие. Този вариант пък само щеше да изпрати властите по следите му и някой нюйоркски адвокат, заврян зад някакви стени, веднага щеше да напише нов документ, който по юридически път щеше да ограби от един отруден моряк това, което му се полагаше по право.

Трябваше да се напие до забрава. Беше почти готов. И да закара някоя в леглото си. Може и две. Да се погрижи за някои нужди. Може да му просветне в кратуната как да се оправя с останалите си потребности... Само ако нямаше толкова важни планове за тези хиляда лири, щеше да се задоволи да разпердушини кантората на оня крадец и да забрави за това. Можеше и самия крадец да разпердушини. Андрю въздъхна. Боже, какъв звяр беше тази вечер. Оукъм обаче заслужаваше повече. Беше добър приятел, добър старши помощник, даже повече — приятел, който знаеше кога да говори и кога да мълчи.

— Капитан Мак, имаме си компания.

Андрю проследи с поглед посоката, в която сочеше Оукъм. През цигарения дим на вратата се очертаваше тънката фигура на най-младия член на екипажа, осемнадесетгодишно момче, което всички наричаха Боксьора. Момчето твърдеше съвсем неправдоподобно, че преди да стане моряк, е печелил пари с юмруците си — доста невероятно

минало за човек с толкова крехка фигура и такива деликатни черти. Но никой не поставяше под въпрос казаното от моряк, когато корабът се намира далече от земя. Особено когато изпълнява задълженията си толкова усмихнато и пъргаво.

Боксьора беше вързал дългата си руса коса на опашка. Зад гърба му явно имаше някой, защото след като махна на капитана, той веднага се обърна назад.

— Като че ли не е сам — каза Оукъм.

— Така е. Дано да е нещо важно. Момчето е на вахта следобед.

Човекът, с когото Боксьора разговаряше, беше скрит в гънките на черна пелерина и качулка. Висок беше колкото младия моряк и — доколкото Андрю можеше да види — още по-слаб.

Оукъм започна да нарежда:

— Защо ли е дошъл? Май трябваше да изпомпва вода, вместо да се мотае из кръчмите?

Със замътен от ейла мозък Андрю му отговори:

— Изказвай се по-ясно, старши! Без гатанки тази вечер!

— Че аз се изказвам съвсем ясно. Ако не се лъжа, нашият Боксьор ти е довел една изненада, капитан Мак. Кутре — мъкне кокал на господаря си. Намерил е нещо, за да разсее тревогите ти в този мрачен ден. Довел ти е жена.

ГЛАВА 3

Миризмата на това място ужаси Джейн най-много — повече от тъмнината, повече от виковете на (както ѝ се стори) хилядата бабаити, дори повече от мисълта, че трябва да се е побъркала, за да дойде тук.

Като се мъчеше да не диша зловонния въздух, тя се отправи към вътрешността на мрачната кръчма. Навън още беше късен следобед и на нея ѝ трябваше време, за да започне да различава лицата на мъжете в това струпване на тела. „Петдесетина са“ — реши тя. И всички се бяха втренчили в нея. Не можеха да я видят, слава богу! Пелерината я скриваше добре. Но мъжете никога не реагираха така при нейния вид и тя им беше много благодарна — отвърщаше им със същото. Тези мъже бяха други, съвсем различни от мъжкото общество в дома на Форбс. Зле облечени, страшно занемарени външно. Погледаха я и вниманието им спря дотук.

Джейн уви още по-плътно пелерината около себе си. Това беше пристанищният квартал на Ийст ривър — свърталище на престъпници, по-ужасни от каквото и да е тяхно описание, както казваше чичо Рандолф.

Но мъжът на майка ѝ гледаше на нещата вечно откъм най-мрачната им страна. Едва ли всеки мъж в кръчмата бе крадец, убиец или изнасилвач на жени и деца.

Джейн си пое дълбоко въздух и още веднъж си каза, че трябва да бъде смела. Ако нямаше смелост да прекоси една нюйоркска кръчма, можеше ли да се надява, че ще успее сама да уреди да се качи на кораб и да преплава с него половината свят — пътуване, което непременно щеше да бъде застрашено от безброй бури, след което неканена да влезе в двореца на пашата в Триполи...

Джош заслужаваше по-безстрашен спасител. Умът ѝ се изпълни с ясни образи на луничавия ѝ брат, тя изправи гръб и тръгна след Боксьора — моряка, когото бе намерила на борда на „Тросакс“. А той си пробиваше път към най-отдалечената маса в препълнената кръчма. Дватама привлякоха към себе си десетина чифта очи, повечето вперени

в крехката фигура на младия моряк, а не в обвитата в пелерина фигура, която би могла да бъде и на някой монах.

Боксьора спря до масата и дръпна Джейн:

— Едно лице ви търси, капитан Мак. По работа. Плаща в брой! — Той се ухили широко: — Помислих, че ще искате да научите.

— Тоз път — обратно? Жената ще плаща? — рече мъжът отляво на Джейн. Беше на около петдесет години, лицето му беше обрулено от вятъра и покрито цялото с брада, косата му висеше сплетена на няколко дебели плитки. Грубите му думи не прозвучаха обидно, защото погледът му излъчваше дружелюбие.

Девойката си повтори още веднъж, че в подобни заведения може да се очакват всякакви грубиянски разговори и подигравателен скептицизъм относно истинските ѝ намерения, тъй като не желаше да обясни нищо.

— Не ме учудва, момче — продължи мъжът.

— Бре, от стара коза яре! — плесна се Боксьора. — Веднага разбра, че е жена, нъл тъй! Пък аз си мислех, че ще те изненадам, кат я доведа тук.

— Така си е, момче, така си е! — каза другият на масата. — Особено след като трябваше да си на вахта днес следобед.

Докато Боксьора се опитваше да обясни защо е напуснал кораба, Джейн обърна очи към плътния тръбен глас и за пръв път видя моряка, чиято слава се носеше по цялото пристанище — Андрю Макгрегър, капитан на фрегатата „Тросакс“, шотландски морски вълк, който правеше курсове между Глазгоу, Триполи и Ню Йорк, най-големият моряк, който някога е плавал в моретата, според думите на всички, и бог за екипажа си, ако можеше да се вярва на Боксьора.

Един-единствен поглед към капитана — и тя забрави дима и крясъците на гуляйджииите. В полезрението ѝ остана само капитан Мак, светията на Боксьора — свъсени очи с цвят на море, физическа сила, напиреща от наполовина разкопчаната риза, мускулите на гърдите и на ръцете му се очертаваха ясно под ленената материя, тънък мъх, виещ се във вдлъбнатината на врата му, квадратна брадичка, дълъг прав нос, гарвановочерна коса, падаща свободно по раменете му, волева уста, леко извита във вечна ненавист.

Най-силно впечатление ѝ направиха устните му, които нямаха нищо общо с устните на светец.

Скрита от очите на хората в пелерината и качулката си, тя стоеше на метър от този човек, напълно покорена от неговата мъжественост. От явната сила, от сигурността и заплахата, които бяха ясни и на приятели, и на врагове. Нямаше да бъде по-поразена, ако Андрю внезапно я беше ударил в стомаха.

Джейн Уърдингтън, стара мома от Вирджиния, отскоро във Вашингтон и Ню Йорк, гледаше един мъж. Наистина гледаше един невероятно мъжествен мъж. За първи път през своя 25-годишен живот. Оглеждаше чертите му, особености на лицето, на изражението — като че ли това беше обичайното й занимание от детска възраст.

Не можеше да си поеме въздух. Беше забравила миризмата, целта си, всичко — освен капитан Макгрегър. Начинът, по който й въздействаше, беше прекрасен; простият акт да го съзерцава можеше да се нарече щастие. Това преживяване беше ново за нея, истинско откровение, което достигаше до никому неизвестни тайници в душата й, неизвестни дори и на нея самата. И поради някаква абсурдна причина тя не можеше да откъсне поглед от капитана.

Той също се вгледа в прикритото от качулката лице. Въпреки че едва ли можеше да разчете изражението й, интереса й или мислите й, тя чувстваше, че погледите им са се преплели като борци на тепиха.

— Глупаво е да се разхождаш из пристанището с пари в джоба — каза той, — ако мога да вярвам на Боксъора.

— Да, можете. — Джейн се изчерви от пискливия си глас. Той бе прозвучал в абсолютен контраст с неговото боботене. Тя се покашля и си каза, че трябва да говори също така целенасочено и твърдо, както бе говорила с президента. — Скрила съм парите, за които момчето спомена, у себе си.

Този път Андрю застана нащрек. Не беше очаквал такава прямота, макар и прикрита в грубия й тон. Това го притесни и му припомни, че е останал без бира. Той поръча още по една. Джейн забеляза как изразително му намигна жената, която му сервира. Силно разкопчаната й блуза по-скоро показваше, отколкото скриваше голите й отдолу гърди. Джейн се изчерви, виждайки и върховете им. Един бърз поглед към широката усмивка на капитана й подсказа, че и той е забелязал и съзнателно й отвръщаше. Каква лудост бе от нейна страна да последва момчето до това проклето място! Тя обаче не знаеше къде

отиват, докато не спряха пред вратата. Беше късно и смешно да се връща след всичките си следобедни митарства.

Но тя не беше очаквала да срещне мъж като капитан Макгрегър. Ако не се смяташе мигновеният флирт с полуголата жена, той седеше в отдалечения край на кръчмата като мрачно, замислено божество — твърде живописно с падащата по широките рамене несресана черна коса, а очите му ту се разгаряха, ту тлееха като въглени над чашата.

Седеше. Това беше част от неприятната ситуация. Тя винаги беше мислила, че капитаните са по-изискани, поне когато разговарят с дами. Този... този грубиян беше единственият човек, с когото тя се надяваше да прекоси океана и да стигне до далечните пристанища на Средиземно море. Тази мисъл я накара да потръпне. Но не беше сигурна, че в това се крие единствената причина. Досега не беше се притеснявала особено по отношение на етикета.

— Мис Уърдингтън — каза Боксьора и я измъкна от приятните й терзания, — това е капитанът, за когото ви говорих, а Оукъм — ей този до него — е старши помощникът му. Най-добрите мореплаватели, които някога са стъпвали на палуба, въпреки че — длъжен съм да ви призная — са единствените, под чието ръководство съм служил.

— Добър вечер, господа — каза Джейн.

Ако някой от тях усети ирония в гласа ѝ, не даде вид за това.

— Братче, понякога човек не може да разбере дали бог е дал на жената малко или много разум — каза Оукъм и поклати глава. — Май си ни довел дама, а това тук не е много подходящо място за нея.

Джейн възнагради това признание с незабележимо скептично свиване на устни. Поне Оукъм имаше известна представа за маниери. Отново го доказа, като ѝ предложи стола до себе си, на който тя незабавно седна. Младият ѝ водач се настани на четвъртото място, между нея и капитана.

Същата жена пристигна с ейла и открито се втренчи в пелерината, намигна на все още захиления Боксьор и като напускаше масата, завъртя поли по посока към капитана.

— Май все пак ще повярвам, че си бил боксьор. Изял си твърде много удари по главата. Не трябваше да водиш тук жена. Освен ако работата, за която говориш, не е свързана с пристанището.

— О, тя е истинска лейди. Говори любезно и изискано.

Андрю отпи една глътка ейл, която се смеси с другите глътки в стомаха му. Скрытата фигура на мис Уърдингтън започваше страхотно да го дразни. По някакъв начин му напомняше за Сайръс Бард, самодоволно разположен зад бюрото си. Да се разправяш с янки, независимо от пола им, беше сложно нещо за честния моряк, дори когато не можеше да им вижда физиономииите.

Жената би могла да има кървясали очи и вампирски зъби или — още по-страшна мисъл — очи, които гледат жадно, и пълни червени устни, които са готови да обсипят тялото с целувки, дори и да не искаш. Така или иначе — никой не я беше виждал.

Последната мисъл се видя примамлива за замаяния му ум.

— Не оставяй изисканите дами да те лъжат — каза той, поучавайки момчето. — Има всякакви проститутки.

— Капитан Макгрегър! — Джейн отметна назад качулката си и прибра една черна къдрица от лицето си. Капитанът може и да имаше дивашка красота, чудесна физика, но беше груб, невъздържан, а в момента и доста пийнал, по нейно подозрение. Слава богу, моментното очарование, което бе предизвикал у нея, бе изчезнало. — Капитан Макгрегър, аз не съм глуха, освен това не съм инвентар от пристанищните кръчми. И ако животът ви на брега е ограничен в преживявания по подобни заведения, наистина е възможно да не сте виждали такива като мен.

Андрю напразно се взираше в лицето ѝ — не откри нито глад в очите, нито сочна зрелост по устните. Пред него беше жена с вирната брадичка, строго стисната уста и черни очи, в които се четеше единствено сдържан гняв. Това слабо лице би могло да изглежда красиво, ако косите не бяха така стегнати на тила, че опъваха кожата по костите ѝ.

Той видя и любопитните погледи, които почнаха да хвърлят мъжете от съседната маса. Разкривайки пола и нрава си, посетителката бе доказала не толкова смелост, колкото безразсъдство.

— Вие не сте ми първата подобна жена, мис Уърдингтън, и дума не може да става. За да научите това ли сте били толкоз път?

Джейн стисна ръце в скута си. Да продължава ли по плана си или да избяга веднага от кръчмата? Защо Джош не можеше отново да ѝ помогне, както бе направил в стаята ѝ! Неприятна истина беше, че „Тросакс“ бе най-добрият ѝ шанс да тръгне възможно най-скоро за

Средиземно море — и то направо за Триполи. А Макгрегър пък беше най-добрият ѝ шанс за безопасно пътуване.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да изправи още един път гърба си, процедура, която я уморяваше.

— Ще говорим ли по въпроса, заради който си била толкова път?

Андрю погледна честолюбиво вирнатата ѝ брадичка, после високата яка на сивата ѝ рокля, която едва се виждаше през разтворената яка на пелерината ѝ. Беше твърде кльощава за вкуса му, заключи той от това, което виждаше, а и се беше увила в толкова много плат, че с него можеше да се покрие палубата на „Тросакс“. Но въпреки това имаше нещо в нея. Нещо, което задържа погледа му много по-дълго, отколкото пълно гърдестата келнерка.

— При всички случаи ще говорим по този въпрос.

— Искам да заплатя за едно пътуване до Средиземно море. Най-добре до Триполи, но всяко друго пристанище също би ми свършило работа.

— И кой ще пътува до там?

— Самата аз, разбира се. — Андрю разтърси глава. Сигурно беше от ейла. — Като че ли ме разбирате трудно, капитане. Ще говоря бавно, дано това малко ви помогне. Аз, Джейн Уърдингтън, съм със здрав разум и притежавам значителна парична сума, както и необходимите за зрелост години. — Тя не обърна внимание на изпръхтяването на капитана. — Налага ми се спешно да разговарям с пашата на Триполи по личен въпрос, който засяга единствено мен. За тази цел трябва да намеря надежден кораб, който да ме закара до там.

Тя отново си пое дълбоко въздух. Беше горда, че гласът ѝ не е издал напрежението ѝ. Междувременно забеляза как капитанът взе пълната ѝ чаша и остави своята изпразнена пред нея.

— Докато се съветвах на пристанището — продължи тя с растяща увереност, — неколkokратно чух да споменават името ви във връзка с това, че директно плавате от Ню Йорк до Танжер и до други тамошни пристанища, за които доставяте стоки. Препоръчаха ви силно и като способен мореплавател и навигатор. Това успокои душата ми, защото не съм се качвала на нищо друго, освен на лодка по река Потомак.

Андрю остави погледа си да покръжи по тавана на кръчмата, преди да го спре на удивителната жена, седнала пред него. Тя го

гледаше откровено и брадичката ѝ като че ли се бе повдигнала още малко напред. Така можеше да седи и в някоя лондонска чайна и да обсъжда последните новини. Наистина удивителна жена. А противоположният пол не правеше лесно впечатление на Андрю.

— Позволете да повторя — каза той.

— О, да — отвърна Джейн.

Тя беше започнала да се съмнява вече в интелигентността, която се приписваше на този прославен капитан — Андрю Макгрегър. Може би физическото развитие на мъжа се намираше в обратнопропорционална зависимост от умствените му способности. Досега не беше се интересувала от подобни проблеми. „Не е възможно“ — помисли си веднага тя. Защото нейният псевдогоденик би трябвало да бъде гений.

— Замислихте се, мис Уърдингтън?

— Прощавайте — отвърна виновно тя. — Моля, продължете.

— Бих искал да съм сигурен, че чувам правилно. Вие, християнка със здрав разум, искате да пътувате като единствена жена на борда на търговски кораб само сред мъже. Целта ви е една ислямска държава, където искате да се срещнете — по причини, които желаете да запазите в тайна — с един от деспотите с най-мрачна слава на този свят.

Джейн седна още по-изправено.

— Точно така.

— Трябва да имате дяволски важна причина, която да ни води натам.

— Така е.

От другата страна на масата Андрю поклати глава. „Може би тази мис Уърдингтън, която сякаш бе глътнала ръжен, наистина е куражлия“ — помисли си той. Но все пак малко трябва да не бе наред, за да се появи на пристанището. Отново се сети за Сайръс Бард и за смотаните му чиновници. Сега пък тази черноока, недохранена вещица. Очевидно Съединените американски щати не гъмжаха от умняги. Вече спокойно можеше да направи това заключение.

— Пашата — Макгрегър отново поклати глава — никога не е бил голям приятел на янките. Навярно не сте чували за „Филадельфия“ и за неговия екипаж, които той взе в плен, това бе много отдавна.

— Чувала съм — изстреля тя.

— Накара президента ви да му падне на колене, преди да ги пусне.

— Президент Джеферсън реши да преговаря заради освобождаването на американците.

— Платил е хиляди лири налог, след като се бил заклел, че няма да го направи. Някои говорят, че сумата била половин милион.

„Шейсет хиляди долара“ — би могла да му отговори тя, както също и да му каже, че правителството на капитана от години плащаше налог на пашата, за да държи пиратите си далеч от британските кораби. Както и на султана на Мароко, на бея на Алжир, на бея на Тунис, които също покровителстваха пиратски флотилии. Но ако му представеше тези факти, трябваше да продължи спора и дори по-лошо, той би могъл да се досети за целта на пътуването ѝ. Не искаше да ѝ обяснява колко е глупава. Натякванията на Милисът и на чичо ѝ Рандолф, когато разберат какво е намислила, щяха да ѝ бъдат достатъчни.

— Всичко това е станало много отдавна, капитане — каза тя.

„Като че ли — помисли си горчиво Андрю — миналото би могло да се забрави.“ Той направи знак на Боксъора да се премести и седна до мис Уърдингтън. Наведе се ниско към нея, за да разгледа по-добре гордите черти на лицето ѝ. Очите на това слабо лице бяха твърде големи и раздалечени. Носът беше прав. Устните под него, забеляза той сега, щяха да бъдат изненадващо чувствени, ако не бяха така здраво стиснати. Тенът ѝ беше матов, с цвета на поклащаща се от бриза мачта при залез-слънце, когато последните му отблясъци играят върху дървото. Кожата ѝ бе много гладка, с изключение на сребристия белег, който прорязваше лявото ѝ слепоочие. Запита се как ли го е получила. Ако я познаваше по-добре, би я попитал. По дяволите, и той ще я попита:

— От какво ви е този белег?

В очите ѝ проблесна болка, но изчезна бързо и на нейно място се появи надменност.

— Не е ваша работа.

Приятен дъх, хубави зъби. Реши да я предизвика още веднъж:

— Значи искате да пътувате. Има само една каюта с повече място, моята. — Той сложи ръката си на рамото ѝ. Въпреки дебелината

пелерина и роклята тя изглеждаше някак безпътна, като облак. — И една койка — добави след кратко мълчание.

Отдаде ѝ дължимото уважение. Тя не трепна, нито от ръката му, нито от думите му.

— И койката навярно е ваша — каза тя, устоявайки на желанието си да се отърка в топлата му ръка.

— Ще бъде интересно плаване, мис Уърдингтън.

Той се приближи още повече и нарочно остави миришещият му на ейл дъх да я облъхне. Тя ухаеше на гардении, аромат, който никога не го оставяше равнодушен. Изведнъж усети спазъм в слабините.

Тя го изгледа с премрежени очи с поглед на куртизанка, макар че той се съмняваше, че жената пред него осъзнава това. Женските хитрини не бяха нещо много познато на мис Уърдингтън. Андрю усети, че вече гледа на нея не чак толкова критично.

— Интересно може би за вас, капитан Макгрегър, но за мен много досадно.

Мислеше да го изгледа хладно с поглед, пълен с надменна пренебрежителност, но когато очите им се срещнаха, тя усети, че не може да ги отклони. Само за миг буреносният цвят на очите му проблесна с по-топъл оттенък, само за миг той я погледна не като противник, а така, като че ли би могъл да я хареса.

— Кажете ми, мис Уърдингтън, никога ли не се усмихвате?

Гласът му, както и погледът му, бе поомекнал и тя долови по-ясно от преди характерния шотландски акцент.

— Никога ли не сваляте иглите от косата си, за да я развява вятърът? Не оставяте ли от време на време радостта от живота да огрее лицето ви с усмивка?

Джейн почувства, че не е в състояние да се бори с магията на думите и гласа му, и се остави в техния плен. Тя затвори очи. В този миг яздеше по огрян от слънцето хълм във Вирджиния с разпуснати коси, точно както ги бе описал капитанът, и... о, да, дълбоко в душата ѝ напираше неканен смях. Тя бе забравила миналото, настоящето, несигурното бъдеще. Цялата ѝ енергия се бе устремила към този миг свобода.

„Да. Мога да се смея“ — искаше да каже. Но Джейн бе много недоверчив човек и колкото и да се чувстваше объркана сега, тя вярваше, че интересът на капитана е в най-добрия случай временен, а в

най-лошия — илюзорен. Той никога нямаше да бъде неин доверен приятел.

Тя хвана ръката му с тънките си пръсти и я отстрани от рамото си, като я постави върху масата с решителен жест. Изразът на лицето ѝ остана също така твърд, но истината бе, че силата и топлината, които бе почувствала в ръката на капитана, я бяха развълнували. Докосвайки го с пръстите си, тя бе усетила удивителна близост. Вгледа се очите му и помисли, че открива същата изненада.

„Какви прекрасни и изразителни очи — помисли си тя, — с тези тънки бръчици в ъгълчетата. Сигурно често гледа към слънцето.“

Той ѝ намигна и тя си призна, че молбата ѝ ще остане напразна. Искаше ѝ много по-висока цена, отколкото тя желаше да заплати. Помисли си, че не е и никога не е била по-младият вариант на Милисът, нито пък проявяваше разбиране към сестра си Мерибет. И двете щяха открито да пофлиртуват с капитана, а и навярно биха го последвали и в по-съществени занимания. Джейн може и да нямаше опит с мъжете, но знаеше какво не иска да направи.

— Кажете ми, капитан Макгрегър, женен ли сте?

Андрю потрепери.

— Избегнал съм тази клопка. Защо?

— Питам се дали освен грубиян не сте и прелюбодеец.

Оукъм се задави с бирата си. Тя се изправи.

— Сигурна съм, че много жени с възторг ще приемат поканата ви да споделят каютата ви. Но аз не съм от тях. Очевидно съм сбъркала, като съм си помислила, че мога да пътувам с вашия кораб, а също навярно съм си загубила и ума, след като седя тук и разговарям с вас. По-скоро бих преплувала Атлантическия океан сама, отколкото да прекарам и една нощ на борда на кораба ви.

Андрю очакваше отказа. Дори го бе предизвикал с обидните си реплики. Но резките думи, излезли от стиснатите устни на разярената мома, никак не бяха в очакванията му. Той се облегна на стола си и изръмжа на Боксора:

— Разкарай дамата оттук. Нямаме повече работа с нея.

Младежът ококори още повече очи и кимна сериозно. Не бе останала и най-малка следа от предишното му настроение.

— Да, сър, кап'тан Мак!

Джейн му кимна още веднъж, за да подчертае и собствената си убеденост в това, че трябва да се сбогуват. Но очите ѝ се задържаха на него малко по-дълго, отколкото бе възнамерявала. Той седеше в ъгъла като буреносен облак, издигнат над бушуващия океан, или поне както тя рисуваше такива облаци във въображението си. А тя му бе направила само едно предложение във връзка с неговия занаят.

Джейн се завъртя. Отново постави качулката на главата си и се отпрати към вратата, без да обръща внимание на пианските подвиквания на мъжете от съседната маса.

— Ще я придружа — каза Оукъм, — за да не ѝ се случи нещо лошо.

Андрю успя да пусне една усмивка. Съвсем беше забравил, че старши помощникът му седи до него мълчаливо.

— Имам чувството, че мис Уърдингтън може сама да се погрижи за себе си.

— Наистина ли, капитан Мак? На мен ми се вижда чудесно момиче, въпреки острия ѝ език и щуротиите, които има в главата си. На мъжа му се приисква да я придружи, да я предпази, за да не навлезе в опасни води.

Андрю се изсмя гръмогласно:

— Безпомощна, така ли? Нищо не разбираш от жени. У тях няма нито последователност, нито твърдост, а само се чудят как да те хванат и да те оплетат в мрежите си. Трябвало им мъж! Само че веднъж като го впримчат, ще го изядат, ако не робува на прищевките им.

— А не те ли даряват с пристан? — позволи си да подметне Оукъм.

— Знаеш добре, че нямам нужда от такъв. Ние търгуваме с коприна и смокини, а жените — със секс. Признавам, тук имаш право — не и мис Уърдингтън. Тя не разбира още от такива тънкости.

Оукъм замълча. Наистина познаваше добре капитана и му беше ясно защо е толкова ядосан. Но също така бе обикалял доста по света и знаеше, че той греши.

Особено по отношение на мис Уърдингтън. Той я гледаше как отива към вратата. В очите ѝ, дори в свитите ѝ устни, бе открил тъга, дори отчаяние. Това бе останало незабелязано от капитан Макгрегър. Имаше някаква ужасна трагедия в живота ѝ, нещо я подтикваше към

това плаване, което тя самата, ако трябваше да бъде честна, би нарекла лудост.

Джейн бе изминала половината път до вратата, когато тя се отвори и един лъч светлина предвари появата на двама униформени нюйоркски полицаи с шапки, ниско нахлупени над мрачните им очи, и с провесени на коланите им палки.

— Ето го — извика ниският мъж, облечен в черен костюм, който вървеше с тях. — Там, в ъгъла — добави той и намести металните рамки на очилата върху носа си.

Джейн се отстрани, за да направи път на полицаите. Когато стигнаха до масата в ъгъла, единият от тях изрева в настъпилата тишина:

— Капитан Андрю Макгрегър, вие сте арестуван за опит за покушение и нанасяне на телесни повреди върху личността на Сайръс Бард, гражданин на Ню Йорк, както и поради това, че сте заплашили същия с побой.

ГЛАВА 4

— Каза ли на маминка какво си намислила да правиш?

„Логичен въпрос — помисли си Джейн, седнала пред тоалетната масичка в спалнята си на улица Вандам. — Напълно в стила на човека, който го зададе.“

Тя погледна в огледалото към отражението на Алва Търнър, застанала зад гърба ѝ. Тънка и висока, с бръчки, прорязали абаносовата ѝ кожа, защото бе на петдесет години, с посивяващи черни коси, Алва не бе загубила дори и искрица от огъня, който гореше в тъмните ѝ, виждащи всичко очи.

— Не се тревожи — каза Джейн. — Смятам да ѝ кажа точно толкова, колкото трябва да знае.

Алва поклати глава.

— Милостиви боже!

— Така ще направя — повтори Джейн, която се опитваше да свие в кок буйната си коса. — Само че се надявах да уредя всичко преди разговора. Много добре знам, а и ти също, какъв скандал ще се разрази.

— Скандал е слабо казано за това, което има да се случи тук. Нека добрият бог ми прости, че говоря така, но мисис Форбс ще надмине и Сатаната.

Джейн отлично знаеше колко е права Алва. Тя работеше при семейство Уърдингтън още от времето, преди да се бе родила Джейн, първо на полето, после се бе издигнала в по-висока длъжност като домашна помощница, а след смъртта на баба Уърд и заминаването на Джош бе станала прислужница на Джейн. Тя никога не им е била робиня. Уърдингтънови нямаха роби. Беше им доверена прислужница, а често и най-добър приятел, най-близкият човек за Джейн на този свят.

От години Милисът се опитваше да се отърве от нея.

— Не си знае мястото. Както и със сигурност може да се каже също, че няма елементарни понятия как да те облече подходящо.

Но това бе единственото нещо, за което Джейн беше непреклонна. Алва остана.

Джейн се усмихна на двата образа, отразени в трифунтовото резбовано огледало. То бе обрамчено с позлатен кант, инкрустирани розетки украсяваха четирите му ъгъла. В горния край гордо бе литнала една нарисувана полугола Венера.

Двете с Алва бяха твърде много изпити, практични и непретенциозни. Това бе най-доброто описание и за Джейн, облечена с обикновен халат, и за Алва, облечена в черната си слугинска рокля. Милисът бе избрала рамката за огледалото. Единственото хубаво нещо, което можеше да се каже за нея, бе, че тя подходеше на останалата мебелировка — от завесите с волани, които тежко падаха пред двойните прозорци, до килима на ярки цветя, застлан пред махагоновото легло с розов балдахин, украсен с резбован купидонов лък със стрели, и фенер, закачен на рамката му.

Милисът бе избрала всичко. Джейн никога не си бе почивала в стаята, винаги се бе чувствала като случаен човек, отседнал в нея само за няколко дни, като пансионерка, която я използва за краткотраен престой. А това бе точно така, защото предпочиташе да прекарва по-голяма част от времето си в имението.

Джейн стана.

— Това ли е най-красивият начин, по който можеш да нагласиш косата си?

— Какво не ти харесва? Винаги я нося така.

— Точно това имам предвид. Толкова силно е опъната назад, че едва държиш очите си отворени, а устата ти пък не може да се затвори.

Джейн не обърна внимание на критичната забележка, защото знаеше, че е продиктувана от добрите намерения, стаени в сърцето на Алва.

Боже, ами че мис Джейн винаги си е била по-хубава от мис Мерибет. Това е мислела да каже Алва. Само дето трябвало да я нагласи малко по-добре, както например да сложиш сол в яхнията, за да се усетят другите подправки по-добре.

Тя облече роклята, която майка ѝ бе донесла за вечерта, и се загледа в огледалото, докато Алва закопчаваше копчетата на гърба ѝ. И роклята не ѝ подходеше особено много, също както и стаята. Малки буфан ръкави, които правеха и без това особено дългите ѝ ръце да

изглеждат като на маймуна, корсет с дълбоко изрязано деколте, което привличаше погледа към малкия ѝ бюст, висока талия, от която фигурата ѝ изглеждаше двуметрова, при това светложълта, цвят, който умъртвяваше напълно тена на кожата ѝ. Джейн наистина приличаше на зле приготвено задушено.

Но беше обещала на Милисът, че ще облече роклята, както ѝ обещаваха почти всичко, само и само да избегне разправиите. Но дори и съвсем ужасният ѝ вид не можеше да накара Леандър Форбс да забрави за наследството ѝ. Той я чакаше долу заедно с още стотина гости, въпреки че след завръщането ѝ те бяха общували само чрез писма.

„Професионалните ми задължения — бе обяснил той с префърцунен почерк — ме ангажират напълно до събота вечер.“ До — би могъл да добави той — официалното обявяване на годеща им, уреден без нито една среща насаме между булката и младоженеца. Страхливец!

Милисът не бе пожелала и да чуе протестите на Джейн. Затова Джейн продължаваше да осъществява незабелязано своя план.

Поне се опитваше. Беше запомнила твърде добре първия си опит да намери кораб за пътуването си. Не можеше да си спомни за подробностите от разговора с капитан Макгрегър, без да се изчерви. Странно, твърде често изникваше в паметта ѝ. Понякога дори се питаше какво ли може да се е случило през следващите три дни, след като бе изхвъркнала от кръчмата и бе оставила капитана в ръцете на съдбата и полицаите.

Обвиненията за побой напълно отговаряха на маниерите му или по-точно на липсата на такива, като се има предвид начинът, по който се бе държал с Джейн. Тя потръпваше от ужас при спомена за недодялания грубиян, седнал в задимения ъгъл, за начина, по който я оглеждаше, докато се наливаше с ейл и ѝ правеше неприлични намеци, макар че бе отишла с едно съвсем законно предложение в рамките на дейността му.

Настръхваше при мисълта какво би станало, ако без да го види, подлъгана от препоръките, че е най-добрият шкипер в Атлантическия океан, бе наредила да заплатят пътуването ѝ и после разбере всичко, след като вече се е озовала на борда. Питаше се дали той щеше да очаква от нея да легне и в постелята му? Дали би помислил, че една

кокалеста, мургава стара мома, която явно бяга от дома си, ще се окаже толкова отчаяна или толкова зажадняла за мъжки ласки, че с готовност ще се подчини на всичките му безобразни претенции.

Тя съзнаваше, че морските пътешествия са дълги и мъжете си имат своите нужди. И тъй като „Тросакс“ беше само търговски кораб, тя можеше наистина да се окаже единственият пътник на борда му.

Джейн никога не се бе целувала с мъж, като се изключи онова момче от една съседна на тяхната ферма във Вирджиния, което я бе целунало преди десет години. Но тя знаеше какво правят мъжете и жените. Първа баба Уърд ѝ бе разкрила тези тайнствени неща. Но бе използвала толкова странни думи и изрази, че Джейн почти не разбра какво точно иска да ѝ каже, дали те се докосват или не. Следващият човек бе Милисът, която за пръв и последен път бе се нагърбила да изпълни своя родителски дълг.

Зелените ѝ очи бяха блеснали от подробностите, с които ѝ бе описала всичко. И накрая, след като се бе върнала от едноседмичното си сватбено пътешествие със съпруга си Уилям Браун, на сцената се бе появила Мерибет.

— Жената има своите задължения — бе обявила по-голямата ѝ сестра, след като нахлу в стаята на Джейн.

Въпреки опитите на Джейн да я отпрати, Мерибет успя да ѝ разкаже някои особено интимни моменти, като не ѝ спести и такива новости, като: „Естествено, за съжаление те са придружени и с много болки“, „Уилям не е от онези, които настояват твърде често, слава богу“.

Джейн бе доловила леко съжаление или по-скоро разочарование в думите на сестра си. Изводът бе ясен. Любовният акт допадна на Милисът, но не и на Мерибет, поне не ѝ харесваше да го прави с мъжа, за когото бе омъжена, въпреки че преди и след сватбата никога не пропускаше случай да пофлиртува с всеки мъж, който се приближеше на метър от нея.

Майка им бе избрала Уилям Браун, тя бе избрала и Леандър Форбс. Мисълта да споделя леглото на Леандър бе точно толкова недопустима, колкото и тази да легне с Андрю Макгрегър, но причините не бяха едни и същи, призна пред себе си Джейн.

— Заминавам за Триполи — каза тя по-високо, отколкото възнамеряваше, като се отскубна от Алва и започна да крачи из стаята.

— Смятам да си уредя едно чудесно и безопасно пътуване на някой пасажерски кораб. Като стигна там, ще разговарям с всеки, с когото мога и който би могъл да ми каже нещо за Джош. И не ме гледай така, Алва. Имам и пари, и твърдото намерение да го направя.

— Не съм казала, че ти липсва едното или другото. Но ако трябва да ти кажа истината, липсва ти малко здрав разум.

Джейн бавно и дълго заоглежда стаята.

— Дори и ти трябва да признаеш, че нищо не ме задържа тук. Приятелките ми се омъжиха. Повечето от тях вече имат деца. Земята във Вирджиния е само неколкостотин акра и ти би могла да се грижиш за нея, докато ме няма.

— Мис Джейн, говориш така, като че ли ще ходиш там, където, преди да стигнеш, трябва да паднеш от края на земята.

Джейн спря до вратата. Големите ѝ черни очи загледаха някак замечтано, с прощален израз, сякаш погледът ѝ проникваше през стените на стаята, през гредите и тухлите, над дърветата, като че ли гледаше във вечността.

— Точно краят на земята ми трябва, Алва. Именно там ще намеря онова, което търся.

Тя излезе в коридора и Алва се заслуша в шума от стъпките ѝ, които заглъхнаха към стълбите. В мислите си слугинята виждаше големите, тъжни очи и гордо извитите устни на любимото си дете.

Джейн бе нейно дете, въпреки че бе родена от друга жена и цветът на кожата ѝ бе объркан. Когато плачеше като малка, Алва винаги бе до нея, готова да ѝ даде подсладения биберон и да я прегърне нежно. Винаги Алва миеше издрасканите ѝ коленца, когато паднеше от онзи лош, стар кон, на който обичаше да язди. А когато първата мисис Уърдингтън почина, Алва избърса сълзите ѝ.

Сърцето на Алва се късаше при мисълта, че малкото ѝ момиченце смята да пътува по вода до една страна на безбожници, на диваци и езичници, които дебнеха отвсякъде. Нямаше да я укорява. Само малко. Щеше да ѝ каже само това, което вече бе казала, за да разбере малката колко много се тревожи. Все пак подозираше, че мис Джейн е права. Може би наистина трябваше да стигне до края на света, за да открие това, което търсеше. Странно нещо. Като си спомнеше обичта на тези две невинни деца, все ѝ се струваше, че независимо

дали мис Джейн съзнава това, тя като че ли търсеше нещо повече от брат си Джош.

Когато Джейн слезе до балната зала, чиито врати бяха широко разтворени, струнният квартет свиреше менует. От полилеите, висящи от тавана, и от свещниците по тапицираните с брокат стени блестяха пламъците на хиляди свещи. А в средата на залата повече от двадесет двойки танцуваха тържествено и грациозно в ритъма на танца. Обичайното добре облечено общество се носеше из залата и това напомни на Джейн за позлатения кант на рамката на огледалото ѝ. Жените носеха рокли във всички цветове на дъгата, мъжете, с изключение на няколко, бяха облечени в черно.

Леандър Форбс стоеше в другия край на залата. Той бе едно от изключенията. Краката му бяха твърде слаби за лилавите бричове до коленете и белите чорапи, с които се бе издокарал, а раменете — твърде тесни за широките ревери на лилавото му сако. Джейн се питаше дали Милисънт не избира и неговия гардероб.

— О, боже — прошепна Милисънт на ухото ѝ, като че ли я бе призовала с мислите си, — така се надявах, че тази рокля ще ти отива.

Когато майка ѝ започваше с възклицанието „О, боже!“, Джейн обикновено мълчеше. Тази вечер обаче тя бе в по-бунтарско настроение.

— Поне бледият ми вид ще послужи за контрастен фон на Леандър — каза тя, като погледна към майка си, която бе облечена в разкошна, шумоляща, сапфиреносиня копринена рокля с дълбоко деколте. Едно бяло перо се издигаше над червената ѝ накъдрена и бухнала коса.

Милисънт погледна над главите на танцуващите двойки, за да открие племенника на съпруга си. Когато зелените ѝ очи, премрежени от гъсти ресници, го откриха, те проблеснаха доволно, но само за миг. Лилаво за мъж! За нещастие племенникът на съпруга ѝ не бе лишен от недостатъци. Отмести поглед и го насочи към Джейн, към ъгловатото ѝ тяло и жълтеникавата ѝ кожа. Цветът на коприната очевидно не бе подходящ, но никога не бе успявала да компенсира с цвета на дрехите мургавия тен на момичето. Беше го наследила от баща си, който бе

фермер. Милисът не трябваше да се омъжва за човек, свързан със земята.

— Е, Джейн — каза тя строго, — очаквам, че след сватбата ще научиш мъжа си как да се облича по-строго. Ти отлично умееш това.

— Няма да има сватба — каза Джейн, без да обръща внимание на строгостта ѝ. Каза го просто така, защото много добре знаеше, че майка ѝ при всички случаи ще обяви годеща. Милисът бе уверена, че характерът на дъщеря ѝ я предпазваше от обществени скандали. Щом веднъж се разпространи новината, същият този характер няма да ѝ позволи да развали годеща, да попречи на подготовката за сватбата и да предизвика обществен скандал и срам за цялото семейство.

Милисът не я познаваше така добре, както си мислеше. Майка ѝ можеше да си обявява каквото иска. Този път Джейн щеше да се опита сама да подреди живота си и когато всичко вече ще бъде готово, може би когато вече ще е тръгнала към пристанището, тогава ще бъде направено последното истинско съобщение по отношение на нейните намерения. И то от единствения човек, който имаше право да го направи — самата Джейн Катрин Уърдингтън.

— О, миличката ми Милисът. Прелестна, както винаги. Много се гордея с теб!

Двете жени се обърнаха към Рандолф Форбс, който се появи от тълпата и застана точно под рамката на вратата. Бе висок, едър мъж на петдесет и пет години, вече леко оплешивял, с червендалесто лице. Форбс винаги бе правил впечатление на Джейн на много пламенен мъж. Възхитеният поглед, който той отправи към дълбокото деколте на жена си, потвърди преценката ѝ. Беше облечен много по-добре от племенника си и доста по-сдържано. Носеше дълго светлосиньо сако, бяла блуза с жабо и черни бричове с тясна кройка, напъхани в добре лъснати черни ботуши. Въпреки пълнотата му костюмът стоеше добре. Чичо Форбс жънеше успех след успех във всичките си начинания. Радваше се на прекрасно здраве, беше живял по-дълго от останалите съпрузи на Милисът, като се изключи Джонатан Уърдингтън.

Еlegantен или не, Джейн не го обичаше. Тя го бе чувала твърде често да изразява удоволствието си от собствените си успехи, които пълнеха сейфа му, и да обрича на бедност някой несретник, представен от държавен адвокат или някоя по-низша инстанция. О, тя често се бе

питала дали държавните адвокати не получават тайни суми от човек на име Рандолф Форбс, за да му позволят да печели.

Студен и безмилостен, такъв бе чичо Форбс. Нито веднъж не я окуражи, докато търсеше факти за брат си. Той обикновено нищо не знаеше, а и още по-малко се интересувахе от проблемите на доведената си дъщеря. Обект на интереса му бе по-голямата — Мерибет, която флиртуваше с него почти така ентусиазирано, както го правеше с останалите мъже от висшето общество на Ню Йорк. Милисът като че ли не се противопоставяше на това, както и съпругът на Мерибет.

— Скъпа моя Джейн, тази вечер изглеждаш очарователна!

В първия момент Джейн изобщо не разбра, че мъжът на майка ѝ говори на нея.

— Така ли?

— Колко си оригинална! Леандър ще се забавлява много с твоите остроумия.

„Както и с богатството ми.“

Джейн едва не го каза на глас, но майка ѝ беше права, тя наистина мразеше публичните сцени.

Менуът свърши. Докато музиката отзвучаваше, танцьорите се пръснаха и освободиха центъра на залата. Настъпилата тишина се постепенно се замени с шумните им разговори, потракването на токовете и шумоленето на балните рокли. Но всичко това не успя да заглуши кресливия смях на Мерибет, който долетя отнякъде.

Смехът стана още по-силен и на Джейн ѝ се стори, че забеляза как майка ѝ присви устни, които обаче веднага се разтеглиха в усмивка, щом Мерибет се присъедини към семейството си.

— Толкова бих искала Уилям да е тук, а не да се занимава с онази досадна работа в Бостън — каза Мерибет и мило се нацупи.

Джейн си помисли, че зет ѝ доста често отсъства от града по работа.

Изведнъж до тях застана Леандър, облечен в сияйния си лилав тоалет и потънал в облак от парфюм. Преди Джейн да успее да се отдръпне, той залепи една влажна целувка на ръката ѝ.

— Мила мис Уърдингтън — каза той, галейки пръстите ѝ, докато ги притискаше към лилавия си ревер. Въпреки енергичния ѝ отпор той успя още веднъж да целуне ръката ѝ. — Мила Джейн!

Тя не бе получавала толкова нежности от смъртта на баба Уърд. „Нищо не може да изтъкне по-добре женските чарове от една солидна сума в банката“ — саркастично си помисли Джейн.

— Ах, всички сме заедно. С изключение, разбира се, на Уилям. Какво чудесно семейство сме! — каза Милисънт с въздишка.

Джейн едва успя да се сдържи да не направи отегчена физиономия.

— Привличаме доста голямо внимание — продължи Милисънт и огледа с блеснал поглед залата. — Рандолф, аз наистина мисля, че няма защо повече да отлагаме съобщението. Разбира се, Джейн си е по природа срамежлива. Затова, моля те, скъпи, не се впускай в досадни речи. Ти никога не би го направил, но все пак да не уплашиш милата ни дъщеря с прекалено много похвали.

Джейн прехапа устни, за да не избухне в смях. Или може би се опитваше да спре сълзите си. Всеки наоколо щеше да узнае истината за годежа. За това, че е продиктуван от финансови съображения, а не от любов.

Но какво значение имаше за нея това, след като бе нещо временно. Тя се изправи гордо, освободи най-последно ръката си и се загледа след чичо Форбс, който си пробиваше път към подиума на музикантите в дъното на залата. Той направи един жест с ръка към музикантите и те засвириха туш. Разговорите утихнаха.

— Приятели, вземете си напитки, защото тази вечер трябва да вдигнем един тост.

Тълпата се оживи. Навред се появиха слуги с подноси с вино и ейл за господата, а за дамите — специална плодова напитка, за която Джейн подозираше, че е примесена с уиски. Това бе един от методите на майка ѝ да създава настроение сред гостите си.

— Мисис Форбс и аз... — Форбс спря и изчака за пълна тишина. — ... с голямо удоволствие ви съобщаваме за предстоящата женитба на дъщеря ѝ Джейн и племенника ми Леандър.

Новината бе посрещната с бурни възгласи и многозначителни кимвания.

— Наздраве! — извика някой в тълпата. — За Джейн и Леандър.

Бъдещата булка се втренчи в чашата с пунш, като тайно се надяваше, че е права за уискито. Вдигна я, изпи я на един дъх и махна на един слуга за още. Всички в стаята шушукаха, всички весело

подвикваха. Точно мислеше да отпие от втората чаша, когато някакъв шум в преддверието зад гърба ѝ я накара да застине с ръка във въздуха.

— Ще има сватба, а не презокеански рейс?

Тя се обърна изненадана по посока на бумтящия глас. На по-малко от два метра от нея стоеше капитан Макгрегър. Лицето му беше небръснато, черната му коса, която приличаше на грива, бе разрошена. Едрото му тяло бе скрито под бяла риза и тесни кафяви бричове. В морскосините му очи просветваха иронични пламъчета.

ГЛАВА 5

В миг залата потъна в тишина. Думите на неканения гост увиснаха във въздуха. След това зашумяха тоалетите на гостите, които започнаха да се суятят в търсене на удобни места, от които да могат да наблюдават сцената.

Но дори и всички да бяха извикали едновременно, Джейн щеше да чува само ударите на сърцето си... нямаше да види нищо друго, освен капитан Андрю Макгрегър, който бе застанал в преддверието и приличаше на истински великан, с разкрачени крака и ръце на кръста. Престарелият дребничък портиер на Форбс беше увиснал на ръката му като молец.

Джейн се забърза от дъното на балната зала към входа, където бе застанал капитанът, привлечена от него като от магнит. Очите на Андрю смело срещнаха погледа ѝ. Един познат невидим юмрук се заби в стомаха ѝ.

Устните му се изкривиха, изобразявайки усмивка. В очите му все още проблесваха иронични пламъчета.

— Като че ли не очаквах точно вас да видя тук, мис Уърдингтън.

Джейн върна гласа си, но все още не можеше да си поеме дълбоко въздух.

— Нито аз вас, капитане. — Внезапен гняв я подтикна да добави: — Мислех си, че запознанството ни достатъчно ясно приключи онази вечер. Или поне така се надявах.

Съвсем изнемощял от усилията, които бе изразходвал, за да го спре, портиерът пусна ръкава на досадника.

— Не можах да му попреча, мисис Форбс — проплака той. — Беше като звяр. Отвори вратата с трясък и настоя да види мистър Форбс.

Милисънт изгледа яростно портиера, после моментално се обърна към „звяра“. „Великолепен звяр — поправи тя мислено портиера. — Почти два метра висок.“ Запита се колко ли време ще ѝ трябва да преброи косъмчетата, които се подаваха от разтворената му

риза. Изглеждаше привлекателен, застанал на полирания мраморен под на розовото ѝ преддверие. Един полилей, който се спускаше от високия таван точно над него, пръскаше отблясъци върху буйната му гарвановочерна гъста грива, която свободно падаше по широките му рамене, и върху бронзовия тен на небръснатото му лице.

И нещо друго не бе наред. Той като че ли се познаваше със свитата ѝ малка дъщеря. Тя озадачено изглежда Джейн и се приближи към нея. Прие факта със завист и с уважение, каквото рядко изпитваше към нея.

— Познаваш ли този мъж?

Джейн не знаеше какво да отговори. Можеше да каже кой е, но да каже, че го познава... Не по-добре, отколкото познаваше слънцето, въпреки че знаеше как да го нарече. Тя също така не знаеше как да нарече и вълнението, което бе предизвикал в душата ѝ, нахлувайки като бик в дома ѝ. За нея той бе нищожество. Тя силно го бе намразила и бе решила никога да не го вижда отново.

— Виж ти! — избоботи Рандолф Форбс, който си бе проправил път през тълпата и ръмжеше в лявото ухо на Джейн. Тя подскочи от внезапния тътен на гласа му, а той продължи със същата гръмотевична сила: — Каква е тази врява? По всичко личи, че в дома ни е пристигнал един окъснен гост.

Сега бе ред на Рандолф да се втренчи във внушителната, небрежно облечена фигура, която изпълваше цялото преддверие. Той изпъна гърди в синьото си сако и се изправи, за да изглежда по-висок.

— Това не е публично увеселение, господине. Сбъркали сте адреса — обърна се той към натрапника.

Андрю бавно откъсна очи от Джейн и ги насочи към масивния мъж зад нея. Подобие на усмивка върху устните му се превърна в открита ненавист.

— Ако вие сте Рандолф Форбс, няма грешка. Аз съм Андрю Макгрегър, капитан на „Тросакс“, и трябва да обсъдим с вас един въпрос. — Гласът прокънтя от гърдите му по-плътен и по-силен от гласа на адвоката. Това, което му липсваше като култивираност, се компенсираше от стоманения тембър.

Форбс изглеждаше точно така, както си го бе представял Андрю — изискани дрехи, високо вдигната глава, но независимо от изправената осанка той вече определено имаше малко коремче. Ръцете

му сигурно бяха чисти и пухкави, очите му, свикнали да прикриват лукавата му душа, гледаха не по-малко лукаво.

Андрю огледа малката групичка на входа — по-възрастната жена с червени букли, рокля с изрязано деколте и играещи очи, и по-младата, чиято коса бе светлочервена. Тя имаше също доста предизвикателен тоалет и не по-малко заинтригуван поглед. До тях стоеше контето с лилав костюм, застанало зад Джейн Уърдингтън и поставило закриляща, или по-скоро трепереща ръка на рамото ѝ. Андрю се питаше възможно ли е той да е годеникът, обявен, когато влезе в залата. Помисли си, че жената, която дръзко бе влязла в кръчма, пълна с пияни моряци, която смело му бе изложила плана си да прекоси океана и да се озове във владенията на Юсуф Караманли, която, без да мигне, бе понесла обидните му думи и му бе отвърнала с подобни, тази жена със сигурност не би се свързала с този надут пуяк, който отгоре на това приличаше и на купа плодова салата със сметана.

Андрю се поправи. Постъпките на никоя жена не можеха да бъдат предсказани.

— Сайръс Бард ме предупреди за теб — каза Рандолф. — Мислех, че си на сигурно място в затвора.

— В затвора! — възкликна Милисът, външно ужасена, но вътрешно се питаше дали си струва да изхвърля мъж, който предизвиква такива душевни смущения.

— В затвора! — прошепна Мерибет, която си представяше какво би изпитала, ако зарови ръцете си в тази буйна грива.

— Ще се върнеш там незабавно, ако моментално не се ометеш — добави Рандолф.

Но всъщност мълчаливият поглед на Джейн му каза много повече, отколкото надутите думи на адвоката. Андрю си мислеше колко странна е тя. Вратът ѝ бе дълъг като на лебед и тънкото ѝ тяло едва изпълваше грозната рокля, с която бе облечена. Но все пак именно тя привлече вниманието му, а не другите сладки гълъбчета, които пърхаха около него.

— Още не е построен затвор, който може да задържи задълго Андрю Макгрегър — каза той, като гледаше към нея. „Нито пък жена, която да го отклони от пътя му“ — припомни си той мислено, когато още веднъж погледна Форбс. — А ако ще говорим за предупреждението на клиента ви, ще ви кажа, че по-скоро аз би

трябвало да бъде предупреден за него. Той представлява истинска заплаха за честно трудещите се мъже — додаде той със заплашителен тон. — Такива са и неговите сътрудници.

Шушукането на тълпата в залата се разнесе по-силно и по-голяма част от мъжете предложиха на Форбс да хване досадника за ухото и да го изхвърли през вратата. Но нито един не му предложи да му помогне да го направи.

Това не изненада Джейн. Погледът ѝ се плъзна от неподредената коса на капитана към небръснатото му лице, към широките му плещи и едрите космати гърди, които се показваха изпод разкопчаната му риза, после надолу към кръста, към плоския му корем, към тесните панталони, плътно прилепнали към тялото и подчертаващи онова, което го правеше мъж, към силните бедра и яките прасци, които потъваха в чифт високи, черни ботуши.

Той бе внушителен дори когато бе седнал зад масата в кръчмата. А сега, застанал само на сантиметри от нея в преддверието на собствения ѝ дом, той бе направо неотразим.

Винаги си бе мислила, че и Рандолф Форбс, въпреки наперения му вид, се облича добре, така, както подобава на един джентълмен. Но в сравнение с капитан Макгрегър, който в никакъв случай не беше джентълмен, той приличаше на издокарано малко момиченце.

Това се отнасяше и до останалите мъже. Тя би трябвало да се ужаси, като го види, или поне да е все така ядосана, както когато го видя да влиза. Той я беше обидил и ѝ се бе подиграл, нали! Защо тогава тя беше очарована от гласа му и от присъствието му, което излъчваше някаква необузданост.

— Няма да тръгна оттук — каза Андрю, с очи, все още приковани в Рандолф, — докато не видя, че правосъдието е възтържествувало.

Рандолф му повярва, като в същото време се постара да не се впечатлява особено от думите му. И преди се бе разправял с типове като Макгрегър. Е, може би не точно като него, но подобни на него. Сайръс Бард беше алчно копеле. Рандолф го беше посъветвал да не дава на капитана такава смешна сума за хубавата му стока и му бе казал, че ще направи грешка, ако го прати в затвора с обвинения, чиято несъстоятелност лесно можеше да се докаже.

— Да видиш само колко е съсипан. Той не е нищо друго, освен един прост шотландец — бе отвърнал в кантората му Бард тази сутрин. — А не се съмнявам, че е и глупак, след като се съгласи на частично заплащане!

„Съсипан!“ — помисли си Рандолф, като изгледа настръхналия великан. И все пак нещо в погледа му подсказа, че може и да не е глупав. Все пак Сайръс трябваше да се опари с бушуващия шотландски пожар. И докато наум увеличаваше сумата, която щеше да вземе от клиента си, Рандолф махна към вратата на хола:

— Можем да разговаряме вътре.

— Може би ще е добре да ви придружа — каза Милисънт, без да сваля очи от капитана.

— И аз — добави Мерибет.

Джейн мълчеше. Леандър, чиято ръка тя отдавна бе свалила от рамото си, също.

— Няма да се забавя — избумтя Рандолф. — Погрижи се за гостите, Милисънт. Предложи им отново да потанцуват.

Андрю го последва в слабо осветената стая, в която се влизаше от преддверието. Очите му бързо прецениха мебелировката — стилна маса и столове, резбован бюфет, стенен часовник в кутия на стената, персийски килим, шкаф с рафтове в единия ъгъл. Всичко струваше много пари. Знаеше го добре, тъй като превозваше такива стоки, откакто се бе качил на кораб.

Рандолф застана в средата на стаята и започна:

— Как излязохте от затвора?

Андрю се почеса по обраслата буза.

— Бих желал да кажа, че вашето американско правосъдие отреди, че обвинението срещу мен е несъстоятелно, а следователно и задържането ми. Но всъщност излязохме познати с дежурния сержант. Когато бяхме с току-що наболи бради, плавахме заедно из Ориента.

— И той ви пусна? — рязко попита Рандолф.

— Да, след като лежах последните три дни и след като платих солидна сума за наема на килията, който, да ви кажа честно, е доста завишен. Ще ми бъдат нужни три седмици океански въздух, за да си прочистя дробовете от вонята в затвора.

— Как ме намерихте? — попита Рандолф и после махна нетърпеливо с ръка. — О, няма значение. Предполагам, че не е тайна

къде живея.

— Както и причината, поради която съм тук — отвърна Андрю.
— Става дума, както казах, за правосъдие и за просрочен платеж.

— Или по-скоро, така твърдите вие.

Рандолф бързо огледа моряка, за да прецени дали може да отхвърли иска му. Адвокатът предпочиташе да се изправя срещу ищци в съда, а не в дома си, пълен с гости, още по-малко срещу някой като Макгрегър, чиято сила и ръст отстъпваха само на смелостта му. По дяволите Сайръс Бард. Тазвечерният скандал щеше да бъде най-голямата клюка утре.

Той прие неизбежното. Отиде до писалището и написа на лист хартия една сума.

— Ето — каза той, като му пхна листа в ръцете. — Това би трябвало да ви задоволи.

Андрю се отпусна на дивана и прочете написаното.

— Удвоете я и ще уредим въпроса.

— Невъзможно.

Андрю спомена името на един друг нюйоркски адвокат.

— Сигурен съм, че го знаете. Мисля да последвам примера на Бард и също да наема защитник на интересите си.

— Виж ти! Да не би да ме заплашвате със съд, Макгрегър?

— Не е заплаха, мистър Форбс, а стратегия. Както се казва, каквото повикало, такова се обадило.

Двамата мъже се гледаха един друг известно време. Рандолф въздъхна бавно.

— При Сайръс игра ръженът, при мен — досадната съдебна процедура. Както виждам, вие обмисляте вашата, както ѝ казвате, стратегия според противника. Сайръс очевидно е сгрешил, капитан Макгрегър. Вие не сте глупак. Ще се постарая клиентът ми да изпрати сумата още утре сутринта.

— Радвам се, че сте разумен човек, мистър Форбс.

Андрю подаде ръка, за да скрепят сделката, но Рандолф не отвърна на жеста му.

„По-добре така“ — помисли си Андрю.

Трябваше да си брои пръстите след ръкуване с нюйоркски адвокат.

— Рано сутринта — каза той и кимна с глава, като отстъпи назад.
— Ще бъда на кораба.

Вече бе хванал дръжката на вратата, когато му хрумна една мисъл.

— Момичето, мис Уърдингтън. Каква ви е?

— Доведена дъщеря — отвърна Рандолф и внимателно го изгледа. Малко късно си спомни, че морякът и Джейн като че ли се познаваха.

— А жената в синьо, дали това не бе майката на момичето? — При кимването на Рандолф той продължи: — А другата...

Усети се и спря навреме, преди от устата му да се е отронило: „А другата ненаситница?“.

— Имате предвид Мерибет? Тя е сестра на Джейн. Всъщност половин сестра. Но те не ви засягат.

Андрю продължи настойчиво:

— А оня лилав фазан?

— Мисля, че говорите за племенника ми? Безсъмнено, годеникът на мис Уърдингтън.

Андрю поклати глава:

— Изглежда празна работа.

— Вижте! — изсумтя Рандолф. — Това изобщо не е ваша работа.
— Очите му се присвиха. — Поне аз мисля, че не е. Момичето е доста странно. Не е направила беля, нали?

„Какъв гаден кучи син!“ — помисли си Андрю и го предизвика с една многозначителна усмивка.

— Зависи какво имате предвид.

Андрю би могъл да се обзаложи на всичките си пари, че този простак изобщо не се сещаше за презокеанското плаване до Триполи.

— Няма да разреши момичето да бъде...

„Нито пък аз“ — помисли си Андрю, като не даде ухо на пледоарията на адвоката в защита на дъщеря му. Тази мисъл го обезпокои. Нямаше ни най-малка представа защо му е дотрябвала тази изпита мома със стиснати устни и с език, който вместо да те дари с небесно блаженство, беше готов да избълва срещу теб пъклен огън.

Като повечето янки, които той бе срещнал по време на този престой, и Форбс беше глупак. Тревожеше се не за тази, за която

трябваше. Другата жена, заварената ѝ сестра и даже майката щяха да са по-съгласни да споделят койката на един моряк.

Преди Форбс да бе приключил с пледоарията си, Андрю бе вече излязъл от стаята. Той се сблъска с Джейн, която чакаше в коридора, и със заварената ѝ сестра и майка ѝ, които стояха на крачка зад гърба ѝ. Бузите на Джейн бяха съвсем червени. Много по-червени, отколкото бяха, когато в кръчмата той се бе държал като грубиян с нея. Сигурно укорите на майка ѝ бяха причината за това, предположи той.

От балната зала долитаха звуците на цигулки, но почти всички гости се бяха скупчили на вратата.

— Чуйте, капитане — каза Милисънт, която пристъпи към него, — Джейн отказа да ни обясни откъде ви познава. Като нейна майка, аз настоявам да направите това. — Тя не обърна внимание на мрачната гримаса, която изкриви лицето на мъжа ѝ. — Може да говорим насаме, ако смятате, че така е по-разумно.

Намекваше съвсем явно, независимо кой би могъл да чуе, че Джейн е била определено неразумна.

Майката и капитанът се изгледаха. В зелените очи на Милисънт светеше предизвикателство и покана, въпреки разликата в годините и близостта на съпруга ѝ, а сините очи на Андрю показваха, че е разбрал какво му казва, и в отговор проблеснаха с ледено презрение.

Милисънт разбра погледа му и в миг лицето ѝ се изкриви от такава злоба, която стресна дори и закоравелия морски вълк.

— Скъпи Рандолф — каза тя с тих глас, — подай ми ръка. Този вечер бях подложена на твърде голямо напрежение. Надявам се, че можем веднага да отпратим този човек.

— Милисънт — каза дъщеричката ѝ Мерибет, която застана до нея, — имаш нужда от почивка. Ще се постарая да наблюдавам отвеждането на капитана до вратата. — В очите и на тази жена, както и на майката, имаше предизвикателни намеци, но тя не бе достатъчно умна, за да отгатне какъв бе отговорът на Андрю.

Беше настъпил гнездо на усойници. Това представляваше тази къща. С изключение на мис Джейн, която се различаваше напълно и по външен вид, и по характер. Независимо с каква цел искаше да предприеме опасното пътуване, за което се бе обърнала към него, тук тя можеше да получи чудесна подготовка, която да ѝ помогне да се справи с хората на пашата, а и с него самия.

Той отмести погледа си към нея. „Гледа твърдо — каза си той с уважение — и има наистина красиви очи.“ Оукъм бе казал, че момичето изглежда безпомощно и че се нуждае от защитник. Но какво го караше да мисли така, старши помощникът не можа да му обясни.

Но Андрю вече можеше. Момичето се нуждаеше от защитник, който да я пази от семейството ѝ, което би трябвало да я обича и да я закриля. А те биха се нахвърлили върху нея като глутница разярени вълци, ако се изпречеше на пътя им. Баща ѝ беше кръвожаден единак, а женските му бяха нищо друго, освен разгонени вълчици. Андрю никога не бе вярвал в семейните ценности, в неща като закрила и подкрепа, и тази вечер не го накара да промени убежденията си.

— Бих ти предложил койката си отново, девойко, но се съмнявам, че ще получа друг отговор. Тази тук... — Той кимна към Мерибет. — ... с удоволствие ще сподели капитанската каюта. Сигурен съм, че ще ме поуспокои, но няма да ме предизвика като теб. А може да си забелязала, че не отминавам предизвикателствата.

— Рандолф, изхвърли този мъж от къщата ми! — изпищя Милисънт.

Адвокатът тръгна към него.

— Още една стъпка, мистър Форбс — спокойно каза Андрю, — и ще ви накълцам на парчета.

Рандолф спря.

— Наистина! — каза Милисънт и сред присъстващите в залата се понесе силен шепот.

Шушукането накара Мерибет да се свие. Лицето ѝ изразяваше уплаха и озадачение, като че ли не беше сигурна дали току-що са я обидили. Но дори и да беше така, капитанът бе мъж, който надминаваше и най-смелите ѝ представи.

Джейн бе тази, която успя да му се противопостави. Думите му не я бяха стреснали. Тя отново бе момичето, което той беше срещнал в пристанищната кръчма. Главата ѝ бе гордо вирната, а очите ѝ не мигваха. Дори и да беше уплашена или смутена, видът ѝ не го показваше ни най-малко.

— Капитан Грегър, тази вечер успяхте да обидите достатъчно всички ни. Моля, вървете си.

Андрю кимна официално.

— Тръгвам, защото ме помолихте, мис Уърдингтън, въпреки че не съм искал да обидя никого. Но преди да си отида, ще ви дам един съвет, независимо дали желаете или не. Намерете си друг кораб, девойко, ако твърдо сте решили да заминете, но се пазете, като пристигнете в Триполи. Това място не отговаря на вашите разбирания. И, за бога, облечете си друга рокля. Нещо във виненочервено. Повече ще ви отива.

Той се засмя, приближи се до нея и прокара грубия си пръст по бузата и по врата ѝ. Почувства как потръпна, когато я докосна, как пулсът ѝ се ускори, но нито намек, че иска да се отдръпне.

— Никакви бледи тонове, разбираш ли? Те са за децата. Или за страхливците. А ти не си нито дете, нито страхливец. Да, виненочервено или друг силен цвят. Това ще подчертае цвета на бузите ти.

* * *

След месец Джейн се бе изправила на палубата на един американски пасажерски кораб. Качулката на виненочервената ѝ пелерина бе отметната назад, косата ѝ бе пусната свободно да се развява от вятъра и да попива пръските, които се носеха от високите вълни на Атлантическия океан.

Над нея корабните платна се издуваха и плющяха, а палубата под краката ѝ, добре осолена от морската вода, се издигаше и спускаше по гребените на вълните. Здравно стиснала перилата, тя стоеше грациозно и в същото време стабилно също като моряк, който от самото си раждане е обречен на морето. Това си умение тя дължеше на годините, прекарани във Вирджиния в езда на полудиви коне. Лошото време и буреносните облаци на хоризонта бяха прогонили всички в каютите и на палубата бе останал само екипажът и тя, бодро застанала на мястото, което още първия ден си беше харесала.

Капитанът го наричаше „вахтата на Уърдингтън“. Той беше любезен, посивял и тих мъж, който знаеше, че тя отива в Англия да посети брат си, и изобщо нямаше представа колко ще ѝ се наложи да пътува, след като акостират в Ливърпул.

— Ще хванеш морска болест — беше я предупредила майка ѝ. — Стомахът ти ще се обърне и ще се молиш да слезеш на брега.

Майка ѝ бе сгрешила. Кръвта кипеше във вените ѝ и тя никога не се бе чувствала толкова добре.

Като гледаше черните облаци, които се трупаха на хоризонта, тя си спомни за една друга буря. Тя се бе разразила в дома ѝ преди няколко изпълнени с приготовления седмици. Капитан Андрю Макгрегър си беше тръгнал... а семейството бе започнало да я упреква и да я разпитва. Гостите я разкъсваха с погледи, а така нареченият ѝ годеник беше изпаднал в голямо раздразнение.

Струваше ѝ се толкова отдавна. А от друга страна, като че ли се бе случило вчера — толкова ясно си представяше подробностите. Андрю Макгрегър ѝ се бе надсмял и я бе смутил пред цялото ѝ семейство и пред толкова много хора, които той сигурно бе взел за нейни близки. Но тя се бе държала както трябва, и докато всички останали бяха или спорили, или флиртували с него, тя бе изпаднала в справедливо възмущение.

Беше се държала както трябва и след като си бе отишъл и бяха започнали да я разпитват откъде го познава. Спорът бе продължил с дни, но накрая Милисът се бе съгласила на пътуването ѝ, по-скоро за да отдели твърдоглавата си и твърде енергична дъщеря от Ню Йорк, където всички пуритани бяха започнали да сплетничат, отколкото да я окуражи за едно по-сериозно издирване на сина ѝ.

— Ще откриеш, че е мъртъв — каза тя.

— Поне ще разбере истината — бе отвърнала Джейн.

Дори и Рандолф се бе примирил дотолкова, че я снабди с препоръчително писмо до генералния консул в Танжер. Сигурно и той силно желаше да я отдалечи от Ню Йорк.

Нито той, нито майка ѝ вярваха, че тя ще се приближи на по-малко от миля до пашата на Триполи, и я бяха изпратили, като ѝ бяха казали какво мислят.

Само Алва пророни една сълза. Само Алва щеше да ѝ липсва.

Връзките на пелерината ѝ се развързаха от вятъра и я зашибаха през лицето. Тя я върза здраво. Тази пелерина, една от няколкото дрехи, които си бе купила за пътуването, ѝ харесваше. И не беше точно виненочервена, макар продавачът да твърдеше, че е такава. Имаше цвят на боровинки според нея, чудесни червени американски

боровинки. И наистина подчертаваше тена ѝ, както един човек ѝ бе загатнал веднъж. Както и синият цвят на роклята ѝ — синьо, което напомняше за океанските вълни, огрени от първите проблясъци на зората, и напомняше за очите на един шотландски капитан.

Приликата всъщност бе резултат на случайно съвпадение и не бе ни най-малко в чест на този човек. Единственото добро нещо, което можеше да каже за Андрю Макгрегър, беше, че неговото вмешателство — и това бе най-мекият начин да окачестви постъпката му — ѝ бе помогнало да обяви публично планове си и да ускори изпълнението им. Цената бе останалият спомен и принесената в жертва праволинейност.

Джош трябваше да бъде единствената ѝ мисъл, центърът на всичките ѝ разсъждения, но още дълго след като Макгрегър бе изчезнал, тя чувстваше как грубите му пръсти минават по бузата и по врата ѝ, още дълго си спомняше как бе извил устни и как я бе нарекъл предизвикателна.

Не отминавам предизвикателствата?

Беше ѝ се подиграл... на Джейн Уърдингтън, една суха, стара мома, която не бе отстъпила и крачка, когато всички други се бяха разбягали под изгарящия му поглед. На нея не беше въздействал с погледа си, бе избрал по-разрушително оръжие — кратко, интимно докосване. Той, както и Джейн сега, знаеше какво въздействие би имало това. Когато ръката му се бе доближила до устните ѝ, тя силно бе пожелала да целуне дланта му.

Какъв ли беше вкусът им? Сигурно солени като морето. Изведнъж почувства празнота в стомаха си. Искаше ѝ се да мисли, че виновна за това е люлеещата се палуба, но добре знаеше, че причината е в проклетите спомени.

Средиземно море, африканският бряг и Триполи бяха необятни. Сигурно пътищата им никога вече нямаше да се пресекат.

Един глас настояваше непрестанно: „Ами ако се пресекат?“. Ако станеше така, отвърна тя веднага, тя щеше да бъде принудена отново да го предизвика.

ГЛАВА 6

— Сега какво трябва да направя?

Тихо произнесеният въпрос на Джейн бе отправен към самата нея, застанала в арката на входа на генералното консулство на Съединените щати. Помисли си, че е доста лошо, че не може да си отговори. Но в момента умът ѝ бе изпълнен единствено с разочарование. Колко различно бе това чувство, сравнено с надеждата, която я изпълваше по-рано същия следобед. Тогава корабът, на който се бе качила в Ливърпул, акостира в пристанището на Танжер. От палубата тя бе видяла хиляди сновящи хора, повечето от тях моряци и араби в бели роби. Дори и да имаше жени сред тях, тя не би могла да ги различи. Беше чула гласовете, които се носеха от кея — непознати думи на стотици различни езици. Беше се опитала да различи арабските думи, за да се увери, че е подготвена за предстоящото изпитание. Тук-там бе чула откъслечни фрази и нищо повече, но не се беше отчаяла. Бе запазила самообладанието и куража си и когато капитанът бе уредил да я откарат до Казбата — древната крепост с високи стени в центъра на Танжер, където се намираше консулството, и дори по време на изтощителното пътуване с една разнебитена каруца, теглена от муле, която я изкачи по едни тесни криволичещи улички до него. То се намираше на най-високото място в града и след пристигането ѝ там смелостта ѝ не намаля и за миг по време на тричасовото ѝ чакане да влезе в светилището на генералния консул, което се намираше на втория етаж на крепостта.

Въпреки целия си оптимизъм визитата ѝ в правителствената сграда в Мароко, построена в мавритански стил, не бе имала по-голям успех, отколкото в тухлената резиденция на президента във Вашингтон.

— Изминали сте това огромно разстояние с безплодна мисия, мис Уърдингтън — веднага бе отбелязал генералният консул, след като бе чул встъпителните ѝ думи. Безсърдечната му откровеност не бе разколебала Джейн.

— Вашият втори баща е бил така любезен подробно да опише случая в препоръчителното си писмо — бе добавил той, след като тя бе сложила посланието на чичо си Рандолф на бюрото му.

Любезен? Чичо й Рандолф? Тя бе свила устни в лека усмивка.

— Аудиенцията с паша Юсуф Караманли е невъзможна — бе излял висшият чиновник, когато тя не искаше да покаже, че е победена.

Джейн беше готова да се закълне, че той дори бе подскочил един-два пъти в кожения си марокански стол. И накрая:

— Брат ви е мъртъв, мис Уърдингтън. Правителството на Съединените американски щати, целият африкански бряг и, сигурен съм, и другите членове на семейството ви, поне тези, които имат здрав разум, не могат да представят нищо срещу този факт.

Той беше говорил с гръмки фрази, които й напомняха за чичо Форбс и Леандър. Джейн, която бе отказала да се отнесе смирено, бе станала, благодарила за отделеното й време и се бе обърнала към вратата.

Излезе с театрална походка, от която виненочервената й пелерина се развя зад гърба й. Гордата й драма бе продължила, докато минаваше през съседната канцелария, предназначена за адютанта му, и докато отиваше към арката на портала, където в момента бе застанала.

— Какво трябва да направя сега? — отново се запита тихо тя, като явно щеше още дълго да повтаря този въпрос.

— Мис Уърдингтън — прошепна един тих глас до нея.

Тя огледа добре празния вход на консулството, но там нямаше никой.

— Мис Уърдингтън!

Шепотът идваше някъде отвътре. Тя се обърна и видя адютанта, който я гледаше много сериозно иззад малкото си отрупано с книжа бюро. Съвсем не го бе забелязала. Беше кестеняв, дребен мъж с кафяви очи, на около четиридесет години. Кожата на продълговатото му лице имаше червен оттенък, като че ли най-горният й слой бе оцавен. Джейн си помисли, че мароканското слънце не му понася добре. Опита се да си спомни името му.

— Мистър Кенамър, нали?

Той кимна.

— Ралф Кенамър, мис Уърдингтън. Чух, без да искам, разговора ви с консула. Не всичко, разберете ме добре — добави той, като устните му трепнаха, а ръцете му нервно подръпнаха реверите на самото му, — но, виждате ли, вратата не беше съвсем затворена и...

— Няма нищо, мистър Кенамър — успокои го Джейн. — Разбирам. — Тя застина в очакване, но той продължи да мълчи. — Искате ли нещо?

— Нещо?

— Повикахте ме.

— О! — Той сви вежди. — О, да! Да. За толкова неща мисля, знаете ли. Както казах, без да искам, чух какво казахте на консула и какво ви отвърна той... и не можах да не си помисля, че може би, след като консултът реши, че трябва да отхвърли молбата ви, съвсем правилно, сигурен съм, от негова гледна точка, разбирате ли, но моля ви, не ме мислете за нахален, и все пак, дали ще искате да отседнете някъде довечера?

Джейн си помисли, че този Ралф Кенамър бе доста нервен човек, но не бе лош. Дали?

— Какво имате предвид, мистър Кенамър?

Той се изчерви и това бе равносилно на подвиг, като се има предвид тенът му.

— Тук в консулството има спални помещения. За посетители. Сигурен съм, че генералният консул щеше да ви предложи да останете, ако не си бяхте тръгнали, е, трябва да признаете, малко прибързано.

Някои съмнения по отношение на намеренията на адютанта предизвикаха ярка червенина по бузите ѝ. Но за разлика от началника си Ралф Кенамър се опитваше да ѝ помогне. В свое оправдание можеше да каже, че човекът, който последен ѝ бе предложил да осигури преспиването ѝ, не бе предвиждал тя да спи сама. Но, реално погледнато, първото предложение бе само една подигравка.

— Всъщност не може да се каже, че е нещо особено — една стая на горния етаж, съвсем малка, наистина. Не е това, с което сте свикнали, сигурно не е.

Тя се усмихна благодарно.

— Пътувала съм три месеца на различни кораби, мистър Кенамър, и бях благодарна и на каюти, в които можеше да се побере едно неголямо куче. Обикнах морето наистина, но мисълта да легна в

легло, което не потъва и не се клати... — Внезапно една мисъл ѝ мина през ума. — Стаята има легло, нали? Искам да кажа, мароканците не използват хамаци или разни други такива неща?

— О, има много хубаво легло. Не толкова разкошно като това, с което сте свикнали в Ню Йорк. Извинете, нямаше как да не чуя къде живее вторият ви баща.

Джейн реши, че няма нещо, което адютантът да не е чул, но не възрази особено. Издирването на брат ѝ не беше тайна, откакто Андрю Макгрегър нахлу в къщата на Форбс. Като разбра, че е оставила единствената си пътна чанта долу при морския офицер, който беше на пост, Кенамър пак по обичайния си многословен начин я увери, че ще се погрижи да качи вещите ѝ на горния етаж, след което я придружи по една стълба, криволичеща и тясна като улиците на Казбата.

Тя му благодари, затвори вратата и се зарадва на тишината и възможността да се усамоти. Това би ѝ подействало освежаващо като чаша студена вода. Бързо свали пелерината си и я метна на леглото. Вълнената дреха бе твърде тежка за местния климат, но това бе единствената дреха, която наподобяваше робите на местните жени, а качулката ѝ заместваше покривалото над лицето.

Първото нещо, което забеляза, бе отворената врата, която водеше към едно малко балконче. На него можеха да останат най-много двама души. Веднага излезе за глътка въздух, облегна се на високия до кръста парапет и пред очите ѝ се разстла една от най-красивите гледки, която някога бе виждала. Вдясно се подаваха покривите на терасовидно подредените къщи на Танжер, които бяха струпани около високо разположената Казба толкова нагъсто, че мизерните тесни улички и мръсотията, с която бяха затрупани, оставаха невидими. Вляво, също над безброй плоски керемидени покриви, се извисяваше покрито с орнаменти минаре на джамия, а над всичко това танцуваха тайнствени сенки, сякаш изплували от някаква вълшебна, детска приказка. Точно пред нея се простираше тясна плажна ивица от бял пясък, който потъваше във вълните на Атлантическия океан и на Средиземно море. Цялата тази гледка бе окъпана от последните отблясъци на залязващото слънце.

Никой, дори и чичо Рандолф, не можеше да остане мрачен и потиснат сред толкова екзотична красота. Тя се опияни от този блясък и остави океанският бриз да развява косите ѝ, които затанцуваха край

лицето ѝ. Затвори очи, за да се наслади по-добре на ритъма на протяжната мелодия, която долиташе някъде отдолу. Ритъмът на мелодията много ѝ приличаше на темпото на собствения ѝ живот и това я накара да се усмихне.

На вратата се почука и Джейн с нежелание се върна в стаята. Беше един слуга от консулството. Носеше широка, пусната над панталоните риза. Донесе единствената чанта, която си бе взела за това дълго пътуване. Дори и да бе изненадан от факта, че вижда християнка, облечена в западни дрехи, която му благодари за усилията на арабски, той с нищо не го показва.

Джейн остави багажа си настрани и продължи да разглежда стаята. Тя бе малка, точно както я бе предупредил адютантът, но в нея имаше достатъчно място за едно малко легло с резбована табла, малка кожена табуретка и скрин с две чекмеджета, над които висеше красиво огледало с гравирана месингова рамка. Както и рамката на вратите, тя бе извита. Стените, както и останалите стени в консулството, бяха от дялан камък. Както навсякъде в Танжер и тук въздухът ухаеше на непознати благовония, примесени с аромат на море.

Погледът ѝ падна върху дебел вълнен килим, постлан върху по-голямата част от покрития с плочки под. Тя инстинктивно коленичи и зарови ръце в многоцветното руно. Впери очи в сложните арабески, създадени от нечий изкусни пръсти, и си помисли, че той бе истинско произведение на изкуството. Докато разглеждаше стаята, Джейн си помисли, че тук се чувства много по-удобно, отколкото на улица Вандам.

Може би защото всичко бе подбрано с вкус и бе много практично. Всички предмети имаха определена цел. Точно като Джейн... сега, независимо какво щеше да се случи тази нощ, утре или вдругиден, тя енергично щеше да следва една цел, която от години тегнеше на сърцето ѝ. Ако срещнеше отпор, съвсем вероятно, тъй като още в първия ден от престоя ѝ тук това се бе случило, нямаше да трябва да слуша рефрена: „Нали ти казах“ от хората, които би трябвало най-много да я подкрепят в пътя ѝ към постигането на тази цел.

Разкопча едно копче на яркосинята си рокля, после още едно и още едно, точно както бе отхвърляла оковите на вечно укоряващото я семейство. После седна и се отдаде на инерцията на един друг импулс. Бързо събу чорапите и обувките си. Вдигна полата и фустата си до

коленете, седна, разтвори крака, зарови пръстите на краката си в килима и се отпусна на лактите си. Затвори очи и главата ѝ се отметна назад, като почти докосна пода.

Мина ѝ през ума смешната мисъл, че с извития си врат и гръб тя прилича на арките над вратите и огледалото, и подхожда на общия вид на стаята. На стаята със сладък аромат. Стаята със силен дъх на морски въздух.

Джейн вдъхна уханието ѝ. Стаята, която най-много миришеше на море и с определен аромат на...

Тя бавно вдигна глава и насила отвори очи. Каза си, че си въобразява нещо, което бе абсолютно невъзможно. Върху килима падна сянка. Тя погледна към балкона. Отворената врата бе изпълнена със силуета на мъж, чието лице не се виждаше. Тя замръзна, когато го позна.

— Е, девойко, виждам, че си предпочела океанското пътешествие пред съпруга. Изборът ти подхожда.

Плътният глас с лек шотландски акцент я извади от вцепенението ѝ и тя се видя така, както я виждаше капитанът — с разтворени крака и рокля, разкопчана до кръста, с тяло, отпуснато в чувствена поза върху килима... като че ли се предлагаше на този, който се бе промъкнал през балкона на стаята на третия етаж. Преглътна буцата в гърлото си и скочи на крака. Зарови пръсти в косата си, а пръстите на другата ѝ ръка докоснаха разкопчаната рокля.

Несполучливият и припрян опит да закопчае роклята предизвика смях, който я отрезви. Идваше откъм вратата на балкона. Тя сви ръцете си в юмруци.

— Капитан Макгрегър, никога ли не чакате първо да ви поканят където и да било? И как, за бога, се появихте тук?

— Въпросите един по един, мис Уърдингтън. Чакам, докато се появи възможност да ме поканят. И се изкатерих по стената. Не е голям подвиг. Висял съм на подмятани от бурята въжета доста често. А освен това в каменния зид има дупки, които ме улесниха.

В думите му имаше толкова здрав разум, като че ли тя с нейните страхове се държеше странно. Джейн въздъхна раздразнено.

— Това не е отговор на въпроса ми защо сте тук. Защо наистина?

Този път Андрю нямаше готов отговор. Той се бе погрижил лично да връчи доставката си в консулството — кутия шотландско

енфие за консула, беше се огледал на излизане и бе видял нещо, което го разтърси: мис Джейн Уърдингтън, янки, стара мома и независимо от цялата ѝ смелост, закоравяла пуританка, беше застанала на един балкон високо над Казбата. Океанският бриз развяваше косите ѝ, по устните ѝ играеше усмивка, която изразяваше удоволствие.

Когато се бе прибрала вътре, мисълта, че може би мис Уърдингтън бе по-различна, отколкото бе предполагал, го бе изкушила да се покатери.

— Капитан Макгрегър! — Гласът ѝ го откъсна от мислите му. — Трябва да ви помоля да напуснете.

Тогава той отново премисли. Може би не беше чак толкова различна. Но той не можеше да забрави образа ѝ, когато я видя да стои на балкона, или още по-изненадващо — картината, която представляваше, полулегнала върху килима. Може би беше твърде слаба за вкуса му, но имаше тънки глезени и изваяни прасци, а разкопчаната ѝ рокля бе открила нежните извивки на гърди, които той не бе предполагал.

Влезе по-навътре в стаята и спря пред нея. Имаше красиви очи — големи, дълбоки и тъмни. Поне тях помнеше добре. А на слепоочието ѝ видя тънкия белег, нещо необикновено за една жена. Не можеше да се каже, че белегът правеше Джейн по-красива, но определено придаваше някаква загадъчност на лицето ѝ.

— Ако сте загрижена за приличието, няма защо. Никой не знае, че съм тук.

Сините му очи светнаха и стомахът на Джейн се присви.

— Това ни най-малко не ме успокоява — рязко му отвърна тя. — Вие можете да направите с мен каквото пожелаете и отново да се промъкнете по зида като гущер, на какъвто вече сте заприличали. Но кой ще спечели от това?

Андрю се ухили:

— И двамата, нали тъй? Защото ще сме се опознали един друг.

Джейн преглътна. За момент си представи какво би ѝ предложило силното му тяло. Предложеното не бе тайна за нея — достатъчен беше един бърз поглед към разкопчаната риза и тесните бричове. Усмивката му стана още по-широка и тя отклони погледа си.

— Много неприлично — бузите ѝ пламнаха.

— Този довод потъва в тежестта на собствената си несъстоятелност, девойко. Много неприлично е сама жена от семейство и с обществено положение като вашето да пристигне в ислямска страна без придружител и по някаква тайна причина.

— Причината не е тайна. Поне не, откакто нахлухте в дома ми.

— А преди това е била? — Андрю само за момент се замисли върху думите ѝ. — Аха, разбирам за какво говорите. Любящото ви семейство не е знаело за плановете ви да пътешествате, докато аз не отворих дума за тях.

— Мислех да им кажа в подходящ за мен момент.

— И знаят ли защо сте тук?

— Разбира се, че знаят. Имам благословията им.

Е, помисли си тя, един вид благословия, не по-голяма, отколкото действията ѝ обикновено получаваха.

Тя замълча, а Андрю с нетърпение чакаше да продължи. Мрачният му поглед изучаваше фините черти на лицето ѝ.

Джейн трепна нервно и отстъпи назад:

— Ако непременно държите да научите, търся брат си.

— Да не би някой да го е скрил?

— Подигравате се, капитане, но всъщност мисля, че някой е направил точно това. И то пашата на Триполи.

Андрю се почеса по тила.

— Май нещо не чувам добре. Сигурно е от мачтата, която ме удари по главата миналата седмица.

— Мисля, че главата ви е достатъчно твърда, за да може да понесе всякакви удари.

Андрю кимна с възхищение.

— Едно на нула, девойко. Не се плашиш и не бягаш от сраженията.

— Не ме е страх от вас, ако това имате предвид.

— Въпреки че знаете, че мога, както се изразихте, да направя с вас каквото си поискам? От бедрото до ботуша само единият ми крак тежи колкото вас.

— Бедрата ви, капитан Макгрегър, са последното нещо, за което бих могла да мисля — каза Джейн.

— Жалко — отвърна Андрю. — Аз пък бях започнал да мисля за вашите. Особено откакто ми показахте интересната извивка на прасеца

си.

— О! Мислех, че говорим сериозно.

— Аз винаги говоря сериозно за женските крака, мис Уърдингтън.

— И почти за нищо друго, освен за собствените си затруднения. Съвсем сериозно заплашвахте чичо ми Рандолф, както си спомням.

Тя му обърна гръб. Андрю разгледа изправените ѝ рамене, гордо вирнатата ѝ глава. Гъстата ѝ коса, навита на кок на тила, много не го впечатли, но хареса дългия ѝ гладък врат, който кокът откриваше.

Той поклати глава. Правеше пак същото — мислеше за физическите качества на жена, която не проявяваше никакъв интерес към него. Защото не го интересуваха жените, дори и най-страстните, а удоволствията, които можеха да му предложат с всеотдайност. Мис Уърдингтън не беше нито страстна, нито всеотдайна, но това си бе нейно право. Андрю много държеше на човешките права. А и имаше защо да е такава. Той бе започнал да се интересува само от себе си.

— Извинявам се — каза той. — Би трябвало да поговорим за брат ви, а не за... — Той млъкна, защото чувстваше, че няма нужда отново да споменава части от човешкото тяло. — Така е, защото все ме изненадвате, а много малко са тези, които успяват да го направят.

Джейн замълча малко, преди той да продължи. Питаше се дали ще последва нова обида или нов намек. Но тъй като той остана мълчалив, на Джейн ѝ се прииска да наруши тишината. Капитан Макгрегър наистина като че ли се бе смирил. Може би... само може би... той би я разбрал. Все пак и той, и Джош имаха нещо общо. И двамата бяха омагьосани и пленени от морето. И двамата, добави наум тя, обичаха да я дразнят безпощадно. Тя много добре знаеше, че капитанът не се интересува от нея като от жена. Може би именно поради тази причина той би се отнесъл към разказа ѝ не само с бегъл интерес. Освен това нямаше с кого друго да разговаря и въпреки гордостта и независимостта си тя знаеше, че невинаги би могла да се справя сама с всички трудности.

Накратко му разказа всичко. Пропусна детството си, спря се подробно на заминаването и на изчезването на Джош, на писмата, които бе писала и редките несъстоятелни отговори, дори за разговорите във Вашингтон и Триполи, които я бяха разочаровали.

— Признавам, всички доказателства сочат, че се е удавил. Всички! Само дето водата не е изхвърлила тялото му. Четох за пристанището на Триполи. На места има плитчини и течения, но все пак Джош би трябвало да бъде намерен.

На Андрю му бе трудно да задържи израза на съчувствие върху лицето си. Момичето сигурно бе лудо да мисли, че след толкова много години драгоценният му брат ще се намери жив и здрав.

— И още нещо — добави тя. — Не зная дали имате семейство или не, капитане...

— Съвсем сам съм.

Думите му бяха произнесени така рязко, че тя се сепна.

— Съжалявам.

— Няма за какво да се съжалява.

— Нашите отношения бяха по-други. Джош и аз бяхме много близки. Щях да усетя, че е умрял.

Андрю загуби търпение.

— Това вече е само въображение! — извика той с категоричен тон.

— Ни най-малко — отвърна му Джейн по същия начин. — Има някои неща на света, които са по-реални от тези, които можем да докоснем, капитан Макгрегър.

— Аз искам само да докосвам жена... кораб.

Флота, би могъл да продължи той, защото също имаше мечти, но неговите бяха по-материални от брат, който, ако бе жив, не се бе опитал да открие сестра си, така както тя се опитваше да го намери.

Джейн сложи ръцете на кръста си.

— Би трябвало да се досетя, че няма да ме разберете.

— И какво мислите да правите сега?

Това не би трябвало да го интересува, защото нямаше желание, нито пък намерение да се впуска в опасни и глупави приключения. И въпреки това искаше да знае.

Изведнъж Джейн видя отговора на въпроса, който бе задавала и на самата себе си.

— Това, което още отначало трябваше да направя. Вместо да се занимавам с генералния консул и да го моля да пише на консула в Триполи, който, от своя страна, да ми издейства аудиенция при пашата, аз трябваше направо да отида при самия паша.

Скептичният му поглед я ядоса.

— Може да се опитате да ми бъдете полезен, вместо да ме дразните през цялото време. Ако имате път към африканския бряг, можете да ми помогнете да стигна до Триполи.

„Мис Уърдингтън е точно толкова изпълнена с енергия, колкото и луда — помисли си Андрю. — И малко бавно си научава уроците.“ Питаше се дали наистина бе забравила предложението му в онази кръчма на Ню Йорк. Ако бе така, трябваше да ѝ го припомни, за да не го забравя повече.

Той нарочно остави погледа си да опипа лицето ѝ, извивката на врата ѝ, гладката, мургава кожа във вдлъбнатината на шията ѝ. Помисли си, че роклята ѝ в красиво синьо отиваше много добре на тънката ѝ фигура. Все пак бе твърде слаба, каза си той. Розовите пръсти на краката ѝ му харесаха. Те ѝ придаваха най-неочаквано пообещаващ вид.

Очите му отново срещнаха нейните.

— Възможно е да уредим въпроса, мис Уърдингтън, въпреки че е време вече да ви наричам Джейн, нали? Тъй като пристъпваме към преговори за цената.

ГЛАВА 7

— Цената?

Джейн се постара гласът ѝ да прозвучи невинно, въпреки че отлично знаеше за какво намеква той. И като не обърна внимание на леко повдигнатите вежди на капитана, тя отсече:

— Ще платя това, което взимате за пренасянето на варел на палубата, тъй като смятам да пътувам там. Плюс, разбира се, храната, която се предвижда.

— Варел, казвате. — Андрю още веднъж бавно я огледа. — Със сигурност сте по-висока, на ширината ви не отговаря. Не бих ви взел и половин цена.

Джейн сви очи. Не беше поласкана.

— О, колко честно!

— Ако, точно щях да кажа, говорим за пари. Знаеш, девойко, че трябва да дадеш по-голям залог.

Беше застанал много близо и фигурата му приличаше на огромна, непоклатима скала. Джейн не можеше да диша, без да вдъхва миризмата на неговото тяло. Той само се шегуваше. И двамата го знаеха отлично. Защо тогава кръвта ѝ закипя при думите му? Тя трябваше също да се пошегува в отговор, да го предизвика, да обяви следващия си коз, да блъфира като картоиграч, да го накара да признае, че няма и следа от желание за интимност с нея.

Колкото и да беше смела, за това не ѝ достигаше кураж. Освен това не можеше да флиртува.

— Вече проведохме този разговор веднъж, капитан Макгрегър — каза тя. Погледът ѝ беше точно на нивото на широките му рамене и твърдата му черна коса, която опираше в ризата му. — Сигурно помните отговора ми.

— Тогава имахте повече възможности. Може да сте си променили виждането.

— Ще се възползвате от една жена, останала сама на брега и далеч от дома?

В очите му се появи опасен блясък.

— Да.

— Вие сте копелдак, капитане.

— И защо жената да не се подлъгва от такива?

— Защото тази жена съм аз.

„Аз не съм като майка си и сестра си“ — би могла да добави тя, но прецени, че той и без това го бе разбрал в Ню Йорк.

— Горди думи, Джейн. — Той се приближи още повече, докато устните им почти се допряха и тя почувства силата на погледа му. — Мисля, че една проба няма да е лошо нещо. Да сме сигурни, нали, че няма да направиш грешка.

— Не разбирам за какво говорите — промълви Джейн, докато мислеше дали да не се хване за раменете му, защото усещаше коленете си подкосени. Той бе толкова огромен, силен... устните му бяха толкова близо...

— Никога ли не са те целували, девойко?

Тя преглътна.

— Разбира се. Веднъж... много отдавна... едно съседско момче... по бузата.

— И не ти ли хареса? Ако мислиш, че е било достатъчно, трябва пак да опиташ.

Устните му леко докоснаха нейните. Като че ли я порази гръм. Тя не можеше да помръдне, не можеше да си поеме дъх, цялото ѝ същество се бе съсредоточило върху деликатното им сливане. Деликатно, може би, но достатъчно силно да устои и на най-свирепа буря или на изпитанията на вечността. Не можеше да си представи, че ще се отдръпне. Ако го направеше, щеше да прекъсне прилива на топлина и светлина, които бяха обладали всичките ѝ сетива.

Да я целуне леко и бързо. Това бе мислил да направи Андрю. Да се пошегува, за да престане да го гледа с такава предизвикателност в святкащите очи. Но устните ѝ бяха толкова нежни и така неочаквано сладки. Той повтори, този път с ръце върху раменете ѝ, наведе глава и я целуна прелъстително по тръпнещите устни, усети как тялото ѝ се напрегна там, където пръстите му го докосваха, после как леко се отпусна и се устреми към него. Ако това бе лека жена, в този момент щеше да свали дрехите си.

Той повдигна ръце и обгърна лицето ѝ. Пръстите му потръпнаха от дъха ѝ и от допира до нежния и тъмен мъх по бузите ѝ. Слабините му изгаряха от импулсите, които нейните устни изпратиха в тялото му.

Когато целувката им стана по-страстна, Джейн усети как тялото ѝ се извива към неговото като току-що откъснато цвете, поднесено твърде близо към пламъка. Когато езикът му намери нейния, тя се разтрепери от намеците, които той ѝ даваше, намеци, неразбираеми за нея. Трябваше да се хване здраво за ризата му, за да не се олюлее. Усещаше топлината на тялото му през ленената материя и мислеше точно колко гладка би могла да бъде кожата му, колко твърда, колко различна от нейната.

Ръцете му, толкова големи и силни, че можеха да я прекършат, нежно галеха лицето ѝ. Но устата му я изгаряше, езикът му я влудяваше. Тя беше в клопката на огнената му мощ и най-лошото от всичко бе, че ѝ се беше отдала напълно.

Андрю усети лудо желание. Толкова силно, колкото и неочаквано. Той се окопоти и я отблъсна. Но не успя да унищожи напълно близостта им, защото ръцете ѝ останаха върху раменете му. Тя приличаше на крехка порцеланова фигурка с вдигнати към него очи, едновременно блестящи и озадачени, с пухкави устни, станали още по-пухкави от целувката му. Пръстите ѝ здраво стискаха ризата му и нежният белег пулсираше на слепоочието ѝ.

Желанието на Андрю премина в отвращение. Разбираше ли колко близо бе до това по животински цялата да бъде обладана върху този марокански килим. Боже, пази я! И това бе само първият ѝ ден в пристанищния град. Ако смяташе да се държи по този начин, в никакъв случай нямаше да се опази.

И да го вземат дяволите, ако можеше да разбере какво толкова се бе загрижил. Съвсем без да мисли се бе покатерил на балкона, по-скоро от изненада, че я вижда тук, отколкото от желание да я закриля. А освен всичко друго Андрю обичаше и да се перчи.

— Няма кой да ви пази от злото в света, нали? — попита той и свали ръце от раменете ѝ. — А може би не сте чак толкова наивна, колкото изглеждате.

Говореше грубо. Сега тази глупачка се нуждаеше от малко грубост.

Методът му подейства. Блясъкът на очарованието изчезна от погледа ѝ и бе заменен от искрици на ярост. Тя го удари.

Това ѝ достави точно толкова силно удоволствие, колкото и докосването на устните му, когато се целуваха.

— Ах, ти, копеле такова! — изсъска тя.

Най-неочаквано той усети как у него се надига ярост, равна по сила на нейната.

— Да — каза той и тази единствена дума изплющя като камшик. Той потърка лицето си. — Копеле, което предпочита по-сговорчиви жени. Жени, които знаят как да доставят удоволствие на един мъж и как сами да го получат от него.

Джейн не би трябвало да се обиди. Поне не повече от целувката му, но думите му я срязаха като нож. И тя не би трябвало да го предизвиква повече, но не можеше да продължава да мълчи. Това бе толкова невъзможно, колкото и да преплува океана, както преди известно време го бе заплашила.

— Мислех, че обичате предизвикателства. Така ми казахте в Ню Йорк.

— Предизвикателство, да! Но само тогава, когато девойката притежава това, което аз наричам отплата.

Джейн не можа да си поеме въздух. Знаеше, че не притежаваше качествата, които мъжете търсеха в една жена. Но никога не го бе чувала така открито, и то от мъж, който току-що бе вкусил сладостта на устните ѝ.

Тя не разбираше нито гнева му, нито защо я обижда. Единственото, което направи, бе, че отвърна на целувката му. Сладкият вкус на желанието, което бе познала за първи път преди малко, се превърна в горчилка.

— Моля, напуснете — успя да каже тя. — Мога да се защитавам много по-добре, отколкото си мислите. Особено от такива копелдаци като вас.

В очите му проблесна дива светлина.

— Тази дума ви харесва.

Той каза това със здраво стиснати устни и думите му прозвучаха доста заплашително.

— Само защото ме предизвиквате да я употребявам. Още първия път, когато се срещнахме, разбрах, че не сте джентълмен, но не и колко

ниско сте паднали. Единствената ми молба е занапред да ме оставите на спокойствие. Отминете ме, дори и да видите, че се давя.

Леденият му поглед като че ли бе унищожил цялата топлина в стаята.

— С удоволствие, мис Уърдингтън. Ако видя, че се давите, ви обещавам, че ще мина с кораба си покрай вас, докато потъвате в бездната на океана.

— Проклятие! Проклятие! Проклятие! — Андрю с трясък затвори чекмеджето на бюрото в каютата си. — Оукъм! — извика той.

Вратата изскърца и старши помощникът се появи. Оукъм се вмъкна вътре, оправи панталоните си и замислено погледна капитана.

Той стоеше приведен над бюрото си. Светлината на месинговата лампа до лакътя му хвърляше дяволски сенки върху брадясалото му лице.

Не беше нужна кой знае каква интелигентност на човек, за да усети, че се задават неприятности.

— Няма нужда да викате, капитан Мак. — Оукъм най-често приемаше за най-добре веднага да изреве в отговор на ръмженето на капитана, но само когато двамата бяха насаме. — Ако случайно сте забравили, да ви припомня, че каютата ми е до вашата.

Андрю се намръщи и започна да рови книжата по бюрото си.

— Внимавай как говориш. Не разрешавам на екипажа да ми отговаря.

Тонът му беше остър, но го каза по-скоро по инерция, отколкото с желание да го смърти.

— Да, да, кап!

Отговорът на Оукъм бе предизвикан от уважението, което хранеше към капитана, както и от факта, че го познаваше твърде добре и знаеше, че не трябва да отива твърде далеч в предизвикателствата си, особено когато капитанът бе изпаднал в мрачно настроение. Оукъм не го беше виждал такъв от месеци, доколкото си спомняше, от онази неприятна история в Ню Йорк.

— Някой е взел митническите документи на кораба — изрева Андрю.

Оукъм се почеса по брадата. Капитан Мак познаваше товара толкова добре, като че ли собственоръчно бе натоварил всяко едно нещо на борда. Питаше се защо в такъв случай му бяха потрябвали документите? Но не му влизаше в задълженията да разпитва, още по-малко да налива масло в огъня.

— Боксьора ги занесе на втория помощник — каза Оукъм. — Ще ги донесе веднага.

— Не, не се занимавай с това. — Андрю тежко се отпусна на стола и прокара ръка през косата си. — Не мога да си спомня за какво ми трябваха тези проклети документи.

Той огледа каютата си. Погледът му се плъзна по койката, по обкованите с месинг чекмеджета под нея и малката кутия от едната ѝ страна, по газените лампи, закачени на стените, покрити с ламперия от тиково дърво, по отворения прозорец, през който се виждаше нощното небе над пристанището в Танжер, и накрая по мароканската рогозка, която покриваше по-голяма част от пода.

За миг си представи жена, седнала на коленете му. Синята ѝ рокля бе повдигната и откриваше изваяните ѝ крика, шията ѝ и една изкусително голяма част от гърдите ѝ бяха разголени. Лицето ѝ сияеше от изражението на пълно удоволствие. С повечето жени по устните му се появяваше усмивка, с мис Джейн Уърдингтън усмивката изчезваше.

Копеле. Беше го казала повече от десет пъти. От тази дума го болеше повече, отколкото тя можеше да предполага, не защото бе обидна, а защото той наистина беше такъв.

Оукъм тръгна към вратата.

— Останете, Оукъм — каза Андрю, вече поутихнал. — Трябва да пия, а не ми се пие сам.

— Ще ви направя компания — каза усмихнато Оукъм, — ако от това се нуждаете.

Андрю напълни две чаши от каната с червено вино, сложена на бюрото.

— Бих вдигнал някаква наздравица, но едва ли има за какво да пием, освен заради самото вино. Хайде, за виното!

— За виното! — повтори Оукъм и както винаги застана до прозореца и се облегна на стената.

Той самият си падаше повече по рома и бирата, но Андрю Макгрегър предпочиташе по-изискани напитки. Според старши

помощника това беше белег за произхода му.

Отпиха в тишина. Оукъм забеляза, че лицето на капитана отново се намръщи.

— Не желая да прекъсвам мислите ви, капитане, но да не би случайно да сте имали проблеми с някой янки?

Андрю го изгледа косо.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами те ви вбесяват по-бързо и от зле завързано платно.

Смръщеното лице на Андрю се отпусна в усмивка, но погледът му остана мрачен.

— Помниш ли девойката, която искаше да пътува с нашия кораб? Още в Ню Йорк?

— Да — отвърна озадачен Оукъм.

— Каза, че била безпомощна или нещо в този смисъл.

— Така ми изглеждаше.

— Не си я преценил правилно. Тя е стигнала до Танжер. Сега се намира в консулството и бог знае какви планове крои.

— Огън и жупел!

— И аз избълвах няколко проклетия, откакто я оставих там. Искане да пътува до Триполи с нас, точно както и преди, за да се срещне с Караманли. Аз, естествено, ѝ отказах.

— Естествено. — Оукъм внимателно огледа капитана.

Макгрегър не беше мъж, който би позволил една жена да прогони душевното му спокойствие или да се загнезди в мислите му, щом изчезне от погледа или от леглото му. Не го кореше за тази му черта. Откакто жена му и детето му бяха умрели от холера преди двадесет години, той не се различаваше много от капитана. Но капитан Мак беше млад. Поне в сравнение с Оукъм, който на петдесет изглеждаше с петнадесет години по-стар. Той трябваше да мисли за семейство, да има наследник, син, като Джон, любимия син на Оукъм — това вече бе причина да притежаваш кораби.

Капитан Мак не виждаше смисъл да създава наследници. А това според Оукъм бе отклонение на компаса от правилния му курс.

— Каза ли този път защо толкова много иска да се срещне с пашата? — попита Оукъм.

Андрю сви рамене.

— Каза, но аз по-скоро не разбрах. Глупава причина, дори и за един янки.

Той разказа накратко историята на жената, като непрекъснато поклащаше глава, за да бъде по-убедителен.

— Трябва много да обича брат си.

— От тринадесет години не го е виждала.

— Огън и жупел!

Двамата мъже потънаха в мълчание. Най-после Оукъм заговори.

— Имах някога брат. Бяхме много близки. После отиде да се бие. Не мога да си го спомня точно, дори и да се убия. Но момчето не си дойде вече.

Андрю разклати питието на дъното на чашата си и се загледа в отблясъците, които лампата хвърляше във виното.

— И аз имах брат някога. Или баща ми имаше още един син. Както можеш да си представиш, не бяхме близки. Знаеш какво мисля за семейството. То ти носи повече мъка, отколкото полза. — Това бе наблюдение, което не оставяше възможност за опровержение.

Андрю изпи на един дъх виното, после отново напълни чашите и двамата мъже продължиха да пият мълчаливо. Почти бяха преполовили за трети път чашите, когато той каза:

— Нали знаеш, че е вярно, Оукъм?

— Кое да е вярно, капитане?

— Дето тя ме нарече.

Нямаше смисъл да пита кой го е наричал. Както и нямаше смисъл да казва на капитана, че е пил достатъчно, и да му напомня, че утре вдигат котва, а главата му ще тежи като буре, пълно с олово.

Макгрегър издържаше на пиене не по-зле от който и да е моряк, а това означаваше много, като се има предвид множеството кръчми, които се намираха във всяко едно пристанище. Но малко като попрекалеше, а това, макар и рядко, се случваше, той изпадаше в много мрачни мисли, а те не се отразяваха по-здравословно от махмурлука на другата сутрин.

— Нарече ме копелдак — каза Андрю, вперил поглед в утайката на дъното на чашата.

— И друг път са ви наричали така.

— Да, но мъже. И то само по веднъж. Тя реши, че трябва да го повтори няколко пъти.

— Не я ударихте, нали?

— Целунах я.

„О!“ — помисли си Оукъм, но само помръдна едната си вежда.

— Това май не е наказание. Поне жените не го приемат така.

Андрю рязко се засмя.

— Мис Уърдингтън е изключителна жена. Тя устоя на чаровете ми и каза, ако я видя да се дави, да мина покрай нея с кораба си.

— Не ми се сърдете, капитане — каза Оукъм, който бе започнал да мисли, че момичето би могло и да му хареса, — но какво ви ядоса — думата или съпротивата?

Андрю вдигна поглед достатъчно бързо, за да види веселите искрици в очите на Оукъм. Изкуши се да му каже цялата истина. Да му каже, че не се е възпротивила веднага и едва когато той започна да се дърпа като шаран, хванат на въдица, тя се осъзна и му зашлеви шамар.

И със смъртоносна точност го окачестви. Андрю бе пораснал със срамния печат „копеле“. Когато възмъжа, напусна селото си в планините Хайландс, а по пътя в ушите му непрестанно кънтеше това прозвище. Това не би било толкова лошо, ако най-накрая не бе наречен така и от мъжа, за когото Андрю се надяваше, че ще го обикне и че ще го разбере — господаря на този край, чиято дума бе закон по неговите земи. Мъжът, който отказа да признае плода на младежкото си буйство. Бащата на Андрю. Той си проправи път в живота, бори се със зъби и нокти, но спечели капитанското си право. Извоюва това положение, за бога! И тази кльоцава, ограничена стара мома не можеше да го тласне отново назад към срама.

— Но ти се държа лошо с нея. И освен това не е кльоцава.

— Казахте ли нещо, капитан Мак? — попита Оукъм.

Андрю се отърси от меланхолията си.

— Казах ли нещо? Може би. Още една чаша?

— Върху старите ми кокали тежат много години. Не мога вече да издържам цели нощи пиянство. — Оукъм остави празната си чаша до каната. — Ще ме извините, капитане, но имам задължения, които трябва да изпълня, ако ще отплаваме рано сутринта. Неприятно е, но с всеки изминат ден ми се струва, че зората изгрява все по-рано.

Когато вратата се затвори зад гърба на старши помощника, нещо в малката кутия, която се намираще в долния край на леглото, се размърда. По рогозката се прокрадна сянка, която Андрю не забеляза.

Той не обърна внимание и на дългата космата ръка, която се уви около врата му. Това, което привлече погледа му, бяха дългите пръсти, които подръпнаха космите на гърдите му.

— Добре, Атлас, качвай се на борда.

Съществото се покатери в скута на Андрю, дългите му ръце се отпуснаха върху краката му, тънкото му тяло се облегна на гърдите на Андрю, петата притурка се уви около страничната облегалка на стола. Андрю сведе поглед към дребното, замислено лице на дългнестата маймуна, която беше прибрал на кораба преди година, след като я бе спасил от злия ѝ господар в казбата в Танжер. След като набързо провери косматия триъгълник на гърдите на Андрю за буболечки, Атлас хвана един кичур, увиснал върху гърдите на господаря му, опита го с уста и се вторачи в него толкова съсредоточено, че светлият триъгълник на челото му се сбръчка над двете му съвсем човешки очи.

Тази вечер Андрю не се усмихна на животното, но се отпусна от топлината на слабото му тяло и втренчи поглед през отворения прозорец. Леденият бриз довяваше и вой на самотна сирена. Атлас остана в скута му, докато Андрю си наля още една чаша, за да пие от почит към сирената. Тази нощ бе нощ за наздравници в името на всичко, което принадлежеше на настоящето или на бъдещето. Чувстваше се много добре, като не си спомняше миналото.

Но той не можа да прогони мис Джейн Уърдингтън от мислите си. Тя не приличаше, наистина, както веднъж сама бе подчертала, на нито една жена, която бе срещал. Но не беше и толкова затворена, както би желала да го накара да мисли. Тя беше истинска жена в прегръдките му, дори и само за момент. Спомни си пелерината, която бе захвърлила върху леглото си, и си помисли, че се е вслушала в съвета му и е избрала ярък цвят, също като виното, което в момента пиеше.

Ралф Кенамър, адютант в консулството на Съединените щати, взе багажа на Джейн и разтревожено огледа тълпата на танжерското пристанище, която можеше всеки момент да премаже някого.

— Не съм сигурен, че е разумно да постъпвате така, мис Уърдингтън.

— Глупости — каза тя изпод голямата си, нахлупена до очите качулка. — Бих могла и сама да се погрижа за това.

Но все пак се радваше, че той пожела да я придружи по време на разследването на случая с брат й. Дори и в най-добрия случай жените не бяха на много завидно положение в мюсюлманските страни, както и сред моряшките екипажи. Единственото нещо, което можеше да повлияе на положението им, бе това колко бързо се озоваваха в леглото на мъжа. Ако беше в нормално състояние, може би сама щеше да се справи с проблемите си рано тази сутрин, но тя бе спала съвсем малко, защото нервите й бяха опънати до краен предел, и сега се чувстваше ужасно зле.

— Казаха ми, че капитанът на един от тези кораби ще взима пътници — проговори Кенамър и махна с ръка към редицата кораби в далечината.

Стомахът на Джейн се сви, като проследи жеста му. Нито един от корабите, забеляза тя и облекчено въздъхна, не приличаше на „Тросакс“, доколкото си спомняше вида му в пристанището на Ийст Ривър.

— Не съм се срещнал с него лично — продължи адютантът, — нито пък успях да науча нещо за характера и почтеността му, но джентълменът, когото попитах на последния кей, е, не може много да се каже, че беше джентълмен, но все пак говореше доста добре... както и да е. Той каза, че този капитан, за когото току-що ви споменах...

Джейн едва издържа да не извика, а само любезно попита:

— Моля ви, мистър Кенамър! Научихте ли името му?

— Рашид, така каза мъжът. Капитан еди-кой си Рашид. Каза, че говорел английски, макар да отбелязахте, че не държите на това. Тъй като сте учили арабски. Доста странно умение, трябва да призная.

Докато си проправяха път през тълпата, Джейн изразходва всичката си енергия, за да не обръща внимание на дърдоренето на адютанта, а също и на погледите от тълпата, които се забиваха в тила й. Около нея се разнасяше само арабска реч, а също от време на време, доколкото успя да прецени с неопитното си ухо, испански и италиански, може би. Френският, който понякога стигаше до нея, бе по-лесен за разпознаване, както и неколцината англичанки, покрай които мина.

Най-после Кенамър спря. Джейн застана близо до него.

— О, колко неприятно — възкликна той. — Това не може ме платноходът, за който ми спомена джентълменът. Ами че той едва ли може да се спусне на море.

Той започна монотонно да изрежда недостатъците и докато недоволните очи на Джейн огледаха олющения корпус, полуизгнилата стълбичка, съмнително огънатата от вятъра мачта, тя призна, че той е прав в преценката си.

Още по-малко убедителен ѝ се видя усмихнатият мъж с остър поглед, отпусната бяла роба с много мръсни петна и не по-чисти панталони, който слезе по стълбичката, за да ги поздрави. Тънката му горна устна бе подчертана от също толкова тънки мустачки. Главата му бе увита в бял памучен тюрбан, който не беше по-чист от робата.

— Аз съм капитан Азис Рашид — каза напевно той. — Мога ли да ви услужа с нещо в това благословено от Аллаха утро?

Усмивката му стана още по-широка, когато Кенамър обясни какво му трябва. Един златен резец проблесна в редица разядени криви зъби.

— Мис Лейди — каза той и кимна на Джейн. — Вие ще ни почетете с присъствието си на моя недостоен кораб!

— Не знам — започна Кенамър. Преди да се спусне в хилядите неща, които не знаеше, Джейн го срязва с едно остро:

— Мистър Кенамър!

— Да? — попита той, очевидно свикнал да го прекъсват по този начин.

— Позволете ми да поговоря с капитана, моля. — В ума на Джейн отекваше всяка дума, която произнасяше. — Все пак уреждаме моето пътуване.

При това тя започна да уточнява бавно на своя арабски, за да предотврати по-нататъшна намеса, както и за да упражни познанията си по езика. Интересуваше се какво помещение могат да ѝ предоставят, колко точно ще струва пътуването, дали ще получи гаранции, че няма да бъде обезпокоявана, дали капитанът ще може да я упъти до двореца на пашата, като стигнат в Триполи, и тъй нататък, и тъй нататък, докато се уплаши, че е по-многословна и от адютанта.

Замълча, като усети, че до тях е застанал един арабин с бяла дреха и качулка, който като че ли твърде много се интересува от разговора им. Успя да зърне лицето му — чифт тесни, неспокойни очи

и голям, напукан белег, който разсичаше тъмната кожа на едната му буза. Неволно трепна, когато погледите им се срещнаха. Най-после той отмина и тя продължи да разпитва, докато не се увери, че платноходът е подходящ.

Той изобщо не можеше да се сравнява с корабите, с които бе пътувала до този момент, но беше тук и можеше да я закара до Триполи, а сега това бе единственото важно нещо за Джейн. Особено поради факта, че капитанът нито беше шотландец, нито толкова мускулист, а и не проявяваше ни най-малък интерес към целта на пътуването ѝ, нито към нея, а само към парите, които щеше да получи.

Ралф Кенамър, като че ли за да оправдае присъствието си, се впусна в серия от въпроси, доста подобни на тези, които тя току-що бе задала. Джейн престана да слуша и за първи път, откакто бе станала след безсънната нощ, загуби контрол над мислите си. Заля я вълна от срам, като си спомни предишния следобед... целувката... изригналото желание... готовността да се подчини и да даде всичко, което Андрю Макгрегър би пожелал.

Беше я изненадал, така изневиделица застанал до вратата, и след това я бе нападнал, когато тя бе показала куража да се възпротиви на грубостта му.

„Вчера не си мислеше, че целувката му е груба“ — прошепна ѝ един тънък глас някъде вътре в нея. Над главата ѝ изкрещя чайка, която като че ли също потвърждаваше думите на вътрешния глас. Скърцането на платнохода изрази същото мнение.

„Разбира се, че така си мислех — противопостави се на гласа, но в един миг на честност добави: — Като се отдръпна.“

Джейн напълно приемаше най-големия си позор — тя не се бе съпротивлявала, нещо повече — той бе този, който бе прекъснал целувката. Още по-лошо. След като той си отиде, тя преживяваше отново и отново всичко — докосването на устните му до нейните, допира на езика му. Като че ли това, което бе изпитала, не ѝ беше достатъчно. Като че ли искаше още.

Сега в резултат от безсънната нощ тя бе нервна и тази нервност ѝ пречеше да съсредоточи мислите си, усещаше вътре в себе си някаква странна пустота, която приличаше на неутолен глад. Отдаваше това чувство на факта, че каниш Макгрегър се бе изсмял на липсата на истинска женственост у нея, като ѝ бе дал да разбере, че предпочита

жени, които могат да доставят, а и да изпитат удоволствие. А тя очевидно бе показала, че не е способна на това. Никога нямаше да може.

Думите му отекваха в мислите ѝ и ѝ причиняваха режеща болка.

— Мис Лейди, ще сключим ли сделка? — попита на английски капитан Рашид.

Нетърпението, което прозвуча в гласа му, показва, че е задал въпроса си вече няколко пъти. Тя прогони тягостните мисли. Станалото — станало. Трябваше да мисли за настоящето.

— Да, ще сключим сделка — каза тя и някак не можа да се застави да стисне мръсната ръка на мъжа, а и не беше сигурна дали в тази страна бе прието жените да постъпват така. — Кога тръгваме?

— Веднага щом мис Лейди се качи на кораба.

— Чудесно — каза тя и си помисли, че говори истината. Колкото по-бързо тръгне, толкова по-скоро ще се озове в двореца на пашата. Толкова по-бързо ще разбере истината за Джош. Това бе единствената мисъл, която можеше да си позволи. Никакво унасяне повече по груби мъже с хладни, тъмни очи и устни, които отблъскват и привличат с еднаква лекота.

Джош! Името му зазвуча като песнопение в ума ѝ.

Тя се развълнува от очакване, благодари на Ралф Кенамър за помощта, взе чантата си, доволна, че отново е и ръцете ѝ, тъй като съдържаха всичко необходимо за пътуването, и несръчно се изкачи на палубата. Дори и втренченият поглед на подслушващия арабин, който бе застанал в сянка на стотина метра, не я накара да се замисли какво ѝ предстои.

По-късно, след като разгледа бързо отчайващата задушна дупка, която капитанът наричаше представителна каюта, и след като се убеди, че багажът ѝ е добре заключен, тя се облегна на перилата, загледана към пристанището. Платноходът пореше водите на Средиземно море. Огромната скала на Гибралтарския пролив започна да става все по-малка и накрая изчезна от погледа ѝ.

Триполи беше само на три дни път от нея. Три дни, обречени на неудобство, бяха нищо в сравнение с годините, изпълнени с тревоги. В сърцето си знаеше, че по някакъв начин ще разбере каква е била съдбата на брат ѝ.

ГЛАВА 8

Две седмици след като „Тросакс“ потегли от Танжер и забави рейса си поради отбиване в Алжир и урагана, връхлетял от северозапад, Андрю пое курс към африканския бряг. До Триполи оставаше още един ден плаване.

Когато приближиха на две мили от запад, съзряха минаретата на града, които се издигаха като шотландски борове над равнинния пейзаж. Оукъм стоеше на руля, а Атлас се беше свил до лакътя му. В далечината Андрю забеляза два английски търговски кораба, които излизаха от пристанището. С изключение на белите чайки и буревестниците, наоколо нямаше нищо друго. Бяха сами в морето.

Птиците летяха в яркосиньото небе, блестящо и призрачно доказателство за безкрая на вселената. Но след току-що отминалата буря вятърът все още духаше силно. Той издуваше платната и опъваше въжетата, изтръгвайки жални стонове на протест от дървената скеля на кораба. А маймуната огласяше въздуха с гневни крясъци, обвиняла с ръце и опашка фала на марсела с такава сръчност, с каквато някога бе висяла по родните палми.

Носът на кораба пореше разпенените вълни и се издигаше високо нагоре, като че ли искаше да литне към небесата, за да прибере заблудените облаци. В този миг всички затаяваха дъх. А в следващия дървената фигура, изправена на носа, а заедно с нея и половината бак потъваха в морската бездна.

С кипнала във вените кръв Андрю яздеше върху бушуващото море, безброй пъти понасян ту нагоре, ту надолу, както каубой би яздил необуздан жребец. Обутите му в ботуши крака здраво се крепяха върху обляната със солени пръски палуба. Бризът брулеше с нищо незащитената му глава. Ленените ръкави на ризата му плющяха силно като платната над главата му. Въздухът ухаеше на морето, над което шеметно се носеше. В него се усещаше както повейт на по-хладните места, от които идваше, така и огненият дъх на пустинята, ширнала се към безкрая зад бреговата линия. Необикновена свежест накара

устните на Андрю да се разтворят в усмивка и белотата на зъбите му внезапно блесна на фона на загорялото от слънцето лице.

— Чудесен следобед да издуем платна, капитан Мак — забеляза Оукъм, който го наблюдаваше от поста си до руля.

Все още усмихнат, Андрю махна с ръка в знак на съгласие.

„Време му е“ — помисли си старши помощникът. Капитанът беше в ужасно настроение, откакто бяха напуснали Алжир. Караше хората да работят, а и той самият работеше като дявол, но без да търси радостта от това, което иначе бе за него начин на живот. Оукъм отдаваше промяната на кратката му среща с американката онзи следобед в Алжир. Малка промяна във възгледите на капитана не беше задължително лошо нещо. Това бе ясно, въпреки че той би предпочел тя да е все пак по-умерена.

Без да търси причината, самият Андрю също усещаше, че не е на себе си, че моряшкото ежедневие не му доставя удоволствие и радост.

А в него наистина се криеха радости. Той не се беше качвал нито веднъж на кораб, преди да избяга от планинското си село на дванадесетгодишна възраст, но в момента, в който палубата се залюля под краката му, той усети, че океанът е неговият истински дом.

С течение на годините започна да слиза на сушата единствено във връзка с търговията си, както и за да потърси нечия женска компания, тъй като беше практичен и темпераментен мъж. По време на последните си няколко престоя се бе погрижил добре за печалбите си, но не бе успял да утоли гладната си плът, нещо повече — нейните желания бяха станали напълно неконтролируеми.

Бе посветил всичките си мисли на жената, която желаше да бъде до него сега, но не за да задоволи страстите, които бе предизвикала. Пътешествието на Джейн Уърдингтън беше безумство и той не бе сигурен, че тя има достатъчно сили, за да устои на изпитанията, които очевидно подценяваше. Това беше достатъчна причина да я обрече на пълен неуспех.

Но тя имаше едно качество, заради което той не можеше да я прогони от мислите си — безкрайната преданост, с която се бе обрекла на своето дело. Никога не беше срещал човек, който изглежда със здрав разум, да жертва парите и живота си в такова безнадеждно начинание. Дори и да не беше съвсем безнадеждно, тя никога нямаше да успее. Беше твърде неблагоприятна и ѝ липсваше първото умение, с

което да държи мъжете здраво в ръцете си. Подозираше, че второто ѝ беше много добре известно, а може би и първото, но това като че ли не я вразумяваше. Не. Когато обясняваше положението си, матовите ѝ скули бяха порозовели, а черните ѝ очи запламтяха. Когато се целуваха, същият този плам се бе превърнал в страстен отклик.

Беше очаквал в прегръдките му тя да се противи упорито, най-много да го остави да целуне хладните ѝ устни. По дяволите! В едно кратко докосване тя се бе стопила като вощеница. Отново бе подценила това, което я заплашваше, тъй като Андрю изпитваше и желание, и готовност да я повали на килима и да ѝ покаже какво може да ѝ даде.

Тази глупачка непрекъснато си търсеше белята. Ако някак си успееше да се добере до дома жива, без брат си, разбира се, който би трябвало вече отдавна да не е между живите, той отсега се обзалагаше на цяло буре с ром, че тя щеше да е осакатена по някакъв начин. И едва ли Рандолф Форбс или другите баракуди от семейството ѝ, очакващи завръщането ѝ, биха се погрижили за нея.

Андрю изпита неприязън, като си помисли за това. После не за първи път си напомни, че това не му влиза в работата. И тя беше като тях. Може би невинността ѝ не беше дотам истинска. И може би той би трябвало да забрави, че някога са се срещали.

„Ако ме видите, че се давя, отминете ме.“

Той погледна към Атлас. Кръглите му кафяви очички се взираха с обвиняващ поглед. Козината му бе прилепнала от вятъра към малката му глава.

— Не ме гледай така, Атлас. Ще те хвърля през борда.

Атлас не показва и най-малки признаци на тревога или мъка и Андрю отклони погледа си към доста по-приятната гледка, която представляваше развълнуваното море.

Най-после се появи и Триполи, извит във формата на полумесец. Виждаха се и около половин дузина кораби, застанали на рейд между „Тросакс“ и кея. Пристанището на Триполи беше много известно. То представляваше една малка вдлъбнатина в сушата, незащитена откъм северозапад за големите вълни по време на буря. Неспокойните му води криеха опасни подводни скали и рифове. Много кораби бяха засядали в плитчините му.

Към тези му недостатъци можеше да се прибави и построения от роби вълнолом.

През годините, прекарани в морето, Андрю бе преброил поне една дузина кораби, които се бяха натъквали на тесния му гръб.

— Осем фатома, капитан Мак — извика един от моряците, застанал на носа.

Думите му едва се промъкваха през воя на вятъра. Андрю си помисли, че тази дълбочина е достатъчна за „Тросакс“, но си даде сметка, че тя няма да е все такава.

— Намалете скоростта на шест възела — нареди той на Оукъм.

— Слушам, капитане!

Старши помощникът извика на моряците, които стояха на палубата, да свалят някои от платната.

Сигурен в способностите на моряците си, Андрю отново насочи вниманието си към пристанището. Без видима причина той започна да мисли къде точно Джошуа Уърдингтън е получил последното си възнаграждение. Момчето се е удавило. Разказът на сестра му го убеждаваше абсолютно в това. „Филадельфия“ бе затънал в един дълъг и плитък пясъчен шелф, неотбелязан на картата. Тази коварна пречка бе известна на опитните мореплаватели. Очевидно американският капитан не е бил такъв. Той по-скоро бе забил кораба на неколкостотин ярда от брега.

Моряците му се хвърлили във водата, за да преплуват през бушуващите край скалите вълни. И след тринайсет години Андрю още чуваше понякога налякалите пред кафенетата жители на Триполи да разказват как са помогнали за залавянето им. Те ръкомахаха с ръце и хитро се усмихваха, докато разправяха как са ги подмамили да плуват точно към крепостта на пашата.

Ако всички, които се хвалеха, наистина бяха взели участие в акцията, по преценка на Андрю американците трябва да са били сто пъти повече.

— Чудесна гледка, нали, капитан Мак? — прекъсна мислите му Боксѐра, който незабелязано за Андрю се бе появил до рейла и галеше рошавия гръб на маймунката.

Андрю погледна момчето. Русата му коса стигаше почти до раменете, кафявите очи на моряка блестяха от младежки възторг. По голобрадото му лице бе грейнала широка усмивка.

— Да — каза Андрю и продължи да оглежда пристанището, — наистина чудесна гледка.

Казваше истината. От това разстояние разположеният във формата на полумесец град представляваше чудесна гледка с белите си къщи с плоски покриви, гъсто наредени покрай пристанището, с крепостта и двореца на пашата, изправени на стража от изток, с пръснатите между сградите зелени площи с финикови палми, маслинови дървета и череши, олеандър и жасмин, които приличаха на райски градини. От кораба се виждаха дори и части от назъбените градски стени, куполите на баните и, разбира се, минаретата.

Наистина рай. Владение, из което тичат щрауси и антилопи, тропическо чудотворство, докъдето погледът стига.

Но Андрю познаваше тази страна по-добре. Разрухата щеше да започне да бие на очи, като наблизат кея. Сградите бяха пропукани, дърветата и храстите бяха провесили посърнали клонаци из целия град, рушаха се дори стените на крепостта, владение на пашата. Улиците бяха заринати с отпадъци и въздухът изпълнен с непоносимо зловоние. Три мили навътре в сушата, където свършваха улиците и къщите, пясъците на Сахара скриваха последните кътчета на цивилизацията. Там не се усещаше живителният повей на океанските бризове. Жегата лягаше над земята като похлупак.

Но сега градът изглеждаше красив и тази гледка доставяше удоволствие и на Андрю, както и на всички останали.

— Като че ли пристанището е взело поредната си жертва — посочи Боксьора към риф Калюза и Андрю видя онова, което бе привлякло вниманието на младежа. Една десетметрова платноходка с пречупена на две основна мачта лежеше на едната си страна в плитчината. Десният ѝ борд бе съвсем потънал в бурната вода, а ширбордът ѝ беше вирнат към небето. Опитното око на Андрю веднага забеляза окаяното положение на съда, както и моряците, които тичаха по наклонената палуба сред изпопадалите въжета и платна.

— Изглежда, че е станало неотдавна — каза той.

— Това е платноходката на онзи негодник Азис Рашид — извика Оукъм през воя на вятъра. — Дали да не им предложим помощ?

Андрю сви широките си рамене.

— Едва ли Рашид се натъква на плитчина за първи път. — Той кимна към носа на кораба. — Гледката вече отвлече моряците от

задълженията им. И ние самите имаме достатъчно проблеми с пилотирането на кораба в пристанището.

Възбуден от всеобщото оживление, Атлас подскачаше насамнатам по перилата.

— Бих искал да взема един човек от по-малкия съд — започна Боксьора.

Андрю стовари ръката си върху рамото на младежа.

— Много благородна мисъл, момчето ми, но се съмнявам, че хората на платноходката са в опасност. Освен ако не вземем предвид мизерията, в която ще изпаднат, като им преброят само дребни грошове накрая. Хайде, прибирай Атлас от палубата и се заеми със задълженията си.

Андрю съсредоточи вниманието си върху опасната задача да навигира кораба, за да заеме място на кея и да пусне котва. Фрегатата се намираше на не повече от петстотин метра от мястото, където щеше да хвърли котва, доста по-навътре от рифа, който бе съсипал платноходката. Всички моряци на борда работеха като зъбците на безотказен механизъм, какъвто представляваше техният екипаж, когато Боксьора още веднъж дотича към Андрю и посочи към пострадалия съд.

— Имат неприятности, капитан Мак.

— Боксьоре... — започна ядосано Андрю.

С угълчетата на очите си той забеляза една петметрова лодка, която се опитваше да се отдалечи от потъващата платноходка и да се добере до пристанището през бушуващите крайбрежни вълни. Той преброи шестима моряци, тъмни фигури с мургави лица и моряшки униформи, и една друга, наметната с развята пелерина с цвят на вишнево вино.

— По дяволите! — извика той.

Беше невъзможно. Това не можеше да бъде тя. Но той, разбира се, знаеше, че бе точно така.

Всички, с изключение на фигурата с пелерината, изстребваха бясно водата, но дори и от това разстояние беше ясно, че малката лодка много бързо се пълни. С това темпо щяха да потънат, преди да са стигнали до брега.

„Ако ме видите да се давя, ме отминете.“

Беше се съгласил с готовност.

— Проклятие! — извика той.

Обикновено Андрю беше човек на думата. Трябваше да внимава какви обещания ще дава занапред на мис Джейн Уърдингтън.

На брега вече се беше събрала малка тълпа, но той не забеляза никакви признаци от страна на другите кораби, които да показват, че се готвят за спасителна акция. Погледна към Оукъм, който стоеше зад руля.

— Можеш ли да продължиш сам?

— Да, капитан Мак! Достатъчно добре сте ме обучили.

— Добре. Ще взема спасителната лодка... — Той поклати презрително глава. — ... за да спасявам нашата американска дамичка, изпаднала в беда.

— Сигурен ли сте, че това е тя?

— Да, сигурен съм.

Побелелият стар моряк благоразумно не се усмихна, но в сърцето си никак не съжали, че тази жена отново се е появила в живота на капитана, дори и тя да бе причина за мрачното му настроение. Оукъм нито за миг не се усъмни, че капитанът може да спаси живота ѝ.

Сред скърцането на въжетата и виковете на моряците спасителната лодка бе спусната във водата. Андрю, Боксьора и още двама от по-младите моряци, братя от Пекин, които наричаха Чанг и Чин, хванаха греблата и загребаха към бедстващата лодка, като се стараеха течението да не ги отклони и да ги насочи към брега.

Андрю гребеше с всичката сила на могъщите си мускули, моряците също се стараеха да гребат с неговото темпо, но когато се приближиха на пет метра от корабокрушенците, тяхната лодка вече бе почти догоре пълна с вода.

Единият от моряците, който не виждаше спасителната лодка, се хвърли във водата, останалите захвърлиха греблата и го последваха.

— Какво правите? — писъкът на жената проехтя над вълните и надви воя на вятъра.

Тя се опитваше да запази равновесие в потъващата лодка, пелерината ѝ бе прогизнала от вода и щеше да ѝ пречи, ако се хвърлеше да плува. Качулката ѝ плющеше на гърба ѝ, а черната ѝ коса бясно се вееше на вятъра.

— Мис Уърдингтън! — извика Андрю. — Джейн!

Изпълнените ѝ с див ужас черни очи го зърнаха, но той не забеляза, че го е познала. Притискаше една издута чанта към гърдите си, като че ли тя щеше да я спаси. Опитва се да направи някакво движение, но тежкият мокър плат я приковаваше към дъното на потъващата лодка.

Без да мисли, Андрю скочи във водата и доплува до лодката. Водата закриваше раменете му, но Джейн видя как от водата се издигнаха две силни ръце, и това бе достатъчно, за да почувства прилив на сила. Тя се хвърли към непознатия си спасител и чантата ѝ силно го удари по лицето, когато падна във водата до него.

Андрю ядосано изруга. Беше сигурен, че носът му е счупен, но когато се опита да измъкне проклетата чанта от ръцете ѝ, Джейн с изненадваща сила се вкопчи в нея.

— Не! — успя да надвика тя воя на вятъра. — Моя е!

Пелерината се беше обвила около телата им и ги теглеше към дъното. Андрю би приел да загине в бурното море, но да се удави в плитчините на пристанището на Триполи е участ, която не би понесъл. Силните му ръце изтръгнаха чантата от Джейн и я хвърлиха в спасителната лодка, после той започна да разкъсва натежалата пелерина.

— Внимавайте, капитан Мак! — извика Боксьора от полката, а братята Чин и Чанг развълнувано заръкомахаха.

Предупреждението им закъсня. Една внезапно надигнала се вълна ги заля и двамата. Погълнаха доста вода. Когато Джейн отново изплува, тя се задави и паниката завладя и последните остатъци от здравия ѝ разум. В ивицата вода между двете лодки тя започна да се бори с Андрю, да се опитва да си поеме въздух и отчаяно се задърпа в посоката, в която бе полетяла чантата ѝ.

Андрю я изпусна. Лишена от подкрепата на силните му ръце, тя потъна под друга огромна вълна, която я тласна обратно към потъващата лодка. Главата ѝ се удари в една от железните халки за греблата, потънала малко под водата, и тя изпадна в безсъзнание. Преди Андрю да успее да реагира, тялото ѝ се отпусна някак странно омекнало и тя бавно започна да потъва. В помътнелите води не можеше да се види дори и раздраната пелерина.

ГЛАВА 9

Джейн идваше бавно и мъчително в съзнание. Продължаваше да държи очите си затворени. Беше забелязала само две неща — лежеше в някакво легло, завита до врата с одеяло, а главата ѝ ужасно бучеше.

С объркания си ум тя се опитваше да открие поне една ясна мисъл, но успя да направи само ужасяващото заключение, че с нея ставаше нещо странно.

В ума ѝ се втурнаха размити образи — корабокрушение, ботуши, кънтящи по наклонената палуба, боричкане на борда, издигаща се над нея вода, чувство на самота... В гърлото ѝ се спря вик на отчаяние. Зад затворените ѝ клепачи напиреха парещи сълзи.

„Стига!“ — каза си мислено тя. Лудото ѝ въображение само още повече влошаваше нещата. Тя стаи дъх. Искаше ѝ се да прогони болката в главата си и тази нова склонност да изпада в паника. Някъде наблизо се чуваше почукването на дъжда, а леглото под нея се люшкаше. През последните няколко месеца това движение ѝ бе станало познато и ѝ действаше успокояващо. Към малкото информация, с която разполагаше, тя прибави и още един факт. Беше на кораб.

Но това не бе платноходката на капитан Азис Рашид. Знаеше го със сигурност, защото не трябваше да свива тялото си на топка, за да се побере на късия матрак, а и също въздухът не миришеше на спарено и гнило.

Всъщност, сега си спомни, че точно платноходката бе потънала... а после и малката лодка, на която трябваше да се спасят. Толкова я беше страх. Помнеше разказите за това как Джош се е давел във водата и се питаше дали и нея щеше да я сполети същата участ. А после...

Просто не можеше да си спомни какво се случи после. Нямахше представа как е била пренесена в това легло и къде се намира. Нещо се размърда в помещението. Не беше сама. Тази мисъл не беше много успокояваща. Ресниците ѝ потрепнаха и за момент клепачите ѝ се отвориха. Зърна стени, облицовани с империя, квадратен прозорец,

който гледаше към мрака, и една месингова лампа, чийто пламък потрепваше в слабо осветеното пространство. Всичко друго се бе стаило в дълбоки сенки, също като тези в ума ѝ.

— Алилуя! — прошепна някой и една врата се отвори и се затвори. Тя чу заглъхващите стъпки на този, който я беше наблюдавал.

Преди да успее да реагира, чу друг шум, нещо друго се беше размърдало. Пое си дълбоко въздух и долови, че към солената влага, която нахлуваше през отворения прозорец, се бе прибавила още една миризма — съвсем непозната, съвсем екзотична, дори и за тази екзотична земя, и не съвсем приятна. Помисли си, че така мирише мократа кожа.

„Странно“ — каза си тя. Болката в главата ѝ по някакъв странен начин бе увредила не само мозъка, но и обонянieto ѝ.

Миризмата стана по-силна. Изведнъж усети, че някой дърпа разпиляната ѝ по възглавницата коса. Обърна глава, насили се да отвори очи... и се втренчи в зейналата уста на една рошава маймуна.

Джейн изпищя и падна от койката, забравила да се прикрие, когато вратата на каютата се отвори. Маймуната също бе доста уплашена и двете бяха изпълнили каютата с пронизителни писъци.

Една висока човешка фигура се изправи до нея. В уплашеното ѝ и объркано съзнание като светкавица се мярна думата „спасител“ и тя се хвърли към нея, като се вкопчи здраво. Очите ѝ все още бяха затворени, а сърцето ѝ бясно туптеше.

Обгърнаха я силни ръце и след като виковете ѝ се превърнаха в приглушено ридание, тя започна смътно да усеща топлината на едрите длани, обхванали голия ѝ гръб.

— Шт, Атлас! — нареди нечий плътен глас.

Съществуто мигновено престана да пищя и Джейн можеше да чуе само собственото си хлипане и ударите на сърцето си.

— Боксьора каза, че сте се събудили, но забрави да спомене за настъпилото оживление. Благодаря ти, девойко. Знаеш как да се отблаговариш на един мъж, въпреки че бих предпочел да е малко по-тихо.

Тя позна този дълбок глас. Когато страхът се разсея и умът ѝ се избистри, тя осъзна също и това, че тялото ѝ приема твърде естествено допира на грубите му дрехи и ледения дъх... по врата ѝ... по гърба ѝ... и по-надолу...

Не може да бъде! Абсолютно невъзможно!

Тя отпусна ръце и се огледа. В главата ѝ се блъскаше една отчаяна мисъл. Тя беше гола. Съвсем гола. Но не и мъжът, на когото се бе облегнала. Черни ботуши, панталони, широк, кожен колан. Защо не бе почувствала металната тока да се опира в ребрата ѝ. Разкопчано вълнено палто, по което блестяха капчици морска вода, полепнали по тъмносинята му материя, загорели гърди и врат.

„Знаеш как да се отблагодариш на един мъж.“

Джейн усети как душата и тялото ѝ се разтрепериха, когато се насили да вдигне поглед към лицето на капитан Андрю Макгрегър, което бе напълно сериозно. Ако не се смяташе блясъкът в очите му. Дългата му до раменете коса беше объркана, лицето му бе потъмняло от наболата брада. Бе толкова близо, че можеше да преброи косъмчетата ѝ.

Джейн извика и отскочи назад, като се опита с ръце да прикрие голотата си, но ръцете ѝ бяха само две и не ѝ помогнаха много. Това я накара да се изчерви от силното смущение.

„Да бях се удавила! — помисли си тя. — Това би било по-добра участ от сегашната!“

Андрю следеше опитите ѝ да се прикрие с обиграния поглед на мъж, който обича да гледа голо женско тяло. И не защото не беше успял да я разгледа добре преди няколко часа, когато бе свалил от нея мокрите ѝ дрехи и я бе завил в леглото си. Кожата ѝ, гладка като коприна, имаше златист оттенък, равен и наситен като вътрешната част на крилото на копринена пеперуда.

Тя беше крехка. Всъщност не беше слаба, както си мислеше той. Беше свикнал с жените в пристанищните кръчми, които имаха широки бедра и едри тела.

Обещанието, което глезените на мис Джейн Уърдингтън му бяха дали при беглия му оглед, беше изпълнено докрай при вида на голото ѝ тяло. Грациозни бедра с нежни мускули, тънка талия и малки, стегнати гърди, при вида на които ръцете му пламнаха от желание да ги докосне и да разбере какво ще изпита, ако ги погали. Чувстваше се наистина като копелдак, както го бе нарекла тя, от това, че гледа безпомощното ѝ голо тяло. Но само един светец не би забелязал красивото ѝ телосложение. А Андрю никога не се беше мислил за светец.

„Какъв дявол!“ — помисли си Джейн, като видя как топлината в погледа му се превърна в изгарящ огън. Можеше да почувства горещината, която се излъчваше от погледа му, и още по-лошо — можеше да си представи какво си мисли... не, че е непреодолимо желана, а просто е много леснодостъпна, а за мъж като Андрю Макгрегър това бе напълно достатъчно.

— Един истински джентълмен би погледнал встрани — каза тя, като се опита да вложи в гласа си силно презрение.

Андрю сви устни.

— А вие откъде знаете, мис Уърдингтън? Може би вече няколко пъти са ви виждали гола?

— Със сигурност не са!

Под обърканите завивки върху леглото се разнесоха остри писъци. Джейн погледна натам и забеляза това, което очевидно бе крайт на една космата опашка, завита върху одеялото.

Главата ѝ отново ужасно забумтя. Всичко това беше истински кошмар. Нямаше какво друго да бъде.

— Изплашихте го — каза Андрю, като смъкна палтото си и го подаде на Джейн. Тя с радост се пхна в грубата дреха и се опита да не усеща миризмата, с която бе пропито.

— Изплаших ли го?

Докато се чудеше за кого точно разговарят, тя плътно се загърна с палтото, но то ѝ беше доста широко, ръкавите бяха твърде дълги за нея, а коленете ѝ останаха непокрити.

Джейн понечи да се свие върху койката и да покрие краката си, но реши, че Андрю би приел опита ѝ като знак за капитулация... а може би за намек, като изводите, които си беше направил в консулството в Мароко.

Тя започваше да разбира безграничния егоизъм на мъжа. Това бе нещо, което винаги щеше да ѝ причинява болка.

Андрю се усмихна и каза:

— Да, изплашихте го и затова пици. Ти можеш да пробудиш звяра във всеки от нас, девойко.

— А пък аз си мислех, че той е винаги буден у вас, капитане — отвърна мигновено Джейн, като не позволи нито усмивката му, нито думите му да я изплашат.

Но тя не можа да устои на вътрешния подтик да го разгледа. Носеше същата риза, с която го бе видяла в преддверието в дома на родителите си. Белотата ѝ изпъкваше още по-силно върху мургавата му кожа. Ръкавите ѝ бяха широки. Отпред бе разгърдена и тя успя да види широките му, покрити с косъмчета гърди, и силните му мускули, които сега Джейн не искаше да вижда. Черните му бричове бяха опънати върху плоския му корем, силните му бедра и издутия му... Тя не пожела да назове с думи онази част от тялото му, въпреки че си зададе един доста глупав въпрос — така ли бяха опънати всичките му панталони.

— Когато се оправите, ще се погрижа за Атлас.

Бузите на Джейн изгаряха. Може би трябваше да му подхвърли някакво предизвикателство от рода на това, че трябва да се играе честно, но не успя да отрони нито дума, въпреки усилията си.

— Имате маймуна на име Атлас?

— Всъщност не е никаква голяма маймуна. Само едно малко, космат маймунче.

Андрю пхна ръката си под одеялото и Джейн разтреперана от ужас видя как отдолу се показаха едни черни, сбръчкани пръсти, вкопчени в нея. След това се появи една паякообразна ръка, малка кръгла главичка и най-после се показа едно дребно животинче, същото онова, което я бе накарало да скочи ужасена от леглото, без да помисли за това, че е съвсем гола.

Видя, че маймунката беше висока около половин метър, че имаше ужасно дълги ръце, крака и опашка. По-голямата част от малкото ѝ тяло бе покрита с тъмнокафява козина, с изключение на по-светлите гърди и корема, едно триъгълниче над очите, както и около устата. Нямаше никакви огромни зъби, както си бе внушила преди малко. Всъщност устата на животното бе доста малка и издадена напред, докато маймунката я гледаше нацупено с кръглите си, малки очички, които сякаш я осъждаха за поведението ѝ.

Като че ли Джейн бе тази, която бе я изплашила, а не обратното. Очите ѝ останаха приковани в нея, докато Андрю я водеше към вратата.

— Намери Боксьора! — нареди ѝ той и я блъсна в коридора, после за всеки случай изсвири.

После се обърна към нея. Останала сама в каютата, Джейн изведнъж усети, че животинчето ѝ липсва. Също така почувства, че внезапно ѝ прилошава от ужасното главоболие. Тя се олюля и Андрю успя да я хване, преди да падне. Джейн зарови пръсти в обърканата си коса и напипа една голяма цицина на тила си. Нищо чудно, че така я болеше главата.

Той я заведе до койката и тя уплашено приседна. Голите ѝ крака се люлееха във въздуха. Забеляза, че той я гледа и усети как стомахът ѝ се сви. Андрю Макгрегър можеше да гледа една жена така, че тя да има усещането, че я гали. Или да я накара да пожелае да го направи.

Джейн въздъхна, отвратена от себе си и от него. Легна и придърпа одеялото над смешното, огромно палто. Беше ѝ съвсем неудобно. Не можеше да облегне главата си върху възглавницата, защото твърдата вълнена яка ѝ пречеше, но тя нямаше намерение да се оплаква.

— Замръзнахте, нали? — попита той. — В сандъка има още завивки.

Джейн не обърна внимание на сарказма му.

— Моля ви, кажете ми къде съм.

— Ами, там, където от месеци желая да те отведа, девойко. В койката ми.

— Зная — каза тя с раздразнение, после се смути. — Искам да кажа, че зная, че това е койката ви, а не, че искате да ме заведете в нея.

Гърленият му смях я накара силно да се изчерви.

— Искам да попитам — продължи тя, — къде се намира корабът?

Нещо в глупавия начин, по който лежеше там с вид на изплашено коте, свита в огромното палто, прикрила се с невидим шит, като че ли той беше звяр, обзет от неконтролируема страст, развали веселото настроение на Андрю. Шегичките бяха продължили твърде дълго. От самото начало той имаше намерение да отрезви малко главата ѝ. Присъствието ѝ тук бе явно доказателство, че още в началото идеята му се бе провалила.

Жена на борда на кораба винаги носеше нещастие. Особено с такава вманиачена и объркана личност като мис Уърдингтън. Никога не бе искал да я види тук. Господи, той дори съжаляваше, че тя не е така кльощава, както си бе мислил. Можеше да мига колкото си иска с

черните си очи. Щеше да се отправи към брега веднага щом успееше да се задържи повече от минута на краката си.

Андрю се облегна на ръба на бюрото си.

— Намирате се в пристанището на Триполи. Би трябвало да се радвате, вместо да се свивате от страх. Не мога да си представя как сте си мислили да стигнете до Триполи на онова старо, прогнило корито.

Грубият му тон я засегна.

— Почти успяхме — каза тя и ужасно ѝ се прииска да има по-горд вид, изправена пред презрението му. — Ако бурята не беше строшила мачтата, сега щяхме да сме невредими.

— Сега защитничка на Рашид ли се явявате? — попита Андрю и си помисли, че момичето се занимава непрекъснато с неща, които са обречени на провал.

— Не съм толкова глупава. Той пръв скочи да се спасява. Мислех, че капитанът потъва с кораба си.

— Не и ако не могат да го предотвратят, въпреки че се смята за най-правилно да го напусне последен.

Колкото и да я вбесяваше, тя не можеше да си представи, че Андрю Макгрегър може да изостави екипажа си.

Преди той да продължи, една друга мисъл ѝ дойде на ума.

— Вие ме спасихте, нали?

— Да. — Думите му прозвучаха така, като че ли призна някаква престъпление. — Познах ви по цвета на пелерината.

Чудесно. Тя помнеше изричното си изявление в Мароко да я остави да се удави.

„Знаете как да се отблагодарите на един мъж.“

Проблемът беше, че не знаеше... или поне, че не го бе направила. Това, че се бе хвърлила в прегръдките му, съвсем не означаваше, че го бе направила. Той също го знаеше. Проклет присмехулник!

— Моля, приежете моите благодарности — каза тя сковано.

Искаше да му покаже, че е искрена, че му благодари с цялото си сърце... но той имаше толкова подигравателен и студен вид, облегнал се на ръба на бюрото си. Стоеше със скръстени ръце и чакаше тя да направи нещо глупаво или поне да признае, че е прав да ѝ се подиграва. Знаеше, че благодарностите ѝ не прозвучаха искрено.

— Бихте могли да извървите разстоянието до брега — каза той и сви рамене. — Но не бях сигурен, че го осъзнавате.

Изведнъж Джейн се зарадва, че думите ѝ не са прозвучали искрено. Разбира се, че дълбочината на водата ѝ беше известна! Беше мислила само за Джош и за това как е загинал той и за ужасната ирония още един член от семейството му да бъде сполетян от същата участ. Но капитанът не би разбрал. И тя по-скоро би умряла, но нямаше да му позволи да ѝ се подиграва отново.

Джейн се размърда в леглото, за да се настани по-удобно, но грубата материя на палтото му ѝ напомни, че е гола.

— Кой ме съблече? — попита тя и още докато задаваше въпроса, разбра отговора.

— Моряците теглиха чоп за тази чест.

Истината бе, че Андрю им бе забранил да се приближават до нея. Не защото я искаше за себе си. Съвсем не. Просто не беше такъв мръсник, въпреки мнението ѝ за него.

Джейн потъна в земята от унижение.

— Сигурен ли сте, че задачата не е била възложена на някой, който е загубил?

— Пошегувах се, мис Уърдингтън — каза той, озадачен от отговора ѝ. Може и да не знаеше да се оправя с мъже, но все пак би трябвало да ѝ бъде ясно какъв ефект можеше да има голото ѝ тяло за моряци, които от дълго време не бяха слизали на сушата. — Тъй като не бяхте в състояние сама да се погрижите за себе си — добави той, — аз ви сложих в леглото.

Ако с това бе искал да я успокои, той напълно се провали, защото думите му накараха Джейн да се почувства още по-унижена. Силните, загрубели от работа ръце на капитан Макгрегър бяха свалили дрехите от тялото ѝ — пелерината и роклята, фустата, ризата и чорапите и... бельото ѝ, помисли си тя, обляна от изгарящата я червенина.

Нямаше смисъл да се убеждава, че го е направил на тъмно или че е отвърнал очи от голото ѝ тяло. Мъж като него би огледал всяко ъгълче. Стомахът ѝ се сви, а пулсът ѝ се учести. Дали това, което бе видял, му беше харесало?

Всъщност, не я интересуваше.

Те се гледаха. Блясъкът в очите на капитана я наведе на мисълта, че е прочел мислите ѝ. Но колкото по-дълго гледаше невероятните му сини очи, дълбоки като морска бездна, толкова по-малко се вълнуваше от това.

Погледът ѝ се спусна към устните му. Те бяха леко разтворени и Джейн усети как душата ѝ потрепва, като че ли една част, така дълго затворена в нея, започваше да се разтваря. Това чувство, колкото и крехко да беше, я развълнува и изплаши. В желанието си да запази спокойствие тя се опита да седне, но шинелът, който бе твърде тежък, я притискаше към леглото.

— Няма да се нахвърля върху вас, Джейн, ако за това се тревожите.

Тя си пое въздух. Много по-лесно ѝ беше да разговаря с него, когато я наричаше девойко или мис Уърдингтън. Джейн бе съвсем обикновено име, независимо от превзетия начин, по който майка ѝ го произнасяше. Но в неговата уста то звучеше по напълно различен начин.

Тя усети, че палтото я задушава, пропито с миризмата на неговото тяло. Почувства отчаяна необходимост да облече собствените си дрехи, но след като огледа каютата, разбра, че ги няма.

Андрю забеляза отчаянието ѝ.

— Ако търсите вещите си, те са на сигурно място. — Той потърка носа си, който още го наболяваше след удара с чантата по време на спасителната акция. — Здравата се борихте, за да запазите багажа си. Какво носите в чантата? Може би диаманти от кралската корона?

Джейн с радост посрещна остротата му.

— Искате да кажете, че не сте я прегледали?

Въпросът ѝ просто се изплъзна от устата ѝ. Много добре си спомняше как бе заловила капитан Рашид да се опитва да разбие ключалката на пътната ѝ чанта. И тъй като там бяха всичките ѝ пари, бе решила да я държи до себе си.

Андрю не се потруди да отрича. Беше му дошло до гуша да слуша остротите и съмненията ѝ.

— Веднага ще изпратя да ви донесат нещата. И дрехите, които се сушат на вятъра. — Той с две крачки се озова до леглото и издърпа

одеялото. — И ще ви бъда много благодарен, ако ми върнете палтото. След като с такава загриженост се отнасяте към собствеността.

Гримасата на лицето му никак не разположи Джейн към отговор, но тя и не мислеше да се свива в момински ужас в леглото, както той сигурно очакваше.

— Обърнете се с гръб и ще ви го дам.

— Както и одеялото, койката, каютата. Освен палтото, друго не искам да си взема, но ми го дайте веднага.

Той протегна ръка.

Джейн седна разгневена в леглото.

— Копелдак — изсъска тя.

— Да — отвърна той. Само едно съвсем леко потрепване на веждите му показва чувствата му. — Въпреки това си искам палтото. Събличайте се, или ще го направя вместо вас!

ГЛАВА 10

Джейн помисли за голотата си.

— Палтото — повтори Андрю.

— Чух — изсъска Джейн.

Като че ли не говореше достатъчно ясно. Не желаше да види широката му, мазолеста ръка, готова да вземе това, което искаше.

Тя бавно вдигна очи и срещна решителния му, разгневен поглед. Побиха я тръпки. Видът му бе леден и непреклонен и я накара да почувства, че ѝ липсва изгарящият плам, който преди малко излъчваше. Нещо бе започнало да се раздвижва в душата ѝ, но сега всичко отново замря и тя усети същия мраз и сковаващо напрежение, които бе прочела и в неговите очи.

Много искаше да си прибере палтото. Можеше да си го вземе. Тя несръчно се изправи на колене и се обърна с гръб към него. Свали палтото от раменете си и го остави да падне около голите ѝ прасци. Не знаеше колко добре бе успял да види голия ѝ гръб, докато я бе събличал, но вече не се тревожеше, че сега ще му даде такава възможност.

Въпреки това той като че ли не се интересуваше от това, което виждаше.

Усещането на нощния хлад по кожата ѝ бе чудесно. Чудесно след тежестта на вълненото палто, бодливо, грубо и пропито с аромата на Андрю. Питаше се как бе допуснала да си мисли, че ароматът на море и мирисът на моряк изобщо могат да бъдат приятни.

Андрю беше очаквал, че тя ще му се противопостави или непохватно ще се опита да свали палтото му под одеялото. Сега той не можеше да откъсне очите си, изпълнени с удивление при вида на гладката женствена закръгленост на хълбоците ѝ, които така безсрамно бе изложила пред него. Проклет да беше, ако знаеше какво мисли да направи тази жена във всеки следващ момент. Този факт съвсем необяснимо го разгневи. Тя не разбираше колко е уязвима в момента.

Той хвърли сакото си на пода, сложи ръцете си тежко върху раменете ѝ, дръпна я назад към себе си и стисна гърлото ѝ с пръсти. Главата му бе много близо до нейната, когато прошепна в гъстата ѝ объркана коса:

— Ти си една малка, глупава американка, Джейн Уърдингтън, една глупава американка, попаднала в напълно чужд свят, дошла тук с глупашка мисия.

Тя остана вцепенена. По профила ѝ той успя да забележи как е стиснала устните си от яд. Но той усети и закръглените ѝ хълбоци, които се опираха в бедрата му, както ѝ уханието на гардений, останало дори и след морската баня, ухание, което топлата ѝ, гладка кожа винаги излъчваше. Ухание на вечна пролет, помисли си той и веднага се запита дали и той не е един точно толкова голям глупак.

Ръката му се плъзна надолу към извивката на гърдите ѝ. Разтворените му пръсти биха могли да обхванат и двете ѝ тъмни зърна, ако поискаше. Дланта му усети топлината на меката ѝ кожа. Беше намислил само да я предупреди и да я уплаши и дори да я накаже за обидните ѝ думи, а сега усети внезапно желание да направи много повече.

Внезапно той отдръпна рязко ръката си, като че ли се беше опарил. Но преди това успя да усети колко силно бие сърцето ѝ. Не от страст. Знаеше добре това. То биеше от страх. А той беше застанал до нея, изтръпнал от силно желание към тази полудяла девствена американка, чиито интимни части сигурно бяха сухи като пустинята, която се простираше пред тях. Изкушаваше се да провери лично правотата на думите си.

Но Андрю успя да овладее възбудата си. Той не беше никакво разгонено животно и не желаше да получава удоволствие насила. Щеше да си намери жена. Истинска жена. И то при първа възможност.

Гребна палтото си и се отдръпна от леглото.

— Покрий се, девойко — каза той, отвратен едновременно и от нея, и от себе си. — Опитай се да си починеш. Вещите ще ти бъдат донесени. Повече няма да те предупреждавам за опасностите, пред които се изправяш, и за сигурния провал на плана ти.

Джейн посегна към одеялото. Когато се обърна, прикрила голотата си, вратата на капитанската каюта вече се затваряше, но тялото ѝ продължаваше да усеща допира на ръцете му. У нея се

надигна справедливо възмущение, но когато стъпките му заглъхнаха по коридора, тя постепенно бе обзета от странна самота, по-страшна дори и от чувството, което бе изпитала, когато моряците от лодката се бяха хвърлили във водата.

Беше я пренебрегнал още веднъж. И то в пълния смисъл на думата.

Потърси спасение под завивките, но нищо не можеше да прогони топлината на ръката му, която все още усещаше върху гърдите си. Нищо не можеше да прогони и мисълта, че той почти я беше погалил по гърдите, спомена за това как кожата ѝ бе пламнала, а зърната ѝ се бяха напрегнели, мисълта, че тя бе пожелала той да продължи. Никога не бе желала нещо повече от това в живота си.

Господи, прости ѝ, тя дори бе усетила странно напрежение в слабините. Като че ли те очакваха той да направи нещо повече от това, което бе сторил. Като че ли бе усетила изгарящото желание той да предприеме нещо много повече. Как би могла изобщо да се покаже пред него по такъв глупав начин. Не можеше да си представи това. Но той беше толкова нагъл и неумолим и тя бе усетила, че иска да я сплаши и да я подчини... да я накара безпомощно да му се усмихва.

Джейн бе оставила безпомощността и любезността в Ню Йорк. И на тяхно място бе открила... какво бе открила у себе си? Веднага можеше да си отговори — бе открила склонност към разюзданост, която я ужасяваше до дъното на душата ѝ. Тук и в консулството в Танжер тя направо го бе подканила да се възползва. Ако беше по-привлекателна, сигурно би го направил. Слава богу, че беше лишена от такива чарове.

Свита под завивките, Джейн въздъхна толкова силно, че се разтрепери до пръстите на краката си. Както бе казал, тук тя беше с глупава цел, но само ако би пожелала нещо, което би ѝ причинило голямо нещастие.

Разюзданите удоволствия бяха за Милисънт и за Мерибет. Тя беше друг тип. Ако те бяха гладка тафта, която сменя всички цветове на дъгата, изплъзващи се, прозиращи, създадени за краткотрайна красота, Джейн бе като вълна в сиво и черно. Нищо прекрасно нямаше у нея. Но тя бе жилава и можеше да устои на времето. Реши, че на другия ден, след като събере цялото си разбито достойнство, ще благодари на Андрю. В мислите си някак неусетно бе започнала да го

нарича с малкото му име. Щеше да му се извини за това, че е обсебила каютата му, и да го увери, че каквото и да е казала или направила, което би могло да се изтълкува като разпуснатост, то е било в резултат на тревогите ѝ заради брат ѝ и поради ужаса, изживян по време на корабкрушението, а също и от удара по главата. Или каквото и да е друго, за което би могла да се сети в момента и което да отклони вниманието му от простата истина: той беше разтърсил и пробудил тъмните сили, спящи у нея, могъщи сили, които майка ѝ се бе опитала да ѝ опише и които тя бе презряла, дълбоко интимни сили, за които тя вече не можеше да се преструва, че не съществуват.

— Чанг и Чин казват, че трябва да се погрижите за нея.

— Проклет да съм, ако го направя.

Андрю премести погледа си от трепкащите светлини по брега на Триполи към набразденото от годините лице на своя старши помощник. Облаците се бяха разнесли, но до зазоряването оставаше цял час. И двамата мъже не бяха успели да заспят и се бяха срещнали на палубата, където Андрю бе излязъл, за да изпуши една цигара.

— Това е стар китайски обичай — настоя Оукъм. — Тъй като сте я спасили от гроб сред вълните.

Андрю дръпна от цигарата си, турският тютюн залепна по езика му и димът като змия се изви в неподвижния въздух на осветеното от лунни лъчи ранно утро.

— Тогава защо нашите приятели от Ориента не се погрижиха за безопасността ѝ. Сигурен съм, че много скоро ще започнат да ме молят да ги върна на оня мръсен пират, от когото ги избавихме.

За да предотврати по-нататъшните спорове, Андрю смени темата и насочи разговора към пътуването, което се колебаеха дали да предприемат до Дерна, на изток от северноафриканското крайбрежие. Той трябваше да се погрижи за търговията си в този оживен пристанищен град, преди да се върне да вземе товара от стоки от Триполи, предназначен за английския пазар в Глазгоу и Ливърпул.

Разговорът постепенно замря, защото и двамата мъже не искаха да говорят за работата си в такава прекрасна, звездна нощ. Вятърът не беше стихнал след краткия дъжд, а луната осветяваше мачтите и им придаваше призрачен вид.

Най-после и двамата потънаха в мълчание. Андрю се заслуша в шума на вълните, които се разбиваха в кораба, и неволно в ума му се появи образът на Джейн Уърдингтън, застанала на колене в койката. Виждаше я толкова ясно, че ръцете му чак изтръпнаха от желанието да я докосне.

Тя още бе там и спеше със съня на невинните и чистите души. Той не се съмняваше ни най-малко в това. На него обаче му се налагаше да стои на палубата, изтръпнал от вълнение. Не се беше чувствал така от времето, когато като млад юноша приближаваше към първото пристанище след месеци, прекарани в морето.

— Относно момичето, капитан Мак...

Думите на Оукъм го върнаха към действителността.

— Казах ти, че ще я свалим на брега и ще продължим пътя си.

— Знаете, че Караманли е жесток тиранин.

— Такъв трябва и да бъде, за да я накара да чуе това, което има да ѝ каже. Тя не е от ония, които слушат внимателно.

— Тя е само едно момиче...

— Това е все едно да кажеш, че океанът е само вода. Момичета като нея могат да разклатят устоите на самата цивилизация. Ти имаш добро сърце, Оукъм. Но не и аз. Не желая повече да се занимавам с нея. Вече ми струва една спасителна лодка.

— Това не беше по нейна вина. Един от корабите на султана, който очевидно бе зле навигиран, я блъсна, когато вие искахте да я приберете на борда.

— Не е нужно да ми напомняш. Но нямаше да сме във водата, ако не беше тя. Повярвай ми, Оукъм, мис Джейн Уърдингтън носи само беди. И без нея тревогите ми са достатъчно много.

— Тя е хубаво момиче. Нали не мислите, че...

— Не, не мисля. — Андрю угаси цигарата си и безмилостно изхвърли от ума си всички картини на голата Джейн. — И тя изобщо не е хубава — кожа и кости, и език, който свисти и шиба като развързано при буря въже.

Нямаше намерение да разказва на Оукъм как точно изглеждаше тя. Нямаше нужда да признава, че споменът за нея го кара да обикаля като пребито куче по палубата, вместо да поспи преди зазоряване.

— Спасителната лодка и без това беше за ремонт.

— Но не цялостен. Повярвай ми, Оукъм, тази жена не заслужава тревогите, които ни причини.

Един тих вик, който дойде откъм долната част на палубата, като че ли удари Андрю през устата. Той си даде сметка, че те двамата с Оукъм се бяха приближили твърде много до прозореца на неговата каюта. На лунната светлина успя да зърне гневното ѝ лице, обърнато към него. Сребристата лунна светлина съвсем не можеше да смекчи огнените отблясъци, които горяха в черните ѝ, покрити с дълги ресници очи.

— Моля, уведомете ме сутринта колко струва спасителната лодка, капитан Макгрегър. — Гласът на Джейн прорязва със сарказма си свежия утринен въздух. — Ще платя проклетата ви лодка и след това можете да си отдъхнете. Незабавно ще напусна гадния ви кораб, преди да сте успели да си поемете дъх.

ГЛАВА 11

Джейн нетърпеливо потропа с крак по покрития с плочи коридор. Тя беше в двореца на пашата на Триполи и беше ядосана.

От два часа имаше чувството, че е погребана в този лабиринт от коридори и ниши. Чакаше аудиенция при Юсуф Караманли. Беше вече забравила дълго подготвяните реплики, след като тринадесет години се бе готвила и чакала този момент. Тя можеше да почака още малко.

Два часа! В това мрачно място. То изобщо не беше така блестящо и пищно, както си го беше представяла, нито пък бе изпълнено със зловеща красота. Дори и безлюдният коридор, по който бе минала, бе покрит с железни плочи.

Джейн отново започна да крачи напред-назад. Вече два часа убиваше времето си по този начин. Но това упражнение малко ѝ помагаше да облекчи напрежението, което се бе насъбрало в душата ѝ и я измъчваше ужасно. Не ѝ помагаше и това, че съвсем старателно отброяваше всяка изминала секунда.

Не ѝ помогна и това, че американският консул я бе посрещнал студено в малката занемарена сграда на консулството, която си намираще на една от затрупаните с боклук улици на града. Очевидно това негово отношение бе предизвикано от писмата на началника му, генералния консул в Танжер.

Най-лошото бе, че всеки път, когато искаше да извика образа на Джош в спомените си, се появяваше фигурата на един нагъл висок шотландец, който говореше за нея като за някакво бездомно животно, което не заслужава вниманието му.

Не е хубава. Като че ли тя не го знаеше.

Въпреки горещината тя бе метнала на главата си качулката на втвърдената от солта пелерина. Изкърпвачът на платна на борда на „Тросакс“ я беше поправил. Беше ѝ го казал младият моряк, на когото всички викаха Боксьора и който рано сутринта я бе изпратил до консулството. Мислено тя отново си повтори специалните мъчения, на които би подложила човек като Андрю Макгрегър.

Всичко, което предвиждаше, включваше насилие върху различни части на тялото му, като се започне с ниско подрязване на черната му грива и слизаше още малко по-надолу. Беше израснала във ферма и много добре знаеше как се кастрират жребци и бикове. Мислеше си, че и с мъжете не би било много по-различно.

Хрумна ѝ една идея. В двореца на пашата беше пълно с евнуси. Сигурна бе, че и мъжът, който я бе придружил до покоите на Караманли, беше евнух. Щеше да го попита за подробности по процедурата. Искаше да направи съвсем изчерпателен план на мъченията. Това би ѝ помогнало да изпита още по-голямо удоволствие при обмислянето му.

Не е хубава. Като че ли я интересуваше какво мисли капитанът. Леката пронизваща болка в сърцето, която бе излитала при думите му, не бе нищо друго, освен изненада. И ако все още я болеше от това, то бе, защото имаше достатъчно други тревоги и не бе имала време дори и да забрави за това.

Някаква сянка се появи на пътеката. Тя повдигна очи и видя един много висок човек, загърнат с роба, който бе застанал в единия край на коридора. Беше брадат и мургав, имаше студени, черни очи. Нареди ѝ на арабски да го последва. Докато вървеше след развятата му черна мантия из още една безкрайна поредица от коридори, в корема ѝ започнаха да припкат милион малки, сиви мишки. Най-послед спряха пред една красиво резбована врата, която внезапно се отвори като че ли по магия, водачът ѝ се отстрани, когато тя влезе. Огромната зала с извити високи портали, през които нахлуваше слънчевата светлина и морският бриз, бе точно това, което тя бе очаквала да види.

Според изчерпателните ѝ сведения Юсуф Караманли обичаше разкоша. Тази зала най-послед го доказваше. Стените ѝ бяха от необработен порцелан, една дузина пъстроцветни килими покриваха мраморния под. Възглавници, някои ужасно големи, с втъкани скъпоценности, бяха пръснати по килимите. В единия край на залата забеляза шадраван, обграден с плочки и с посадени в сандъчета палми. Приличаше на пустинен оазис, пренесен тук като по някаква чудна магия.

Караманли държеше на сигурността си. Джейн успя да преброи поне двадесет войници, облечени в червени униформи. Имаше още двадесетина мъже, облечени в роби, за които тя реши, че са негови

адютанти. Бяха пръснати като възглавниците — навсякъде из стаята. Някои от тях бяха наемници, които заедно с войниците пазеха реда. Това бе една малка и жестока армия, за която се говореше, че е много способна, независимо дали ставаше дума за осакатяване или за други мъчения.

Униформените войници носеха златни саби. Тя си помисли, че и адютантите имат същите под робите си. Бяха въоръжени и с мускети, ками и боздугани. Всичко това изглеждаше напълно излишно, след като посетителката бе само една невъоръжена и крехка жена. Можеха ли да допуснат, че тя ще открадне ковчежето със скъпоценностите, което пашата винаги носеше със себе си. Очите ѝ не потърсиха ковчежето. Вместо това те се спряха на самия паша Юсуф Караманли.

Той седеше на еднометров пиедестал в дъното на залата върху трон с висока облегалка, инкрустирана с мозайки. Тронът бе тапициран с кадифе, украсено със скъпоценни камъни и златни кантове. Видът на пашата съответстваше на блясъка на трона. Самият той изглеждаше още по-огромен, облечен в невероятно широка изумруденозелена роба, изпъстрена със златни нишки, пурпурночервената му кадифена яка падаше на широки дипли около дебелия му врат. Тюрбан, украсен с панделки, красеше едрата му глава, на кръста му бе навит пояс, по който бяха инкрустирани диаманти.

Твърде пресилен разкош, реши Джейн, като си помисли за разрухата в другите части на двореца. Да не говорим за излишните стражи. Всичко бе твърде близо до безвкусицата, помисли си Джейн, но само ако трябваше да бъде много критична.

Величествената черна брада прикриваше по-голяма част от лицето на пашата. Но от петнадесетина метра тя можа да забележи, че е красив мъж. Тъмните му неподвижни очи ѝ казаха, че той се владее абсолютно. Усети силата му така, като че ли я бе стиснал само с едната от двете си огромни ръце, положени върху тапицираните с кадифе облегалки на трона.

— Ваше Величество — каза тя на арабски.

— Приближете се — отвърна той по етикета.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя долови удари на сърцето си. Мишките, които препускаха в стомаха ѝ, бяха станали още повече. Във вдлъбнатината между гърдите ѝ се стичаше пот. Сгуши се колкото можа в качулката си.

„Когато се изправи пред президента на Съединените американски щати, сърцето ти биеше спокойно.“

Тази мисъл не я успокои много. Джеймс Медисън не нареждаше да бият с камшик онези, които предизвикваха гнева му, както и не би осъдил един нещастник да язди из улиците на града, възседнал муле с лице, обърнато към опашката му, и с овчи вътрешности, провесени през врата му, а после да му ударят петстотин удара с камшик по петите, както бе чела за пашата. Медисън най-любезно ѝ бе обяснил, че тя не съзнава за какво говори.

Тя много добре знаеше, че Караманли щеше да се опита да направи същото. Това, което не знаеше, бе докъде щеше да се простре любезността му.

Под множеството вперени в нея погледи Джейн тръгна през залата, като си напомни, че трябва да внимава да не се спъне в някоя от стотиците възглавници. Тогава щеше да загуби и малкото сигурност, която имаше в момента.

Колкото повече се доближаваше до трона на пашата, толкова по-силно усещаше как изпада в плен на неговата воля. Тя се излъчваше от него, както горещината от слънцето. Помисли си, че това се дължи на очите му. Нямаше да успее да постигне нищо, ако не си наложеше да го погледне в очите. Реши, че ще го направи после, когато успее да овладее ужасното треперене в стомаха си. Засега се задоволяваше от прикритието на качулката.

— Мис Джейн Уърдингтън, нали? — Той говореше английски с много силен акцент, а гласът му бе плътен и силен като звук от тръба.

Сега бе неин ред да отговори според етикета.

— Да, Ваше Величество. — Малко плахо, но не бе съвсем зле, като се имаха предвид обстоятелствата. — Вярвам, че сте получавали писмата, които ви изпратих през последните няколко години.

Той щракна с дебелиите си, отрупани със скъпоценности пръсти:

— Свалете я.

Напълно объркана, Джейн се почувства така, сякаш бяха издърпали килима под краката ѝ.

— Вие сте американка, нали така? Неверница. Не е нужно да покривате главата и лицето си.

Тя несръчно развърза връзките на качулката и я остави да се смъкне на гърба ѝ. Показа се черната ѝ коса, стегната в кок на тила ѝ.

Очите и страхът в тях също останаха незащитени.

Всичко беше много важно. Джош бе много важен. Мисълта, че той е някъде тук, бе достатъчна, за да смрази кръвта ѝ. Усмивнатият, безгрижен Джош, който толкова много обичаше свободата си.

Джейн бе на ръба на отчаянието. Тогава се случи нещо странно и в същото време чудесно. Любовта към брат ѝ изпълни душата ѝ и ѝ даде толкова нужната сила. Защо да се страхува от деспот, който измъчва собствените си хора, който ги бие и ги превръща в роби, който иска огромни данъци, за да тъне в разкош, докато в същото време поданиците му живеят в порутени колиби. Освен това тя си даде сметка, че страхът не би я довел доникъде. Тя изправи рамене и повдигна брадичката си. Най-после успя да срещне суровия му поглед.

— Изминала съм дълъг път, Ваше Величество, за да открия едно изгубено американско момче. Той вече е мъж, но преди тринадесет години, когато е слязъл на този бряг, е бил все още момче.

Пашата с нищо не показва, че е чул дори и една дума от това, което тя му каза.

— Намирал се е на борда на „Филаделфия“, когато корабът е заседнал, но не е бил сред освободените затворници. В духа на взаимното разбирателство и помощ, които сега царят между нашите две страни, аз ви моля да ми помогнете да го открия.

Джейн не можа точно да види как Караманли бе реагирал на подвига ѝ, но той явно бе повикал един от адютантите, които коленичи раболепно до трона му и се заслуша в това, което пашата пошепна в ухото му.

Тя мълчеше и не помръдваше. През главата ѝ преминаха хиляди причини за тази спешна консултация. Някой, който знаеше нещо за Джош, беше повикан... пашата искаше да повикат консула за свидетел, когато ѝ съобщаваше местонахождението на изчезналия американец... искаше да осигури муле и придружител за дръзката американка, който да я води по улиците на града.

Всичко бе възможно. Особено всичко лошо, помисли си тя и краткият прилив на оптимизъм изчезна, за да освободи място отчаянието. Какво може да го интересува него любовта, която някаква си непозната жена изпитваше към брат си. Не беше ли той убил собствения си брат, за да се качи на престола. Във всички репортажи за

него бе отбелязан точно този факт, но едва сега тя му обърна внимание. Едва сега...

Докато умът на Джейн усилено работеше при всяка неканена мисъл, една врата зад гърба ѝ се отвори. Тя се обърна и видя, че някаква забулена жена влиза в залата с поднос с плодове. Жената постави подноса на малка тапицирана табуретка до трона и седна на земята. Копринената и роба грациозно се надипли край тялото ѝ. Тя вдигна лице и очите ѝ, покрити с гъсти ресници, се впериха в лицето на властелина.

Джейн си помисли, че жената е доста красива. Пашата би могъл да не разбере любовта между брат и сестра, но той се славеше като почитател на другия вид любов. Говореше се, че султанът на Мароко, беят на Тунис и беят на Алжир му завиждат заради харема.

Караманли погали жената по бузата, но погледът му остана прикован към Джейн.

— Имам само две съпруги, които да радват старините ми — въздъхна той, като че ли бе съвсем сам в света, като че ли нямаше на разположение по всяко време на деня и нощта още сто жени в харема си. „А Джошуа Уърдингтън? — искаше да попита тя. — Дали си е взел жена или любовница?“ Или се е обрекъл на безбрачие? Или е станал евнух? Тази възможност никога досега не ѝ бе идвала наум и тя веднага я прогони от мислите си.

Пашата свали ръката си от лицето на жената и я протегна към плодовете. Все една смокиня и се облегна назад.

Джейн събра цялата си смелост, която бе запазила по време на пътуването, и описа на пашата как е изглеждал Джош, когато за последен път го бе видяла. Информира го за всички подробности, които бе научила за това как е напуснал кораба, и завърши с мисълта, че той вероятно се е отделил от другите затворници в суматохата на брега.

— Може би се е скрил някъде в града — каза тя — и впоследствие се е задомил тук, в Триполи. Може би е бил взет в робство? — Тя се опита да се усмихне любезно. — Знаем, че пашата е всемогъщ. Само една негова дума и местонахождението на брат ми ще бъде открито.

Караманли облиза сока от пръстите си и без да я поглежда, си избра едно едро зърно черно грозде от подноса. Още няколко зърна

изчезнаха в устата му. После изведнъж се изправи. Джейн по-скоро почувства, отколкото видя как всички мъже застанаха мирно. Жената в краката му коленичи. Джейн продължи да стои гордо изправена в основата на пиедестала. Не ѝ оставаше нищо друго.

Пашата рязко се обърна с развята изумруденозелена дреха и застана с гръб към нея пред един прозорец, пред който падаха тежки, копринени завеси.

— Паша Караманли — каза Джейн, без да мисли, и после се изкачи на първото стъпало, което я издигна на едно ниво с него. — Брат ми Джош! Не можете ли да ми помогнете? Чаках толкова дълго.

Една тежка ръка се стовари върху рамото ѝ. Тя погледна напрани и срещна стоманения поглед на един от стражите. Потръпна при погледа му, но не можеше да слезе долу. Не сега. Не след всичките преめждия, през които бе преминала, за да стигне дотук. Затова тя остана там, където бе.

— Моля ви — каза тя с разтреперан, за съжаление, глас. — Вие сте последната ми надежда.

Ръката на стражника тежеше като олово на рамото ѝ, но тя изправи глава и не отмести погледа си.

Караманли се извърна леко към нея. Един поглед към войника бе достатъчен, за да свали отвратителната си ръка от рамото ѝ.

— Вашият президент Джеферсън разбра, за свое голямо съжаление, че с мен човек не може да разговаря лесно. Той заплаши нашите брегове с флотата си, но накрая плати това, което се полага като извинение за обидата.

Караманли позволи на една самодоволна усмивка да премине по лицето му и слънчевите лъчи се отразиха по диамантите, които украсяваха пояса му.

— Днес вие нахлухте в страната ми и в личния ми живот с обвинението, че съм излъгал. Че не съм освободил всички, за които е бил платен откуп. Изглежда, нищо не сте научили от примера на президента ви.

Джейн успя навреме да преглътне няколко остри отговора.

— Не съм искала да ви обидя. Ваше височество — промълви тя и се отврати от тона, с който каза това.

— И все пак твърдите, че брат ви е жив? — каза Караманли. — Може би е в някоя тъмница в крепостта? Мислите ли да предложите

пари за освобождението му?

Непреклонността на този човек заглуши стремежа ѝ към благоразумие.

— Ако това ще го освободи, точно така ще направя — рязко отвърна тя. — Но какъвто и откуп да платя, няма да стигне дори и за един скъпоценен камък от пояса ви.

Очите му опасно заблестяха и Джейн се уплаши, че е стигнала твърде далеч.

— А аз няма да го взема, ако го предложите. Вървете си у дома, мис Уърдингтън. Не зная нищо за този ваш брат, за когото ми говорите, а аз зная всичко в Триполи.

Изумруденозелената роба се развя отново и той изчезна зад копринената завеса, като остави Джейн да гледа вцепенено след него. Беше ѝ казал това, което тя непрекъснато бе чувала в кошмарите си. По-лоша от думите му бе абсолютната сигурност в погледа му, когато я беше погледнал. Съдбата на Джош бе неизвестна и щеше да си остане такава. Искаше ѝ се да заплаче.

Тя бързо огледа стаята и адютантите отвърнаха на погледа ѝ с ледено презрение, последен удар за всичките ѝ усилия. Дори и жената, към която тя се обърна, за да получи поне малко съчувствие, я изгледа така, като че ли тя не беше по-важна от мухата, влетяла в стаята с океанския бриз и кръжаща сега над плодовете.

Тази последна обида ѝ даде нужната сила. Тя повдигна брадичката си и каза на арабски:

— Трябва да ме придружите до вратите на двореца. Моля, погрижете се за това.

Най-после молбата ѝ бе удовлетворена. Само след миг, като че ли повикан с магическа дума, до нея застана същият гигант, който я бе въвел в залата на пашата. След няколко минути тя бе вече извън двореца, на улицата, и покрай нея преминаваха най-различни превозни средства.

„Порутени крепостни стени“ — отбеляза си тя мислено, но тази мисъл не ѝ донесе ни най-малко удовлетворение. Те все пак бяха достатъчно здрави, за да могат да крепят бойниците, издигнати по високия каменен парапет. Тя нагласи добре качулката на главата си и реши да спре някоя от магарешките каруци, които служеха за обществен транспорт. Отдалечи се от вратата. Болезнено усети върху

себе си очите на облечените в роби мъже от тълпата, които се тълпяха пред крепостните стени.

Някакъв инстинкт или предчувствие я накара да погледне зад рамото си. Един мъж бе застанал наблизо. Мъж, чиято мургава буза бе белязана с ужасна, напукана, тъмна ивица на един белег и чиито малки неспокойни очички бяха насочени към нея като мерник на пушка. Това бе мъжът от кея на Танжер. Следеше я от няколко метра. Не можеше да бъде! Но тя бе абсолютно сигурна, че е той.

Отвори уста от изненада. Смътно усети, че към нея се приближават конски копита и тежки дървени колела, които тракаха по каменната настилка на улицата. Арабинът избута с рамене мъжете около себе си, за да си проправи път към нея, тя побягна инстинктивно. Нечии силни ръце я блъснаха в гърба и тя падна на земята. Един черен кон, огромен като планина, загърмя с копитата си към нея. Усети, че някой я дърпа за пелерината, чу младежки вик и почувства как я повлякоха по земята, когато могъщите копита удариха камъните само на половин метър от главата и последвани почти мигновено от тежките, дървени колела на една стара каруца, която мина покрай нея. Зад каруцата се вдигна прахоляк, примесен с боклуци.

Джейн се закашля, хвана се с две ръце за кръста и превита на две се отдръпна встрани. Ужасът от това, което се бе случило, беше притъпил сетивата ѝ. Около нея се понесоха развълнувани гласове. Успя да долови само някои откъслечни думи — за някакво момче, което в последната секунда я бе дръпнало и бе успяло да предотврати нещастieto. И нито дума за мъжа, който се бе опитал да я убие. Защото точно това се бе случило. Тя не се съмняваме ни най-малко в това, макар че не можеше да си представи защо.

Джейн си пое въздух и въпреки ужаса в душата си осъзна, че не може да остане на улицата, потънала в размисли, и прие подкрепата, която ѝ предложиха нечии ръце. Изтупа пелерината си и увери разтревожената групичка хора около нея, че се чувства добре. Арабският език, с който си послужи, както и видът ѝ, изненадаха всички.

При падането качулката и се бе смъкнала от главата, а косата ѝ се бе развързала. Арабите не сваляха очи от непокритото ѝ лице и от косите ѝ. Само проститутки и еврейки можеха да се разхождат с

открити лица и те не можеха да определят към коя от двете категории принадлежи жената пред тях. Тогава някой от тълпата прошепна нещо, което прозвуча като „американ ханъм“, и това реши въпроса.

Джейн се обърна към един от арабите, който бе най-близо до нея, и попита за момчето, което я беше спасило.

— Вие се спънахте — каза той и сви рамене. — Момчето смело рискува живота си, за да ви издърпа изпод копитата на коня.

— Къде е? Искам да му благодаря.

Арабинът отново сви рамене. Този път мълчаливо.

Джейн бързо огледа хората около нея, но не видя подходящ кандидат за спасител. След това погледна надолу по улицата. Една дребна фигурка с дълга роба, с глава и лице, покрити от гънките на бяло, вълнено покривало, стоеше във входа до една алея точно там, където падаше сноп слънчева светлина. Когато погледна натам, момчето бързо дръпна покривалото от главата си. Джейн би могла да се закълне, че ѝ се усмихна.

Фигурата се обърна и изчезна надолу по алеята. Джейн се измъкна от тълпата, огледа се бързо, за да се увери, че улицата е чиста, и забърза след момчето. Мислеше си, че ако това наистина бе нейният спасител, той бе единственият човек, когото бе срещнала по тези места, пожелал да ѝ помогне и да направи нещо за нея, без да иска отплата или да я обижда. Затова реши, че той заслужава благодарността ѝ.

ГЛАВА 12

Оказа се, че никак не е лесно да настигне момчето. Тя изтича по една улица, пълна с народ, после надолу по следващата, мина покрай група полуголи деца, наклепали край напукани и порутени стени. През цялото време трябваше непрекъснато да внимава и да отскача встрани, за да се предпази от камилите и магаретата, с които бяха пълни прашните улици. Но през цялото време нито за миг не изпусна от погледа си момчето. Неговата фигура като че ли беше маяк, който я водеше през този екзотичен и потънал в хаос свят.

В един момент на пътя ѝ се изпречи някаква слаба фигура, подобна на привидение. Беше покрита с плащеница, главата и лицето бяха скрити под кора от засъхнала мръсотия, а ръцете бяха целите в кървящи рани. Мъжът протегна ръце, като че ли искаше да я прегърне.

Джейн рязко спря. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Мъжът започна да бръщолеви нещо, което тя не можа да разбере, но когато видя налудничавия блясък в погледа му, ѝ стана ясно, че това е един от онези идиоти, които бяха оставени свободно да се движат по улиците.

Тук ги мислеха за благословени от Аллах и не ги закачаха. Тя си пое въздух и уплашена, че е загубила момчето, се шмугна под едната му ръка и отново хукна надолу по улицата.

Изведнъж видя, че момчето стои на един далечен ъгъл, и едва сега си даде сметка, че то всъщност я чака, че я води някъде. Не можеше да си обясни с каква цел, но откакто Андрю Макгрегър се бе появил така ненадейно в стаята ѝ в Танжер, тя бе престанала да търси каквито и да било причини за действията на хората. Не можеше да си обясни и защо тичаше след момчето. В началото този лудешки бяг като че ли бе предизвикан от желанието ѝ да му благодари. Но сега, изглежда, я водеше и още нещо. Като че ли това бе някакъв особен дух, някаква непозната за нея непреодолима сила, която я направляваше и не ѝ даваше право на избор.

Също както и акцията ѝ по спасяването на Джош, този бяг из улиците на Триполи трябваше да приключи успешно.

Беше изчезнал така внезапно, както се бе появил. Но тя се затича към ъгъла, зави по пресечката и се сблъска с младия арабин. Той се отдръпна назад и любезно кимна в отговор на изненадата в погледа ѝ.

Робата, която тя бе следвала толкова дълго време, свободно висеше на слабото му тяло. Отдолу се подаваха два мръсни крака, обути в сандали. Покривалото се бе смъкнало от главата му и тя успя добре да разгледа лицето му. Кафеникава кожа, кафеникаво лице, бели зъби, блестяща усмивка.

— О! — възкликна тя и се почувства глупаво, че няма какво друго да каже. Съсредоточи се за миг, за да успокои дишането си.

Момчето я загледа и продължи да се усмихва. Бяха застанали пред едно от безбройните кафенета в града. Малко настрани двама араби седяха с кръстосани крака на една мраморна пейка пред отворената врата. Любопитните им очи се приковаха върху откритото лице на Джейн. Наоколо се носеше смесица от аромат на кафе, канела и карамфил. Това бе една приятна промяна след ужасната воня по улиците на града.

Джейн погледна отново момчето. Прецени, че е на около четиринадесет години. На толкова бе и Джош, когато избяга с кораба. Сърцето ѝ леко я заболя. По-силно от всякога тя усети, че срещата им е неизбежна. Момчето ѝ се поклони ниско.

— Дамата не се е наранила при падането. Много се радвам.

— Ти говориш английски?

— Не много добре. Но се опитвам да се справя с този труден език.

Джейн отвърна на усмивката му.

— Искам да ти благодаря, че спаси живота ми.

— Аллах ме изпрати.

— Но точно теб. Само ти успя да реагираш така бързо и ме издърпа в безопасност.

Спомни си злия поглед в неспокойните очи на онзи, който се бе опитал да я убие. Джейн кръстоса в жест на признателност ръце на раменете си.

— Не зная защо ме блъснаха под коня.

— Триполи е много опасно място, мис Уърдингтън. — Той произнесе името ѝ като припев на песен.

Джейн се изненада.

— Знаеш името ми?

— Слуга съм в двореца. Приятел съм на един каруцар. Той ми разказа за американката, дръзнала да посети нашата. Слухът много бързо се разпространи.

— Дръзнала да посети? Аз дойдох като приятел и потърсих помощта на пашата. Нищо повече.

— Никоя друга... — Той се запъна, като търсеше подходяща дума, с която да не обиди дамата от Америка. — Моля, разберете това, което казвам. Никоя друга особа от вашия пол не е предприемала такъв опит.

„Какъв любезен младеж“ — помисли си Джейн. Той бе съвсем различен от всички, които бе срещала тук до този момент. Толкова загрижен за доброто ѝ. С такава деликатност на речта. Сърцето ѝ се изпълни с благодарност.

— Да не би вашият паша да яде дами от чужбина на закуска? — попита тя усмихната.

— Шегувате ли се? — попита момчето и тъмните му очи блеснаха до мис Уърдингтън.

— Малко.

Колко правилно бе постъпила, като бе последвала момчето, помисли си Джейн и напълно се отърси от напрежението, което я бе завладяло, откакто бе усетила онези коварни ръце на гърба си. Без всякакво логично обяснение момчето я караше да чувства, че всичко около нея бе наред, а ако не беше така, скоро би трябвало да се оправи.

Замълчаха, когато една кола затрака по тясната улица и мина близо до тях, последвана от мършава камила, украсена с ресни и понесла на гърба си лепен паланкин. Джейн се притисна към стената на кафенето и заразглежда с любопитство покритата носилка. Вътре седеше жена, неясните ѝ очертания се виждаха през платата. Очевидно беше богата, защото зад камилата вървяха робини, а от двете страни яздеха стражи. Свитата бавно премина покрай тях.

Джейн почти се задуши от гъстите облаци благоухания, които се разнасяха от съдовете, които робините носеха.

Тя се закашля и се обърна към момчето. С изненада откри, че то бе увило главата си с покривалото и се беше обърнало с лице към стената. Помисли си, че поведението му е доста странно, но после реши, че навярно е постъпило така, за да се предпази от силните сладникави благовония. Тя поднови разговора си оттам, където го бяха прекъснали.

— Както виждаш, оцелях след ужасното посещение в крепостта на пашата, а на улицата бях изложена на голяма опасност.

Момчето надникна иззад покривалото си, за да огледа обстановката. Опасността бе отминала, забеляза то с облекчение, и отново разкри лицето си пред нея.

— Мъжът с белега — каза момчето и внезапно се намръщи.

— Видя ли го? Блъсна ме, нали? Знаех си. Но защо! Нямам ни най-малка представа кой е, но го видях и в пристанището на Танжер, когато за пръв път бях там.

— Странно.

— Съгласна съм. Повече от странно. Страшно е — каза тя и в душата ѝ отново нахлу тревога. — А бях решила да не разрешавам на нищо да ме плаши по време на пътуването ми.

— Трябва да позволите на Мохамед да ви помогне.

— Но аз съм християнка.

Момчето се усмихна.

— Не на този Мохамед. Разрешете ми да представя скромната си личност. Мохамед, дете на улицата, на вашите услуги.

Джейн се успокои от усмивката му повече, отколкото от предложението му.

— Не виждам как би могъл да ми помогнеш.

— В моите скромни възможности е да ви осигуря подслон, който да ви предпази от бурята, надвиснала над града.

Джейн вдигна очи към ясното, синьо небе.

— Каква буря?

— Преди края на деня. Трябва да ми вярвате.

Мохамед най-невинно ѝ се усмихна. Винаги правеше така, когато искаше да предразположи жените в семейството си. Вярно, че това бе изпитан метод, но откри колко лесно бе да се държиш любезно с американката, чиито очи гледаха така тревожно. Тя смело го беше

последвала и разговаряше с него като с мъж, а не като с дете, на което не бива да се обръща внимание.

Наистина се намираше в опасност, въпреки че той не знаеше защо. Дори и само да я използваше за своите цели, би трябвало да се грижи за нея.

Джейн реши да премисли възможните варианти, но за съжаление не се сети за нито един, освен за възможността да се довери на едно арабско момче на име Мохамед, нарекло себе си дете на улицата, което единствено сред многото възрастни и силни мъже бе съумяло достатъчно бързо да реагира с ума и тялото си и да я спаси от конските копита. Ако срещата им наистина бе част от онова, което трябваше да се случи, нямаше смисъл да прекратява познанството им толкова бързо.

Добре. Той я бе въвлъкъл в едно весело преследване из улиците на града, като преднамерено я бе предизвикал да го последва. Може би и той бе така самотен като нея, въпреки че не можеше да си представи такъв очарователен младеж с такива приятни маниери да няма приятели. Най-важното бе да не се отчайва. Какво като пашата я бе разочаровал, какво от това, че имаше опасен враг, че всеки, към когото се беше обърнала, я наричаше глупачка.

Или поне го бяха намекнали. Само капитан Макгрегър бе казал мнението си. Но защо тя непрекъснато си спомняше за това и за другите неща, които бе казал и направил. Трябваше да мисли за други, много по-важни неща. Джейн не можеше да проумее това.

— Имаш ли нещо против да ме наричаш Джейн? — попита тя. — Мис Уърдингтън е много дълго.

— Оказвате ми голяма чест с тази молба. Със сърцето си чувствам, мис Джейн, че ние с вас ще станем приятели.

— Аз също го чувствам, Мохамед, и, разбира се, вярвам, че ще стане така. Води ме към твоето скривалище по време на буря.

Те тръгнаха отново из улиците на града. Момчето бързо вървеше на няколко метра пред нея. Тя беше сложила качулката на главата си и непрекъснато се оглеждаше за мъж с малки очички и белег на бузата.

Мохамед от време на време поглеждаше дали не изостава много. Тя бе много важна за него. Тази жена от далечна страна. Будният му ум с нетърпение очакваше всичко, на което тя би могла да го научи. Той не искаше вечно да остава в Триполи. Тук нищо не го задържаше.

Отведе я в една къща на края на града, съвсем близо до пясъците на Сахара, които се издигаха зад последните постройки. Растителността постепенно изчезваше. Тук-там имаше сухи треви, които смело растяха по движещите се пясъци на дюните.

Вятърът от морето вече бе станал влажен и студен и тъмните облаци превърнаха следобедното небе в черно покривало. Влязоха през една задна врата, която водеше към алея във вътрешен двор. Къщата бе тъмна. Джейн се препъна в нещо, което се бе изпречило на пътя ѝ. Усети силна болка в пръста на крака си. Наведе се, опипа предмета и разбра, че това е само един обикновен стол.

— Има ли наблизо лампа? — попита тя.

— Много съжалявам, но няма — отговори Мохамед, после се поколеба и продължи: — Къщата, в която се намираме, е взета временно. И ние не бива да натрапваме присъствието си на собственика ѝ, любезен и щедър човек — момчето едва не се задави при тези думи, — който в тази бурна нощ се намира далеч от дома си.

Джейн разбра. Те не би трябвало да се намират тук и Мохамед се опасяваше, че ще ги хванат, ако някой отвън види светлина. Нарушаваха закона. Правеше го за първи път, но не изпита и най-малко угризение на съвестта.

Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, Джейн забеляза, че се намират в кухнята. Това ѝ припомни, че не е яла нищо от доста време насам. Беше хапнала в консулството, там бе оставила и багажа си, защото мислеше, че ще пренощува там. Помисли си, че точно сега не би отказала, ако и предложеха да си вземе от плодовете на пашата.

Мохамед като че ли беше отгатнал мислите ѝ. Той отвори един шкаф и сложи половин самун хляб в ръцете ѝ заедно с парче миризливо сирене. Като се увери, че е взел и за себе си, тя отхапа от сиренето, установи, че става за ядене, а след няколко залъка вече си мислеше, че е доста вкусно.

Двамата стояха в тъмното и лакомо поглъщаха храната. После той ѝ предложи чаша вино от стомната, поставена на тезгяха близо до вратата.

Виното бе сладко и пивко, и единственото, което я изненада, бе това, че се намираше в арабски дом. Религията на арабите определено им забраняваше да пият алкохол. Преди да попита Мохамед какъв е домакинът им, навън блесна светкавица, разнесе се гръм и по

каменните стени заплующ дъжд. Мохамед я заведе до вратата и те погледнаха към вътрешния двор. Тя гледаше дъжда, отпиваше от виното и си мислеше, че за една срамежлива и непривлекателна стара мома, дошла от ферма във Вирджиния, тя определено води доста авантюристичен живот.

Още по-забавното бе, че ѝ харесваше. Плахата, малка Джейн, която се страхуваше да не разяри майка си, ако ѝ каже, че по-скоро би изтърпяла хиляди мъчения, отколкото да се омъжи за Леандър Форбс. За един ден тя бе потопила една спасителна лодка и важно бе казала на суровия ѝ капитан, че ще му я плати, независимо дали той желае това или не, беше срещнала друг един суров мъж от мнозината сурови държавни чиновници, които не одобряваха поведението ѝ, и бе дръзнала да нахлуе в покоите на пашата на Триполи, които приличаха на боен стан.

Нещо повече, тя бе оцеляла, на косъм от смъртта под копитата на един препускащ жребец, беше си намерила нов приятел и сега отпиваше от приятното вино, докато наблюдаваше бурята от една къща, където определено не биха я посрещнали с радост, ако собственикът знаеше, че е тук.

Добър ден, реши тя, без да обръща внимание на бъркотиите. Това наистина бе един много добър ден.

Когато бурята се превърна в проливен дъжд, Андрю се прибра в каютата си, за да разгледа митническите документи, които щеше да предостави на партньора си в Дерна. Може би тази изчерпателност ще смекчи резкия му тон.

Внезапната промяна във времето го беше забавила. А не тревогата за една ужасна жена, която бродеше в дъжда по улиците на един непознат и опасен град сама, без близки, без подслон, без път назад.

Андрю си представи Джейн такава, каквато я бе видял за последен път. Тя стоеше на трапа. Тялото ѝ бе загърнато в пелерината с цвят на червено вино, главата ѝ бе вдигната гордо. От ужасно красивите ѝ черни очи излитаха мълнии, когато го попита колко му дължи за лодката. Ако трябваше да включи в цената и вълненията,

които бе предизвикала в душата му, щеше да ѝ се наложи да вземе прословутото съкровище на пашата, за да може да изплати дълга си.

— Нито шилинг — ѝ бе отвърнал той и я беше отпратил, като единственото, което направи, бе да разреши на Боксьора да я отведе до американското консулство, за да не е изложена на обичайните за нея опасности.

Младежът, на когото бе дал отпуск за деня, още не се беше върнал. Андрю изпита силни угризения на съвестта. Въпреки всичкия си кураж тя все пак бе жена, сама в един мъжки свят, в който по-голяма част от мъжете не познаваха думата чест.

Трябваше да я предупреди за пазара за бели роби, който се намираше зад двореца на пашата.

По дяволите, помисли си той, дори и да го бе направил, тя никога нямаше да го изслуша. Упорита или твърде невежа, или може би наивна, за да се грижи добре за себе си, тя бе и страшно своенравна. Не би могъл да ѝ попречи и да предотврати нещастията, които я дебнеха.

Той се наведе над документите. Почти беше привършил, когато вратата на каютата се отвори и на прага се появи Оукъм. Застанал до отворения прозорец с разрошена от вятъра козина, Атлас изпищя за поздрав.

Андрю вдигна поглед от бюрото си и видя тревогата в добрите и мъдри очи на побелелия си старши помощник. Забеляза нови бръчки, които брадата му вече не можеше да прикрие.

— Какво се е случило? — попита той.

— Нищо с кораба, капитан Мак. Може да бъдете спокоен в това отношение.

— Позволи ми да се досетя. Мис Уърдингтън.

— Да.

— Жива ли е? В добро здраве?

— И двете, когато са я видели за последен път.

Андрю въздъхна силно. Не бе усетил, че дълго време е стоял без дъх. Помъчи се да изглежда максимално спокоен.

— Тогава бъди по-внимателен, Оукъм. Казах, че си е тръгнала и че не желая повече да чувам името ѝ на борда на фрегатата. Тя вече се оправя сама и така ще бъде и занапред. Нека Триполи сам да се защитава от нея.

— Добре, че се отървахте, нали?

— Да, така е. Отдавна трябваше да го направя.

Оукъм забеляза стиснатите устни на капитана и студения блясък в погледа му. Но също така долови и тревогата.

Неговият капитан беше самотен единак. Нямаше представа как да се погрижи за една жена, още по-малко би могъл да се привърже към някоя. Търсеше жените само тогава, когато тялото му имаше нужда от тях.

Всичко, което дори и малко загатваше за по-дълготрайна връзка, бе опасна плитчина за неговия самотен кораб и му бе нужна малко помощ, за да се справи със ситуацията.

Оукъм каза внимателно:

— Тогава сигурно няма да искате да чуете какво имат да ви кажат китайците.

— Китайците ли?

— Да, Чанг и Чин.

— Онези, които твърдят, че мис Уърдингтън трябва да бъде под моите грижи, защото съм я спасил от удавяне?

— Те само го споменаха бегло.

— Надявам се, че няма да го споменат и лично на мен.

Капитанът определено беше раздразнителен. Оукъм сви рамене, без да му обръща внимание.

— Те току-що се върнаха от града с една история, която биха искали да ви разкажат.

Андрю бутна настрани документите.

— Сега ли? — попита той и забарабани с пръсти по страничните облегалки на стола. Искаше му се да си даде вид, че се колебае дали да се съгласи, но ако трябваше да бъде честен пред себе си, не би казал „не“.

Джейн бе тръгнала преди осем часа. През това време можеше да си създаде безброй неприятности.

— Доведи ги.

Е, добре, призна той пред себе си. Бе разтревожен. Най-малкото, бе загрижен. Независимо какво мислеше Джейн Уърдингтън, той не беше такъв брутален и жесток тип.

Атлас реши да изостави мястото си до прозореца и да се настани в скута на господаря си. След като прегледа пазвата му за бълхи, той

уви опашката си около крака на стола, положи ръце върху сгънатите си крака и се ухили, без усмивката му да беше специално адресирана към някого от присъстващите. Приличаше на непослушно дете, което току-що е направило някаква голяма пакост.

Когато китайците застанаха до бюрото му, Андрю усети, че тревогата му нарасна.

— Нямате вид на моряци, които са прекарали весело отпуската си на брега — каза той, като погледна първо единия, после другия.

Братята много си приличаха. И двамата имаха крехка физика, а косите им бяха сплетени по един и същ начин на дълги плитки, които падаха отзад на гърба. Те се бяха проявили като способни и изпълнителни моряци. Бяха в екипажа от деня, в който Андрю ги беше спасил от пиратско нападение на един остров в Карибско море преди една година. Не беше ги питал как се бяха озовали там, а и те самите не бяха изявили желание да му кажат. Сега за първи път искаха капитанът да ги приеме за разговор.

— Кажете ми какво е станало — подкани ги Андрю.

Чанг започна да говори на гладък и правилен английски, като само от време на време замазваше леко съгласните, както правеха повечето негови сънародници.

— Отидохме на пазара да купим подаръци за семействата си, капитане.

— Не знаех, че имате семейства.

— В Пекин — уточни Чанг. — Пътьом минахме покрай двореца. Младата дама, която спасихме от потъналия кораб, бе заобиколено от голяма тълпа точно пред стените му.

— С тях ли беше?

Чанг поклати глава.

— Не мисля така. Около такива места навсякъде по света има големи тълпи. Като че ли властелините вътре всеки миг ще им раздадат милостиня. Може би се надяват да видят пашата и да се насладят на блясъка и великолепието на тази елегантна личност.

За Чанг тази реч бе твърде дълга и той изведнъж замлъкна.

Чин продължи:

— Дамата бе потънала в мисли. Нещастни мисли, капитане. Един огромен кон с каруца се появи и препусна с всички сили надолу по улицата.

— Дамата политна — каза Чин. — Един човек, облечен в роба, я избави от нещастieto.

— Мили боже! — възкликна уплашен Андрю. — Добре ли е?

— В отлично здраве — каза Чин. — Този, който я спаси, побягна, като че ли не искаше тя да му благодари. Тя хукна след него по-бързо и от коня, сякаш на всяка цена искаше да му благодари. Така я видяхме за последен път.

Андрю поклати глава. Можеше да си представи сцената.

Джейн, зашеметена от току-що чутиe обиди и от образа на пашата, бе излязла на улицата и за малко не бе убита. Тревогата му бързо се превърна в гняв. Трябваше й един хубав пердах. Не биваше изобщо да й разрешава да напуска Ню Йорк без въоръжена охрана. Атлас се намръщи и замига с малките си като копчета кафяви очички, като че ли и той споделяше гнева на господаря си.

— Благодаря за информацията — каза Андрю.

— Това не е всичко — каза Чанг. Лицето му, което обикновено бе непроницаемо, бе изпълнено с напрежение. — Казах, че дамата политна, но това стана, защото я бутнаха.

— Как така!

— Видяхме съвсем ясно — добави Чин. — Бутна я един мъж от тълпата.

Атлас изпищя. Андрю го хвърли от скута си и маймунката отново се изкатери на прозореца.

— Сигурни ли сте, че не е било случайно?

— Несъмнено. Двамата с брат ми се опитахме да го проследим. Може би не беше много разумно, но смелата дама се нуждае от много грижи.

— Съжаляваме, но трябва да ви съобщим, че преследването ни скоро бе прекратено. Мъжът изчезна — каза Чин.

— Но с радост можем да ви кажем, че успяхме да го разгледаме добре. Виждали сме го и преди. Той има голям, грозен белег на лицето.

— Виждали сме го на пристанището в Дерна — каза Чин. — Не искахме да тревожим капитана, който изпрати дамата на брега, но ние с брат ми се посъветвахме и решихме, че вие би трябвало да знаете. Тя се намира в голяма опасност.

ГЛАВА 13

Когато бурята започна да утихва, Мохамед показва на Джейн апартаментите на втория етаж, а след като дъждът спря, той я качи на по-крива.

— Семеен навик е да се почива и да се ходи на гости високо над улицата — каза той, като нави едно платнище, над което Джейн видя плосък покрив. — Искам да кажа, че става въпрос за жените и децата. Мъжете се грижат за търговията в магазините и седят на столовете пред кафенетата. Понякога те трябва да заминат по работа в далечни градове.

Тя уплашено слушаше разказа му, който бе пропит с горчивина и болка.

— Така живее народът ни от най-древни времена.

— Не е много по-различно от начина, по който живеят майка ми и съпругът ѝ — увери го тя с усмивка.

Джейн се настани на една от възглавниците, които бяха взели от стаята долу. Беше ранна привечер и от морето духаше прохладен бриз, който развяваше пуснатите ѝ коси. Унесена приятно, тя чу тънки женски гласове, запели някаква песен, и пляскане на ръце. Приятните звуци се издигаха до покривите, долетели далеч от пустинята.

— Това е песента на бедуините — обясни Мохамед, без да чака да го попита. — Те стануват по края на пустинята и вечер се веселят и се радват на даровете на отминалия ден.

Джейн се обърна на юг и видя светлините на огньовете от камилска тор, които танцуваха на фона на равната, пясъчна шир. Видя група фигури с тъмни дрехи, които грациозно се поклащаха на светлината на огньовете, медните украшения на жените блещукаха като светулки в мрака. Далеч на хоризонта се очертаваше силуетът на планина. Върховете ѝ бяха обагрени от залязващото слънце в розово и виолетово.

Мохамед видя, че тя се възхити от красотата на гледката, и се зарадва.

— Мис Уърдингтън е дошла много отдалеч, за да се срещне с пашата.

— Да — отвърна усмихнато Джейн и зачака момчето да започне да ѝ задава въпроси.

Сигурно бе любопитен да разбере защо е дошла и искаше да знае повече подробности, отколкото бе научил от каруцаря пред двореца на пашата. Тя зачака, но той не я попита.

Джейн остана разочарована. Изведнъж ѝ се прииска да говори. От момента, в който Мохамед бе спасил живота ѝ, тя бе усетила съдбовността на срещата им. Част от тази съдбовност бе и желанието да му разкаже за негодите по време на пътуването си.

Когато нощта настъпи, тя му разказа историята си, като пропусна само някои неща, които представляваха лично неин проблем, и завърши разказа си с подробно описание на аудиенцията си при Караманли.

Мохамед слушаше внимателно. Забелязваше промените в гласа ѝ и наблюдаваше движенията на ръцете ѝ, които бяха много важни за онази част от историята си, които тя не искаше да разкрива. И тя като него не произлизаше от грижовно семейство и имаше неприятности със своя капитан, когото споменаваеше много по-често в разказа си, отколкото го изискваше ролята, която му бе отредила.

Големи неприятности, заключи Мохамед, който добре разбираше отношенията между мъжа и жената. Между тях имаше силни чувства. Чувства на гняв, които бързо можеха да се превърнат в друг вид чувства.

Мис Джейн е много добра, реши той. Тя бе от голямо значение за едно „не чак толкова скромно“ арабско момче. Трябваше да я пази от беди.

— Предполагам — каза тя с тих смях, — че ти никога не си чувал нищо за Джош. Питам вече всички.

Мохамед запази спокойния си и невинен вид, но пъргавият му ум трескаво започна да работи.

— Не познавам човек с такова име — каза той и това бе самата истина. — Но разказът ви ми се струва странен.

— Защо?

— Защото прилича на една приказка... на една легенда на моя народ. Моля да разберете — каза той и леко сви рамене. — Ние

казваме, че такива приказки са родени от истината.

Джейн изтръпна в очакване.

— Разкажи ми я.

„Каква наивност“ — помисли си Мохамед. Тя приличаше на агнето, което с готовност отива към ножа.

— Разказвачите на приказки разказват за едно момче, изхвърлено от вълните на брега преди много години. И за един беден човек, който го спасил и го прибрал в скромния си дом. — Той скришом наблюдаваше слушателката си и внимателно подбираше думите си. — Бил със светла коса като берберин и с черни очи като арабин. Винаги бил усмихнат. Заразявал със своята радост от живота всички около себе си.

Джейн почувства, че сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Джош много приличаше на него.

— Продължавай — подкани го тя.

— Говорел на странен език, но тъй като бил млад, бързо научил езика на новия си свят. Хората не знаели как се казва чужденецът и го наричали Бой. Вече е мъж, така казват разказвачите, но още му викат така.

Джейн седеше притихнала, като се страхуваше да говори, страхуваше се да се предаде на странните чувства, които напиреха в нея.

— Станал е мъж — тихо каза тя. — Не се е удавил.

— Така е в приказката.

Дали би могло да бъде истина? Джейн искаше това да е така повече от всичко друго, което бе пожелавала в живота си. До тази вечер всичките ѝ опити бяха посрещани с враждебност, а сега... Не биваше да си позволява да се държи глупаво. Една разумна жена със средна интелигентност би подхождала предпазливо, би поставила всички въпроси под съмнение, докато доказателствата не се окажеха толкова силни, че да унищожат всичките ѝ въпроси и съмнения.

Проблемът бе в това, че тя едва се сдържаше да не се разсмее от вълнение. Трябваше да разбере едно нещо. Докато говореше, тя се взря в безкрайната тъмнина на нощта.

— Знаеш ли нещо за съдбата му?

Мохамед кимна тържествено.

— Той пораснал силен като камила, като жребец, скрит от алчния свят, който би могъл да му причини болка. В това вярвал старецът, който го спасил, в това вярвали бедните хора, които му помогнали да вдигне чужденеца на крака. Щастieto, което той им донесъл, било по-ценно от злато, защото той им дарил радостта.

Мохамед внимателно наблюдаваше какво е впечатлението от приказката му и с голямо задоволство отбеляза, че слушателката му е силно развълнувана.

— Уви — каза той тъжно, — един богат и зъл човек... — Той подчерта думата „зъл“. — ... го откраднал и го направил свой роб.

Желанието ѝ да се смее изчезна.

— В Триполи?

— В Дерна. Това е град, не толкова голям, колкото е Триполи, намира се на три дни път с кораб в източна посока. По суша е много по-далеч.

Дерна. Джейн се опита да си спомни къде бе чувала това име. Накрая успя. Това трябваше да е следващата спирка по пътя на Макгрегър, след като напусне Триполи.

Съдба ли бе фактът, че пътищата им винаги се пресичаха? Нещо трепна у нея, когато си представи капитана. За свой срам тя насила върна мислите си към Джош.

— И сега е в Дерна?

— А не е така. Той работи в пустинята. На едно място наречено Зиза. Там той извършва подвизи, свързани с голямата му сила. Търкаля огромни камъни през пустинята за строежа на сгради, прави бентове в реките, засява посеви.

Докато разказваше приказката, Мохамед се въодушеви твърде много и полетя на крилете на фантазията си, като забрави, че трябва да спести на слушателката си по-зловещите детайли.

— Нощем го бият, докато плътта му се отдели от петите, до сутринта раните му заздравяват и отново го пращат да се труди.

Мохамед видя, че тя пребледня, и усети, че е стигнал твърде далеч. Каза си, че трябва много внимателно да ограничава страстите на младостта си.

— Това, моля да разберете, е приказката на разказвача, който е много почитан в страната. Други разказват по-правдоподобно, че

работи в пустинята, продаден в робство, и се моли да бъде откупен някой ден.

— О! — въздъхна Джейн.

Тя веднага забрави за мъченията и се замисли за дневните му задължения. Те представляваха достатъчно ужасно мъчение. Джейн преглътна сълзите си. Въпреки всичките си разумни доводи, тя си представи, че непознатият Бой е всъщност Джош. В тази странна, омагьосана нощ тя бе разбрала, че най-големите ѝ страхове се бяха оказали верни — Джош е подложен на мъчения, той е в робство, в пустинята и чака спасение.

— Моля да разберете — каза Мохамед. — Такава е легендата. Не зная дали е истина.

И Джейн не знаеше. Разумната и практична Джейн, която едва ли би се радвала току-така. Но тя подозираше... тя силно подозираше, че поне са ѝ показали пътя, по който трябваше да тръгне. Мохамед не се опитваше да я накара да направи каквото и да било. Той дори като че ли с нежелание ѝ разказа историята и не един път я предупреди, че това може би е само легенда.

Но можеше също така да бъде и истина. И какво друго ѝ оставаше, освен да разбере това.

— Това пустинно селище, което спомена...

— Зиза.

— Много ли навътре в пустинята се намира?

— Много. Намира се на юг от Дерна.

Тя се втрени в момчето. То я погледна и се усмихна. После се нагласи да спи и затвори очи.

Изглеждаше толкова невинен и добронамерен. Тя благодари на providението, че го бе пратило на пътя я.

Късмет, така наричаха това в тази страна. Съдба. Тя чувстваше как тя я тегли, докато тичаше по улиците на Триполи. Никога не бе вярвала в предопределеността на нещата. Сега вече вярваше. Късметът ѝ също бе намесен и във взаимоотношенията ѝ с Андрю Макгрегър. Беше повече от съвпадение, че продължаваха да се срещат. Това бе съдба. Самата мисъл поднови трепета в душата ѝ, този път тя не желаше да прогони това чувство. Всъщност дори искаше да го задържи колкото може по-дълго. Трябваше отново да се види с Андрю. Не виждаше друг начин.

Дишането на момчето стана равномерно и Джейн разбра, че е заспало. Тя положи глава на възглавницата. Гласовете на бедуините, които идваха откъм пустинята, я накараха да се загледа в блестящия покрив на къщата. В нея имаше нещо от безвремието на тази част от света с нейните древни вярвания и бродещи племена, нещо много чудесно. Поради всичко, което се бе случило, тя би трябвало да се чувства по-самотна от всякога. Но вместо това усети как у нея се примесват вълнение и страх... а също и сигурност, че постъпва правилно.

А отчасти и заради Андрю. Звездите бяха написали името му върху нощното небе.

На следващата сутрин Андрю стоеше до главната мачта на „Тросакс“. Вниманието му беше привлечено от една опашка, която като махало се поклащаше до гнездото на чайката. Слънцето бавно изплуваше над хоризонта. Розовите му отблясъци се отразяваха в медните халки на фрегатата, а маймунката весело си бърбеше нещо.

— Атлас усеща, че се готвим да вдигнем котва — каза Андрю и погледна с крайчето на очите си младия моряк, който стоеше до него.

— Извинете, капитан Мак — каза Боксьора, като смутено мачкаше моряшкото си кепе в ръце. — Стигнах бързо, но знаех, че ще бъде затворено. — Сините му очи гледаха виновно капитана и той почувства топлината по бузите си, които бяха пламнали. — Жената ме задържа.

Андрю свъси гъстите си вежди.

— Завърза те за единия крак на леглото, нали?

Боксьора се усмихна.

— Тя предложи нещо такова, или май аз трябваше да вържа нея. Не стигнахме дотам, но имаме среща следващия път, когато дойда в пристанището.

— Ако слезеш на брега.

Очите на Боксьора заблестяха тъжно.

— Капитан Мак! — извика той, като притисна с театрален жест с две ръце корема си. — Не говорете така! Усещам как нещо вътре в мен ме изгаря, разяжда вътрешностите ми и ме кара да полудея. Ако не ми разрешите да угася този пожар, той ще ме изпепели!

— Страстта те изгаря, момче. Ако не я задоволиш, може наистина да те измъчва, но загубата рядко се оказва фатална.

Андрю знаеше за какво говори. И той не бе оставал в женска компания, откакто... откакто бе срещнал жената, чието име сега не искаше да произнесе.

Беше слязъл предната вечер на брега, почти решен да успокои малко пожара в себе си, но единственото нещо, което успя да направи, бе да поразпита за тъмнокосата американка с червената пелерина. Нямаше нови сведения за нея, но консултът го увери, че ще проучи случая.

— Опитах се да я предупредя и да ѝ дам да разбере, че не бива да се разхожда сама из града, но тя се оказа изключително упорита — бе казал консултът. — Доколкото разбирам, тя е от доста влиятелно семейство.

— Близък съм на втория ѝ баща.

— А, така ли! — усмихна се многозначително консултът. — Сега разбирам загрижеността ви. И, естествено, я споделям — добави той бързо. — Надявам се, че няма да има проблеми, когато най-после се върне у дома.

Явно бе, че той се тревожеше повече за длъжността си, отколкото за Джейн, и Андрю едва успя да прикрие презрението си — поне консултът не го забеляза.

— Не се тревожете, капитан Макгрегър — каза той, — обикновено неприятностите бързо стигат до мен, а досега не съм чул нищо. Тук в Триполи живеят няколко чудесни семейства включително и американски, и някоя от тях навярно е поканило девойката да пренощува.

— Ще проучите въпроса, нали?

— Непременно. Освен това и вещите ѝ са тук. — Той се усмихна убедително. — Сигурно ще я видя, като дойде да си ги вземе. Смятайте, че аз поемам грижата изцяло, и не мислете за това.

Точно това се опитваше да направи Андрю на следващата сутрин. Той благодареше на всички светии за това, че повече няма да я види.

— Капитан Мак.

Той се обърна към старши помощника.

— Какво има, Оукъм?

— Имаме гости. — Бледите му очи светеха върху набръчканото му лице, обвито от ореол побелели коси. Той кимна с глава към трапа.

Андрю не се потруди да погледне. Изражението на Оукъм му каза всичко, което трябваше да разбере.

— Значи се върна.

Жива. Невредима. Той почувства пристъп на облекчение, а след това едва не подскочи от раздразнение. Току-що си бе помислил, че повече никога няма да се занимава с нея.

— Да върна се — каза Оукъм. — И ако мога да добавя...

Андрю вдигна ръка.

— Само не ми разправяй колко уязвима изглежда или колко би трябвало да се радвам, че е оцеляла след едно денонощие, прекарано в онази адска дупка, Триполи. Девојката... — Той все още не желаше да я нарича по име. — ... би могла да преживее революции, метежи и тригодишна чума ако ѝ се наложи. А също така би могла и да ги предизвика.

— Мис Уърдингтън — каза Боксьора с широка усмивка, когато най-после успя да вземе думата, — тревожех се за нея, откакто я оставих пред консулството. Тя много-много не се притесняваше за опасностите в този град.

Атлас, който се бе покатерил на най-високата мачта, също нададе писък. И на Андрю му се искаше да направи същото.

— Гледай си задълженията, момко. Доста си поизостанал.

Боксьора кимна, когато чу резкия тон на капитана, килна шапката си назад върху русата си коса и се отправи към мястото, определено за него, което се намиреше на предната палуба.

Андрю го проследи с поглед, а след това се загледа в хоризонта. За миг си помисли дали не е възможно да вдигнат бързо котва и да изчезнат от пристанището. Безсмислено беше, тя щеше да успее да го последва. Застанал до него, Оукъм забеляза навъсеното лице на капитана.

— Чака да ѝ разрешите да се качи на борда — каза той, доволен от объркаността му.

Все пак се постара да не го показва. Американката бе хванала капитан Мак натясно. Тя бе единственият човек, който бе успял да постигне това. Оукъм си припомни своите отдавна отминали младини. Знаеше, че подобно състояние е предвестник за едно друго чувство,

много по-хубаво и по-светло. Даде си сметка, че се бе превърнал в един стар сватовник, и с умиление си помисли за своята Мери, която от сърце би се посмяла на това, ако можеше да го види.

— Чака разрешение, така ли?

Той поклати възмутено глава, но не можеше да направи нищо, освен да се примири със съдбата си. Реши, че е най-добре да разбере какво е намислила, а после да я отпрати. Тя бе грижа на консула, а не негова.

— Погрижи се подготовката за вдигането на котвата да продължи. Няма да се забавя.

— Капитан Мак, ако не възразявате, ще кажа на китайците, че тя е жива и здрава.

Андрю сви устни:

— Сигурен съм, че ще останат доволни.

Той застана на трапа и погледна надолу към кея, който гъмжеше от народ. Съзря една фигура в червена пелерина, която явно го очакваше. Питаше се какво ли има да му казва тази твърдоглава особа, която бе прекарала едно денонощие сама в този опасен град и бе претърпяла едно покушение срещу живота си.

Трапът се разлюля под тежките му ботуши, когато той заслиза надолу. Спря точно пред нея. Преди да бе успяла да промълви каквото и да било, той каза:

— Навярно сте дошли да ми пожелаете попътен вятър?

„Както винаги саркастичен“ — помисли си Джейн, но не позволи това да унищожи надеждата, която се бе зародила в душата ѝ през звездната нощ.

— Не, не съм дошла да се сбогувам.

Тя свали качулката си, погледна го в очите и затаи дъх. Джейн помнеше много неща за него, но не и силното въздействие, което ѝ оказваше винаги когато се срещаша. Той беше толкова... толкова мъж, да, това беше думата... мъж. За миг тя застина. Но това ѝ състояние бе само външно. Някъде дълбоко в нея женската ѝ същност бушуваше, силна като лава, която всеки момент ще изригне от кратера на вулкана. Само топлината на Андрю Макгрегър ѝ бе нужна, за да накара бушувашата материя да изригне. Сега тя почувства тази топлина. И душата ѝ се изпълни с нея.

— Виждам, че сте оцелели и през нощта — каза той. — Предполагам, че сте били в консулството.

Питаше се дали да му каже истината.

Тонът му бе леден. Тя също успя да възвърне самообладанието си. Може би съдбата бе я насочила към фрегата, но сега, след като вече беше тук, здравият ѝ разум трябваше да ѝ каже какво трябва да направи.

— Консултът се оказа също толкова глупав, колкото бе и колегата му в Танжер. Спах под звездите.

— Аха... Свита в някой вход на улицата, сама, изоставена...

Картината му хареса, въпреки че дори и една такава неприятна нощ не бе пречупила твърдия ѝ характер.

— Всъщност, спях на покрива на една от най-големите къщи в града, обградена от копринени възглавници. И не бях сама. Мохамед беше с мен през цялото време. — Тя се огледа за момчето, но то бе изчезнало.

Андрю прие новината с изненада и раздразнение, което граничеше с гняв. Не можеше да си прости, че вместо да се погрижи за себе си предната вечер, той бе имал глупостта да я търси, докато през това време тя си беше намерила нов закрилник. Някой си на име Мохамед. Винаги бе подозирал, че не е толкова невинна, колкото изглеждаше.

— Моите поздравления. Радвам се, че сте си намерили по-дружелюбна компания от моята.

— Капитан Макгрегър, това би включило всички, с изключение на пашата, който никак не е симпатичен.

— Предполагам, че не ви е начертал на картата пътя, който ще ви отведе до брат ви.

— А вие, разбира се, едва се сдържате да не изразите възторга си от това, че сте предвидили реакцията му.

— Опитвам се да се въздържа. — Андрю се загледа в красивите ѝ очи. — Друго имате ли да ми казвате? Други проблеми, като например това, че са ви блъснали под копитата на препускащ кон?

Джейн се загледа зад гърба му в тримата моряци, които оживено разговаряха на френски в края на кея, огледа минаващите мъже, облечени в дълги роби, станали вече нещо обичайно за нея, после отново го погледна.

— Не — каза тя и реши, че така е по-безопасно. — Отново съм тук с делово предложение. Искам да резервирам място за пътуване на борда на „Тросакс“.

Андрю се задави.

— Тръгвате днес, нали? — попита тя.

Той успя да се овладее.

— Не за Танжер.

— Не отивам там. Искам да стигна до Дерна, както, доколкото зная, и вие.

Андрю поклати глава недоумяващо.

— Вие наистина ли сте толкова луда?

Тя едва се въздържа да не му удари един шамар, който да заличи омразата от лицето му.

— Не толкова.

„Колкото съм и хубава“ — допълни тя мислено.

— Защо до Дерна?

— Това засяга само мен. — Тя се поколеба, като си помисли, че би било много по-добре, ако не я гледа така осъдително. — Добре, щом искате да знаете, ще ви кажа. Чух слух, че някой, който много прилича на Джош, живее там. Просто искам да проверя.

Отговорът ѝ бе съвсем незадоволителен. Но и без това той можеше да направи цял списък от неща, свързани с нея, които не го задоволяваха. Например това, че му отнема твърде голяма част от времето и че ангажира мислите му в много по-голяма степен, отколкото ѝ се полагаше. Трябваше отдавна да е приключил с нея.

— Мисля, че не сте се виждали с вашия консул тази сутрин.

— Защо? Той е глупак.

— Това може и да е така, но работата му е да служи за връзка между вас и жителите на Триполи.

— Точно сега нямам никаква връзка с жителите на Триполи, капитане. Както казах, това е делово предложение между нас двамата и мога сама да се оправя. Не се нуждая от каюта, което, както вие често сте изтъквали, би означавало да спя във вашата койка. Вчера нощта бе изключително приятна. С удоволствие бих прекарала всяка нощ под звездите. Едно одеяло на палубата ще ми бъде напълно достатъчно.

Андрю присви очи.

— С приятеля си Мохамед ли ще го делите? Забелязах, че го търсите. И за него ли ще купувате билет?

Джейн го разбра. Той мислеше, че тя има предвид мъж. Това изобщо не я интересуваше. Нека си мисли, че някой друг я намира за привлекателна. Във всеки случай той бе прекарал нощта с жена. Проститутка, поправи се тя. Всъщност и това не я интересуваше.

— С радост бих пътувала с Мохамед, ако той пожелае това.

Тя още веднъж огледа препълнения с хора кей. Стотици непознати. Видя само непознати и изведнъж се почувства много самотна. Мохамед ѝ даваше спокойствие, а си бе тръгнал, без дори да се сбогува.

Тя се опита да извика в паметта си прекрасните усещат предната нощ, но не успя. Като че ли винаги я изоставяха накрая. Баща ѝ... баба Уърд... и после Джош, всички изчезнали, освен Алва. Тя никога не бе имала на кого да се довери. Докато не бе срещнала един четиринадесетгодишен арабин, а сега и той беше изчезнал. Ако бе склонна към самосъжаление, сега моментът бе удобен за това. На самосъжалението бе слабост, а Джейн трябваше да бъде силна, ако не заради себе си, то поне заради Джош. Тази мисъл я накара гордо да изправи рамене.

— Готова съм да ви платя сто долара или съответната сума в лири, ако предпочитате.

Андрю подсвирна.

— Хубава сума.

— Не ми разрешихте да заплатя за ремонта на лодката. Така ще мога да го направя частично. Вие сте практичен човек. Поне на такъв ми приличахте, когато ви видях в дома на втория ми баща. А един практичен човек би се съгласил с предложението ми.

Андрю прокара ръка през косата си и огледа бавно Джейн от горе до долу. Тя имаше упорита, вирната брадичка, очите ѝ мяхаха мълнии, а необузданият ѝ нрав се бе проявил още по време на първата им среща в задимената пристанищна кръчма на Ню Йорк. Помисли си, че консултът, който наистина беше глупак, не би се справил с нея.

Обзе го желание да я хване за раменете и да я разтърси, за да ѝ дойде умът, но предишният му опит го бе научил, че не бива да докосва нежното ѝ тяло. По някакъв странен начин тя винаги бе

излизала победител в техните двубои. Беше много по-жилава, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Виждам, че все още се колебаете. — Джейн преглътна, знаеше какво трябва да каже, но ѝ бе трудно да изрече думите.

— Да, девойко. Колебая се. Имам причини за това.

— Вече не. Обещавам да не ви причинявам неприятности по никакъв начин, което, признавам, в миналото не беше така. Но вие бяхте този, който нахълта неканен в стаята ми в Танжер, вие ме хванахте в неудобно положение и не аз ви помолих да ме съблечете гола и да ме отнесете в леглото си.

— Все големи грешки.

Думите му ѝ причиниха болка.

— Уверявам ви, че по време на пътуването до Дерна ще остана облечена с всичките си дрехи и няма да се приближавам толкова, че да има причина да се докоснем. Така няма да имате причини нито да се ядосате, нито да се отворите.

ГЛАВА 14

Така, тя нямаше да ходи разсъблечена. Докато се качваше на палубата на „Тросак“, Андрю трябваше да признае пред себе си, че Джейн може и да спази формално обещанието си, но не и да се съобрази с неговото действително съдържание.

Беше късен следобед на първия ден от пътуването им, след като бяха тръгнали от Триполи, фрегата пореше пълните на спокойното Средиземно море с бърз и равномерен ритъм. Застанала до парапета, пътничката му оставяше вятъра и водните пръски да прилепят плътно към тялото ѝ роклята с цвят на бор и като че ли под нея тя не носеше повече дрехи от някоя уличница.

Не му трябваше кой знае какво въображение да си представи как изглежда фигурата ѝ в подробности — високи заоблени гърди, тънка талия и изящен ханш, който преминаваше в дълги, безкрайни крака.

И разбира се, всички си намираха работа на палубата, като гледаха много повече нея, отколкото работата — най-зле беше Боксьора, който беше взел едно въже и го намотаваше и размотаваше, след което пак го намотаваше с такъв вид, като че ли в това имаше дълбок смисъл. Младежът бе вкусил от плода на дървото на познанието и вече никога нямаше да бъде такъв като преди.

Мис Джейн Уърдингтън сигурно знаеше какво прави — освен ако не беше глуха и сляпа. По дяволите, дори Атлас беше виснал от марса и ѝ се хилеше като... като маймуна.

Един повей на вятъра отвя и последната фиба от косата ѝ и дългите къдрици се развяваха като черна коприна около лицето ѝ. То внезапно бе озарено от усмивка. Джейн отметна назад глава, после силно стисна релинга и затвори очи. Корабът се поклащаше леко и за равновесие тя разтвори крака. Полата прилепна между краката ѝ.

Андрю усети как слабините му се втвърдиха. Можеше да се закълне, че откъм носа някой възкликна възхитено. Достатъчно, реши той. Нека си стои на палубата чисто гола, ако иска, но така прекалено много разсейваше екипажа.

Той се приближи.

— Наметнете си нещо или слизайте долу.

Тя беше така погълната от съзерцанието на прекрасния ден, че ѝ трябваше известно време, за да асимилира заповедта.

Махна един кичур от устните си, извърна се и погледна капитана, който изглеждаше наистина ядосан. Небето може и да беше ясно, а водата — гладка като стъкло, но в очите на Андрю Макгрегър вилнееше буря.

— Моля? — попита тя, като се чувстваше доста глупаво и страшно съжаляваше, че това ѝ личи.

— Чухте какво казах. Мъжете се нагледаха достатъчно днес.

Думите му бяха смразяващи и тя се сви.

— Ще трябва да обясните думите си, капитане — каза тя през шума на вятъра и плющенето на платната. — Не ви се пречкам в краката, както ви обещах. Спомняте си, че когато се съгласих да приема каютата на първия помощник — което стана чак след като тя утрои първоначалното си предложение от сто долара, — вие ми обещахте, че ще мога да стоя на палубата през деня.

Тя беше вдигнала предизвикателно брадичка и от блясъка в очите ѝ кръвта на Андрю кипна. Прииска му се да я метне през рамо, да я свали долу и да ѝ каже всичко право в очите, както правеха на кораба. Капитанът беше цар, тиран, диктатор и бог, слети в едно. Думата му беше закон.

— Погледнете наоколо — каза той.

Тя го послуша и видя поне дузина моряци, пръснати между такелаж, буретата и мачтите, и всички я гледаха и ѝ се усмихваха. Боксьора стигна дотам, че чак ѝ махна с ръка от кърмата.

Андрю я оглеждаше, като започна от косата и стигна бавно до обутите ѝ в пантофки нозе, после погледът му тръгна в обратна посока и стигна до изразителните ѝ очи, които блестяха срещу него.

— Избирай, малката. Дрехата или каютата. Ако остане на мене, ще те пратя в каютата.

Тя си позволи да не се ядосва както на опипващия му поглед, така и на своеволието му.

— Не можете да се оплачете, че аз им отвличам вниманието — каза скептично тя. Може и да стоеше на палубата твърде свободно с прилепналата си рокля и развените си коси, но кой би обърнал

внимание на такова нещо? Да си невзрачен си има и своите предимства, и едно от тях е, че не е нужно да бъдеш прекалено скромен.

Проблемът всъщност беше капитанът, който правеше такива глупави сцени.

Той изръмжа нещо в отговор.

— Казахте го много разбрано — каза тя.

Той пристъпи. Джейн преглътна с мъка. Вятърът развяваше черните му като нощта коси, по мъжественото му лице беше избила четина, а бялата му риза очертаваше мускулите на силните му гърди и ръце. Стори ѝ се висок колкото мачтите, а в раменете — широк като палубата, видът му като цяло беше застрашителен.

Беше много едър и в него имаше нещо животинско, около него тя се чувстваше дребна и незначителна. Въпреки това успя да го ядоса и тя се усмихна вътрешно — би било неразумно да го направи открито в негово присъствие. Тя тайничко му се подиграваше, но просто не можеше да устои на изкушението. Той си го заслужаваше.

— Помните ли, когато си помислих, че на „Тросакс“ има горила?

Тя плъзна поглед по тялото му така, както той я беше опипвал с поглед. Очите ѝ проследиха откритата от ризата ивица плът — от плоския му корем до гърлото, но се спряха отново на лицето му, когато внезапно почувства силен удар в стомаха.

— Излязох права. — Гласът ѝ съвсем не беше така твърд, както ѝ се искаше. — Атлас съвсем не е единственият човекоподобен на кораба.

Андрю отново си помисли дали да не я метне през рамо и да я свали долу. Независимо дали го съзнаваше или не, тялото ѝ флиртуваше по един много опасен начин.

— Ако не проявите поне малко здрав разум, ще се наложи да спрем на някой бряг, преди да сме стигнали Италия — каза той. — Изчезвайте. Оставете екипажа да работи спокойно.

Джейн не допусна нито за миг, че представлява чак такъв проблем — той просто се опитваше да я стресне, и то за да покаже, че може да го направи.

За нещастие, капитанът беше прав. Андрю се нахвърли внезапно като лятна буря и ѝ съсипа настроението от прекрасния ден. Тя нямаше намерение да продължи караницата, дори не ѝ беше съвсем ясно за

какво се скараха — може би единствената причина беше желанието му да ѝ демонстрира своето превъзходство.

Тя щеше да го остави да си мисли, че е успял, и щеше да се постарее да не го среща много-много. Джейн се държеше така и с майка си, по този начин щеше да се справи и с Андрю Макгрегър.

— Добре е да си почине човек преди вечеря — каза тя и се изправи. — Благодаря ви, че ме подсетихте.

Тя мина покрай него и преди да слезе по стълбите, махна с ръка на Боксора и се усмихна на Атлас.

Андрю гледаше след нея и продължаваше да чува шумоленето на роклята ѝ дълго след като си беше отишла. По дяволите, сбърка много, като я взе на кораба, но не беше очаквал, че ще се наложи да плаща така скъпо.

— Триста — беше ѝ подхвърлил небрежно, застанал до мостчето, когато видя, че тя не иска да се махне.

— Дадено — беше казала тя.

И така, сделката беше сключена. По време на прилива тя се настани на фрегатата, която се отпра ви на път за Дерна, градчето, където Чанг и Чин бяха видели предполагаемия ѝ нападател.

Имаше един смахнат в цялата работа и това съвсем не беше Джейн. Така поне си мислеше един шотландец, чийто опит с жените го беше научил да не ги уважава и да не усеща никакво чувство на отговорност за неща, които не са свързани пряко с кораба. Той определено беше тръгнал срещу убежденията си, нещо повече — срещу самия себе си, като я взе на борда на кораба.

Беше обзет от безпокойство — нещо, което рядко му се случваше. За първи път от двадесет години насам, откакто напусна своето селце в Шотландия, той заподозря, че съдбата му може би не е само в собствените му ръце.

Докато стигне каютата си, Джейн вече бе успяла да загуби цялата си хладна увереност, с която си беше тръгнала от палубата. Фенерът върху дървената ламперия не беше запален и тя седеше на койката си в здрача, като мачкаше с пръсти полите на роклята си и от време на време отмахваше по някой непокорен кичур от лицето си.

След като помисли, тя видя нещата в друга светлина. Андрю Макгрегър се беше опитал да я засрами, а не само да покаже превъзходството си над нея — което, впрочем, би могъл да направи по сто различни начина. Вместо това той предпочете да я засрами пред очите на целия екипаж.

Когато се изправи лице в лице срещу него, тя беше прекалено ядосана, за да се защити по най-подходящия начин. Сега беше сама и обичайните ѝ съмнения в себе си отново я връхлетяха. Смяташе, че се държа като глупачка, като си позволи да стои на палубата по този начин. Поне така си мислеше Андрю и един вътрешен глас ѝ нашепваше, че той има право.

Моряците сигурно са чули какво ѝ каза той. Нищо чудно, че се усмихваха — вътрешно сигурно ѝ се присмиваха. Бузите ѝ горяха и тя си припомни всички предупреждения, с които я обсипваше майка ѝ: „Не знаеш най-важното нещо, когато трябва да се справиш с някой мъж. Стой изправена и направи нещо с косата си, за бога. Стига ти и това, че не можеш да промениш тази ужасна тъмна кожа. Опитай се да се държиш с достойнство — това всъщност е единственото, което имаш“.

Малко късно беше вече за достойнство след начина, по който се бе изложила на показ пред хорските очи горе на палубата.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. А колко добре се чувстваше в новата си рокля, едно от нещата, които си купи в Ню Йорк. Това беше дневна рокля с цвят, зелен като горите на Вирджиния призори, когато ранните слънчеви лъчи докосват целунатите от росата листа.

Поне така ѝ се стори тогава и тя не можа да устои на изкушението да си я купи, макар че кръглото деколте беше малко по-дълбоко, отколкото би ѝ се искало, а двойните волани на китките ѝ се струваха твърде лекомислени.

Но тогава тя беше в един от редките си пристъпи на приповдигнато настроение. Цветът подчертаваше мургавата кожа по един чудесен начин и изобщо не я правеше прекалено слаба — каза го дори и самата Милисът, а тонът ѝ подсказваше, че Джейн изглежда така във всички останали свои дрехи.

Талията беше разположена високо под гърдите, а дългата пола се спускаше плавно над изящната линия на ханша и дългите ѝ крака. Или

поне се предполагаше, че трябва да пада плавно — на палубата сигурно е изглеждала като нарисувана върху тялото ѝ.

На Андрю това никак не му бе харесало.

За каква се мислеше тя — може би за някоя голяма красавица, която очаква да ѝ оказват навсякъде внимание и уважение? Тя си беше невзрачната Джейн и единственото необикновено нещо в нея беше ѝ краткото в името ѝ, за което някога беше настояла майка ѝ.

Големият куфар, който Боксьора бе донесъл от консулството, лежеше накрая на леглото, а до него беше наметката ѝ. Вече нямаше да излиза никъде без нея, докато не се сбoguва с капитана.

Дотогава щеше да се държи с екипажа любезно, ако срещнеше някъде някого от моряците, щеше да бъде любезна и с Андрю Макгрегър, макар това да ѝ струва известни усилия.

Нещата не се оправиха и на следващия ден, мислеше си Андрю, когато Оукъм се изхитри да им сервира закуската на кърмата.

— Знаете ли, че Чин и Чанг са родени в Англия? — попита тя, докато си вземаше сирене и маслини от подноса.

— Не — каза Андрю, като не можа да прикрие изненадата си.

— Баща им бил търговец. Той ги преместил в Пекин още като деца и сега те са женени и изпращат пари на семействата си там. Чанг има двама сина, а Чин, доколкото знам, има момче и момиче.

Андрю гледаше как тя облизва маслинения сок от долната си устна, после отмести поглед.

— Как са се забъркали с пиратите?

— Хванали ги в Южнокитайско море и ги завели в Карибско. Те са ви много благодарни за това, че сте ги спасили.

Тя се държеше много учтиво, като че ли предния ден изобщо не бяха се спреквали, беше си наметнала горната дреха, а косата ѝ беше прибрана назад в стегнат кок.

Тя продължи да говори за Боксьора, за шкипера и за дърводелеца, и той научаваше разни подробности, които не беше и подозирал. Когато видя как Оукъм му се хили насреща, хвърли плода, който ядеше, на чайките и слезе долу при картите си.

През останалата част от деня, вечерта и следващия ден я избягваше, но от време на време, когато беше на палубата, вятърът донасяше гласа ѝ и зърваше бегло червената наметка, изящната извивка на раменете под нейните гънки и грациозните ѝ движения,

когато тя обръщаше глава към морето. Най-лошото от всичко бе, че трябва да слуша как моряците му си приказват колко било хубаво, че тя е на борда, колко добре понася пътуването по море, без да се оплаче нито веднъж или пък да повърне вечерята си — това последното беше най-високата оценка в техните уста.

Моряците бяха корави мъже, според които корабът не беше място за жена. Като че ли за да се изтъкнат пред нея, в работата си проявяваха изключително усърдие, което не им се беше случвало след рекордното им пътуване от Глазгоу до Танжер, когато той им изплати допълнителни пари.

Оукъм твърдеше, че виждали в нея нещо уязвимо, Андрю пък смяташе, че те едва ли са чували някога думата „уязвим“.

Тя успя да се сприятели даже с Атлас, който обикновено се държеше враждебно към непознати, сега той ядеше от ръката ѝ. До падането на нощта, само на около десетина час път от Дерна, той си каза, че е успял вече почти да се отърве от нея. Магьосницата си беше легнала. Андрю се съблече и се опита да поспи малко преди сутрешната работа на пристанището.

Тя беше в съседната стая. Чуваше как пее. Оукъм казваше, че чува какво казва капитанът дори и при затворена врата.

— Няма нужда да ме викате — беше казвал той неведнъж. — Аз съм оттатък.

Андрю трябваше да признае, че първият помощник беше прав.

Гласът се усили и той разпозна една моряшка песен — при това доста неприлична.

Той изръмжа недоволно при мисълта, че моряците я бяха научили на нея и че момичето вероятно разбираше смисъла на думите — никой не би могъл да бъде толкова невинен.

А в края на краищата тя изобщо не е толкова невинна. Ако той е горила, то тя е лисица с лукави очи. Все пак горилите са по-едри от лисиците и се нуждаят от повече сън. Андрю се надигна от койката, закопча панталоните си и отиде оттатък, за да я накара да млъкне.

Блъсна вратата, тя се стресна от шума и рязко се изправи в тясното легло, като се удари в горната койка и извика от болка.

Вратата се отвори рязко и на смътно проникващата отвън светлина тя видя една позната фигура; инстинктът ѝ подсказа, че той не се усмихваше и изобщо не бе дошъл да ѝ пожелае лека нощ. Тя

седеше в леглото на Оукъм и върху нея падаше мека светлина от коридора. Андрю забеляза разбърканите черни кичури на косата ѝ, тревогата в очите, изящните пръсти, които стискаха завивката, като че ли можеше да ѝ послужи за щит срещу него. Сякаш беше дошъл да я изнасили.

— Край на мяукането — отрязва той.

Джейн забрави за болката от удара в главата; тя така го изглежда, че щеше да е жалко, ако той не можеше да забележи погледа ѝ в тъмното.

— Просто си пеех, за да заспя.

И това беше самата истина. Още от малка, когато се чувстваше самотна, тя имаше навика да си тананика някоя приспивна песен просто за да чуе човешки глас. Е, възможно е да се е поувлякла малко, но на тази песен я научи Боксѐра и ѝ се струваше, че тя трябва да се изпълнява с малко по-силен глас.

А тази вечер се чувстваше много самотна, макар че нямаше ни най-малка представа защо беше така. На другия ден щеше да напусне „Тросакс“ и да започне следващият епизод от пътуването си. Вярно е, че причината за този епизод до голяма степен се основаваше на слухове, но тя и досега действаше главно по инстинкт. В главата ѝ слухът вече бе придобил силата на факт.

Откъде идваше тогава усещането, че се е загубила? Явно, беше ѝ писано да се види с Андрю отново, но това, слава богу, беше за малко.

Той направи още няколко крачки навътре. Имаше нещо особено, помисли си тя. Не чу твърдия звук от стъпки на ботуши по пода, което означаваше, че е бос. Беше полуоблечен. Без риза. Тя си представи как биха изглеждали гърдите му на по-добра светлина и по гърба ѝ премина тръпка.

Тя също беше гола под нощницата. Тръпката се превърна в нещо по-съществено.

Той спря до леглото и се наведе напред така, че тя остана в сянката му. Виждаше само очертанията на главата му и силуета на широките му рамене.

Тъмнината не ѝ пречеше да почувства по бузата си топлината на дъха му, а също и мириса на алкохол и тютюн; усещаше и омагьосващия дъх на море, който беше част от него.

„Гардений — мислеше си той, — винаги мирише на гардений — сигурно от сапуна, с който се мие.“

Това му подежда както обикновено. Ръцете го засърбяха да я хване за раменете и да... по дяволите, да направи много повече. Кръвта му се сгорещяваше бързо. Знаеше как изглежда гола, познаваше формата на нейните гърди и мекотата на кожата ѝ.

И никога не се бе смятал за светец.

Но нямаше намерение да я изнасилва, когато влезе в стаята.

— Не даваш на хората ми да заспят — прошепна той. — Пречиш и на мене.

— Не беше нарочно — прошепна тя в отговор.

И двамата млъкнаха, всеки вслушан в неравното дишане на другия.

— Каква магьосница си ти... — каза Андрю и наистина чувстваше, че му е направена магия.

Джейн го прие като обида — единствените магьосници, които познаваше, бяха онези вещици с брадавици по носа от книгите с картинки.

Тя се изпъна назад и отново си удари главата.

— Аз съм от ония, които сипят проклетия върху разни копелета. Изчезвай от стаята.

Андрю не можеше да търпи някой да му заповядва и освен това тя за втори път изрече тази дума. Той се подчини на импулса, с който се бореше до този момент, сграбчи я и я събори на леглото, притисна я силно до себе си и запуши устните ѝ с уста.

Тя беше най-сладкото и изкусително нещо на света, изпълнена с топлина на мед, точно това, за което копнееше в момента.

Джейн знаеше, че трябва да се бори и въпреки това усети, че се разтапя като лед в пустинята; тялото ѝ се изви по неговото и тя цялата се превърна в желание и инстинкт, които извираха от болката дълбоко в нея. Той успокояваше тази болка и запълваше някаква празнота — вече не се чувстваше самотна в прегръдката му и с устните му върху своите устни.

Ръцете ѝ докосваха топлата голота на гърдите му. Усети как нещо в него трепти, почувства едва загатнато насилие и всичко това някак си преля в нея.

Джейн изстена. Той я чу и някаква експлозия дълбоко в него започна да набира мощ, експлозия, която той нямаше да може да овладее.

Андрю никога не губеше контрол над себе си. Той я блъсна силно настрани, преди да се окаже върху нея и между краката ѝ.

Не защото тя би го спряла.

Дишането му беше накъсано и то само от една целомъдрена целувка — той не беше направил кой знае какво, просто леко я докосна с език.

Искаше да я докосва с език. Цялата.

И тя би му позволила. После той никога нямаше да може да се отърве от нея. Щеше да му казва какво да прави. Така поне разсъждаваше обърканият му мозък.

Андрю беше сам мъж на път. Той не бе позволил на никоя жена да го смути, нито една жена досега не бе успяла да влезе под кожата му.

Той се дръпна от койката и дишането му се възстанови.

— Ти съвсем не си била чак толкова невинна.

Замаяна, Джейн не можеше да повярва на ушите си.

— Какво каза?

— Аз... о, по дяволите. — Той прокара пръсти през косата си, обърна се и излезе. Тя клекна, а пръстите ѝ бяха притиснати до устните — опитваше се да подреди мислите си, за да разбере какво се бе случило току-що. Той бе нахлул в стаята ѝ, бе я целунал жарко според нейните представи, след което я бе отблъснал отвратен.

Също като в Казбата в Танжер.

Този път обаче Джейн нямаше да остави току-така тази работа.

Тя тръгна след него към стаята му, тръшна вратата след себе си, без да я е грижа, че може да събуди всичко живо на борда.

Стоеше боса до вратата в затворената си нощница с дълги ръкави, с ръце на кръста и го гледаше враждебно. Той седеше до работната маса и вдигна поглед към нея. Тази нощ имаше пълнолуние и светлината от отворения прозорец беше достатъчна да освети тревожния израз в сините му очи; в тях назряваше буря. Луната огряваше гърдите му с цвят на мед и черните косми, които се спускаха като стрела надолу към талията му.

Виждаха се ясно и отпуснатите му ръце, прилепналите панталони, огромните загорели от слънцето стъпала. „Колко са големи — помисли си тя, — също както ръцете и...“

Тя довърши мисълта си — това беше нещо, което Мерибет, сестра ѝ, каза веднъж и което нямаше никаква връзка със сегашната ситуация.

— Капитан Макгрегър — каза тя, а очите ѝ горяха. — Може да сте собственик на „Тросакс“ и моряците да ви смятат за господ, но не можете да идвате в стаята ми, когато ви хрумне, да ме целувате, да слагате лапите си върху мене и да приказвате каквото си искате.

Седнал на ръба на масата, той я остави да се навилнее. Ако действително искаше да угаси неговия плам, помисли си той, не е избрала правилно тактиката си: да дойде в стаята му така, с дива светлина в очите, и без нищо друго, освен една тънка нощница, през която прозираха гърдите с тъмните връхчета и черният окосмен триъгълник на мястото, където се съединяват бедрата.

А може би просто така му се струваше и той просто си спомни възбуждащите подробности от онази нощ, когато я беше съблякъл и сложил в леглото си. Може би тя се нуждаеше от още няколко часа, прекарани на същото място, но този път той нямаше да я остави там сама.

— Свърши ли? — попита той.

Неговото спокойствие нажежи гнева ѝ до червено.

— Не, не съм свършила още. Какво искахте да кажете с онази забележка, че не съм била чак толкова невинна? Нахълтахте в стаята ми и щом видяхте, че аз не започнах да пищя и да припадам, веднага решихте, че съм една от уличниците, с които сте свикнали.

Устните му се изкривиха в опит да прикрие усмивката, която напираше, и от това тя съвсем побесня.

— Капитан Макгрегър — каза тя, — вие не бихте могли да разпознаете една невинна жена сред останалите, даже ако тя се намъкне в леглото ви.

Дори Джейн разбираше, че думите ѝ не са особено смислени, но от присвитите му очи усети, че е схванал какво иска да му каже.

Андрю се дръпна от масата.

— Друго?

Сърцето ѝ се качи в гърлото, а гневът ѝ се стопи в нещо също така горещо, но съвсем не толкова враждебно. Тя не би могла да издържи погледа му секунда повече и се загледа в ръцете си, които трепереха на талията.

— И после си излизате, сякаш...

— Сякаш какво?

Пръстите му уловиха брадичката и повдигнаха лицето ѝ към него, но тя сведе поглед, упорито отказвайки да го погледне.

„Сякаш бе разбрал, че ми се иска.“

Тя с ужас установи, че за малко щеше да каже това на глас... като че ли беше разкрила пред него колко самотна и глупава жена е тя. Когато се опита да побегне, усети лицето си сграбчено в силните му ръце... заболя я... и тя бавно вдигна поглед.

Като че ли юмручен удар се заби в стомаха му — така усети той топлия израз на безпомощност в очите ѝ. В нея или нямаше никакво лукавство, или пък беше най-коварното създание сред всички кокетки на света.

Трябваше да разбере кое от двете беше вярно.

Той притисна устни към нейните и усети, че тя трепери.

— Тази нощ няма да си отида, мис Джейн Уърдингтън — каза той, — и ти също. — После прошепна малкото ѝ име: — Джейн...

— Какво казваш? — успя да каже тя. Искаше ѝ се кръвта във вените ѝ да не шуми така гръмко, да не ѝ се вие свят и да не усеща как отвътре я изгаря такава силна топлина, от която ѝ се щеше да си разкъса дрехите.

Наведен над нея, той прокара върха на палеца си по долната ѝ устна, после по зъбите и накрая докосна езика. Прииска ѝ се да го ухапе.

— Казвам — гласът му беше станал по-нисък и по-плътен, — че този път ще разбере точно колко си невинна.

ГЛАВА 15

Андрю отдръпна пръста си от устните ѝ, после облиза влагата от него.

— Имаш сладък вкус.

Сърцето ѝ биеше диво и устата ѝ беше изтръпнала от допира му. Интимността от това толкова обикновено докосване беше зашеметяваща. Тя отстъпи смутена.

— Може би — каза тя с треперещ глас и сведен надолу поглед — трябва да си отида в стаята.

— Не.

Беше изречено толкова простичко, сякаш друг отговор не беше възможен.

Тя вдигна поглед и потрепери при вида му — призрачно осветен от луната, той приличаше на привидение с тъмната си коса и очи, с наболата брада по бузите и изваяните като с длето линии на шията и раменете, с изпъкналите мускули на голата гръд. Джейн не знаеше как да се защити от влиянието му върху себе си — всъщност защитата беше последното нещо на света, за което би се сетила точно в този момент.

Цялото ѝ тяло тръпнеше и се разгорещяваше, напрежението растеше и всичко в нея жадуваше да се превие под неговата сила. Беше също като в Танжер, когато за първи път усети желанието в себе си, само че този път то бе хиляди пъти по-силно, по-сладко и неотразимо. С нея ставаше нещо странно, нещо в нея кипеше, движеше се, изпитваше непреодолим копнеж. Чувстваше се дребна и незначителна, и въпреки това — изпълнена с пулсираща жизненост.

И на всичко отгоре — много глупава, тъй като от нея се очакваше да бъде нещо, което не беше, и да направи нещо, но не знаеше какво.

Гневът и гордостта, които я накараха да отиде при него, изчезнаха в миг; тя беше сама на борда на кораб, който плаваше сред непознати земи, и се почувства странно в прегръдката на мъж, чието същество, макар и за малко, бе изцяло обсебено от нея. Джейн го усети

във въздуха помежду им и присъствието му я караше да забрави самотата си в момента, и може би — завинаги.

Тя знаеше, че това са само нейни фантазии, но понякога на човек му се иска да избяга от действителността. Някак си нереална беше и тази приказна нощ, в която Джейн съвсем не изглеждаше невзрачна. Тя отметна разрошените си коси от раменете. Сигурно всичко това стана заради вълшебството на лунната нощ.

Андрю следеше трескавия ѝ поглед и се питаше за каква ли мисли тя сега — как да се държи, каква линия на поведение да избере... какво да му позволи...

Каква глупачка! Сега решенията взимаше той — заедно с произтичащите от тях последствия.

С ръце на опитен любовник той я хвана и я притисна до себе си. Не беше по-материална от лунен лъч; на фона на тънката бяла нощница ръцете му изглеждаха тъмни, огромни и груби.

Седнал на ръба на масата, той разтвори крака и я притисна още по-силно, докато изящият ѝ ханш не прилепна плътно към вътрешната страна на бедрата му. Още по-плътно... докато върховете на гърдите ѝ не докоснаха гърдта му, като че ли и тя беше гола като него. От месеците на въздържание желанието отекна в него като гръмотевичен удар, който го прониза от глава до пети. Щеше да се пръсне в панталоните си. Притискайки я до себе си, той я накара да усети как се втвърдява. Жена с опит би разбрала какво става с него.

Джейн усети, че тялото му се приготвя за нея, както ѝ бяха разказвали, и в миг я заля вълна от силен страх. Състоянието му превръщаше всичките ѝ видения в действителност. Нямаше нищо нереално в твърдото като камък доказателство, притиснато към ханша ѝ, нямаше и следа от фантазия — то беше много твърдо и осезаемо.

Защо беше тук? Защо не се бореше, защо не избяга? Въпросите се мярнаха в ума ѝ и потънаха някъде, останали без отговор.

Той притисна устни към нейните и тя потрепери.

— Джейн — прошепна той. — Искам да чуя името си от твоята уста.

Не биваше да допуска това... не бива. Как ще му позволи да прави с нея каквото му хрумне, когато той не знае нищичко за нея? Без да знае защо, този незначителен факт изведнъж стана много важен за нея и тя разбра, че това, което прави, не е редно.

Андрю погали трапчинката на шията и плъзна ръка надолу към разтуптяното ѝ сърце. Тя забрави всичките си съмнения за това кое е редно и кое — не.

— Андрю — прошепна тя. Това ѝ прозвуча като капитулация. Едва забележимата изкривена усмивка върху устните му означаваше, че и той го приема така.

Тя би могла да бъде всякоя, каза си Джейн, като се мъчеше да открие някакви основания в това, което ставаше, макар че коленете ѝ се огъваха и всеки момент можеше да падне. Той я знаеше по лице, знаеше нейното име, но нищо повече. Разбираше ли какви сили я движеха...

Ръцете му се сплетоха в косите ѝ, а устата му смазваше нейната — така той пускаше на воля възжеления, които цял живот бе потискала дълбоко, и освобождаваше една-единствена движеща сила в нея. Андрю Макгрегър. Желанието я прониза и се отприщи в нея като вода от разкъсан язовирен бент.

Джейн докосна голата му гръд; топлината му преля в пръстите ѝ и оттам по незнайни досега пътища из цялото ѝ тяло премина силен трепет... Гърдите ѝ набъбнаха и зърната им се втвърдиха, усети как коремът ѝ се стяга, а вдлъбнатината между краката ѝ се сгорещи. Дори пръстите на краката ѝ се свиха върху килима, докато притискаше ханша си в слабините му.

В един миг тя се засрами от този внезапен изблик на разпуснатост, но той бързо се стопи в агресията на жадната му целувка. Тайнствената празнота, която толкова дълго я бе съпътствала, пулсираше диво в нея. Той прокараваше пръсти през разбърканата ѝ коса и галеше овлажнялата ѝ шия. Обгърна я с ръце и тя се притисна силно в горещата му твърда сила; инстинктивно отвори уста, за да приеме езика му.

От силата на удоволствието и от нейната сладост Андрю изстена. Колко стройна, жилава и крехка беше тя в ръцете му — и Андрю почувства грубостта на дивак в себе си. Никога досега не бе усещал толкова дива, изгаряща страст. Искаше му се да разкъса дрехите ѝ на парчета и тук, до масата, да разтвори краката ѝ и да навлезе дълбоко и яростно в медената съблазън на нейното топло, изтръпнало от желание тяло.

Едва успяваше да се овладее, съсредоточен в танца на езика си в устата ѝ; целуваше устните ѝ — най-напред нежно, а после — изгарящо, и продължи да я целува надолу по изящната шия, докато усети пулса на гърлото.

Дланите ѝ бяха впити в ръцете му, ноктите ѝ драскаха здравата му опъната кожа и той усети, че тя също изпитва диво желание. Невинна... Трябваше да направи и двамата щастливи, като остане с нея в Танжер.

Той бързо я взе на ръце и я отнесе в леглото.

— О! — извика тя приглушено, с глава върху рамото му, но не оказа съпротива.

Парещите му устни обсипваха с целувки шията ѝ, докато я слагаше върху прохладните чаршафи.

— Хубаво е, малката ми — прошепна той срещу разтуптяното ѝ сърце. — Ще го направя хубаво и за теб.

Той се притисна плътно до нея в тясното легло, ръцете му я галеха жадно през нощницата и откриваха през нея удоволствието, което плътта ѝ можеше да предложи; отчаяно се мъчеше да укроти експлозията, която назриваше отвътре. За малко щеше да изгуби битката, когато тя се изви и притисна силно към него.

Той нетърпеливо дръпна ръба на нощницата и я издърпа над невероятно красивите, дълги и изящни крака; ръката му започна да я милва откъм външната част на едното бедро и мъчително бавно приближаваше обетованото съкровище, скрито в най-съкровено то ѝ място. Той предвкушваше трепета, топлината, влажната ѝ настървеност, с които го очакваше тя, и цялото му тяло така закрепця за нея, че щеше да се пръсне.

Въпреки това ръката му продължи нагоре по изящната извивка на ханша и захлупи като чаша едната ѝ гърда — висока и твърда, тя прилепна плътно в дланта му; зърното ѝ беше кораво и жадно. Усети как тръпне под ръката му и кръвта му кипна.

Нищо, дори целувката на Андрю не беше подготвила Джейн за главоломното пропадане в такава изпепеляваща страст, каквато предизвика ръката му. Тялото ѝ хармонично откликваше на ритъма в докосванията и тя загуби всички задръжки, сляпа за всичко, освен онова, което правеше той с нея. И да искаше, не би могла да нареди на

тялото си какво да прави — древни инстинкти изместиха волята, която никога не ѝ бе изневерявала.

Той я примамваше към слънцето в това осветено от луната легло и тя усещаше приближаването на експлозия от светлина.

Още... Тя искаше още... Краката ѝ се отвориха. Той праметна единия си крак върху нея. Джейн почувства как грубата тъкан на панталоните се докосва до чувствителната ѝ кожа и се трие в нежната плът от вътрешната страна на бедрата ѝ. Усещаше болезнена липса на нещо, но не знаеше какво беше то... Просто нещо повече от това, което ѝ правеше той, все по-бързо и по-силно, и все така, без да спира дори за миг.

В гърлото ѝ заседна вик. Усети как се промени движението на кораба под нея — внезапна промяна в издигането и спадането, която беше причинена от нещо друго, не просто от вълнението на морето. Андрю можеше да раздвижи дори океана. Внезапно, иззад притворените си клепащи, на фона от черно кадифе, тя наистина видя блясък.

Великолепната, вълшебна ръка на Андрю застина. Тя почувства как той се напруга и отвори очи, без да знае какво да очаква и какво да прави, едва овладяла импулса си да хване ръката му и да я накара да продължи с милувките.

— Андрю — шепотът ѝ звучеше умолително. Какво бе направила? Толкова ли беше неспособна...

Корабът се издигна отново и тя видя през прозореца блясъка от изстрел. Може би фойерверки — каква глупака мисъл, но това беше първото, за което се сети. Вероятно са ги изстреляли двамата китайци, приветствайки великолепието на нощта.

В каютата отекна силен гръм.

Той застина, после рязко се отдръпна.

— Дявол да го вземе, какво става?

Откъсна се от нея, нахлузи ботушите и излезе, без да я погледне и без да каже дума.

Стаята се завъртя пред очите ѝ и тя стисна койката отстрани. След малко световъртежът премина. Джейн седна в леглото. Нощницата беше усукана над кръста и се виждаше всичко останало — прострените, широко разтворени крака и островчето от тъмни косми между тях, което като че ли още пазеше следи от допира на ръката му.

Чувството на изоставеност и срам я прободеше като с нож.

Следващият тътен прогони всичките ѝ лични терзания. Ставаше нещо страшно. Тя изпъзля от леглото, оправя нощницата си и тръгна, както си беше боса, към горната палуба.

Още не беше излязла, когато дребна кафява фигурка се стрелна със скимтене в каютата и се мушна в покрития с одеяло сандък до леглото. Атлас беше силно уплашен от експлозиите. Стана ѝ мъчно за животинчето, но се пребори със страха си и забърза през коридора нагоре към палубата.

— Огън! — изкрещя дълбок отчаян глас, когато тя се показва и видя сцена, достойна да бъде наречена кошмар.

На бялата лунна светлина се виждаше, че зад оръдието е застанал някой и стреля, други изнасяха черни торбички с барут, също и пушките, купени на пристанището и които не беше виждала досега, а платната над главите им плющяха от предутринния вятър. Андрю — полугол, с диво развети коси — крачеше из суматохата, късо и рязко издаваше заповеди, махаше с ръце и присъствието му се чувстваше навсякъде.

Без да се откъсва от люка, тя зърна Оукъм, Боксьора и китайците, после погледна към морето. Между черната вода и небето, на не повече от стотина ярда се виждаше призрачната сянка на малък кораб с квадратни платна; сребристите лунна светлина се отразяваше в платната, а оръдията му бяха насочени към „Тросакс“.

— Пиратски кораб! — прошепна тя и сърцето ѝ се качи в гърлото. Един от онези, които всяваха ужас у моряците и ги тормозеха от сто години насам. Повечето бяха изчезнали, прогонени от правителството на берберските държави — от същите тези хора, които са били някога техни покровители. Хората щяха да ги помнят, докато ни изчезне и последният пиратски кораб.

Заповедите на Андрю отекваха в нощта.

— На прицел! — чу тя, и после: — Зареди! — Командите станаха неразбираеми поради ужаса, който я обзе, докато гледаше какво става, после чу, този път ясно: — Запали фитила! — Джейн трепереше, но скоро треската на напрежението прогони нощната прохлада.

Над нея по мачтите се катереха моряци с мускети и пушки с широка цев, на поясите им бяха привързани торбички с патрони. В

хаоса се забелязваше някаква зловеща рутина и за миг тя изпита гордост от това, че Андрю беше обучил хората си толкова добре.

Изведнъж той застана пред нея.

— Слизай долу! — викна ѝ той с изкривено от гняв лице и тя се запрепъва надолу, без дори и през ум да ѝ мине мисълта за неподчинение. Сви се в коридора пред каютата и усети тътена в мига, преди оръдията да изстрелят поредния си залп към вражеския кораб. Бордът под босите ѝ крака отекна от резонанса.

Чудно, тя не се страхуваше за себе си, мисълта ѝ беше заета единствено с Андрю и другите, които се мъчеха да спасят кораба. Усети силна възбуда в кръвта си и чак сега разбра защо Джош предпочете изпълнения с приключения морски живот.

Нощта потрепери от ответния залп на пиратския кораб и Джейн усети как „Тросак“ се накланя. Всичките ѝ мисли в миг отлетяха и единственото обяснение, за което можа да се сети, беше, че корабът е улучен.

— Андрю — прошепна тя и застина, загубила внезапно представа за времето и мястото. Във въображението си тя го видя да лежи неподвижен на палубата, тържествуващата му жизненост — застинала завинаги, и животът да изтича от него заедно с кръвта, събрана под полегатите му рамене. Картината беше толкова ясна, като че ли действително го виждаше; ужас скова сърцето ѝ.

Не можа да забрани на краката си да се втурнат обратно към стълбата, внезапно се закова до вратата. Той беше застанал на два метра от нея — горд, изправен, цял-целеничък. Мускулите на гърба му играеха от енергичните движения на ръцете му, докато даваше на хората си команди, които тя не можеше да долови ясно заради суматохата на палубата. Пъкна юмрук в устата си, за да не изкрещи от облекчение.

Беше глупаво да изпада в паника, каза си тя, докато кръвта продължаваше да бие шумно във вените ѝ. Андрю Макгрегър можеше да се погрижи за себе си и изобщо не би оценил женските ѝ тревоги.

О, колко хубаво беше да знае, че той е жив и здрав! Погледът ѝ се плъзна покрай него към неясните сенки на възгата, платна и суетящи се мъжки фигури. Към нощното небе се издигаха викове и пушек, но Джейн не чу заповед за зареждане на оръдията. Очите ѝ потърсиха вражеския кораб. Водата блестеше спокойно в далечината и на

нетренираното ѝ око се стори, че пиратския кораб се смалява все повече и повече в сиянието на луната... че е спрял нападението и се отдалечава от тях.

Мълчанието на оръдията потвърди мисълта ѝ. Радостта ѝ се стопи, когато погледна по-внимателно пред себе си и видя пораженията, нанесени от вражеските снаряди. Гордо изправената някога главна мачта на „Тросакс“ вече не се извисяваше в небето — снарядът я беше ударил и пречупил. Също като...

Тя затвори очи и си представи също така живо една друга нощ в морето. Гемията на Азис Рашид беше повредена по същия начин от бурята близо до алжирския бряг. Почти бе успяла да стигне до пристанището, ако не беше некадърността на нейния капитан.

Тя потръпна при спомена за мазния му поглед.

— Няма защо да се тревожите — чу тя бодър глас и отвори очи — пред нея беше изцапаното засмяно лице на Боксьора. Стоеше напет, с ръце на кръста, като че ли лично той, Боксьора, беше прогонил пиратите.

Джейн не можа да сдържи усмивката си.

— Сигурен ли си?

— Да, капитан Мак ще ни заведе направо в пристанището. Нито един мъж не се съмнява в това.

— И нито една жена също.

— Боксьоре! — изръмжа гласът на Оукъм някъде отгоре, момчето ѝ смигна, поклони се и изчезна.

О, да, помисли тя, капитан Мак ще ги доведе до брега. В края на краищата той не беше Рашид.

Но обстоятелствата бяха същите. Джейн сви рамене при мисълта за аналогичността на случилото се и с двата кораба. Тя беше на борда по време и на двете нещастия: бяха взели на борда пътник — което се случваше много рядко — заради парите ѝ. Не заради удоволствието от нейната компания, не заради справедливостта на това, което търсеше, нито дори за да я имат в леглото си. Това, с което ги привличаше, бяха парите ѝ.

И когато беше на борда, започваха да се случват страшни неща. Също като прословутия буревестник и тя носеше нещастие и на двамата капитани.

Сгушена на стълбата, тя видя как Андрю се обръща към нея. Отвори уста да каже нещо, но видя, че той отмести поглед, без да ѝ обърне внимание. Умът му бе зает с по-важни неща и така трябваше да бъде, каза си тя. „Ще го направя хубаво и за тебе“ — каза ѝ той. И го беше направил, макар и за малко, но това не ѝ стигаше, защото не можеше да си обясни по друг начин кухата болка, която усещаше дълбоко в себе си.

Страхуваше се, че в това отношение не беше много по-различна от майка си. Тя пожелаваше някой мъж така, както би желала каквото и да е, и копнееше да направи всичко, което той искаше от нея. Майка ѝ предварително обмисляше всички „за“ и „против“, след което просто изоставяше всякакъв здрав разум.

Невзрачната стара мома изпълнява ролята на робиня на любовта пред своя дивак любим — само дето той я бе оставил прекалено бързо, когато се появиха по-важни неща. Колкото и разумно да разсъждава, никога няма да забрави, че за разлика от нея той не бе погълнат така силно от споделената им страст.

„Мъжете ще те използват, ако ти им позволиш. Жената трябва да се пази и да не се влюбва за повече от една нощ — освен ако не ѝ предложат годежен пръстен.“

Тя бе чула този съвет от майка си още като малка, но се сети късно за него, не знаеше защо си го спомни точно сега. Джейн не смяташе, че изобщо някога се е влюбвала даже за една нощ. Отметна коса назад и си помисли, че трябва да я върже, както и новите си неопределени копнежи, които заплашваха да превземат душата ѝ. В края на краищата тя си оставаше Джейн Катрин Уърдингтън, фермерска дъщеря от Вирджиния, която понякога живееше в Ню Йорк; двадесет и петгодишна псевдолюбителка на приключения, за която най-важното сега бе да завърши мисията си. Тази мисия определяше живота ѝ още от дванадесетгодишна възраст.

Ако Джошуа Уърдингтън е жив някъде, тя беше единствената му надежда. И това беше всичко, което може да се каже за нея — поне засега.

Когато си тръгне към дома — а това все някога ще стане, — тя нямаше да носи излишния багаж от спомени за Андрю Макгрегър.

Въздъхна и напусна палубата, за да не пречи на мъжете да вършат мъжките си работи.

Трябваше да свърши своята женска работа — да приготви багажа си и веднага щом стигнат пристанището, да уреди сметката и да си тръгне; и да не си спомня никога за ония сладки мигове на дива страст, които бе прекарала в прегръдките му.

Той също би искал да забрави тези мигове. Бе приел една нетърпелива стара мома в леглото си и в спомените си щеше да я свързва с пиратското нападение, когато корабът можеше да бъде потопен.

ГЛАВА 16

Застанал на сянка върху палубата, Андрю следеше с поглед моряка, който скочи на кея веднага щом корабът се приближи достатъчно до дока. Това беше най-новият член на екипажа — беше го наел наскоро, в Триполи, и ето че сега си отиваше първи; човекът стъпи здраво на краката си и бързо се загуби в тълпата.

— Махай се — процеди Андрю след него, — или ще строша надве хилавото ти тяло, както ми строшиха мачтата.

Това беше морякът, който заместваше болния Чанг в нощната вахта; именно той бе позволил пиратският кораб да хвърли котва прекалено близо до „Тросакс“ и не можа да даде никакво свястно обяснение или извинение защо е станало така. И ето сега, когато най-после стигнаха пристанището, той предпочете да скочи от кораба.

Това беше най-умното, което бе сторил от назначаването си досега.

Андрю хвърли бърз поглед към счупената мачта и веднага извърна очи, тъй като с всеки изминал час гледката ставаше все по-болезнена за сърцето му. За него „Тросакс“ беше като жена — ръката му бе галила всяка частица от кораба с грижа и обич. Първият кораб е като първата жена, и той знаеше, че няма да е последният, както не бе последна и всяка от жените, които бе имал.

Щеше да има и много други след мис Джейн Уърдингтън, която стоеше до парапета откъм пристанището с куфар до себе си и гледаше последните приготовления по акостирането. Сигурно нямаше търпение да се махне. Може би й се искаше да скочи от кораба като онзи моряк, да се махне от Андрю и от нещата, които бе открила за себе си на неговия кораб. Тази толкова невинна Джейн. И толкова разпалена и страдна...

В него се надигна странна смесица от гняв и съжаление, но не беше наясно дали заради кораба, или заради момичето.

Прекося палубата и застана до нея. Като че паднал от небето, на парапета до тях с изящен скок се приземи Атлас и се сви там, впил

зъби в ръкава на господаря си.

— Още малко — каза Андрю без заобикалки, — но ти не се притеснявай. Скоро ще си тръгнеш.

Джейн се взря в очите му, в които се четеше тревога. Тя беше заета с багажа си и не бе имала нито минута, в която да останат насаме. Поне до този момент.

Висока и стройна в красивата си някога пелерина с цвят на кларет, със силно опъната назад коса, тя се опитваше да не се изчервява и да запази спокойствие — което ѝ беше много трудно сега, когато той беше тук, до нея.

Миг-два тя продължи да гледа как хвърлят последните въжета, но присъствието му се оказа много по-магнетично и Джейн извърна поглед към силната му волева челюст и здраво стиснатите устни, по които нямаше и следа от усмивка. Имаше нещо дяволско в небръснатото лице с набола четина и в хлътналите му очи, потъмнели като морето по време на буря. У дома, когато видеше, че някой е ядосан, тя търсеше причината най-напред у себе си. Сега не беше така. Капитанът имаше причина да бъде мрачен и това нямаше нищо общо с нея.

Бе размишлявала разумно и спокойно върху всичките си тревоги за лошия късмет, който уж беше донесла на двамата капитани, и най-накрая реши, че това са само нейни фантазии. Беше направила всичко, което поиска от нея Андрю, и то с такава охота, която щеше да си остане загадка до края на дните ѝ.

Макар че сега, когато го гледаше този следобед, Джейн можеше донякъде да си обясни защо се бе поддала толкова лесно — една жена трудно можеше да устои, когато гледа шията му с цвят на мед, широките мускулести рамене, плътно прилепналите панталони със зловещо затъкнатия в пояса нож.

Всъщност, в това отношение тя приличаше много повече на майка си, отколкото би искала. Това поне бе съвсем ясно сега, само няколко часа след случилото се.

Но за тези неща можеше да помисли по-късно. Споменът от ранните часове на нощта беше прекалено пресен и деликатен, за да бъде изложен на безмилостната светлина на деня като тема за разговор между двамата.

Тя се размърда неспокойно. Най-доброто, което можеше да направи, за да съхрани достойнството си, е да му покаже, че не изпитва никакъв срам или съжаление за случилото се, и когато си тръгне, да му хвърли бегъл поглед за довиждане.

Нямаше да бъде лесно, особено сега, когато стоеше до нея като символ на новооткритата ѝ чувственост... слабост, която можеше много да усложни и без друго сложното ѝ положение.

Тя спря поглед на Атлас, свит на парапета до тях. Кръглите му като копчета кафяви очи се стрелкаха от единия към другия, а устата му беше нацупена в нерешителност какво да предприеме — да се засмее или да заплаче.

Когато през ума ѝ отново проблеснаха сцени от изминалата нощ — накъсаното му дишане, гладката гола кожа, жадните ръце, осветени от призрачната лунна светлина — Джейн се изправи пред същата дилема, която стоеше и пред Атлас.

Поне бяха облечени — Андрю беше в една от ризите си с дълъг ръкав и отворена по врата, а тя самата беше омотана в няколко слоя плътна вълнена материя. Вятърът беше утихнал още когато завързваха кораба за кея и сега Джейн почувства гъдел от капчицата пот, която се спускаше между гърдите ѝ, овлажни се и трапчинката ниско долу под гърба ѝ.

Андрю бе я галил и на двете места. Тя пламна и отклони поглед, за да не може да прочете мислите ѝ.

Скоро си отива. Би трябвало да е обзета от радостно нетърпение, а вместо това се чувстваше странно скована и не можеше да си обясни защо.

Мълчанието му започваше да я нервира. Моряците крещяха и се суетяха около тях, а Андрю стоеше като че ли снощи не се бе случило нищо, или — което беше още по-лошо — сякаш очакваше, че е готова да се хвърли в прегръдките му и да продължат започнатото.

— Съжалявам за кораба — каза тя съвсем искрено. — Оукъм каза, че никой не е ранен.

— Май че аз бях най-заstrasен, като скочих от леглото в такъв момент.

Очите ѝ стрелнаха подигравателното изражение върху лицето му. Или може би просто беше само закачка, безобидно напомняне за снощната случка, която не излизаше от ума и на двамата?

Каква глупачка! Как можа да си помисли, че той няма да отвори дума за това.

Джейн отклони поглед, а ръцете ѝ се раздвижиха неспокойно.

— А снощи...

Андрю забеляза ръцете ѝ, после стиснатите устни, в които се четеше нарастващо напрежение.

— Какво снощи? — попита той, без да направи и опит да ѝ помогне, да ѝ подсказе, да я облекчи. Жената го бе изненадала със своята пламенност; самият той беше изненадан от собствената си бурна реакция. Такова нещо не му се случваше често и Андрю се запита дали и тя е разбрала това.

Джейн пое дълбоко дъх.

— Не знам как да го кажа...

Той изсумтя с отвращение.

— Мисля, че му викат любовна страст.

— Е, това го знам... — започна тя, после млъкна, за да събере сили. Де да можеше като майка си да каже сега една от нейните специално приготвени за такива случаи назидателни фрази, ала единственото, което ѝ идваше на ум, беше: „Не се влюбвай!“ — съвсем неуместно за момента предупреждение.

Тя започна отново:

— Искам да кажа, че никога преди не съм правила нещо подобно, и не знам какво се казва на сутринта. Не знам дали ме разбирате.

И още как, помисли си той. Беше заела поза на девственица.

— Искаш да кажеш, че не си спала с мъж досега?

Лицето ѝ пламна.

— Съвсем сигурно е, че не съм.

— Като че ли не съжаляваш за това, което стана. — Той я погледна скептично и Джейн усети как стомахът ѝ се сви. — Като се сетя как се извиваше, си мисля съвсем друго...

— Моля ви! — Джейн захапа долната си устна.

Ако един мъж иска да бъде мил, би отстъпил и би я оставил на мира. Може да намери поне някакви думи на утеха или да се извини. Но Андрю съвсем не беше в настроение да бъде любезен. Той си стоеше там и я слушаше как продължава да се обърква.

— Искам да кажа... — Пръстите ѝ прибраха кичур коса, който съвсем нямаше нужда от прибиране. — ... че се надявам да забравите това, което се случи, или което почти се случи... че, както и да е, станалото — станало...

— Не съвсем — прекъсна я той и не може да издържи на изкушението, когато се наведе към нея и прошепна: — Още не е станало. — Изведнъж се усмихна за първи път от часове. И съвсем не от любезност.

Джейн изсумтя възмутено.

— Не мога да разбера какви основания съм имала да си мисля, че ще се държите с мен като джентълмен тази сутрин!

— Очевидно никакви, защото не съм дал повод да ме смяташ за такъв.

С крайчето на окото си тя забеляза усмивката, която плъзна по брадясалото му лице и го разхубави за миг. Стана ѝ приятно, че може да го развесели в момент, когато той трябваше да се погрижи за толкова по-важни и неотложни неща!

Атлас се разсмя гръмко и съвсем по човешки, после започна да скача от парапета на палубата и обратно. Джейн въздъхна — като че ли бе развеселила и маймуната.

Колко унизителен беше за нея този разговор!

Унизително беше и това, че е достатъчно честна да си го признае.

Въпреки цялото неудобство от спомена за преживяното, в него имаше и нещо много ценно — едно откритие, което бе направила за себе си Джейн, едно ново разбиране за света. Или поне бе поставила началото на това ново разбиране — сега вече тя знаеше, че животът може да бъде богат, пълноценен и дълбоко вълнуващ в чисто физическия смисъл на думата.

Някой ден, помисли си тя, когато сегашните ѝ терзания изчезнат, би могла да повтори с удоволствие същото преживяване — но не само за една нощ. И не със същия мъж.

Това ще бъде някой внимателен човек, който ще разбере нейната уязвимост, както тя ще разбере неговата.

Андрю беше неуязвим. Въоръжен с много повече от един нож, той беше напълно уверен в себе си — самоувереност, която не го

напускаше и в мигове на най-голямата опасност: винаги помнеше кой е и какво иска.

Тя се извърна настрани — искаше ѝ се да се откъсне някак си от неговото влияние, силно като магнитно поле, толкова силно, че едва си поемаше дъх.

„Някой друг“, напомни си тя — ако изобщо някога имаше друг.

Джейн съсредоточи насила вниманието си върху унилия пейзаж отвъд пристанището, с който ги посрещаше градът — схлупените къщи без прозорци, минаретата на древна джамия, порутените стени на една крепост, пропъззели почти до водата. Безмилостното слънце огряваше с ликуващите си лъчи всяка пукнатина и всеки грях.

Онзи младеж в Триполи, Мохамед, ѝ беше казал, че градът е заобиколен със защитна стена, отвъд която се простираше плодородно поле с овощни градини, напоявани от Уади Дерна — река Дерна, оттук обаче не се виждаше никаква зеленина.

Повреденият кораб... западащият град... пред нея нямаше никакъв друг избор — корабът ѝ предлагаше още унижения и конфликти, а градът съдържаше в себе си обещание за възнаграждение. Ако можеше да бъде силна... само ако можеше да издържи...

Тя махна с ръка към града.

— Мохамед го описваше толкова привлекателен.

— Кой Мохамед?

— Моят приятел от Триполи.

Нещо остро го жегна и той се запита дали някога и за него щеше да каже „моят приятел от кораба“.

— Както често се случва — каза той с равен глас, — действителността невинаги отговаря на очакванията.

„Така е и когато се любиш.“ Тя почти го бе произнесла на глас. И нямаше да излъже, ако го беше направила.

Джейн отново се ядоса. Как можеше умът ѝ да се връща непрекъснато към тази изтъркана вече тема, когато трябваше да се съсредоточи върху толкова други неща? Тази слабост ѝ причини болка, но за своя изненада усети, че болката я накара да събере сили и да се стегне.

— Кой е най-богатият, най-силен човек в града?

Андрю я погледна изненадан.

— Защо ти е да знаеш?

— От любопитство — каза тя, защото не ѝ се искаше да му обяснява, че точно такъв човек може да знае нещо за бял младеж, продаден в робство в някой далечен пустинен град или пък да познава някого, който да е чул тази история. Капитанът само щеше да се изсмее на подобна идея или пък ще вземе да ѝ изнесе проповед, а надеждата в сърцето ѝ бе твърде крехка, за да издържи на такова нещо.

Андрю беше убеден, че тя задава този въпрос не от празно любопитство, а има нещо наум, и се запита дали ако ѝ каже името, щеше да е същото като да даде пищов в ръцете на дете.

А тя определено беше зрял човек и снощи го доказва по съвсем категоричен начин.

— Има там един губернатор, Мустафа. Сигурно ще те пуснат в двореца без проблеми, като им кажеш колко си падаш по такива места.

— Властите не ме интересуват. Търся частно лице, човек, който да е най-богатият в района.

Андрю се поколеба, преди да отговори:

— Това е един търговец, шейх Замир Абдул Хамода — каза той. Прободе го леко угризение на съвестта, но си помисли, че тя би могла да научи името и без негова помощ.

Богаташ... от Дерна — така беше казал и Мохамед.

— Добре — каза Джейн и надеждата в сърцето ѝ укрепна. — Точно това е човекът, който ми трябва.

— Още ли? — Андрю се изсмя остро. — Май снощи не ти трябваха счетоводни книги, момиче.

Джейн пламна:

— Моля ви, не започвайте пак.

Тя се насили да срещне погледа му и Андрю видя, че очите ѝ го молеха също така силно, както думите. Уплашена, че няма да я послуша, Джейн побърза да каже:

— Ходили ли сте в пустинята?

— В пустинята ли?

Андрю погледна Атлас, който изучаваше опащката си с такъв вид, сякаш я виждаше за първи път.

После очите му се върнаха на Джейн — тя разглеждаше града по същия начин, както Атлас опащката си; брадичката ѝ беше вирната

нагоре, а очите ѝ бяха тъмни и сериозни. Той реши, че ги харесва повече, когато в тях светеше прелъстителна искра.

И ако се бе навлякла нарочно във всичките тези вълнени дрехи и си бе опънала косата до болка, това означаваше само, че не знае колко силна памет има той.

Андрю погледна града и си представи безкрайното пространство отвъд него, с което го свързваха многобройни спомени, челото му се изпотяваше само при мисълта за пустинята.

— Да, пътувал съм през Сахара веднъж-дваж. Търсех някои екзотични стоки, и да си кажа право — приключения.

— И намерихте ли си приключения?

— Намерих само жажда, страшна жегата и толкова пясък, колкото не съм виждал през целия си живот.

— О! — каза тя, кимна с глава и реши да не го разпитва повече. Мисълта за това, което я чакаше, беше достатъчно неприятна, за да иска да научи и подробности на всичко отгоре.

Жега, пясъци и жажда. Тя се сви. Искаше ѝ се да му открие причината, поради която трябва да се сблъска с всичките тези трудности, да му разкаже онази странна интригуваща история, която ѝ съобщи Мохамед, и да сподели с него своята решимост да открие истината.

Но най-много от всичко ѝ се искаше да се опре на неговата сила, да му прехвърли част от товара си и да остави борбата с проблемите на някой с по-силна и по-опитна воля.

Но Андрю ще започне да ѝ се подиграва още повече. След това, което се случи между тях, не би могла да търпи повече сарказма и присмеха от неговите уста — все едно да я прободат с онзи нож, дето висеше на кръста му.

Затова си млъкна и гледаше суетенето на хората по кея. Оукъм се появи в един момент и маймуната весело забърбори. Свалиха трапа и когато първите моряци слязоха на брега, тя благодари на капитана, като избягваше да го гледа в очите. Помисли си, че ѝ е провървяло — съвсем скоро единственият свидетел на нейната разпуснатост щеше да бъде много далече.

В сърцето си усещаше тежест и тя вероятно идваше от съзнанието за неизвестността, която я очакваше. Откакто напусна Ню Йорк, подобни промени ѝ носеха повече изненади, отколкото бе

предвидила. Джейн слезе по трапа с куфар в ръка, без да се обърне нито веднъж — всъщност, само веднъж, когато Боксьора я извика и тя му махна с ръка. Видя да ѝ махат още няколко души от екипажа и за миг ѝ стана мъчно, че се сбогува завинаги с тях.

Но не се обърна, за да види капитана на фрегатата, и не допусна до сърцето си мисълта, че най-вероятно е и него да не види никога повече.

Андрю я гледаше как върви по претъпканото пристанище между моряци, търговци и пътници като нея. Опитваше се да си каже, че леко се е отървал от тази жена, но пред очите му все беше картината, когато я видя за първи път. Тя беше в преддверието на къщата на нейния отец в Ню Йорк — стоеше сред семейството си изправена и горда, семейство, което не би пожелал дори на собствения си баща или пък на законния си брат, когото не бе виждал никога.

По дяволите, та той не носеше никаква отговорност за нея. Беше я предупредил да не прави нищо от това, което тя смяташе да предприеме в глупавото си издирване, а тя не си направи труда да го изслуша поне веднъж.

Може би снощи беше единственият път, когато бе склонна да се вслуша в думите му.

Пелерината ѝ му се мярна в тълпата на пристанището — ярко петно сред облечените в бяло араби. Той изруга и хукна към кея, като си пробиваше път през навалищата и не изпускаше от погледа си червеното петно на дрехата и гордо вдигнатата изящна глава със стегнат на тила кок.

Успя да я хване за ръката чак когато бе стигнала вече началото на тясната, претъпкана уличка.

— Какво... — започна тя, а очите ѝ бяха широко отворени от изненада и тревога.

Момичето преглътна с мъка и го погледна уплашено. И двамата мълчаха.

— Пази се, момиче — чу се да казва Андрю.

— Няма страшно — каза тя и като че ли вярваше в реалността на това, което ставаше не повече от него самия.

Те се гледаха един друг, обгърнати от хиляди миризми, хора и говор на незнайни езици. В широко отпорените ѝ очи имаше топлота, но и някаква тревога, която сега можеше да се различи съвсем ясно.

Момичето беше уплашено и имаше пълното основание да се чувства така.

Ако ранните часове на утрото бяха протекли по друг начин, сега щеше да има съвсем друго самочувствие, когато се изправи пред Хамода. Не можеше да бъде съвсем сигурен дори и в това обаче. Тя продължаваше да бъде същата загадка за него, каквато беше и в мига на тяхната толкова интимна близост. В нея имаше нещо толкова импулсивно и в същото време — невинно, като че ли през нощта бе правил с нея нещо съвсем особено и различно от всеки друг път.

Ала в нея имаше и някаква невероятно гореща страст, която се събуди и експлодира под неговите ласки. Жената не се преструваше ни най-малко. Далеч по-опитни от нея се бяха съпротивлявали престорено и в крайна сметка все пак се отпускаха и се предаваха на удоволствието, което той можеше да им предложи.

Бе успял да я доведе почти до висините на това удоволствие... и себе си също. Усети как се втвърдява само при спомена за това. Тази жена го предизвикваше толкова силно, колкото и оръдията на пиратския кораб.

— Трябва да носиш косата си разпусната.

Каза го толкова нежно и така набързо, че думите му изненадаха не само нея, но и самия него.

Ако махне фибите, косата ѝ ще се разпилее точно както иска той, помисли си тя. Сърцето ѝ се сви и Джейн усети силно желание да погали за последен път лицето му — може би неговата сила и самоувереност щяха да преминат през пръстите ѝ в нея самата, и така тя ще може да се справи с всичко, което я очаква занапред.

А може би просто ѝ се искаше да го докосне. Заля я бурна вълна на копнеж и някаква нова, непозната досега топлина. Та това е просто смешно, помисли тя и се застави да остане неподвижна. Трябва да се научи по-добре да се защитава.

— Искаше да ми кажеш нещо ли? — попита тя остро и въпросът ѝ го върна към действителността. Андрю пусна ръката ѝ и те продължиха да се гледат още миг.

— Страхувам се, че ремонтът на кораба ще ни забави — най-после каза той. — Ако имаш нужда от мене, няма да ти е трудно да ме намериш.

Той си тръгна също така рязко, както беше и дошъл, а тя остана загледана в него, без да забелязва, че устата ѝ е широко отворена. Правилно ли беше чула, или това просто бе един от миражите, с които ѝ предстоеше да се срещне в пустинята? Но все още не беше сред пясъците, а в покрайнините на един претъпкан и мръсен град.

Усети как сърцето ѝ натежа и в очите ѝ се появява издайническа влага — всеки път се чувстваше така, когато някой проявеше към нея загриженост, а това съвсем не ѝ се случваше всеки ден.

Наистина, Андрю правеше всичко това от чиста загриженост, в противен случай би я целунал, или щеше да я прегърне поне.

Вместо това той предпочете да ѝ дава съвети как да си носи косата.

— Андрю — прошепна тя, а в сърцето ѝ в гласа ѝ имаше толкова болезнен копнеж... Не можеше да не признае все пак, че в преживените с него няколко мига имаше много повече, отколкото през целия ѝ скучен и лишен от събития живот.

„Някой друг.“ Дори не можеше да допусне повече тази мисъл в главата си.

Влагата в очите ѝ тъкмо заплашваше да се превърне в порой, когато осъзна, че едно любопитно мургаво лице се е втренчило в нея изпод мръсното покривало на главата, после мерна бегло още едно и си спомни за арабина с белега, който я бе блъснал пред галопиращия кон.

Изведнъж всички наоколо ѝ се сториха врагове. Джейн успя да се овладее и да събере всичките си сили, с които тръгна от Уърдингтън Фарм, най-неочаквано бе получила предложение за помощ и щеше да го помни през целия си живот, колкото и несръчно да бе направено то. Но преди всичко трябваше да разчита единствено на самата себе си.

ГЛАВА 17

Арабският ѝ език бързо ставаше все по-добър и Джейн успя да си намери водач до къщата на шейх Замир Абдул Хамода. Тя подтичваше подире му през криволичещите улички, по-мръсни дори от тези в Триполи. Къщата, до която я заведоха, изглеждаше по-величествена дори от онази, в която разговаряха с Мохамед.

Сградата приличаше повече на дворец, отколкото на частен дом, с многобройните си кулички и етажи. Разположена на по-високо място в града и обградена със стена с керемиден покрив, тя бе добре изолирана от уличния шум. Зад портата през живописен двор се стигаше до масивна врата, където стоеше гавазин в шалвари и брокатен жакет; беше висок над шест фута, без да се смята високата копринена чалма, а ятаганът, закачен от едната му страна, изглеждаше особено зловещ.

Водачът бързо и тихо каза нещо на пазача, но тя не успя да долови думите, после взе от нея парите за услугата и си тръгна с поклон и може би леко разтревожен. Остана сама в двора, близо до голямо езеро със златни рибки, разположено сред цветовете на уханна бугенвилія.

Беше като картинка от детска книжка — ароматни цветя и тропически растения под сапфирено небе, девствено бели стени под пирамидално подредени керемидени покриви; също толкова приказен изглеждаше и застаналият до вратата джин с оцветеното си в охра лице, висок и изпънат, със скръстени на гърдите ръце, преградил достъпа до черната врата с богати резби.

Може би само джинът не беше съвсем джин заради препасания ятаган. А и мирисът не беше чак толкова вълшебен, защото се долавяше и някаква смрад от улицата.

Тя му се усмихна, потискайки пропъзелия в душата ѝ страх. Той не отвърна на усмивката, а се поизвърна към вратата. Едно почукване, и за броени секунди отвътре се показва някакъв слуга. Двамата си казаха нещо, но тя отново не успя да долови нито дума.

Вратата се затвори и Джейн пак остана сама сред пищната растителност. Единствената ѝ компания бяха рибките сред набраздените води на езерото и гигантът до вратата, чийто вид недвусмислено издаваше, че с един удар ще я среже на две, ако това е необходимо. Като че ли момичето можеше да представлява някаква заплаха за когото и да било. Дори и да изглеждаше като картинка от книжка с приказки, в пейзажа наоколо се долавяше усещането, че приказката, от която е взет, е изпълнена със страхотии.

Джейн се прокашля и се осмели да продума.

— Мога ли да говоря с шейх Хамода? — каза тя на арабски.

Гавазинът продължи да я гледа вторачено. Поне не посяга към ятагана, помисли си тя. Стигнала предела на смелостта си, Джейн млъкна и се замоли слугата да се появи отново.

Ала той не се показваше отникъде и тя нервно започна да крачи из двора, като от време на време хвърляше тревожен поглед към пазача. През портата влязоха двама мъже с чалми; те се смееха и бъбреха на арабски. От това, което успя да долови, ѝ се стори, че говорят за времето.

Те я изгледаха с любопитство, американката спря и съвсем откровено впи поглед в тях. Мъжете погледнаха въпросително към пазача, но онзи пренебрежително поклати глава, за да покаже, че тя не представлява никакъв интерес; после почука на вратата, слугата се показва отново и двамата мъже влязоха в къщата.

Джейн пристъпи към пазача и се опита да протестира. Огромните кафяви пръсти стиснаха дръжката на ятагана. Тя се отдалечи, като хапеше долната си устна и се питаше какво прави в тази приказна земя с не по-малко приказни мотиви за действията си. Не трябваше да вярва на измислиците на Мохамед и да стои на онзи покрив под звездите, вслушана в песните на бедуините под нощното небе.

Всичко беше много странно и тя чак сега усети това. Би трябвало да се обърне и да си отиде.

Тогава се сети за Джош и реши, че не може да си тръгне.

След четвърт час двамата араби излязоха, този път, без да я погледнат. За да ѝ минава по-бързо времето, тя преброи рева на шест различни камили, които минаха по улицата отвъд портата.

Когато не броеше камилите, си мислеше за Андрю. Никога вече няма да го види. Разбираше това с разума си, ала нещо в сърцето ѝ подсказваше, че разумът ѝ греши, и в мислите ѝ се завъртя арабското понятие за късмет.

Най-после слугата дойде. Мрачни предчувствия заместиха нетърпението, докато той я превеждаше през друг двор, още по-пищен и великолепен от първия, изпълнен с многобройни ухания, заглушаващи тези от улицата. После минаха през многобройни пътечки и коридори. За да не изпусне слугата от погледа си, тя трябваше да подтичва след него с тежкия куфар в ръка.

Единственият признак на човешко присъствие бяха някакви сенки, които се мяркаха от време на време по коридорите, зад колоните или по извитите прозорци.

Слуги ли бяха това? Или членове на семейството? Или всичко бе плод на нейното въображение?

Спряха пред богато резбована затворена врата. Предположи, че се намират някъде в задната част на двореца.

Слугата почука, после ѝ нареди да влезе.

Джейн пристъпи в огромна сводеста стая с мраморни стени и килими в прекрасни цветове, богато украсени мебели и позлатени възглавници; просторното, огряно от слънце великолепие на стаята можеше да се сравни само с покоите на самия паша. През отворените сводести прозорци, които стигаха почти до тавана, се виждаше прекрасна бадемова градина — такъв изумрудено зелен цвят не бе виждала, откакто напусна Вирджиния.

Дъхът ѝ секна при вида на цялата тази красота.

В сянката на хладно, върху обсипан с възглавници диван бе седнала самотна фигура.

Човекът изглеждаше едър, тя не можа да различи добре чертите на лицето му. Независимо от това нещо ѝ подсказа, че именно това е големецът, когото търсеше.

— Шейх Хамода — каза тя и учтиво наведе глава в поклон. Питаше се къде са слугите, охраната, танцуващите жени, които би трябвало да са непрекъснато в услуга на своя господар. Въпреки цялото си великолепие дворецът не беше по-жизнерадостен от гробница.

Той ѝ махна с ръка да се приближи. Джейн остави куфара до вратата и стъпи на дебелия килим.

— Казвам се Джейн Уърдингтън — заговори тя на арабски.

— Моля, говорете на английски, мис Уърдингтън — каза той. Гласът му беше басов и чуждият акцент в думите му се забелязваше съвсем леко. — Знам коя сте.

— Знаете ли? — попита тя изненадана.

Той не отговори, предпочете да си седи там като Буда, с вторачен в нея поглед. Това май беше съвсем друго божество от съвсем различна религия, но Джейн беше прекалено неспокойна, за да е прецизна в сравненията си.

Когато се приближи, успя да разгледа по-добре мургавото волево лице, черните коси, прошарени тук-там от сиви кичури, големия нос, гъстите вежди и ястребовия поглед на тъмните му очи. Джейн потрепери под този пронизващ поглед.

— Така е, много добре съм запознат с пристигането ви в моята страна — каза шейхът и гласът му беше гладък като коприната на блестящата му алена джелаба.

— Да, но откъде?

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Имам много източници на информация — понякога не много достоверна; хората се надяват на моята благодарност и най-вече — на нейния материален израз. Една американка, която пътува сама из тия земи, не може да остане незабелязана. С надежда очаквах да се насладя на удоволствието от вашата компания.

Изненадата ѝ прерасна в изумление.

— Нима?

Тя си помисли, че в отговорите ѝ няма кой знае какво красноречие, и се почувства като селянка, току-що дошла от провинцията. Често се чувстваше по този начин в присъствието на чичо си Рандолф и внезапно тя осъзна шокиращата прилика между шейха и чичото.

— Моля — каза той и посочи една табуретка с пискюли до дивана. — Седнете и ми кажете с какво мога да ви бъда полезен.

Чичо ѝ Рандолф също можеше да бъде толкова любезен, преди да обере до голо някой клиент.

По някакви причини, които все още не можеше да разгадае, много бе вероятно и шейхът да се държи по същия начин с нея, а именно — като че ли тя притежаваше нещо стойностно за него. Осъзнаването на този факт би трябвало да я накара да застане нащрек, вместо това обаче тя усети прилив на енергия.

Когато чичо Рандолф поиска да я омъжи за своя племенник, Джейн бе проявила твърдост и се отдръпна от него. Би могла да постъпи по същия начин и сега. Момичето имаше чувството, че Хамода гледа на нейното посещение като на игра, в която те двамата са противници. Проблемът беше само в това, че единствено той знаеше правилата.

Джейн седна на табуретката, която бе сложена така, че яркото следобедно слънце да свети право в очите ѝ и да я заслепява. Беше като декор, достоен за Великата инквизиция и тя леко премести табуретката, за да не мига срещу ярката светлина; после разхлаби връзките на пелерината върху шията си.

Хамода ѝ кимна почти недоловимо и трябваше да признае в себе си, че току-що бе отбелязала точка в своя полза.

— Шейх Хамода, вие ме изненадвате както със своята осведоменост, така и с това, че владееете моя език.

— Както може да се види от речта ми — каза той със заучена усмивка върху пълните си устни и с все същия пронизващ поглед, — опитвам се да съчетая изтока със запада.

— Вие сте... мъдър човек.

За малко да се задави от усилието, което ѝ струваха тия думи, ала беше чувала как майка ѝ прибъгва до ласкателства, когато иска нещо от мъжа си — нова шапка, пътуване из Европа или нещо друго. Джейн искаше нещо много по-голямо — искаше Джош.

Ако е необходимо да излъже един-два пъти, за да му влезе под кожата, тя бе готова да преглътне някой и друг тъп комплимент и да изтърси всяка измислица, която ѝ дойде наум. Това не беше игра. Беше война.

— Моля, продължете — каза шейхът.

Джейн сложи ръце в скута си и изстреля първия залп.

— Казаха ми, че във вашата страна ви смятат за велик човек.

— Ако богатството е белег на величие, може би това е вярно.

— Имате прекрасен дом.

— Благодаря ви. Той наистина е много по-голям от именията ми в Триполи и Бенгази. Тук си позволявам всякакви удоволствия и прекарвам по-голямата част от времето си.

Джейн се досети, че той се опитва да ѝ направи впечатление със своята многословност — или може би да приспи бдителността ѝ, както се беше опитал да го направи със слънцето, заслепяващо очите.

— Изглежда прекалено огромен за сам човек.

— Притежавам три живи съпруги и двадесет и две деца. Добре е да имам много покриви, под които да ги приютя — широки покриви, за да не се пресичат често нашите пътища.

Джейн си помисли, че сигурно е прекосил доста чужди пътеки, щом е успял да зачене толкова деца, но си премълча и само се усмихна.

— Как мога да ви помогна? — Този път предложението граничеше с нетърпение.

— Търся брат си — побърза да каже тя, за да изпревари нетърпението му. — Джошуа Уърдингтън.

— Не съм чувал такова име — каза Хамода, без да се замисля.

— Поне така се казваше преди много години, когато беше записан като член на екипажа на „Филадельфия“. Беше още момче.

Очите на арабина леко се разшириха.

— Чувал съм за този кораб. Той нападна свещения пристан в Триполи.

Джейн не обърна внимание на политическия контекст в думите, а продължи да разказва онова, което знаеше за изчезването на Джош скоро след заминаването му, както и за своите усилия да разбере къде би могъл да бъде сега.

— Когато говорих с Юсуф Караманли, той ми каза, че не знае нищо за него.

Хамода не издаде с нищо изненадата си, че е говорила с пашата, ако изобщо беше изненадан; пак някой от неговите съгледвачи, помисли си тя.

— Не знаете ли случайно дали сред служителите ви няма човек със зле зараснал белег върху бузата? Един такъв дребен и мургав, с малки тесни очи.

Чак не ѝ се вярваше, че е задала този въпрос — толкова импулсивно го направи, дори не можа да разбере защо попита именно за този човек.

Хамода я изгледа студено.

— Моите служители са многобройни. Защо питате?

Познава го! Джейн веднага го разбра и усети внезапен студ въпреки топлината на обляната в слънце стая. Беше съвсем сама с този богат и властен търговец. Изолирана, изцяло в негова власт. А и той знаеше всичко за нея, или поне така ѝ се стори — сигурно знаеше и какъв цвят чорапи носи.

Спомни си за Боксьора, Оукъм и даже за Атлас. И за Андрю. Не бяха далеч. Тази мисъл ѝ вля сили.

— Няма никакво значение — каза тя и махна с ръка. Но вътрешно усещаше, че това беше важно. — Това, което искам да разбера, е дали сте чували за някого, който може да бъде Джош. Или пък за човек, който да го познава и да каже къде е брат ми сега.

— Изглежда, не разбирате, мис Уърдингтън. Без съмнение, аз съм богат човек, но дали това е достатъчно, за да ми задавате подобен въпрос? За последен път са видели брат ви в Триполи, а вие сте пропътували целия този път до Дерна. Просто не знам какво да мисля.

Тя си помисли, че най-после и той казва нещо, което не е явна лъжа.

Трябваше да решава бързо. Можеше да направи само едно — да постъпи като Хамода и да разчита на истината, колкото и невероятна да беше тя. Тя му разказа легендата за младия бял роб, който израснал и се превърнал в мъж в условията на жесток труд в някакво пустинно селище, наречено Зиза. Можеше да се закълне, че споменаването на градчето в Сахара го стресна.

— И откъде знаете тази легенда? — В гласа му прозвуча неприкрито презрение. „Глупава американка“, като че ли искаше да каже той.

— По улиците на Триполи.

— Трудно ми е да повярвам, че сте я приели сериозно. — Още по-силно презрение. От него даже очите му потъмняха.

Без да знае защо, тя не искаше да му споменава за Мохамед. В шейха имаше нещо злоецо — поне не можа да се сети за подходяща дума. Джейн не знаеше как би могъл да навреди на момчето, но някак си инстинктивно усещаше, че е много важно да запази името му в тайна.

— Виждам, че само ви губя времето — каза тя.

— Ни най-малко — каза той и устните му се изкривиха в едва доловима усмивка на учтивост. — Но историята, която ми разказахте, много ме изненада. Не разбирам защо изобщо ме занимавате с това.

„Пак лъжеш.“

Тя нямаше представа защо стигна до такова заключение, но инстинктивно усещаше, че е права. Вярно беше също и това, че шейхът беше прекалено лукав, за да може да проникне зад лъжите му и да разбере тяхната причина.

Изпитваше някакво странно удоволствие от това, което ставаше — щом един от най-богатите и могъщи хора в Триполи си даваше труд да я приеме в дома си и освен това предлагаше измислици в отговор на безхитростните ѝ въпроси, тя сигурно е на прав път. Не беше възможно никакво друго обяснение.

Поне нямаше да търси друго.

Джейн се изправи.

— Започвам да злоупотребявам с вашето гостоприемство, шейх Хамода.

Той остана седнал.

— Напротив, благодарение на вашата компания прекарах приятно този следобед, който иначе се очертаваше твърде скучен.

Джейн огледа още веднъж пищната просторна стая с многобройни скъпи килими, всеки от които сигурно струваше колкото един първокласен расов жребец от вирджинската ѝ ферма.

Съзерцаваше изящната резба на мебелите и многобройните възглавници със златни нишки, втъкани в пискюлите, и ѝ се видя чудно, че на Хамода можеше да му бъде скучно сред красотата, затворена в мраморните стени.

Май че господинът имаше нужда от няколко деца, които да изпълнят пространството с бърборене и смях, плюс трите живи съпруги (тя неволно се запита колко ли други са измрели в служба на своя съпруг и господар), които да му предложат една-две караници за разнообразие.

Вратата се отвори и до нея се появи слугата — точно както слугите в дома на пашата, които се явяваха на секундата, без да ги викат. Джейн се зачуди как ли успяват да го правят.

Джейн излезе от величествения, но безрадостен дворец, без да получи определен отговор, но вече знаеше нещо много важно, нещо,

което успя да прозре в заобикалките на Хамода и което ѝ говореше по-ясно от всякакви думи.

Инстинктът ѝ я беше повел по вярна следа. Легендата на Мохамед не беше отначало докрай измислица — възможно е Джош да е жив и да е в Зиза, да работи като роб при ужасни условия и по някакви причини да не може да се обади на онези, които продължаваха да го обичат.

Единственият начин да разбере това със сигурност бе да пътува през Сахара. Да види къде е Зиза. Да види къде е Джош.

Абсурдността на тези разсъждения се засилваше и от липсата на избор. Беше прекосила половината свят и сега не можеше да спре само защото се налагаше да премине през една от най-ужасните земи на света.

Имаше само един човек, когото би могла да помоли за помощ.

„Ако имаш нужда от мене.“

Беше ѝ казал тези думи днес. И тя наистина имаше страшна нужда от него. Андрю познаваше пустинята, нали сам го потвърди. Ако не можеше лично да я заведе дотам (твърде невероятна мисъл впрочем — самият той да я заведе), можеше да ѝ помогне, като намери друг, който да я придружи.

Дълбоко в себе си усети топлина — отново щеше да го види. Трябваше да забрави глупавите си копнежи! Няма да иска нищо друго, само съвет, нали сам бе предложил помощта си? Това ще бъде напълно достатъчно. А че мисълта за него я кара да се чувства щастлива, е само проява на старомоминска слабост.

С бодра стъпка тя се отправи към пристанището. На устните ѝ напираше песничка — онази, на която я научиха моряците от „Тросак“. Тя предполагаше, че думите са не просто закачливи, а изпълнени с много по-лекомислено съдържание, но това не я интересуваше; харесваха ѝ мелодията и ритъмът. И двете хармонираха с настроението ѝ в момента.

На две пресечки от дома на Хамода тя усети, почти подсъзнателно, някакво зловещо бодване в тила си. Песента замря в гърлото ѝ, Джейн забави крачка, после се разбърза с все сила. Следяха я! Беше съвсем в стила на богатия арабин и затова никак не се учуди.

Джейн нямаше голям опит в подобни ситуации, по правило мъжете не тръгваха като кученца подире ѝ; страх я беше да се обърне и

да провери. Улицата беше претъпкана с пешеходци, които хвърляха любопитни погледи към вдигнатата ѝ качулка. Наближаваше следващата пресечка, откъдето точно пред нея изскочи магарешка каручка.

Джейн се стрелна покрай каручката, като я използва за преграда, и сви внезапно в уличката надясно; изкачи десетина стъпала, после се притисна във входа на едно кафене за голямо неудоволствие на двама араби, които седяха на пейката отпред и почнаха да ѝ ломотят сърдито.

Шумът от отекващите стъпки изчезна. Джейн си пое дълбоко дъх и се изправи внезапно на пътя на своя преследвач.

— Боксьор!

— Олеле божке! — възкликна едновременно с нея младежът, който едва успя да спре, преди да се блъсне в Джейн.

И двамата бяха затаили дъх.

— Какво правиш тук? — успя да каже Джейн най-после.

Боксьора се усмихна изпод мушамената моряшка шапка, чиито ленти бяха паднали над лявото му ухо, а дългите му руси коси бяха завързани отзад на врата. Изглеждаше празнично пременен в карираната си риза и дочени панталони, които се разширяваха надолу като камбана. Моряк от главата до петите, и въпреки това — все още момче.

Въпреки току-що преживяната силна уплаха сърцето на Джейн се сви, като видя Боксьора — момче, тръгнало по моретата... също както едно друго момче преди много години.

Усмивката му изчезна и той каза сериозно:

— Успокойте се, мис Уърдингтън, аз съм.

Тя действително се успокои.

— Какво правиш тук?

— Вървя подире ви, разбира се. Това правя през цялото време, откакто слязохте на пристанището. — Той се изпъчи: — Май да ходя подире ви ще ми стане постоянна работа и тя е къде-къде по-добра от жуленето на палубата и всичките там други глупости.

— По заповед на Макгрегър ли? — каза Джейн, като в душата ѝ се бореха негодуванието от намесата на капитана и благодарност за загрижеността му.

— Не, той беше в Триполи. Този път ме изпрати Оукъм, щото капитанът беше много зает с повредите по кораба.

Необяснимо защо се почувства разочарована, но не допусна това да развали настроението ѝ. Имаше прекалено много неща, за които да мисли, и не искаше да се настройва срещу Андрю сега, когато отиваше при него за помощ.

Практичната страна в нея взе връх и тя се залови за работа.

— Трябва да си намеря стая за някой друг ден — каза Джейн. — Мислиш ли, че е възможно да поразшириш малко обема на отговорностите си и да ми помогнеш?

Боксьора свали шапка с елегантен жест, чукна пети една в друга и се поклони.

— На вашите заповеди. — После се отпусна. — Веднъж взехме на борда един германец, та той ме научи на това. Казваше, че когато момичетата видят такова нещо, сърцата им започват да трептят като корабни платна.

— Смятай, че си разтреперил вече моето, Боксьоре — каза Джейн и го хвана под ръка. — Хайде да потърсим стая.

Той тръгна до нея.

— Чудя се накъде ли ще ходите по-нататък. Хубаво ще е да идете в Италия, казвам ви. Пък съм и чувал, че техните синьорини могат да оценят един светски мъж по-добре от всеки друг на света.

Хамода продължи да седи подпрян на копринените възглавници, сред великолепието на тихата стая, докато слънцето бавно клонеше към залез. Размишляваше върху разговора си със следобедната посетителка; не е красавица, реши той. Предпочиташе неговите жени да бъдат по-пълни и да не говорят така прямо като американката.

Проклинаше в себе си неуспеха на опитите си да я сплаши — накара я да го чака дълго и да крачи нервно из двора, прие я в празната и внушаваща респект стая, опита се да я заслепи на огряната от слънце табуретка. Мис Уърдингтън не се плашеше лесно и това я правеше опасна.

Беше се усамотил в дома си и с удоволствие си пийваше от виното; това, разбира се, беше в противоречие с исляма, но когато беше сам, Хамода не се съобразяваше много-много нито с Божиите, нито с човешките закони.

През отворените прозорци се чу протяжният вик на мюезина, който призоваваше правоверните към молитва. Той остави чашата с неохота, разви килимчето до дивана, сви пълното си тяло и коленичи с лице към Мека. Алената му дреха се разпиля като пламък около него.

Понякога си позволяваше да предизвика съдбата с някоя и друга глътка алкохол, но се придържаше стриктно към молитвения ритуал пет пъти на ден. Този път обаче му беше трудно да се концентрира заради образа на решителната американка, който непрекъснато се въртеше в главата му. Съвсем сигурно беше, че тя ще му създаде главоболия. Но не и такива, с които да не може да се справи.

В края на краищата той беше Замир Абдул Хамода. Много помогъщи от нея мъже трепереха от това име.

А шейхът можеше да загуби много, ако тя постигне целта си.

Когато килимчето беше най-последно прибрано, а той — седнал отново до виното, слугата съобщи за друг посетител. След дълги месеци по море се беше върнал най-довереният му съдружник в търговията — както се надяваше шейхът, — и този път всичко бе приключило успешно.

Хамода го гледаше как влиза в стаята.

— Добре дошъл — каза той и посочи с чашата към една малка масичка, върху която имаше кристална гарафа с вино и няколко чаши. — Пийни с мене чаша вино и ми разкажи за пътуването. После пък аз ще ти кажа нещо. Днес се запознах с една много интересна жена и мисля, че и ти я познаваш.

Андрю Макгрегър отпи от виното. Кларет, забеляза той, докато седнаше на дивана до Хамода. Напитка, съвсем подходяща за случая.

— И аз си мислех, че ще искаш да говорим за момичето — каза Андрю, а очите му не се откъсваха от виното. — Точно затова дойдох толкова скоро.

ГЛАВА 18

Докато стигне до „Тросакс“, беше успял да побеснее. Без да поглежда встрани, той изкачи стълбата с тежки стъпки, изгледа накриво счупената мачта и се заяде за нещо с Чанг, който, все още слаб от прекарания грип, побърза да се махне от погледа му.

Когато затръшна вратата на каютата зад себе си, Атлас побърза да изскочи през прозореца, а Оукъм — да влезе през вратата.

— Не ме питай за нищо — прогърмя Андрю.

Първият помощник сви рамене.

— Думица няма да продумам, капитан Мак, само ми кажи за какво става дума.

Андрю тежко се отпусна на стола и изръмжа:

— Хамода.

Оукъм кимна с глава. Капитанът много добре знаеше какво е мнението му за шейха — първокласен негодник. Но Хамода имаше търговски нюх и умееше да извлича печалба от всяка сделка, а печалбата беше най-важното за човек, чието име фигурираше в регистрите на половин дузина кораби.

— Ще започнат да поправят мачтата утре в зори.

Андрю не го чу. Той удари с юмрук по бедрото си.

— Никой не може да ми заповядва каква да правя и какво — не!

Оукъм отново кимна. Скоро щеше да разбере какво тормози капитана, без да е нужно да произнася омразното име.

— Ако си удържат на думата, която дадоха този следобед, за един месец ще бъде като нова. — Оукъм се облегна на ламперията близо до прозореца и зачака капитана да процеди още нещо, от което да се разбере защо е толкова бесен.

Андрю грабна едно перо от масата и го счупи на две.

— Каза да оставя малката на мира. — Той подигравателно имитира превзетия английски на шейха. — Най-после Караманли бил постигнал разбирателство със Съединените щати и всяка помощ, която

окажем на това заблудено момиче, можело да събуди нечии спомени за войната и крехкият мир да се стопи.

Той с отвращение погледна счупеното перо в ръцете си.

— Като че ли на Хамода му е пукало някога за някакъв си мир. Само ако може да извлече полза от него — виж, тогава се сеца за него.

Оукъм наблюдаваше внимателно капитана. Рядко го беше виждал толкова ядосан — не беше такъв дори когато преди няколко месеца в Ню Йорк го тикнаха зад решетките. Какво толкова го ядеше отвътре — надменността на шейха или тревогата за момичето? По малко и от двете, реши за себе си първият помощник, в допълнение с ядовите, които му създаваше ремонтът на кораба, изваден на сух док в най-активния сезон.

Андрю вдигна поглед към Оукъм и най-после наистина го видя.

— Още месец, казваш?

— Да, не ме ли чу?

— Чух те. Тука няма начин да не чуеш някоя лоша новина.

Той продължи да гледа с празен поглед в продължение на минута, гневът му излизаше навън като въздух от спукан балон.

— Върви да си гледаш работата, приятелю. Вярно е, че не съм много подходящ за компания.

— Ще ми викнеш, ако ти потрябвам за нещо.

— Ще ти викна.

— Нали знаеш, аз съм в съседната стая, не е нужно ча...

Ако изобщо можеше да се усмихва тази вечер, на лицето му се появи най-приличната на усмивка гримаса и Андрю каза:

— Да, няма нужда да викам, знам. Можеш да чуеш как някой тихичко си тананика от другата страна на стената.

Оукъм го изгледа шашардисан. Капитанът беше започнал да се поврежда.

Когато вратата се затвори зад първия помощник, Андрю спря поглед на бутилката с вино върху масата. Кларет. Ще мине и без него.

Виното бе станало горчиво като жлъчка, докато слушаше шейха да му нарежда. Това беше странно, защото те се срещаха като делови партньори след успешна съвместна сделка и имаха еднакъв начин на мислене по много въпроси. Всеки от двамата зачиташе мнението на другия, а това на практика означаваше, че Хамода не му се бъркаше в нищо.

До тази вечер.

Беше отишъл да се отчете за последното пътуване и да разбере какво става с момичето, тъй като нещо го ядеше отвътре, откакто тя напусна кораба.

Всъщност беше отишъл при шейха толкова бързо най-вече заради момичето.

И какво получи на практика? Някакви дрънканици за мир и война, и видите ли, да оставел мис Уърдингтън да се оправя както знае. Андрю не каза нищо, но докато вървеше към кораба, беше имал време да премисли, да си припомни всяка дума на шейха — и да се ядоса. Той съжаляваше, че не избухна още там, в онази претрупана украси стая, която Хамода толкова обичаше.

Търговецът криеше нещо от него, но какво — Андрю нямаше никаква представа. Джейн не беше казала защо иска да се види с шейха, но капитанът знаеше, че всичко — или почти всичко, което правеше тя, беше свързано с нейното издирване.

Той се замисли за Джошуа Уърдингтън. Ако брат ѝ действително беше жив, то какво общо имаше това с Хамода?

Нещата не се връзваха. Сигурно имаше още нещо, което той не знаеше. И щом това засягаше упоритата американка, проклет да бъде, ако не разбере какво е то, защото се чувстваше отговорен за момичето.

Хамода му заповяда да заеме точно противоположна позиция. И тук му беше грешката.

Андрю се облегна назад. Беше в странно настроение... от много време не беше побеснявал така. Гневът му се натрупваше бавно и си отиваше бавно, шотландецът още усещаше следите му в себе си.

През прозореца се виждаше как вечерната мъгла пада над пристанището. Мислите му се върнаха към друга мъглива вечер — много отдавна и много далече оттука.

Той си спомни едно дванадесетгодишно момче, оставило пресния още гроб на майка си, за да потърси бащата, който никога не се бе поинтересувал от него — за утеха... за обич... за да спаси гордостта си... Андрю все още не знаеше защо.

Момчето спря могъщия ландлорд на алеята за колите пред замъка, беше мразовита октомврийска вечер и мъглата се просмукваше в костите му. Трябва да има почти двадесет и три години оттогава —

даже тези дни трябваше да празнува нещо като годишнина. На деня, в който Андрю стана мъж.

„Аз съм твоят незаконороден син.“ Ръцете му бяха стиснати в юмруци от страни, главата — изправена, а сълзите по лицето — пресъхнали.

„Разкарай се.“

„Мама умря.“

„Майка ти беше уличница!“

Това беше неговата закалка и оттам дойде омразата му към арогантността на богатите. Тогава момчето се бе хвърлило към мъжа, който го бе заченал и после — захвърлил. От носа му бе потекла кръв, искаше му се да убива.

„Копеле! Дивак!“

Детето смънка нещо в изцапаната с карминена кръв носна кърпичка, а очите му бяха леденостудени и изпълнени с презрение. Нямаше никакво значение, че е син на могъщия ландлорд, който бе обезчестил красавицата на селото; най-напред тя бе изгубила честта си, после — красотата, и накрая — здравето си.

Човек може да съжалява цял живот за проявената в един миг слабост. Вечната стара история. Говореше се, че ландлордът е обезчестил и други жени от съседните села, и че от тях също има момчета, от които не се интересува ни най-малко.

Андрю израсна с мисълта за собственото си положение сред другите; дори и да се опиташе да го забрави за миг, селото щеше да му го припомни.

Момчето никога не бе търсило баща си — докато майката не изстина в гроба си.

Взрян в мъглата, Андрю почувства същия мъртвешки студ, който усети през оная октомврийска вечер — като че ли душата му бе стисната в клещи от пръстите на скелет. Тази нощ не беше никак подходяща за усамотяване.

Мислите му се върнаха към Джейн. Тя е толкова топла, пламнала от решителност и силна естествена страст, която напразно се опитваше да скрие. В него нещо се раздвижи и то беше много по-силно от плътта. Тя му липсваше. Ще му липсва и по-нататък, когато „Тросакс“ отплава отново... Ще му липсва крехката ѝ фигура, застанала до парапета с развети от вятъра коси, черните ѝ очи, блеснали от искрата

на неподправено удоволствие — прекрасна гледка за всички мъже на борда.

Всички мъже. Беше просто невероятно, че първия път, когато я видя, му се видя невзрачна, бледа и лишена от всякаква привлекателност. Сега той вече бе усетил особеността ѝ чар, грацията, която прозираше във всяко нейно движение и напомняше изяществото на породисто жребче, скритата от дрехите пламенност на женствените ѝ форми и увереността ѝ, че никой мъж не би се заинтересувал истински от нея.

Качествата ѝ бяха старателно търсени и подбрани, както при шотландско уиски или хубаво вино. Би искал да вкуси от нея сега.

Откъм вратата се разнесе почукване, което го откъсна от мислите му.

— Влез.

Беше Боксьора с някаква бележка в ръка.

— От Джейн е. — Като видя изражението върху лицето на капитана, момчето бързо се поправи: — Мис Уърдингтън де. Тя си е намерила стая в града и иска да говори с вас, капитан Мак.

Андрю се наведе напред и се втренчи в бележката. Като че ли силното му желание да види Джейн се беше материализирало в това парче хартия — или може би тя бе разчела мислите му от разстояние? Викаше го, значи. И то така, че да не засегне гордостта му.

Андрю погледна към леглото. Между тях беше останало нещо недовършено, и тя разбираше това също толкова добре, колкото и той. Ледът в него мигновено се стопи.

Тогава Андрю се усмихна. Смяташе, че носи отговорност за това да ѝ бъде добре — но имаше различни начини да го постигне. Може би и Джейн е на същото мнение.

Поне няма да бъде сам тази нощ, и освен това ще предизвика Хамода. Съчетаването на тези две неща го изпълни със задоволство.

Изправи се и каза:

— Кажи ми къде е тя, Боксьоре. Момичето се нуждае от мене и тази вечер ще получи всичко, което иска.

Кръвта ѝ тръпнеше от възбуда, докато чакаше Андрю. Ако изобщо дойде, поправи се тя в безнадеждно усилие да усмири сърцето

си. Можеше да изчака до сутринта и сама да отиде при него, но Боксѐра ѝ каза да опита.

— Нищо няма да загубите, както се казва. Имате работа с капитан Мак, а той има глава за всякакви работи.

Тя лесно се остави да бъде убедена.

Момичето огледа стаята, която се намираше на втория етаж над базара за килими, само на две пресечки от пристанището. Една-единствена пиринчена лампа на стената осветяваше меко пелерината с цвят на кларет, закачена до вратата върху другите ѝ дрехи; личните ѝ вещи бяха прибрани в куфара, а на масата имаше поднос с плодове и сирене в случай, че капитанът не беше вечерял. Леглото беше покрито с пъстроцветно вълнено одеяло и тя се надяваше, че така, както е поставено дискретно в ъгъла, няма да се набива в очи.

В разговора, който им предстоеше, леглото нямаше никаква роля. Трябваше да обсъдят нещата. Шейх Хамода с лъжите си и вероятността Джош да е жив — това беше причината, заради която го беше извикала. Джейн непрекъснато си го напомняше, и въпреки всичко кръвта ѝ продължаваше да бие лудо във вените.

Възбудата ѝ се дължеше не на нещо друго, а на спомена ѝ за последната нощ; дори мисълта за Джош нямаше нищо общо с това и тя беше достатъчно честна да си го признае.

Само ще разговарят.

Тя седна на един стол до масата и пръстите ѝ започнаха да си играят механично с една презряла фурма; мислите ѝ бяха съсредоточени върху това как да го убеди в необходимостта от пътуването до Зиза. Беше сигурна, че той не може да не познава някого, който да я посъветва в това отношение, какви са цените за едно такова пътуване, времето, което щеше да е необходимо, запасите от храна...

Откъм вратата се чу удар на юмрук.

Джейн изтърва фурмата, която се удари в крака ѝ и се търкулна по специално изработения за размерите на стаята килим. Тя бързо я вдигна и се огледа за място, където да я изхвърли.

На вратата се почука отново. Момичето усети как нещо в нея потрепери. Беше го извикала и той идваше, тя усещаше присъствието му дори през вратата.

Това ѝ вдъхна прилив на самоувереност, което ѝ се случваше много рядко. Джейн пхна фурмата в джоба на роклята си, приглади и без това изпънатата си коса и като си припомни за кураж, че той сам бе предложил помощта си, отиде до вратата и я отвори.

Тя се усмихна изкусително пред мрачното му лице и каза:

— Здравейте, генерал Макгрегър.

Устните му се изкривиха присмехулно.

— Повишаваш ме в чин, а, малката? Бих предпочел адмирал все пак, тъй като повече се връзва с професията ми.

— Капитан Макгрегър — заекна тя и страните ѝ пламнаха, а краткотрайният прилив на самоувереност започна бързо да се отдръпва назад, в океана на несигурността.

Той пристъпи напред още докато затваряше вратата и Джейн се отстрани. Като че ли стаята я притисна и внезапно изпита чувството, че това, което става около нея, е нереално. Всеки път, когато го видеше, той ѝ се струваше все по-едър... по-висок, по-широкоплещест, по-властен. Никой друг не можеше да ѝ внуши такова усещане за собствената ѝ крехкост и женственост.

„Погрешна линия на разсъждения“ — каза си тя.

— Виждам, че Боксѐра е предал бележката ми — каза тя в намерението си да изглежда делова. За бога, къде отидоха цялата ѝ гордост и решителност? Тя си имаше достатъчно други достойнства и просто не беше необходимо да се преструва.

— Знам, че нямам основания да се обръщам към вас с подобна молба — продължи тя, — но си помислих, че би било по-добре да изразя своите желания лично.

Тя улови искрата в очите му и съжали за думата „желания“, която бе употребила.

— По такива въпроси определено е по-добре да се говори лично — каза той. — При така създадите се обстоятелства, не би ли било по-добре, ако ме наричаш Андрю?

Когато усети, че топлината в очите му започва да я пари, тя отклони поглед към ивицата тъмни косми, които се подаваха от ризата му. Това също не беше гледка, която успокоява нервите.

— Мисля, че ще е най-добре, ако започнем веднага да обсъждаме въпроса... — После сведе поглед и тихичко добави: — Андрю.

Той обичаше да чува името си от устата ѝ; харесваше му начина, по който мастиленочерните ѝ ресници се спускаха над бузите — наситено черно на фона на гладката мургава кожа с прекрасен розов оттенък. Очарователно. Не, не просто очарователно — беше прелъстително. Имаше нещо прелъстително дори в начина, по който срамежливо го беше сбъркала с „генерал“, когато го поздрави на вратата. Всичко в нея беше съблазнително, като се започне от грижливо прибраната в стегнат кок коса над врата ѝ, свенливо затворената около шията рокля и се стигне до меките гънки на полите, които едва доловимо загатваха формата на краката. Беше прелъстителна и тя го знаеше.

Самият Андрю точно сега беше в настроение да бъде прелъстен. Единствената му грижа беше да не бърза и да я остави да изиграе своята женска роля.

Тя изглеждаше неспокойна. Имаше нужда от малко вятър в платната, за да потегли.

Андрю пристъпи към нея и сведе глава.

— Джейн — прошепна той и приближи устни до нейните. Тя се вцепени, безчувствена като палубата на фрегата, после сложи длани върху раменете му. — Отпусни се. — Устните им се сляха в лека, почти въздушна целувка. — Не съм дошъл да те нараня.

Тя изпусна дълга въздишка, всичко в нея беше изтръпнало. Искаше ѝ се да се отдръпне, но нещо я караше да стои там като закована. Гордост. Решителност. Опитваше се да запази тези неща в главата си, но те бързо се изпразниха от съдържание и се превърнаха само в някакви кухи думи.

— Трябва да ти кажа...

Той заглуши думите с целувка.

Беше лудост, тя съвсем не го бе повикала тук за това; вдигна ръце в опит за протест, но вместо да го отблъснат, ръцете ѝ се притиснаха към ризата му и трескаво започнаха да опипват мускулестата му гръд. Усети колко твърд и горещ е той и устните ѝ се разтвориха.

Лудост, каза си тя, но тази дума също не можа да я спре. Целият ѝ живот от няколко месеца насам беше лудост, така че защо да не ѝ се случи и това?

Беше ѝ предложил помощта си, от която Джейн толкова се нуждаеше. По няколко различни начина, явно сега най-важното беше да направи така, че тя да се почувства добре.

Пръстите ѝ го изгаряха през ризата и той усети как слабините му се втвърдиха. „По дяволите всякакво изчакване“ — помисли си той, обхванат от диво нетърпение. Те бяха заедно и нищо друго нямаше значение тази нощ. Ръцете му се впиха в крехките ѝ рамене и я придърпаха грубо; устните му смазваха нейните, езикът му опипваше влажната сладост на устата ѝ и той усещаше как в него прониква нектар, по-опияняващ от всякакво вино.

Тя тръпнеше и се топеше в прегръдката му, умът ѝ чезнеше в някаква тъмна бездна и там нямаше дори една-единствена мисъл. Изчезнаха всякакви планове за пътуване и подготовка, всичко бе загубило значение, освен това, което ставаше в момента. И то не беше нищо друго, а продължение на онова, което се случи в каютата му предишната нощ. Беше глупаво да си мисли, че няма да има такова продължение.

Сега вече знаеше какво да очаква, и го жадуваше... кръвта ѝ течеше във вените силна и гореща, в пулса ѝ се усещаше настървено очакване. В ръцете му се чувстваше красива, възбуждаща и съблазнителна. Никой на този свят не бе я карал да се чувства така, никой, с изключение на Андрю. Той отключваше затвореното ѝ сърце и разкриваше неговите тайни, разкриваше всички интимни копнежи, които някога я бяха вълнували, и нейната самотност и несигурност изчезваха някъде безследно. И най-важното — той я подлудяваше. Джейн галеше мускулестата му гръд — пръстите ѝ запалваха пожар в плътта му, скрита под отворената яка на ризата, и от този пожар пръстите ѝ тръпнеха, а цялата ѝ същество беше изпълнено с напрежение в стремежа си да стане част от неговото тяло. После си спомни как ръцете му си бяха играли с най-интимните кътчета от нея и прилепи длани към хълбоците му — мигновено усети как нещо твърдо и огромно се притисна болезнено като копие в корема ѝ.

Той долови нейното мълчаливо послание; наведе се и плъзна език по гръдта ѝ, ближейки леко нежната тъкан на роклята, после захапа и лекичко засмука връхчетата на гърдите. Усети как гърдите ѝ се втвърдяват и уголемяват под роклята, а втвърденото vyplъщение на

неговата мъжественост щеше да се пръсне под опънатата тъкан на панталоните.

Тя го влудяваше.

Ръцете му трескаво махнаха фибите от косата ѝ; тежките черни къдри се разляха по раменете като облаци от черна коприна. Остави за миг гърдите ѝ, за да се вгледа в лицето, изтръпнало от страстта — наедрелите, леко разтворени устни, замъглените от желание очи, великолепието на гарвановочерните коси. Дори избледнелият мъничък белег на слепоочието допринасяше на свой ред за сладното изражение върху лицето на една опитна жена и това беше несъвместимо с маниерите и ролята на дама, която Джейн така често играеше. Беше много красива — с красотата на жена, която знае какво иска и как да го постигне. А тази нощ — тази нощ той изцяло ѝ принадлежеше.

Сега тя се чувстваше по-свободна от когато и да било през целия си живот. Андрю щеше да я люби, да я защитава, да я преведе по незнайни пътеки и да ѝ докаже колко силно е чувството му към нея.

Ще говорят по-късно... не сега.

— Люби ме, Андрю... — прошепна тя.

— Добре, малката ми. Тази нощ няма да можем дъх да си поемем.

Джейн го чу и кръвта във вените ѝ закипя. О, той ще ѝ покаже какво да прави... а тя не биваше да го разочарова. Ако ѝ се подиграе, тя ще умре.

Мъжът лекичко я хапеше по ухото.

— Миришеш на гардении — дрезгаво прошепна той.

— Не ти ли харесва. — Думите излязоха от устата ѝ забавено и накъсани.

— Харесва ми...

Той не можа да види усмивката ѝ.

— А ти миришеш на море — прошепна тя и целуна гладко избръснатата му буза.

— Не ти ли харесва? — попита той.

— Харесва ми.

Загрубялата му длан потърка едната ѝ гърда.

— Ами това?

Джейн се впи в него.

— Харесва... ми... — едва успя да произнесе тя.

Андрю вдигна пламнал поглед към очите ѝ.

— Какво друго искаш? Кажи и ще направя всичко.

— Искam... всичко. — Друг отговор не ѝ идваше наум.

Усмивката му беше лукава, разобличаваща.

— Сигурен бях.

И преди да е разбрала какво става, той я хвана за ръка и я заведе до леглото.

— Да не губим време — каза той и започна сръчно да разкопчава роклята ѝ отзад, после я смъкна бързо от раменете и я пусна да падне на пода.

— Лампата... — започна тя, внезапно усетила някакъв свян.

— Искаш да увеличи светлината? — В очите му припламна искра.

„Искam да я изгасиш.“

Тя само успя да поклати глава.

Оказа се, че е специалист не само в опъването на корабните платна, а и в събличането; само миг и дрехите му се разпиляха на пода до нейните. Тя с мъка преодоля желанието си да покрие с ръка местата, където се спираше жадният му поглед.

А този поглед не изпускаше нищо — спря се върху кокетната преструвка върху лицето ѝ, имитираща скромност, огледа внимателно всяка възбуждаща извивка, всяко местенце от плътта ѝ, покрита със сметаново бяла кожа: твърдите зърна на високите, стегнати гърди, островчето черни косми между изящните дълги крака.

— Не съм бил прав, като си мислех, че си кльоцава.

Усмивнатите му очи се вгледаха в нейните и тази усмивка можеше ако не да подпали небето, то поне да превърне в пепел и последните опити за съпротива у всяка жена.

Джейн не можа да събере смелост да го огледа толкова внимателно — очите ѝ се спряха плахо само на широките рамене и окосмената гърд; после хвърли бърз и уплашен поглед към стегнатия корем и мощните бедра, но за други, по-интимни части от тялото му тя още не беше готова и избягваше да гледа към тях.

Тя се пхна под завивките с привично движение, като че ли всяка нощ си лягаше при подобни обстоятелства; той я последва незабавно, а устните и ръцете му се впиха в нея веднага. Джейн съвсем забрави, че не знае какво се прави в такива случаи и тялото ѝ реагираше на

секундата, съвсем леко и естествено — ръцете и го галеха трескаво, устните ѝ докосваха всяка част от тялото му, до която можеха да се доберат: най-напред до устните, а езикът затанцува в синхрон с неговия, бързо и изкусно, после веждите, бузите му, до твърдата адамова ябълка.

Кръвта му екна под нежния допир на езика ѝ.

Обзе го бурно щастие при вида на подивялата жена в ръцете му. По някакъв странен начин тя съчетаваше невинността на девственица с опитните и самоуверени движения на блудница. Тялото ѝ беше горещо и изтръпнало от желание, а изгарящите ѝ ръце и устни бяха настървени от копнеж, също като неговите. Пръстите ѝ търсеха и откриваха и най-интимните му кътчета, а езикът му си играеше с връхчетата на двете ѝ гърди. Той трепереше също като жената до себе си — а винаги се бе гордял със способността си да се владее.

Джейн не приличаше на никоя от жените, които бе имал преди; тя бе всеотдайна, раздаваше се без остатък и нямаше нужда мъжът да я подканя или пък да се мъчи да си помогне сам. В желанието си да ѝ достави удоволствие той забрави себе си — нещо рядко за самотен странник из моретата.

Тялото ѝ откликваше на неговата страст като чувствителна мембрана, опъната в пустинен въздух. Чувстваше се гореща и влажна и не можеше да разбере защо. Смутена, понечи да се отдръпне инстинктивно, когато пръстите му бавно започнаха да опипват горещата ѝ влага, усещаше как я... милват, милват всяка частица от нещо вътре в нея — стегнато и свито на кълбо, пулсиращо от жажда и нетърпение да изпита някакво ново усещане, което да удря, гали и разкъсва.

Треската ѝ се усилваше все повече и повече. Андрю усети това, хвана ръката ѝ и я сложи върху твърдото кораво копие на своето желание. За миг изпита силно раздразнение, когато тя се престори, че не разбира какво трябва да прави — и тогава пръстите ѝ се раздвижиха трескаво върху него. За малко — не за дълго. Той не би издържал дълго.

Разтвори краката ѝ с коляно и насочи към нея твърдия си член, който премина над горещата влага и се плъзна вътре.

Тя се вцепени и извика сподавено, притиснала уста до рамото му. Никой не беше ѝ казвал колко много боли.

Андрю я държеше здраво в ръцете си. Беше първият. Невероятно, но беше точно така. Първият, опитал от нейната сладост. Скъмността ѝ не е била никаква превземка.

Сърцето му се изпълни с болезнена жалост — едно чувство, което не бе изпитвал досега. Тази жалост беше преплетена с други чувства на нежност и желание, които го караха още по-силно да се стреми да я направи щастлива.

— Трябваше да знам това — дрезгаво каза той. После целуна клепачите, белега на слепоочието, разбърканите коси и прошепна: — Ще го направя да ти бъде хубаво.

Отдръпна се от нея на един дъх разстояние, а пръстите му вливаха в нея възбуда и желания, караха я да забрави болката, върнаха силната треска отпреди и тя се заизвива в ръцете му.

Тялото ѝ откликваше точно така, както очакваше той — хълбоците ѝ се люлееха под него, краката ѝ се обвиха около кръста му, а устните ѝ се притискаха към неговото рамо — но не за да сподавят някой вик на болка, а за да изпият солената сладост на кожата.

Тя беше на ръба на припадъка от непоносимата сладост на разкъсващата болка, не можеше да издържи секунда повече на неговия ритуал и въпреки всичко усещаше в себе си някакъв бяс, който я караше да иска още... и още...

И той ѝ го даваше. Тя изригна в ръцете му точно в мига, когато собственото му тяло експлодира вътре в нея — толкова дълбоко, и тя повярва, че двете тела действително са слети в една плът, един ум и едно сърце.

Той извика името ѝ и те се впиха един в друг. Всичко в нея пееше от щастие. Андрю действително го направи така, че да ѝ бъде добре — и тя го обикна заради това.

Мъжът я стискаше здраво в прегръдките си и галеше извивката на изящния ѝ гръб; тя се вслушваше в ритъма на сърцето му, който бавно утихваше и се успокояваше. Джейн вдишваше дълбоко и бавно, но сърцето ѝ продължаваше да бие силно. Андрю беше предизвикал това — сега вече то биеше само за него.

Беше влюбена.

Без да знае кога, къде и как — силният, мъжествен, влудяващ Андрю Макгрегър, един непознат, чужд на досегашния ѝ живот мъж — беше станал част от нея самата.

По страните ѝ се търкулна сълза и тя стисна клепачи, за да спре другите. Инстинктивно усети през омарата на екстаза, че в момент на такава страст женските сълзи не биха му харесали, нито пък каквито и да било думи за тази изключителна нощ на изумителни открития.

Освен ако не беше влюбен и той. Възможно ли е този толкова силен, толкова жизнен мъж да храни в сърцето си същата нежност, която усещаше тя в себе си? И то към жена, която дори не смяташе за хубава?

По някакъв начин трябваше да научи истината.

ГЛАВА 19

— Ти си девствена!

Това съвсем не бяха думите, за които копнееше Джейн, и тя за малко да пророни: „Вече не“.

Вместо това тя мълчаливо се взря в него, докато той продължаваше да я притиска нежно в прегръдките си. Джейн напразно очакваше Андрю да каже някакви подходящи нежни думи след неуместната си забележка, но той мълчеше.

— Не искам да говорим за това — каза тя най-после с натежало сърце.

Отклони поглед, а в очите ѝ заблестя влага. Ако продължеше да мисли за това, щеше просто да зарови лице в гърдите му и да се покаже още по-голяма глупачка. Беше разбрала това, което я интересуваше. Дали я обича?

Ни най-малко.

Как можеше да размишлява върху положението си така хладнокръвно, когато тази мисъл тежеше като камък в гърдите ѝ?

Може би причината беше в това, че бе свикнала с лошите новини. А тази беше най-лошата след изчезването на Джош.

— Джейн...

Андрю нежно махна от лицето ѝ една овлажняла къдрица. Джейн изглеждаше толкова крехка сега, с разпилените върху възглавницата черни коси, с треперещите си устни и с дългите мигли, в които проблясваха сълзи — установи той с тревога. Прииска му се да я гушне до себе си, да изсуши сълзите с целувки и да започне да я люби отново.

Но нещо в държанието ѝ му подсказа, че тя едва ли иска точно това.

По дяволите! Как успя да се забърка в цялата тази каша? Досещаше се за отговора — мис Джейн Уърдингтън беше предизвикателство за него още в мига, когато я видя в онази

странноприемница в Ню Йорк — най-влудяващото и възбуждащо предизвикателство, което един мъж може да срещне.

Тя отново вдигна очи към него.

— Моля те, Андрю, аз много добре знаех какво правя, когато ме заведе до леглото. Бог знае колко примери за такива истории съм чувала у дома.

Тя простичко сви рамене, като че ли ѝ се случваше да казва подобни неща всеки ден; после погледът ѝ се отклони и тя се освободи от прегръдката му.

Андрю прокара пръсти през косата си. Не знаеше какво да ѝ каже, а тя се затвори в себе си и с това не направи нещата по-лесни за него... точно сега, когато той изпитваше към нея толкова нежност и признателност, и така му се искаше да ѝ каже колко много означаваше за него всичко това.

Вместо това тя го накара да се почувства копеле, какъвто си беше. Джейн я биваше за тази работа, както я биваше и да възбужда в него гняв... и нещо друго.

Сега вече беше сигурен, че няма да го помоли да остане цялата нощ; той стана от леглото и се облече. Тя се насили да не го гледа. Беше получил своето удоволствие и сега си отиваше на кораба. Беше слушала от майка си още като дете многобройни истории за любовните приключения на разни моряци, но никога не бе помислила дори и за миг, че един ще ѝ се случи тъкмо това.

Въпреки всичко тя го обичаше, и това я измъчваше. Каква глупачка! Само тя щеше да знае за тази любов и един ден така и ще си умре с нея.

— На масата има нещо за ядене — каза тя.

Той не отговори, просто си стоеше там до леглото и се взираше в нея. Тя се почувства уязвима в голотата си, докато го гледаше как закопчава панталоните си и токата на колана. Поне не си носеше ножа; вместо него бе донесъл друго оръжие, това, което носеше между краката си.

— Искам да се облека — съобщи тя, като че ли го казваше всеки божи ден.

Когато той посегна към зелената памучна рокля, от джоба ѝ се търкулна една зряла фурма и спря до крака му. Беше същата, която бе прибрала набързо в момента, когато се почука на вратата. Андрю я

вдигна и тя се смути почти толкова, колкото в момента, когато откри нейната неопитност.

Беше загубила контрол над сърцето си; сега се видя, че явно почва да губи контрол и над разума си.

Тя седна в леглото с дръпната до брадичката завивка, грабна сладкия плод от ръката му и го захапа.

— Ти може и да не си гладен, но аз съм.

И тогава изведнъж заплака. Сълзите се появиха нечакани и нежелани, прекалено бързо, за да може да ги скрие. Почувства унижение и срам и сведе поглед към пъстроцветното одеяло.

Андрю докосна голото ѝ рамо.

— Джейн...

Тя се сви, като че ли допирът му я бе изгорил.

— Нищо ми няма. Много съм си добре даже. Е, може би не чак толкова, но скоро ще се оправя. — Добре, прозвуча убедително и сълзите ѝ започнаха да пресъхват. — Може би трябва да отложим онзи разговор, заради който те повиках.

— Искала си да говорим за нещо?

Тя отново обърна към него големите си тъмни очи, бузите ѝ бяха още влажни от сълзите и Андрю усети как в корема му се забива широкото острие на копие.

— Разбира се, за шейх Хамода, но ти не ми даде никаква възможност още с идването си тук тази вечер.

В очите ѝ се четеше обвинение. Андрю се почувства не по-висок от килима под краката си.

Джейн дояде фурмата и се взря в костилката — мокра, кафеникава и грозна. Просто не умееше да изпилва нещата докрай — изискано като дама. Смути се още повече, когато Андрю остави костилката на масата и избърса дланта ѝ с носната си кърпичка.

Почувства се като дете. Каква ирония, точно сега, когато имаше всички основания да се смята вече за жена.

— Предложих да ти помогна и това все още е в сила — каза той. — Не можеш да пътуваш из Северна Африка, като се щураш насам-натам както досега.

„Сега ще ти четат и конско на всичко отгоре“ — помисли тя и усети как я обзема гняв.

— Тука си прав. Направо не може да си представи човек в каква беда мога да изпадна, ако никой не се грижи за мене.

Той беше шокиран и Джейн се уплаши, че ще вземе да се извинява. А тя не би могла да понесе такова нещо.

— Ще си бъдеш ли на „Тросакс“ утре? — побърза да каже тя.

— Да, там съм си.

— Може би ще успеем да поговорим утре сутринта. — Джейн погледна към роклята, която той бе оставил на края на леглото. — Много съм уморена сега. Моля те, затвори вратата, като излезеш.

Той отново си помисли, че тя май отново преиграва, като се прави на девственица, но тя наистина беше девствена, а той и представа си нямаше как се чувства една жена първия път. Държа се едва ли не като разгонен мъжкар, готов да я тъпче до зори.

Думата „тъпче“ някак си не съответстваше на това, което беше правил с Джейн. Те се бяха любили — горещо и сладостно. Много му се искаше да я прегърне и да ѝ каже колко хубаво му беше, а после да я целуне, за да я убеди съвсем. Но в нейното състояние в момента тя сигурно щеше да се разкреци така, като че я изнасилват. С таланта си да предизвиква симпатиите на всички сигурно поне стотина араби щяха да нахлуят през вратата, за да се опитат да му изтръгнат далака.

— Ще те чакам утре сутринта — каза той, после си тръгна. Стаята стана тиха и пуста като гробница; внезапно усети, че с излизането на Андрю вътре е станало и по-студено.

Джейн се облегна на възглавницата в очакване на нов порой от сълзи, този път дори искаше да заплаче, за да изхвърли с тях всичко, което ѝ тежеше — така веднъж повърна, след като беше яла развалено свинско месо. После усещаше страшна сухота отвътре — също като сега. Можеше да плаче само когато Андрю беше при нея.

Андрю. Някаква нова топлина я заля само при мисълта за него. По дяволите страданието. Тя си спомни за бурната нощ и голият ѝ корем отново се сви. Какво странно и прекрасно преживяване беше това; то я караше да губи ума си и заедно с това да се чувства толкова жива! Нищо не можеше да ѝ отнеме спомена за тази нощ. И най-важното, сега беше по-различна отпреди, някъде дълбоко в нея тази разлика имаше огромно значение. Беше отдала своята девственост на някого, жест, който нямаше да направи никога вече. Тя усети лека сянка на съжаление.

Беше ѝ мъчно, че не се чувства така, както бе очаквала, и я тревожеше мисълта за утрешната им среща. Но не съжаляваше за това, което бе преживяла тази нощ, и това беше чудесно, защото то просто не излизаше от ума ѝ.

В нея имаше и съвсем осезаема физическа промяна, която щеше винаги да ѝ напомня за тази нощ — отново почувства болка и тръпки на удоволствие, сякаш той беше още вътре в нея. Усети влагата между краката си, която беше доказателство за станалото — като че ли с тази влага той я беше белязал като своя завинаги. Той наистина я бе белязал, но не знаеше това. На масата до леглото имаше кана с вода. Трябва да се измие. По-късно, не сега...

Колко странно нещо е влагата. До снощи за Джейн тя имаше много имена — роса, летен дъжд, пръски на водопад, първите снежинки, разтопени върху дланта ѝ — природни явления, на които можеш да се порадваш и после да ги забравиш. Но сълзите също бяха влага и освен всичко друго — желание. Джейн вече бе разбрала това.

Щеше ли някога да усети отново такова желание? Подозираше, че това е твърде възможно, затова следващия път трябва да му се противопостави много по-твърдо, отколкото тази нощ.

Най-после се насили да стане и се стресна, като видя петното кръв от вътрешната страна на бедрата си. Още един негов белег. Тя бързо се изми, нахлузи нощницата си, после залости вратата, намали фитила на газеничето и отново се пхна в леглото.

Обърна се настрани, после легна по гръб, след това — по корем и после — отново настрани.

— Не си губи ума, Джейн Уърдингтън — говореше си назидателно тя на глас. — Ти си оставащ стара мома, само че вече опитна в някои отношения, и ако действително си влюбена, поне ще знаеш какво представлява това чувство.

„Копнеж и болка в сърцето.“

„Но и удоволствие“ — призна тя.

Андрю не беше ѝ обещавал годежен пръстен и венчален звън на църковни камбани, нито градински алеи, обсипани с цветя. Той обеща да направи така, че да ѝ бъде хубаво, и го направи. Обеща ѝ също да ѝ помогне — каза го даже два пъти — и бог виждаше, че тя страшно се нуждаеше от тази помощ.

Дали да отиде при него и да му припомни за обещанието, което ѝ беше дал?

В ума ѝ изплува лукавото лице на шейха и предупреждението му да престане със своите търсения. Сега тя беше вече убедена, че въпреки всичко трябва да продължи. Действително, тя нямаше кой знае какъв избор, и ако освен нуждата от помощ имаше и нещо друго, тя би го нарекла съвпадение. Джош беше по-важен от всичко останало. Трябваше да го спаси на всяка цена. Тя задържа в ума си спомена за неговата усмивка и това ѝ помогне най-после да заспи.

Утринното слънце вече бе заляло стаята с лъчите си, когато тя се събуди от настойчивото чукане по вратата.

Веднага застана нащрек. Чукането се повтори, но този път тихо. Андрю не чукаше така.

Тя пристъпи боса към вратата и се облегна на нея.

— Кой е? — попита момичето.

Един младежки глас отговори:

— Аз съм, мис Джейн, Мохамед, запознахме се на улицата в Триполи.

Джейн се усмихна и рязко отвори вратата. На тесната площадка до стълбите стоеше Мохамед; тъничката му момчешка фигура беше облечена в бяла роба, а кафявите му очи се усмихваха и от тази усмивка цялото му лице бе грейнало.

— Мохамед! — каза тя радостно и едва се удържа да не го прегърне. — Какво правиш в Дерна?

Той се поклони.

— Моля ви да ме разберете правилно, мис Джейн — много се разтревожих от това, че моят разказ може да ви въвлече в неприятности, и затова се скрих в един малък кораб, който отплаваше на запад. Пристигнахме по време на сутрешния прилив и след като зададох няколко въпроса, разбрах, че сте отседнали тука. Много хора са обърнали внимание на американката, която ходи по улицата храбро като мъж.

Това беше дълга реч за момчето и то с облекчение видя в очите ѝ, че е доволна от отговора му. Той се поклони отново.

— Ако мис Джейн позволи, ще сляза да взема кафе.

— О, разбира се, с удоволствие бих изпила едно кафе — каза тя и се загърна в халата си, след като той излезе.

Когато момчето се върна, тя си връзваше косата отзад в обичайния стегнат кок, без да си дава труд да украси лицето си с някоя и друга непослушна къдрица.

Закусиха с кафе и плодове от подноса на масата; момчето седеше до масата, а Джейн — на леглото. Тя му разказа какво ѝ се бе случило, откакто напусна Триполи, като премълча едно-две неща.

— Има ли намерение мис Джейн да продължи издирването на изчезналия Джошуа?

— Определено да. Откакто разбрах, че шейх Хамода смята историята за поробения в Зиза младеж за чиста измислица, съм убедена, че трябва да проверя всяка подробност. — Тя се усмихна на момчето, което изглеждаше доволно от нейното решение. — Онзи път в Триполи си помислих, че съдбата ще реши дали ние двамата ще се срещнем някога пак. Оттогава не се е случило нищо, което да промени мнението ми в това отношение.

Мохамед кимна тържествено с глава.

— Съдбата направлява много неща в живота ни. — Мохамед си помисли, че това е особено вярно, когато тя е подпомагана от един млад мюсюлманин със собствени проблеми, които чакаха своето разрешение. — Аз ще помогна на мис Джейн да си намери водач.

— За което ще ти бъда вечно благодарна. — Тя се поколеба, после продължи: — Има един човек, с когото бих искала да обсъдя някои неща, преди да взема окончателно решение.

— Замир Хамода? — попита момчето и в очите му просветна тревога.

— Не се тревожи, приятелю — побърза да го успокои Джейн. — Надявам се, че никога вече няма да видя шейха, и съм ти много признателна за твоята загриженост. — Тя не можа да потисне въздишката си. — Човекът, с когото искам да говоря, е капитанът на „Тросакс“, Андрю...

Джейн се поколеба, после се изпъна и продължи:

— Капитан Макгрегър ми предложи помощта си и аз му обещах да отида днес при него, за да разговаряме по този въпрос. Много е важно да обмислим добре едно такова пътуване. И ми се ще да науча много неща, за да мога да отговоря на въпросите му, ако има такива.

Момчето с готовност се съгласи да ѝ помогне с каквото може и те побързаха да излязат, за да потърсят някого, който да ги заведе до Зиза. Търсиха навсякъде — на пазара за камили, в кафенетата и по тесните улички, които арабите наричаха сокаци; през цялото време Мохамед говореше на много бърз арабски и тя не можеше да долови почти нищо.

Затова пък си направи съвсем верни изводи — никой не искаше да се впусне в подобно рисковано пътешествие с жена без придружители и предполагаха, че сигурно ѝ хлопа дъската.

През цялото време, докато обикаляха улиците, тя имаше чувството, че някой ги следи, и този някой съвсем определено не е Боксьора; това ѝ се беше случвало толкова често и в Триполи, и в Дерна, тъй че ако никой не се опита отново да я бутне пред някой галопиращ кон, тя нямаше никакво намерение да се притеснява от каквито и да било преследвачи. Още повече сега, когато до нея беше Мохамед — момчето, което я спаси тогава пред двореца на пашата.

Рано следобед тя бе вече сигурна, че никога няма да може сама да подготви едно пътуване през пустинята, дори и Мохамед да е с нея, да ѝ превежда и да ѝ помага с каквото може. Никой не приемаше сериозно жените и децата в тази страна. Това беше работа за мъж. Беше време да отиде на фрегатата.

От тази мисъл Джейн усети в себе си някаква празнота и почувства как коленете ѝ омекват. Сега се радваше повече от всякога, че момчето е при нея. Присъствието му ѝ вдъхваше сила.

На борда я посрещна Оукъм — той се усмихна сърдечно и сивкавото му лице светна, докато ѝ махаше от мостика.

— Добре дошла, госпожице. Капитан Мак каза, че ще дойдете и аз си помислих, че може да сте променили решението си.

Топлотата на това посрещане я зарадва и тя се почувства още по-добре от усмихнатите лица и на другите моряци, които я приветстваха на борда. Счупената мачта беше свалена и се виждаше, че има още много работа, преди да я сложат отново.

Красивият кораб на Андрю вече не беше същият и сърцето я заболя при тази мисъл.

Надяваше се Андрю да прояви към нея поне половината от съчувствието, което тя изпитваше към него по повод на повредения кораб. Надяваше се... Имаше толкова много надежди и толкова малко

основания да очаква, че те ще се сбъднат. Раменете ѝ се отпуснаха под тежестта на тази мисъл.

Джейн чу възбуден разговор и когато се обърна, видя, че Атлас и Мохамед клечаха един срещу друг с почти допрени носове близо до парапета на десния борд. Въпреки мрачното си настроение тя се усмихна при тази гледка.

— Мохамед е мой помощник — каза тя. — Маймунката и той ще си играят, докато разговарям с капитана.

— Ще ги наглеждам — каза Оукъм. — Капитан Мак е в каютата си. Да ви изпратя ли дотам?

В думите му се усещаше готовност да ѝ бъде полезен, като че ли знаеше какво става между капитана и неговата пътничка от Америка и напълно го одобряваше. Ако Оукъм разбира какво става, помисли си горчиво тя, значи той е доста по-напред от нея в това отношение.

Джейн поклати глава и придърпа пелерината си.

— Знам къде е.

Кое то съвсем не означаваше, че много бързаше да отиде при капитана. На всяка крачка ѝ идваха наум различни думи за поздрав. Милисът надълго и нашироко я обсипваше с какви ли не майчински съвети, но не си бе дала труд да ѝ обясни как трябва да се държи на другия ден с мъжа, с който беше спала за първи път в живота си.

Най-накрая реши да се държи твърдо и безцеремонно, после почука на вратата.

— Влез — прогърмя басовият му глас.

Тя пристъпи в стаята и Андрю вдигна поглед към нея. Той седеше до работната си маса, облечен в наполовина закопчана бяла риза, през която надничаха окосмените му гърди, по лицето му личеше току-що набола брада... и изобщо, приличаше на човек, който можеше да стопи всякаква твърдост и безцеремонност у едно момиче.

Тя се олюля леко, преди да стъпи здраво на краката си, като се мъчеше да овладее внезапно обзелия я импулс да заобиколи масата, да махне падналия на челото му кичур и да го целуне така, че дъхът му да секне.

Дори и да беше имала някакви съмнения в чувствата си към него, сега те се изпариха напълно. Тя го обичаше, и съвсем определено го пожела отново. Засрами се вътрешно от това свое признание, защото точно сега ѝ се искаше да се държи решително и твърдо.

— Д-добър ден — заекна тя.

Андрю се изправи и леко се усмихна.

— Вече си мислех, че няма да дойдеш.

Погледът му се впи в очите ѝ.

— Щях да дойда по-рано — успя да промълви тя, — но дойде Мохамед и...

— Мохамед ли? — Гласът му прозвуча недоволно.

— Та той е още дете, за бога. Мисля, че няма и четиринадесет години. Разтревожил се за мене и тази сутрин дойде при мене в стаята ми.

— Дошъл е чак от Триполи? — каза Андрю изненадан, макар че може би не трябваше да се учудва на това; за нея се тревожеха и повечето моряци на борда. Всъщност не повечето — тревожеха се всичките, по дяволите, включително и той.

Джейн кимна с глава.

— Помислих си, че е много мило от негова страна да дойде, за да ме види.

Андрю разбра какво искаше да му каже — в идването му снощи нямаше нищо мило, с изключение на неговия плам, който се беше слял с нейната сладост.

— И за какво искаше да поговорим?

— За едно място, наречено Зиза.

— Това не беше ли някъде в пустинята? Казвали са ни, че е процъфтяващо селище.

Тя кимна с глава.

— На две седмици път оттука.

— Какво общо има това с тебе? — попита Андрю, без да е сигурен, че действително му се иска да знае това.

— Мисля, че Джош е там като роб.

Той се учуди още повече — учудването му май ставаше постоянно състояние, когато ставаше дума за Джейн.

— Странно. Защо мислиш така?

Тя си пое дълбоко дъх. Тук вече беше деликатната част. Трябваше да измисли нещо, което да задоволи любопитството му и да звучи убедително за циничния му слух; тя обаче не можа да излъже и реши да разчита и този път на истината, както направи и с шейха. Джейн разказа накратко историята на Мохамед.

— И ти приемаш всичко това сериозно? — попита Андрю.

— Така каза и Хамода.

— Да не ме сравняваш с него? — В гласа му прозвуча стоманена нотка.

Джейн се размърда неспокойно.

— Ни най-малко. Просто констатирах един факт. Искам да кажа, че в цялата история може да има някаква истина и че аз трябва да проверя това, като ида в Зиза. Тази сутрин с Мохамед се опитахме да намерим водач, но никой не беше склонен да ни приеме насериозно...

— Нищо чудно.

— ... и — продължи тя, без да обръща внимание на саркастичната му забележка, — искам да знам дали смяташ да удържиш на обещанието си да ми помогнеш.

— Не съм казвал нищо за помощ в начинание, което ще те изпрати в гроба.

— Нямам никакво намерение да умирам — каза тя с негодуване.

— Но това е напълно възможно. И дума не може да става за подобно пътуване.

— Не знаех, че това толкова те интересува — отрязва го тя, докато крачеше пред масата, без да я е грижа дали думите ѝ ще го наранят.

Андрю едва се сдържа да не избухне. Като че ли дяволът се беше вселил в нея тази сутрин и той се запита дали пак няма да се разплаче и да започне да го обвинява за това, че бе отнел девствеността ѝ. Всеки друг би го направил, само тя — не; трябваше да се сети за това.

— Разбира се, че ме интересува — каза той. — Не се дръж като глупачка.

„Аз съм много по-голяма глупачка, отколкото си мислиш.“ За малко да го каже на глас — но не този беше най-подходящият момент за подобни декларации. Тя се опита да потисне внезапната болка в сърцето и да се успокои, като преброи до десет. Неговата загриженост не беше нищо повече от проява на чувство за дълг, или — което беше по-вероятно — на чувство за вина.

Милисът щеше да я посъветва да обърне това чувство в своя полза и да се опита да измъкне каквото може от него, но Джейн не знаеше как да го направи.

— Трябва да си призная — каза той и прокара пръсти през косата си, която нямаше нужда от това, — че вероятно ти дължа нещо... — Той видя огъня в очите ѝ и млъкна.

— Да ми дължиш нещо ли? Искаш да кажеш, след това, което стана снощи? — Обидата заби дълбоко жилото си в нея, но Джейн бързо се усети и отново пое по пътеката, която майка ѝ би избрала. — Да, може би си прав и аз дойдох да си прибера дълга.

Андрю я погледна изненадан — не беше очаквал такова нещо от нея.

— Затова ли се отдаде толкова лесно, малката ми? За да имам какво да ти давам?

Колко лесно повярва, че в действията ѝ имаше някаква корист! Джейн просто не можа да събере сили, за да му каже, че не е прав.

— Можеш да мислиш каквото си искаш, Андрю. Снощи стана, каквото стана, и сега е безсмислено да се търси причината за това. Ще ми помогнеш ли или не?

„Истинска магьосница — каза си той, — за да ме върже, прибягва към трикове, стари като планините на Шотландия.“ Като че ли знаеше, че това е единственото, което може да го върже.

В края на краищата, той не беше като баща си.

Макар че в душата му горчеше от разочарование и се трупаше гняв, той си помисли, че в тази работа имаше и нещо хубаво, което в никакъв случай не бива да забравя — Хамода ще побеснее, когато разбере какво е направил Андрю.

Той заобиколи масата и погледна доволно към Джейн, която беше застанала до вратата.

— Щом искаш Зиза, ще я имаш, мис Уърдингтън. Мисля, че ще съжаляваш за решението си много по-скоро, отколкото си мислиш.

ГЛАВА 20

Джейн обикаляше около камилата и предпазливо я оглеждаше. Грозноватото животно стърчеше високо над нея на фона на безоблачното утринно небе; то изви глава, премигна и се зае да изучава гърба ѝ.

Очите му гледаха тъпо, а от устата му капеше слюнка. Тя реши, че не изглежда много интелигентно, но след като беше голямо колкото някой от хълмовете във Вирджиния, то колко ум му беше нужен на един хълм?

— Здравсти, приятел — каза тя, като събра всичката си смелост, — ще се разбираме, ще видиш.

Камилата се усмихна — Джейн беше сигурна в това — и през дебелите ѝ влажни устни и гротескни жълти зъби пръсна лигава струйка. Тя отскочи точно навреме, за да не я улучи слюнката, която плюсна на земята на безопасно разстояние от момичето.

— Ама че противно животно — промърмори тя.

— За мен ли става дума, малката?

Тя се обърна и видя Андрю, който имаше смелостта да ѝ се усмихне.

— Може и така да е. Продължавам да не разбирам защо не мога да пътувам с някой от онези коне.

Бяха на едно голо поле близо до защитната стена на града, на по-малко от миля от бреговете на Уади Дерна. Андрю беше свикал там разни камилари, както и местния търговец на коне, и на настойчивите ѝ въпроси какво смята да прави ѝ отговори, че ще направи необходимото, за да може тя да замине след два дни. Предишния следобед бяха наели водач — един усмихнат и опитен арабин на име Хаджи ил Тахиб.

Откакто тръгна вчера от фрегатата, Андрю като че ли искаше да се отърве по-скоро от Джейн, като изпълни даденото обещание и се освободи за собствените си грижи около кораба. Мнението му за нейните намерения си оставаше непроменено. Тя знаеше, че това

пътуване не е много разумно, но не можеше да постъпи другояче и беше готова да тръгне веднага. Едва сдържайки нетърпението си, Андрю ѝ беше обяснил, че ще е необходимо време, за да се подготвят провизиите и хората, необходими за двуседмичния преход от двеста мили.

— Два дена, добре — каза тя, решила да не спори с него за нищо. И на сушата, както и в морето, той не обичаше да му се противопоставят.

Но Джейн нямаше да пътува на гърба на тази камила, независимо от това, което щеше да каже Андрю.

Той се отдръпна настрана и започна пазарлък с един от камиларите. Искаше ѝ се и тя да вземе участие в подготовката, но нямаше и най-малка представа за колко динара може да се наеме човек, който да се грижи за животните, както и добиче за провизиите. Ценеше високо усилията му, макар че причините за неговото старание ѝ причиняваха болка.

След като дълго обмисля нещата, Джейн стигна до извода, че той не искаше да я обиди, като смяташе, че е спала с него заради ползата от услугите му. Много от жените, с които беше спал преди нея (а тя беше сигурна, че те вероятно са стотици), биха могли да искат от него най-различни неща.

Всеки от тях се държеше според опита си. Андрю познаваше и разбираше определен тип жени, а Джейн беше свикнала да бъде изоставяна.

Тя въздъхна, отегчена от собствената си липса на позиция — не знаеше дали да се гордее със своята проникателност или пък да се ядосва, дето се бе държала толкова овчедушно.

Това едва ли беше въпрос, на който можеше да отговори веднага — ако изобщо намереше отговор; Джейн обърна поглед към една сива арабска кобила, спъната настрана от камилите. Беше красиво животно с лъскав косъм, високо метър и половина; главата му беше високо вдигната, а опашната извивка бе една от най-красивите гледки, които Джейн беше виждала някога. От много време не ѝ се бе случвало да желае нещо толкова силно, както желаше да купи този кон. Почти не ѝ се бе случвало...

Ала Андрю беше категоричен, че тя трябва да се качи на онази дървена измишльотина върху гърба на камилата, макар да знаеше

колко ѝ се иска да възседне коженото седло на кобилата. Нямаше никакво значение, че седлото не е дамско; когато я нямаше майка ѝ с готова проповед за приличното и неприличното, Джейн беше готова да язди като мъж години наред.

Мохамед беше застанал на няколко крачки от нея и я гледаше. Момчето не взимаше участие в преговорите, а лицето му бе почти скрито от парче плат; той се мъчеше да чуе и да разбере всичко, опитвайки се да остане незабелязан като муха върху камилска тор.

Но като видя как мис Джейн гледа като омагьосана кобилата, на която се любуваше и той, Мохамед не можа да се сдържи и отиде при американката; сандалите му се плъзгаха безшумно по пясъка.

— Красиво животно, нали?

Джейн подскочи.

— Не те чух, Мохамед. — Тя се усмихна. — О, голяма красавица!

— Мис Джейн усеща прекрасните качества на един добър арабски кон. Това е изненадващо. Жените от моята страна са оставили тези неща на мъжете.

— Аз съм от едно място, което се казва Вирджиния, Мохамед. Тамошните хора познават и месото на своя кон.

Кафявите очи на момчето, надничащи иззад плата, потъмняха от ужас.

— Нима мис Джейн смята да яде от този кон?

— Разбира се, че не. Но наистина твърдо възнамерявам да пояздя това животно. Бедата е, че капитанът не разрешава, мисли, че не мога да яздя, и освен това е убеден, че за всяко нещо трябва да го питам.

Мохамед разбра думите ѝ в смисъл, че тя не харесва деспотичното поведение на капитана.

— Да му докажем, тогава, че не е прав.

Джейн огледа дрехите си — бързо съсипващата се пелерина, тясната права пола и чифт зеещи на петите обувки, които нямаше да държат глезените ѝ стегнати, докато язди по неравната триполитанска земя.

Мохамед разбра от какво има нужда тя и каза:

— Елате. Доверете се на Мохамед, той ще се погрижи за всичко.

Тя погледна към Андрю, който стоеше с гръб към тях и водеше тежки преговори с ил Тахиб и един камилар. В сравнение с едрото тяло

на шотландеца двамата араби изглеждаха съвсем като деца.

При вида му и при мисълта, че никога вече няма да го види, тя усети за миг някаква пустота. Снощи той не си даде труд да дойде в стаята й... и така не й позволи да му каже лека нощ на вратата.

А тя бе решила да направи точно това. Крайно време бе да престане да се засяга от неговото пренебрежение. Още през първата седмица от раждането на своята любов Джейн откри, че тя е несподелена и че много малко от това, което правеше Андрю, можеше да й послужи като компенсация за болката от тази несподеленост.

Той й беше заповядал да се качи на камилата, нали? И признателната, услужлива, деликатна Джейн трябваше да се подчини. Колкото и да го обича, все пак тя не го боготвореше, пък и той не беше никакъв бог, за да се подчинява на всичките му заповеди. Тя погледна Мохамед.

— Казваш, че ще ми помогнеш? Добре, води ме.

Момчето я отведе в един от многобройните сокаци в Дерна и те накупиха някои неща, после намериха стая, където да се преоблече, и се върнаха на полето при камилите, кобилата и капитана, който продължаваше своите преговори с арабите. По нищо не личеше да е забелязал, че я е нямало там за известно време, и когато погледна към нея, не се разбра дали я е познал.

Нямаше как да я познае, тъй като сега тя приличаше на всички останали арабски жени — снагата й бе обвита в баракан, широка черна дреха, която носеха всички жени от пустинните области; лицето и разпуснатите й коси бяха покрити така, че само едно черно око се виждаше да проблясва през плата. Не можеше да знае и това, че под дрехата си носи широки шалвари и ботуши, а в едната ръка, скрита в гънките на черния вълнен плат стиска камшик за езда.

И Андрю наистина не й обърна никакво внимание — наоколо имаше още арабки, облечени като нея; той не видя и как Джейн спори разгорещено с коняря, как му дава после бакшиш и как се качва на кобилата.

Зърна само с крайчеца на окото си как една кобила запрепуска в бесен галоп и дрехата на ездача се изду над конските хълбоци като буреносен облак.

Кобилата летеше през голата пустош с изправена глава и изпъната опашка, покрай хора, камили и възвишения; ездачът седеше

изпънат с изкусно хванати юзди и камшик в едната си ръка.

Само камилите не се обърнаха при тази гледка. След петдесет ярда галоп кобилата изведнъж се закова на място и после препусна обратно към Андрю и останалите мъже. В мига, когато сблъсъкът изглеждаше неизбежен, тя рязко зави, а дрехата на ездача изплющя над главата на шотландеца.

Качулката на ездача падна и вятърът развя свободно разпуснатите гарвановочерни коси.

— Джейн! — извика изумен той и усети как го обзема дива ярост.

Кобилата продължаваше да препуска, силните ѝ крака се свиваха и разтягаха стремително, когато стигна до една порутена каменна ограда; животното увеличи скоростта въпреки предупредителните викове на Андрю и на арабите около него. Силно уплашеният Мохамед започна бързо да се моли на Аллах всичко да завърши добре.

Сред облак от прах и развети черни дрехи кон и ездач прелетяха над препятствието и се приземиха с лекота върху песъчливата земя от другата страна. Джейн най-после отпусна коня в тръс и през един отвор в оградата тръгна към останалите, които я гледаха смаяни. Тя зърна Андрю с крайчеца на окото си и видя как погледът му я изпепелява, по-горещ дори от пустинното слънце; тя беше прекалено развълнувана обаче, за да се разтревожи веднага от мисълта за неговата реакция.

Кръвта във вените ѝ пееше и тя поемаше горещия пустинен въздух на дълбоки глътки, без да се тревожи или притеснява за каквото и да било — за първи път от много време насам. Като че ли се връщаше у дома след дълго пътуване, оставила зад себе си всички тревоги, които я тровеха. Стигна дотам, че отметна глава назад и се засмя.

Точно тогава видя Андрю отблизо и цялата ѝ радост се изпари. Ако погледът може да убива, помисли си тя, само от едно стрелване на очите му тя щеше да падне мъртва до коня — с изпружени към небето пръсти на краката и с монети върху клепачите.

— Добре си прекара, а? — попита той, измамно спокоен.

Това не заблуди Джейн нито за секунда — видя съвсем ясно острия метален израз на очите и мрачно стиснатата му уста. Ни най-

малко не ѝ помагаше и това, че арабите до него я зяпаха, сякаш ѝ бе поникнала още една глава.

Тя махна кичур коса от лицето си и реши, че е безнадеждно късно да крие глава под качулката. После кимна:

— Да, Андрю, много добре, но не това исках. Просто това беше единствената ми възможност да ти покажа как яздя.

Останалите продължаваха смаяно да я гледат, без да разбират какво става между двамата, а в очите им нямаше и следа от възхищение, което според Джейн трябваше да бъде предизвикано от такава великолепна езда.

Исключение правеше само водачът, в чиито очи се появи искра, когато погледна първо към Джейн, а после — към кобилата. Тя си помисли, че Андрю е направил много добър избор, като се е спрял именно на него.

Тъй като Андрю не помръдна, за да ѝ помогне да слезе, тя скочи сама от коня, а дрехата ѝ скриваше шалварите и я правеше да изглежда смирена и скромна.

На Андрю страшно му се прииска да я превие до коляното си и да я напляска хубавичко отзад. Сърцето му още биеше отчаяно, а тя имаше нахалството да се взира в него с черните си очи, светнали като осеяно от звезди нощно небе.

Косата ѝ беше разпиляна и оплетена, а мургавите ѝ страни пламтяха в розово от възбудата, както онази нощ, когато я заведе до леглото.

Той реагира чисто физически на гледката, която представляваше тя в момента, и тази реакция бе съвсем различна от гнева и уплахата, които го бяха владели допреди минута. Какво, по дяволите, ставаше с него?

— Покрий си главата и се погрижи за кобилата — изръмжа той.
— Ще говорим за това по-късно.

Тя рязко отметна глава.

— Да, капитан Макгрегър. Както наредите.

Тя се завъртя като вихрушка от дрехи и коси: абаносовочерен гняв — от главата до обутите в прашни ботуши крака, които стъпваха един след друг по утъпканата земя. В едната си ръка все още стискаше юздите, а другата удряше ритмично с камшика отстрани. Кобилата покорно тръгна след нея.

Нищо във вида ѝ не му помагаше да усмири пулса си или пък да охлади пожара в слабините. Желанието се смеси с гнева и той погледна към Мохамед, който стоеше наблизко с наведена глава.

— Това твоя идея ли беше? — попита Андрю.

— Мохамед изцяло поема върху себе си вината за гнева, който мис Джейн предизвика у капитана. — Момчето не откъсваше поглед от земята, като че отговорът му беше отправен към нея.

Андрю чу ясно думите, но в тях не усети никакво чувство на разкаяние.

— С теб ще се разправяме по-късно. Помогни ѝ за кобилата.

Той се зае отново с преговорите, като този път вече обърна специално внимание на подробностите: двадесет и три-четири камили за по единадесет долара едната, половин дузина мулета и още няколко коня щяха да носят храна и завивки; нае и хората, които щяха да се грижат за животните. С тях щеше да пътува и един търговец от Дерна — Омар Бакуш, който искаше да отиде в Зиза и щеше да плати половината от разноските по пътуването.

След като размисли, Андрю реши да вземе и кобилата. Той си спомни как изглеждаше Джейн на коня, сети се за търговеца, който щеше да пътува с тях, за всички опасности и предизвикателства, които им предстояха в дългия път. За своя собствена изненада поръча на коняря още един кон, макар да беше убеден, че по-късно щеше да съжалява за това. Ил Тахиб, който говореше английски също толкова добре, както Мохамед, каза:

— Хаджи ще поеме отговорността по товаренето на провизиите. Ще бъде много интересно да се пътува през дюните и планините с тази толкова необикновена мис Уърдингтън.

— А не те ли притеснява мисълта, че тръгваш на такъв път с човек, който е способен на такава неразумна постъпка като тази, която току-що ни демонстрира мис Уърдингтън?

— В светата книга пише, че съдбите ни са в ръцете на Аллах, капитан Макгрегър. От хората зависи само дали ще получат някакво удовлетворение през недостойния си живот.

— Да, но сега не става дума за някой мъж, Хаджи. Говорим за жена и това прави нещата съвсем различни.

— Още една причина да възхвалим Аллах, или капитанът не мисли така?

— При обичайни обстоятелства, да. Но в мис Уърдингтън няма нищо необикновено, както вече сигурно си разбрал.

Андрю погледна към Джейн, която галеше шията на коня и пръстите ѝ решеха гривата. Беше много красива гледка — гордият пустинен кон и също така гордата американка в странната дреха на арабска жена. Нещо в него трепна, но той не направи опит да разбере какво.

Трябваше да забрави не гнева, а страстта си, но в този момент не се чувстваше способен на такъв подвиг.

— Каза, че пътуването с мис Уърдингтън ще бъде интересно. — Тъмното му лице се изкриви в горчива усмивка. — Така е, Хаджи, нещо повече — ще бъде много по-интересно, отколкото си мислиш.

Джейн се преоблече в обичайните си дрехи; този път си сложи една синя рокля, за която си мислеше, че е същата на цвят като очите на Андрю. Тя крачеше нервно из стаята си. Двамата с Мохамед бяха вечеряли долу — поне тя се бе опитала да хапне нещо, но не можеше да преглътне само при мисълта, че Андрю ще дойде в стаята ѝ тази вечер.

— Трябва да обсъдим нещо — беше ѝ казал той два часа преди това, когато я остави до вратата на едно кафене. В очите му проблясваха зловещи светлини и макар че тя непрекъснато си повтаряше, че не е направила нищо лошо (особено след като в края на краищата той се съгласи тя да пътува с кобилата), нещо ѝ подсказваше, че вечерта няма да протече в желаната от нея посока.

Тя спря. Каква беше всъщност тази желана от нея посока? Пак търкаляне в леглото?

Не. Определено не. Никога! Тя не беше някоя проститутка, която Андрю е прибрал от улицата. Смяташе се за дама в най-добрия смисъл на думата, въпреки че ѝ се случваше понякога да направи нещо, което не прилича много-много на една дама. Нямаше да се люби с него повече. Една любовна нощ с Андрю ѝ бе разкрила неща, които Джейн така или иначе трябваше да научи за себе си, но втора такава нощ вече започваше подозрително да прилича на разврат.

Всякаква похот и глезльци ѝ бяха чужди, особено в случаите, когато нещата зависеха само от нея, а сега, на двадесет и пет годишна

възраст беше вече твърде късно да променя навиците си.

Тази вечер тя искаше да поговорят съвсем делово за подготовката на предстоящото пътуване и точния ден и час на заминаването; после да благодари учтиво и да си стиснат ръцете за сбогом. С този списък от желания в главата тя закопча роклята си плътно догоре и си прибра косата в обичайния стегнат кок.

Когато го чу да чука рязко на вратата, Джейн усети, че ще ѝ е трудно да осъществи дори едно от нещата, които имаше предвид. Как успяваше Андрю да ѝ предаде настроението си посредством нещо толкова простичко като чукане на вратата, тя не знаеше.

Джейн застана в средата на стаята, твърдо решена този път да устои.

— Влез. Не е заключено.

Той пристъпи и тръшна вратата зад себе си. Тази вечер си бе сложил шапка и палто и изглеждаше толкова огромен, че изпълни стаята.

— Още една грешка, Джейн. Вратата ти трябва да бъде винаги залостена. Не се знае кой може да се изкачи по стълбите.

Тя си помисли, че това е съвсем типичен за Андрю начин да каже „здравей“.

— Прав си — каза тя и махна с ръка. — Ето например преди две нощи тук при мене дойде един моряк, а аз, беззащитно момиче, девствено при това...

— Нямам нужда от подигравките ти тази вечер — прекъсна я грубо той. — Не съм в настроение да се заяждам.

Ама и настроението му тази вечер си го биваше. И на всичко отгоре като че ли беше заразно — тя го почувства още докато той влизаше в стаята.

— Каза „още една грешка“. Доколкото разбирам, ти свързваш незалостената врата с това, което направих днес следобед. Това са съвсем различни неща. Просто бях забравила да заключа и се сетих за това чак когато ти започна да блъскаш по вратата, докато на коня се качих със съвсем определена цел.

— След един много лош съвет в това отношение.

— Какво имаш предвид?

— Само това, че можеше да си счупиш главата.

— Много добре знаех какво правя.

— Съмнявам се. В случая става дума не само за непосредствената ти безопасност — ти не видя с какви очи те гледаха арабите.

— С възхищение от майсторската ми езда?

— С похот — това е думата, която е по-близо до истината. И много от тях ще тръгнат с кервана.

Джейн го погледна невярващо.

— Похот? Само защото съм се качила на кон? Всеки сантиметър от тялото ми, с изключение на главата, беше покрит с безброй метри вълнен план.

— Техните жени не привличат вниманието към себе си така, както направи ти този следобед.

— И това не е никакъв проблем, след като не съм една от техните жени.

Тя се бе изправила пред него с предизвикателно вдигната брадичка. Той възнамеряваше да говори с нея твърдо и разумно, да ѝ даде добронамерен съвет, а ето че вече притискаше юмруци до бедрата си в усилие да не я стисне за раменете и да я разтърси така, че да разбере най-после за какво мисли и от какво се страхува той.

Никога преди и през ум не му бе минавало да удари жена — докато не срещна Джейн.

Той се отдръпна и погледът му се плъзна по скромното ѝ облекло; припомни си и най-малката подробност от тялото ѝ — дрехите не му пречеха да си го представи и от това всяка мисъл за насилие се стопи и се превърна в нещо, с което той вече знаеше как да се справи.

— Не си и моя жена, нали, малката ми? Освен тогава, през онази нощ — беше моя, макар и за малко.

Ядът ѝ се изпари, когато се вгледа в потъмнелите му от желание очи. Тя усети познатия прилив на копнежа, който отнасяше цялата ѝ гордост и неотстъпчивост. Тя едва успя да заглуши вика си, преди да се отдръпне, за да не направи пак някоя глупост от рода на тази да се хвърли в прегръдките му и да потъне там.

— Това е просто смешно, Андрю. Разбира се, че не съм твоя. Ти нямаше да знаеш какво да правиш с мене, ако бях твоя.

— Нямаше да знам ли?

Сега той беше вече съвсем до нея. Джейн си пое дълбоко дъх.

— Ако нямаш намерение да поговорим за пътуването, най-добре е да си вървиш.

— Напоследък не правя нищо, за което може да се каже, че е „най-добре“.

Джейн пристъпи към леглото само защото той ѝ бе преградил всички останали пътища за отстъпление, и го погледна в лицето.

— Ако имаш някакви оплаквания от онази нощ, запази ги за себе си.

— Имам. Само едно — краткотрайността на изживяването.

— Колко неприятно, че така ти се е сторило! На мене пък времето ми се видя съвсем достатъчно.

— Ти получи това, което искаше, и вече нищо друго не те интересува, така ли?

Джейн знаеше, че той има предвид изпълняването на доброволно поетото от него обещание като вид компенсация за обезчестяването ѝ. Според него тя му се беше отдала от чисто користни подбуди.

Тя застана лице в лице с него.

— Точно така — каза тя — и ти беше достатъчно разумен, за да го разбереш.

— Тази игра е опасна, малката. — Очите му мрачно просветваха изпод периферията на моряшката шапка и стоята като че ли се залюля под краката ѝ.

— Не играя никакви игри.

Андрю захвърли шапката си някъде настрани, после изхлузи палтото и го метна при шапката.

— Значи е време да научиш някоя и друга игра.

— Излез, Андрю, говоря ти съвсем сериозно. — Тя беше сигурна, че иска той да си отиде.

— Не, Джейн Уърдингтън, не още. — Той я сграбчи за раменете и грубо я притисна до себе си. Беше твърдо решен да не се съобразява с нейната съпротива. — Бори се с мен, щом толкова ти се иска, но ти обещавам, че няма да е за дълго.

ГЛАВА 21

Джейн си пое дълбоко дъх и опря длани върху ризата му, като се молеше в себе си да не обръща внимание на коравото тяло под плата.

— Ако се опитваш да ме уплашиш — каза тя, а очите ѝ го пронизваха, — няма да успееш. — Тя лъжеше, усещаше как омеква отвътре и една от причините беше страх.

— Нямам такова намерение — отговори Андрю. — Повече ми харесва да си правим с тебе удоволствието.

Андрю плъзна длани надолу по тъничкия ѝ гръб и разпери пръсти върху двете нежни полусфери, от което съблазнителните им форми се очертаха съвсем ясно изпод роклята и фустата.

— Имаш чудесно дупе, стегнато и направо изваяно, не съм ли ти казвал? Голям дръвник съм бил да премълча такова нещо.

Джейн пламна и се опита да се държи сковано, ала ръцете му знаеха какво да направят, за да стопят и най-упоритата съпротива.

— Няма да търпя мръсни думи, независимо от всичко, което става между нас.

Той се ухили и в очите му се появи израз на сардонично удоволствие.

— А пък аз си мислех, че съм изчистил изречението. Ако мръсните думи те притесняват, ще ти дам един-два примера, та да можеш самичка да направиш разлика кое е мръсно и кое — не.

Той потърка тялото си в нея и тя усети уголемения му член до корема си.

— Това тук, например, е кур, а пък пут...

— Стига! — извика тя и с внезапно рязко движение успя да се откъсне от сладната му прегръдка. Той опорочаваше всичко между тях, и то сега, когато тя толкова го обичаше, а им предстоеше раздяла завинаги и тя така и щеше да си остане с копнежа по него.

На невзрачните стари моми като нея много повече им отива да копнеят, отколкото да треперят от страст, докато слушат как някой им говори за задници.

Той я дръпна и я обърна с лице към себе си.

— Слушай, малката, колкото и да ми викаш „не“ тази нощ, изобщо няма да те чуя, освен ако искаш да не спираме.

— Пак команди, а? Защо да се мъчи човек да очарова една жена, когато може просто да ѝ заповядва?

Тя го гледаше право в очите — вбесена, горда и в крайна сметка — желана.

— Като искам да легна с някоя, хич не ѝ свалям звезди. — Той пак обхвана задника ѝ с ръце и продължи да го масажира. — Аз съм прост човек, който иска само прости неща. Щом казвам, че харесвам дупето ти, значи точно това имам предвид.

Джейн затвори очи, гневът ѝ се топеше въпреки всичките ѝ усилия да го използва като щит. Ръцете му ѝ вляха топлина, но тя се чувстваше и странно тъжна в същото време. Обичаше го, а той просто я харесваше отзад. Двете неща бяха страшно неравностойни. Той промени прегръдката — сега едната му ръка беше обвита около нея, а другата държеше здраво лицето ѝ и триеше разгорещените си жадни устни в нейните.

Джейн отново се опита да окаже някаква съпротива, като се извиваше в прегръдката му и го удряше с юмруци по гърдите; напразно се мъчеше да откъсне устни от неговите. Той я държеше здраво.

— Чар не е нужен — прошепна той в разтворените ѝ устни, — ако поискаш нещо откровено и ясно.

Не обърна никакво внимание на опитите ѝ да се освободи; просто хвана едната ѝ ръка и със сила я плъзна надолу по гърдите си, по корема покрай токата на колана до набъбналата плът, чийто размери и твърдост крещяха колко му е нужна тя.

Джейн се опита да измъкне този път ръката си, но хватката му беше желязна и тя изостави всякакви опити. Огромният му член изгаряше ръката ѝ — пръстите ѝ я предадоха и започнаха да го гаят и притискат, а той подивя изведнъж под дебелия плат и Джейн усети горещата гладка плът, която помнеше толкова добре.

Той изстена и тя прехапа устни.

— Дръпни още кръв, малка моя. Искам да усетя вкуса ти.

Думите му докоснаха бузата ѝ, а усещането беше като от изгаряне.

Джейн се опита да потисне желанието, което изпълваше всяка частица от нейното тяло, но устните му бяха върху нейните, а езикът му властно проникна в устата ѝ. Така затанцува в нея, че тя не можеше дори да си поеме дъх. Когато пусна ръката ѝ, усети как гърдите ѝ си втвърдяват и уголемяват от жажда за неговия допир. Той побърза да ги погали, после ръката му се плъзна надолу и започна да я милва там, където се съединяват бедрата.

Тогава откъсна устни от нейните и я изгледа жадно и откровено.

— Искам те и ще те имам. А и ти ме искаш.

Това не беше заповед — той просто констатира факт, като че ли усещаше как кръвта ѝ препуска през вените и знаеше за влудяващата страст, която я изгаряше. Тя беше безсилна да отрече нещо толкова беше очевидно за него, а доказателствата се изразяваха съвсем осезаемо в треперещата ѝ ръка и в твърдите зърна на гърдите ѝ.

Тя усети и познатата интимна влага между краката си — о, как го желаше! Вече нямаше никакво значение дали беше предизвикал възбудата ѝ преднамерено, с някаква користна цел.

— Андрю...

— Съблечи ме, Джейн.

Той искаше страшно много от нея — прекалено много, и въпреки това тя покорно заопипва с несръчните си пръсти издутината отпред, опитвайки се да разкопчае токата на колана. Движенията ѝ бяха тромави и тя се ядосваше на себе си, че е толкова бавна, а на него за повелителния тон, с който ѝ нареждаше да изпълни желанието му.

Той се насили да бъде търпелив и да изпие докрай сладостното удоволствие от несръчните движения на невинните ѝ пръсти; радваше се, че той беше причината за нейната възбуда. Беше права, като каза, че му доставя удоволствие да ѝ заповядва — това действително му беше приятно, но само защото нарежданията му я възбуждаха още повече и тялото ѝ реагираше точно така, както искаше неговото.

Беше глупаво да си мисли, че е толкова невинна в момент, когато тя разкопчаваше панталоните му, но в движенията ѝ нещо му напомни за момичето, което извикваше у него желание да я защитава даже сега, когато той властно предявяваше претенции над женските ѝ съкровища. Най-после тя разкопча колана и панталоните, и като не знаеше какво друго да направи, се зае с ризата — подхвърли встрани бялата ленена дреха и започна да гали косматата мускулиста гръд. После целуна

едното зърно и то веднага се втвърди и щръкна към зърната на нейните гърди.

Вече не го сдържаше и ръцете му сами се плъзнаха по тялото ѝ. Съблече я бързо и чевръсто, и вече бяха в леглото — голи и двамата, косата ѝ заля възглавницата като водопад и въздишките ѝ постепенно преминаха в накъсани опити да си поеме дъх. Ръцете на всеки от тях изучаваха трескаво и най-интимните кътчета от тялото на другия, целувките им станаха изгарящи, а всяко докосване възпламеняваше страстта им все по-силно и отчаяно.

Джейн си помисли, че този път беше по-хубаво отпреди, защото вече знаеше какво ще стане, и с нетърпение очакваше удоволствието и възторга от сливането. Очакването беше почти също толкова приятно благодарение на ръцете и устните му, които я довеждаха до екстаз.

На Андрю му беше леко да я люби, тъй като Джейн реагираше на всяка целувка, на всеки страстен допир. Тя сладостно се стапяше в прегръдката му, потънала в томителна наслада от всичко, което той правеше с тялото ѝ. Движенията ѝ ставаха все по-дръзки и го изпълваха с възбуда и трепет. Беше дошъл да получи от нея удоволствие и да я остави, но с изненада откри, че отлага неизбежното — всеки път, когато експлозивната маса в него набъбваше до взрив, Андрю се откъсваше от жената до себе си, за да намали напрежението и да удължи още малко екстаза на еротичните ласки.

Все пак не можеше да изтърпи цяла вечност. Беше решил този път да проникне в нея бавно и полека, но когато ръцете ѝ започнаха да гаят бутовете, а краката ѝ се сключиха в обръч около кръста му, той стремително се вряза в горещата ѝ влажност, а най-мъжественото в него започна едновременно да удря и гали малката издатинка дълбоко в нея, откъдето удоволствието плъзваше по цялото ѝ тяло.

Тя извика името му, а мъжът погълна този вик с целувка; продължаваше да блъска силно тялото си в нейното и усещаше как то откликва с тласъци, насочени към него. Взаимната им страст нарастваше като лавина и влажната им плът се сля в едно, като че ли бяха единствени на този свят... като че ли нямаше други, които да се обичат като тях.

Жената не искаше да го пусне от себе си, не и докато всичко в нея трепереше онемяло и твърдо, все още стръвно за прегръдките и разкъсващата му сила.

Андрю беше въплъщение на грубостта, обидите и обвиненията, но той беше и сила, честност и гордост; само той можеше да я накара да се чувства по-различна, желана и възбуждаща, дори когато не искаше да бъде възбуден.

През полуотворения прозорец долетяха звуците на натрапчива мелодия в минорен лад, която някой свиреше на флейта. Джейн си помисли, че тази песен е подходящ акомпанимент за нейния тъжен роман, въпреки че странната им краткотрайна връзка едва ли можеше да се нарече така.

Тя се сгуши в него, макар и да знаеше, че той се интересува единствено от нейното тяло, докато самата тя беше сигурна, че ще го обича цял живот — нещо, което той никога нямаше да научи.

Не биваше да допуска тази мисъл да помрачи щастието ѝ в момента. Сега той я бе прегърнал, може би за последен път, и тя разбираше със сърцето си, че и неговите мисли бяха заети само с нея.

Андрю ѝ бе заявил дръзко своите желания, но тя знаеше, че в действителност той желяеше нея.

Макар и за миг, тя бе усетила силата на своето влияние над него и затова не искаше този миг да отлети. Колко беше странно това, че ето, в леглото до нея лежи един мъж и дюшекът се беше извил под тежестта му така, че единственото, което ѝ оставаше, бе да се сгуши в него с глава под брадичката му — странно, наистина, и в същото време — толкова нормално, толкова обикновено и в реда на нещата.

Ако можеше да прочете мислите ѝ, Андрю би се съгласил с нея. Преди Джейн, когато получише своето от жената, той ставаше и си отиваше — спокоен и доволен... би казал — почти щастлив, ако можеше да разсъждава в такъв план.

Колкото и да беше различна от него жената, която прегръщаше, тя го влудяваше и възпламеняваше като никоя друга досега. Не искаше да мисли за причините, поради които му се бе отдала, защото предварително беше убеден, че изводите няма да му харесат. Тя се нуждаеше от него и искаше да го използва.

Андрю дори не се и опита да се усъмни в това. Въпреки всичко му се искаше да я опознае по-добре, преди да се разделят завинаги — да познава не само нейното тяло, но и онова, което се криеше в женския ѝ ум и което я караше да плаче и да се смее.

Може би това беше възможно.

Той прокара пръсти по голата ѝ ръка и я целуна по челото.

— Откъде ти е този белег? — попита Андрю. — Попитах те веднъж, но като че ли не искаше да ми отговориш.

— Това е, защото съм много чувствителна на тази тема, а тогава не те познавах добре.

Той погали гърдите ѝ.

— Може да се каже, че сега ме познаваш.

Джейн възприе думите като претенция за собственост — възискателна и нежна едновременно, и това много ѝ хареса.

Едва успя да промълви:

— Беше заради Джош.

— Той ли те поряза? — Ръката му се спря между гърдите ѝ и това не беше най-спокойното ѝ място.

— Не беше точно така. Джош ме предизвика и аз скочих от покрива на хамбара в една купа сено. За беда обаче, трябва да съм била много по-смела, отколкото пъргава, и не прецених добре разстоянието. Баба Уърд го наби тогава.

— Коя е баба Уърд?

— Майката на баща ми. Тогава той вече беше починал и нас двамата ни гледаше баба, във фермата на село. Милисът се бе преместила в града и не я виждахме много често.

— Доколкото я познавам, това не е било кой знае каква загуба.

Джейн искаше да каже нещо в защита на майка си, но се отказа и вместо това започна да разказва за спомените си и за живота на семейството. Не спомена нищо за това колко самотна и ненужна се чувстваше там; просто премина към спомените си за живота във фермата и за любовта, която изпитваше към простичкия живот на село.

— Това доказва едно нещо, в което винаги съм бил убеден — семейството е излишна тежест. Не можеш да разчиташ на него, най-добре е човек да се оправя сам.

Тя се отдръпна малко, за да може да го погледне в лицето.

— Нима ти нямаш семейство? Ама наистина никой?

— Всички починаха — каза Андрю с равен глас и тя не можа да долови никакво съжаление у него.

— Като баща ми и много други — каза тя, — но те ми липсват и така ще е винаги.

По дяволите, тя беше толкова искрена в заблудата си, сякаш, ако не се съгласеше с нея, щеше да се разбере, че нещо му липсва. Явно се нуждаеше от известно разтърсване.

— И към списъка със скъпи покойници можеш да прибавиш и брат си — каза той. — Най-добре ще е да се примириш с това още сега.

Обхвана я паника.

— Да не би да знаеш нещо, което аз не знам?

Би могъл да ѝ разкаже за разговора си с шейх Хамода и заповедите, които бе получил от него, а именно — да направи така, че издирването на Джейн да приключи в Дерна, а също и че шейхът беше достатъчно жесток и безскрупулен, за да постигне целта си на всяка цена.

Можеше да ѝ каже също и че знае за нещастния случай пред двореца на пашата в Триполи и че всеки, който има поне малко разум в главата си, би приел този инцидент като предупреждение и би отплувал с първия кораб за Ню Йорк. Да, можеше да ѝ каже всички тези неща, но искаше да изпробва една друга тактика.

— Мисля си за онази история за роба, която ми разказа. Това е просто приказка, моето момиче, и е най-добре да се разказва на деца или пък на някой, който няма много ум в главата.

Тя се освободи от прегръдките му. Андрю беше ненадминат, когато ставаше дума така да съсипе настроението ѝ, че чак сърцето да я заболи.

— Не съм глупачка, нито пък съм дете — каза тя и зави голите си рамене, — и не приемам това, че ме мислиш за такава.

Той веднага започна да си играе нежно с връхчето на едната ѝ гърда и каза:

— Е, това поне не може да ти се отрече.

Тя го плесна по ръката и се отдръпна колкото можа, гърбът ѝ опря до студената стена. Нещата не вървяха чак толкова добре като за последна среща.

А може би всичко беше както трябва. Той я караше да се убеждава все повече, че макар и влюбена в него, тя невинаги го харесваше, и това ѝ даваше надеждата, че няма да копнее по него цял живот. Искаше да му благодари за помощта, но не можеше да намери

най-подходящите думи и освен това не беше сигурна, че той ще я разбере.

— Струва ми се — каза той, — че развлеченията за тази вечер завършват.

На Джейн отново ѝ се прииска да го плесне.

— Развлечения ли? Това е нашата последна нощ заедно и за тебе тя е просто развлечение! Махай се от леглото ми, Андрю Макгрегър, а също и от стаята!

„Махай се от живота ми, махай се от сърцето ми!“

Андрю стана и се облече, като явно не смяташе, че има нещо нередно в начина, по който се разделят. Този път тя реши да не откъсва поглед от него, докато той се облича, с намерение да открие във физиката му нещо, което да я отблъсне така, както я отблъскваше характерът му, но всичко, което виждаше, беше привлекателно — привлекателни бяха дори косъмчетата по гърдите, краката и около огромния му член.

Той разтвори крака, за да обуе панталоните си и от вътрешната страна на едното бедро ѝ се мерна назъбен белег. Е, най-после видя и в него нещо несвършено, помисли си тя, но то го правеше само още по-мъжествен. Беше изключено да е резултат от нещо толкова прозаично като зле премерен скок от хамбара — не, това беше белег от много по-опасно нараняване — може би от пиратски нож например, или пък...

Тя спря за малко — или пък от куршум на ревнив съпруг? Тя потрепери, като си представи колко нелепо може да бъде погубена една толкова красива и мъжествена външност. И колко дълъг път беше извървяла, откакто напусна фермата във Вирджиния...

— Е, време е да се сбогуваме — промълви тя. Думите ѝ като че ли увиснаха във въздуха. — Сигурно имаш много грижи около ремонта на кораба, а аз те задържам тука.

Андрю се взря в покритата с одеяло фигура и напразно се опита да разгадае изражението на лицето ѝ. Като се имат предвид всички обстоятелства, тя му се видя неестествено спокойна.

— Добре се позабавлявах с тебе — грубо каза той. — А фрегатата скоро ще бъде съвсем наред.

— Няма да мога вече да ти служа за развлечение. Искам да ти кажа още, че съм ти много благодарна за помощта. — Гласът ѝ пресекна и тя се ядоса, че той може да забележи вълнението ѝ.

Той се наведе към леглото.

— Спести си благодарностите, Джейн. Идвам с тебе.

Тя го изглежда втрещена.

— Какво?

— Много добре чу — каза той, докато навличаше палтото и нахлупваше шапката ниско над челото си. В очите му се появи светлинка. — Да пукна, ако знам, но реших да дойда с кервана. Оукъм може да наглежда как върви ремонтът, докато ме няма.

— Но тава може да продължи повече от месец.

— Не, малката ми, давам ти не повече от седмица. Ти и представа си нямаш какво те чака. Знам, че издържаш на пътуване, но този път пред тебе ще се изпречат много по-големи трудности и от тебе ще се иска да правиш неща, за които въобще не си подготвена. Ако моето присъствие до тебе по двайсет и четири часа на ден не те накара да побегнеш обратно към Дерна, тогава студът и жегата на пустинята ще си кажат думата.

Решиха да отпътуват от кервансарая след два дни, късно следобед; кафявите хълмове на юг от града бяха първата им непосредствена цел.

Джейн си облече за пътуването черна вълнена дреха, шалвари и ботуши от мек филц, които закупи на един сокак в Дерна. Отзад върху седлото бяха прикрепени две навити на руло одеяла, чифт сандали за ходене по пясъка и зелената рокля заедно с малко бельо — Джейн искаше да е с нея, когато се срещне с Джош; в багажа ѝ имаше и малко злато, останало след всичките ѝ разходи, които бе направила досега.

Отстрани на седлото беше закачена *гуерба* — мях от козя кожа, който се използваше за пренасяне на вода. Когато отпи от нея, Джейн усети косми и вкус на сира в устата си; освен това водата беше червеникава от самата кожа. Само ужасна жажда можеше да я накара да я пие, но ако се наложеше, нямаше как — тя беше съгласна и на това.

Измъчвана от нетърпение, Джейн попита водача Хаджи ил Тахиб защо тръгват толкова късно.

— По залез става по-хладно — обясни ѝ той. Около тях на тревата пред хана бяха събрани камилите, овцете и козите, които щяха

да вземат със себе си. — Много е важно пътуването да започне добре, защото е писано в книгата, че както започне едно дело, така и ще завърши.

— За мене е много важно пътуването да завърши добре, Хаджи. Капитан Макгрегър каза ли ти защо искам да отида в Зиза?

— Каза ми, че търсите един човек там. Не е ли това някакво поклонение за младата дама, както мюсюлманите ходят в Мека?

— Може и така да се каже. Този град ме зове и аз трябва да отида.

— Не се страхувайте — каза водачът и усмивката му разкри два реда хубави бели зъби на фона на тъмното лице. — Хаджи е пътувал много през пустинята и ако все пак не е минавал по пътя, който ще изминем сега, в кервана има други хора, които го познават; освен това в багажа има много карти на пътищата в пустинята.

— Не се страхувам — каза Джейн, очарована от начина, по който арабинът говореше за себе си — в трето лице. Това му придаваше някаква смиреност — нещо, което не бе срещала напоследък.

Тя зарея поглед към хълмовете — там някъде отвъд тях беше нейната надежда. Наблизо беше Мохамед, който също щеше да пътува с нея; радваше се и на кобилата — нарече я Гуд Форчън, за по-кратко — Форчън, защото арабското име не ѝ говореше нищо, а и кобилата бързо свикна с него.

Тя погледна към търговеца, Омар Бакуш, застанал настрани сред антуража от мъже, жени и животни, натоварени с провизии. Знаеше, че с него няма да имат допирни точки по време на пътуването. В края на краищата, тя беше само жена, с всички въпроси се занимаваше Андрю. Сега проблемът се състоеше в това, че той все още никакъв не се виждаше.

Сигурно е размислил и се е отказал, като е разбрал, че тя няма намерение да спи в неговата палатка. Джейн непрекъснато си повтаряше, че за нея не бива да има никакво значение дали Андрю ще пътува с кервана или не, но нещо в нея отказваше да се подчинява на здравия разум и тя започна да изпада в паника при мисълта, че снощи го е видяла за последен път.

После изведнъж го видя, яхнал великолепен черен арабски жребец и облечен в бялата роба на пустинята. Качулката му бе отметната назад и разкриваше дългата до раменете черна коса и

медения загар на шията и лицето. При тази гледка почувства как коленете ѝ омекват.

Тя отклони поглед, за да не може той да прочете в очите ѝ облекчението и любовта, изписани там.

Мохамед ѝ помогна да се качи на коня, след което отиде при мъжете, които се грижеха за камилите.

Хаджи се поклони.

— Добре дошли, капитане. Време е да тръгваме. — Той се извини, като каза, че трябва да събира кервана, и се отдалечи.

— Извинявай, че закъснях — каза ѝ Андрю, после кимна към човека зад себе си. — Реших да взема още един пътник. Все ме обсипва с въпроси за пустинята и накрая му рекох, че най-добре сам да намери отговорите.

Джейн погледна нататък и видя един младеж, яхнал кафяв скопец. Андрю така я беше заслепил с вида си — проклет да е, че тя не беше в състояние да вижда никой друг освен него.

— Боксьора — каза тя усмихната.

Момчето се усмихна широко. Беше облечен в бяла роба също като капитана, но не изглеждаше така величествен като него. Робата му беше широка и дълга и той изглеждаше в нея крехък и много млад. За разлика от капитана обаче, бе вързал косата си отзад и не изглеждаше толкова рошав като него.

Той не беше така величествен, но това се компенсираше от приятелския поглед, с който я гледаше. От него се излъчваше младежко очарование така естествено, както слънцето даряваше лъчите си, и тя си помисли, че няма да мине много време и момчето ще сгрее в прегръдките си някоя от жените, които пътуваха с кервана.

— Капитан Мак ми каза, че ще мога да си взема една камила на борда — каза Боксьора.

— Много се радвам, че ще дойдеш и ти — отговори Джейн.

— Няма ли да кажеш същото и на мен? — попита Андрю.

Тя го стрелна с поглед.

— Цялата треперя от радост. — Тя успя да придаде известна злъч на думите си, но знаеше, че това всъщност е самата истина. Докато момчето излъчваше топлина, от неговия капитан еманираха вълни, горещи като самия ад.

Напрежението, с което бе изпълнена обстановката, не му даде възможност да ѝ отговори. Хаджи се оказа способен водач и организатор, който успяваше да подреди хаоса, и след половин час бяха готови да напуснат кервансарая. Най-отпред яздеха Джейн, Андрю и Боксьора, а след тях вървяха камилите, натоварените до ушите магарета, стадата от кози и овце, и накрая — свикналите на всичко бедуини.

Шествието завършваше с търговеца Омар Бакуш, който, яхнал камилата си, беше отишъл да поднесе на Андрю своите почитания още в самото начало на прехода, преди да отиде при хората си. Той не обърна никакво внимание на Джейн, която все пак беше инициатор на това пътуване и нещо повече — плащаше по-големия дял от разносните по него.

В кервана бе включено всичко необходимо — от една страна, животните, натоварени с провизии, от друга — камилите, които превозваха самите хора (наричаха ги мехари), ала най-важното от всичко беше групата хора, които се проснаха по очи на земята, за да измолят благоволението на Пророка за този поход.

Пред тях лежеше огромно пространство от спечена на слънцето мръсотия и скали, които в далечината постепенно преминаваха в стена от червеникави хълмове, чиито контури се размиваха и танцуваха в омарата на следобедното слънце, арабите наричаха тази чакълеста местност рег. Още по-нататък, засега невидима, беше земята, наречена ерг. Това бяха прочутите непристъпни дюни. Джейн се опита да си припомни зелените планини на своя роден край, ала единственото, което можа да изплува пред очите ѝ, беше безкраен пясък.

Прониза я вълна от нетърпение. Тя усещаше в това начинание някаква величественост, въпреки предупрежденията на Андрю за всички опасности, които им предстояха, и освен това — че е безнадеждно наивна. Тя трябваше да има сили да се пребори с всичко, което я очакваше — не само по пътя, но и в Зиза.

Беше ѝ казал, че няма да издържи и седмица — и тя използваше съмненията му, за да отхвърли своите собствени съмнения. Докато галеше гордо изправената шия на Форчън, тя хвърли бегъл поглед към него, но той не я забеляза, зает в оживен разговор с Боксьора.

Андрю гледаше скептично на семейните връзки, но не беше ли екипажът на „Тросакс“ всъщност неговото семейство? Ако му

поставеше така въпроса, той щеше веднага да го отрече, но в начина, по който бе довел Боксьора, се долавяше отношението му като към помалък брат — явно по-големият искаше да даде възможност на помалкия да опознае света.

Този начин на разсъждения беше съвсем нов за Джейн и по някакъв странен начин я накара да обича Андрю още повече, може би защото тя виждаше, че и той може да бъде уязвим в известни отношения. От тази мисъл тя се почувства по-добре, но съвсем не така спокойна и сигурна, както в Ню Йорк преди няколко месеца.

Независимо дали го признаваше или не, Андрю имаше нужда от нечия обич — но не от нейната, може би. Независимо от причината, поради която беше дошъл — да създаде известни преживявания на Боксьора или с надежда да прекара няколко нощи с нея, докато чака ремонтирането на кораба — тя знаеше, че не бива повече да спи с него. Начинът, по който се чувстваше след това, изключваше подобни преживявания.

Тя почувства погледа му върху себе си и отклони поглед, преди да е видял влагата в очите ѝ, предизвикан от самите дълбини на нейното сърце.

Сред цялата суетня и възбуда на заминаването тя изведнъж се почувства много самотна.

— Немчу Иаллах! — извика Хаджи, което означаваше: „Да тръгваме, в името на Аллах!“. Това беше сигналът за тръгване.

Джейн се изправи върху седлото, прибра полите на дрехата си и мислено си отбеляза датата — шестнайсети октомври хиляда осемстотин и шестнайсета година. Беше началото на последния ден от прехода. Продължаваше да не обръща никакво внимание на несъстоятелността на своята вяра, че брат ѝ е именно в Зиза. Той просто трябваше да бъде там.

Когато най-после се видят, тя ще се държи решително и храбро, и ако може — с достойнство; ще го освободи от робство и с остатъка от парите братът и сестрата спасителка ще се приберат у дома. Ако всичко първи добре, след не повече от месец Джош и тя ще са на път за Вирджиния.

Вирджиния и Уърдингтън Фарм — където беше тяхното място в този свят.

ГЛАВА 22

„Сигурно съм смахнат, щом тръгнах с кервана.“

Беше имал и други поводи да мисли така, след като съвсем импулсивно бе взел решение да тръгне с Джейн, но сега този бе особено актуален.

— Прояви малко здрав разум, момиче! — прогърмя той, без да го е грижа, че някой може да чуе. — Ще спиш при мене и точка!

— При тебе ли? — изсъска Джейн, като се опитваше да шепти, за да не я чуе целият керван, ако изобщо някой можеше да разбере думите ѝ.

Тя погледна към черната палатка от козя кожа и поклати глава с отвращение.

— Казах, че ще спя на открито.

— Много глупаво от твоя страна.

— Напротив, гениално дори. И Мохамед мисли така.

Те стояха изправени един срещу друг, а вятърът развяваше дрехите им като корабни платна; светлата луна хвърляше сребърно сияние върху разгневените им лица.

Беше първата нощ от пътуването. Керванът бе спрял за нощувка близо до едни стръмни варовикови скали.

Приключиха и с кускуса, който бе поднесен за вечеря. Ярките огньове, запалени на пет-шест места върху каменистия, добре утъпкан терен, започнаха бавно да се превръщат в тлеещи въглени — керванът се приготвяше за сън.

Боксѐра си беше донесъл отделна палатка и я опъна на известно разстояние от тази на капитана, с което явно искаше да каже, че се надява да си намери някоя жена за през нощта. Андрю знаеше, че към керваните често се присламчват и проститутки, и ако сега нямаше такива с тях, момчето щеше без особени проблеми да си намери жена — не толкова опитна може би, но затова пък не по-малко готова да се отдаде на нощни удоволствия.

След като бе свършил със задълженията си, трябваше да се погрижи и за Джейн — не че имаше никакви определени намерения за плътски удоволствия, но щеше да бъде доволен, ако нещата се развиеха в тази посока. Като се има предвид категоричният ѝ отказ, такъв развой на събитията бе много малко вероятен.

Двамата спореха ожесточено, застанали почти лице в лице. Андрю твърдо беше решил да я вкара в палатката си за през нощта, пък било то и само за да бъде спокоен, че тя ще е в безопасност и ще си почине добре — ако е необходимо, ще върже ръцете и краката ѝ и ще я внесе вътре насила.

Джейн обаче бе не по-малко твърдо решена да спи на открито — щеше добре да се завие във вълнените одеяла, а Мохамед щеше да е близо до нея. При това положение не я беше страх от нищо и не можеше да разбере защо Андрю продължава да се инати.

Единственото възможно обяснение беше, че той имаше предвид и нещо друго, освен нейната безопасност.

Все още не беше наясно защо Андрю реши да тръгне с кервана — дали заради Боксьора или заради възможността да спи с нея още известно време. Нито едно от двете възможни обяснения не удовлетворяваше нейната гордост и не запълваше празнотата, която се бе настанила в сърцето ѝ може би завинаги.

Единственото, което ѝ оставаше при това положение, бе нейната упоритост — нямаше да спи при него в палатката, и толкоз.

— Крайно време е да си изясним някои неща — каза тя. — Нямам никакво намерение да превръщам това пътуване в някаква... оргия.

— Я виж ти! — сряза я Андрю, който беше искрено удивен в един миг. — Ти пък какво знаеш за тези неща?

Джейн нервна се размърда. Пак бе започнал да ѝ се подиграва — нещо, което бе съвсем далече от първоначалните ѝ намерения.

— Разправяли са ми — каза тя с вид на преживял и препатил човек.

Андрю хвърли поглед към палатката.

— Ще ни трябват още една-две жени за лудориите, с които съм свикнал. — После отново впи очи в нея. — Както е тръгнало, за тебе място може и да няма.

— Няма нужда.

Той погледна добре изваяната ѝ брадичка и пламналите от възмущение очи, които го предизвикваха. В нея все още имаше нещо от девственицата, която бе срещнал някога в хана, но безспорно налице бе и огромна промяна.

— И двамата се нуждаем от такова нещо и знам, че много ти се иска, но нали съм си джентълмен...

— Я виж ти! — имитира тя и думите, и интонацията му, после се изсмя също така рязко и подигравателно.

— ... реших да те оставя да разбереш сама какво е най-добре за теб.

— Да спя самичка е определено е най-добре за мене. И най-безопасно. Мохамед каза...

— Кълна се — каза Андрю, — че ако споменеш това име още веднъж, ще прогоня момчето и ще го изпратя обратно в Дерна.

— Нямах такава власт.

Той се наведе толкова близо до нея, че усети нежния мирис на гардений — много по-сладък от чистия въздух наоколо.

— Не става дума за власт, Джейн. Аз съм по-силен, по-едър и по-възрастен от момчето и ако реша, че ти се държиш необмислено и грубо под негово влияние, ще го изпратя обратно в града.

Джейн тръсна глава.

— Горката аз, да се влияя толкова лесно, да не мога да си съставя сама мнение за нещата...

Тъмните ѝ очи отразяваха лунната светлина, а качулката на фереджето ѝ бе паднала и откриваше великолепието на черните коси, тежко стелещи се върху раменете ѝ. Прииска му се да я разтърси и да влее малко разум в нея — колкото по-дълго я гледаше, толкова по-трудно му беше да се сдържа.

Джейн усещаше колебанието му и знаеше, че той не иска да ѝ се случи нищо лошо, поне докато се надява пак да спи с нея. Тя се зарадва на собствения си гняв, защото той изтласкваше на заден план други, много по-опасни емоции; освен това запълваше пустотата в сърцето ѝ, макар и за малко.

В този миг ѝ се мерна Хаджи, застанал на няколко метра от тях; той се държеше така, като че ли беше сляп и глух за подобни спорове в лагера.

— Хаджи — извика тя и му махна с ръка да се приближи. — Може би ще ни помогнеш да разрешим един спорен въпрос.

Андрю изръмжа нещо, но тя не му обърна никакво внимание.

— Не е ли по-добре да се спи под звездите? — попита тя, когато Хаджи спря при тях с ръце, сплетени една в друга на корема и поглед, сведен към сандалите, които надничаха изпод ръба на дрехата му.

— За камилите — да, вашият скромнен водач ще се съгласи с вас — каза Хаджи, — а също и за хората от пустинята. Но гостите на тази земя има много да научат, да узнаят още много за нея.

Андрю дори не се опита да скрие усмивката си.

— Мисля, че това, което той иска да каже, е, че няма да бъдеш в безопасност, ако спиш навън.

— Освен ако — каза Хаджи и се поклони леко в посока към палатките на жените — мис Уърдингтън не пожелае да спи при жените. Ако това е нейното желание, Хаджи ще се погрижи да бъде изпълнено.

Джейн размисли върху предложението. През цялото време, докато беше на берберския бряг, тя бе общувала само с мъже. С изключение на водача и Мохамед, никой не се бе отнесъл особено добре с нея — но арабските жени...

Идеята ѝ допадна много. Особено ако това щеше да ядоса Андрю.

Но когато минаха с Хаджи покрай палатката на Андрю, после покрай палатките на Бакуш и неговите хора, покрай Мохамед, който кимна мрачно, преди да изчезне в тъмнината, дори покрай Боксьора, чието внимание бе изцяло погълнато от облечената във фередже млада жена — след като бяха изминали целия този път и спряха пред палатките на жените, тя си даде сметка, че те я посрещат не по-добре, отколкото навсякъде другаде из тези земи.

Повечето от жените си бяха легнали, но започнаха да надничат иззад отворите на палатките и да се взират в нея. Да разговарят с Хаджи излязоха две от по-старите — Джейн не можеше да прецени възрастта им, но бръчките около очите сочеха, че в продължение на много години бяха пътували през пустинята. Говореха на непознат за нея език, но се виждаше, че са недоволни. Най-после Хаджи се обърна към нея.

— Всичко е наред.

— Сигурно съм причинила неприятности, нали?

— Жените изпитват съвсем неоснователни страхове по отношение на руми.

Той използва съвсем не ласкателната дума, с която арабите наричаха всички европейци.

— Тази руми не иска нищо друго, освен място, където да положи глава за през нощта.

— Хаджи внимателно обясни вашите намерения — легло ще бъде намерено. Керванът тръгва призори.

Той се поклони и си тръгна, а тя погледна към жените, които открито я зяпаха. И те бяха облечени в черни фереджета, но за разлика от нея бяха обкичени с пиринчени огърлици и гривни около китките и глезените. Бяха все красиви жени, въпреки повехналата си кожа — с изразителни черти на лицето и ясни очи; украшенията подрънкваха при всяка тяхна стъпка.

Една от тях каза нещо и посочи към някаква палатка зад себе си. Джейн схвана смисъла на думите, поклони се с учтива усмивка и по омекването на стиснатите устни на жената разбра, че оценява нейната добронамереност.

Оказа се, че е в една и съща палатка с младата жена, която видя да разговаря с Боксьора. „Та тя истинско дете — помисли си Джейн, — сигурно няма повече от шестнайсет години.“ Момичето беше истинска красавица със смуглата си кожа и кафявите кадифени очи.

Те не знаеха никакъв език, на който да разговарят помежду си, и мълчаливо си легнаха върху кечетата, които служеха за легла. Жените придърпаха одеялата плътно до брадичката, за да не измръзнат от нощния студ на пустинята. Джейн не можа да сдържи усмивката си, когато се сети за капитана и неговия моряк — въпреки всичките си желания и усилия и двамата щяха да спят сами тази нощ.

Но тя също щеше да спи сама и при тази мисъл усмивката ѝ угасна. Дали не сбърка, като се отказа от утехата на неговата прегръдка, без да помисли за ужасното чувство на самота, което щеше да изпитва утре? В този момент тя се почувства наистина много самотна.

„Андрю беше прав — прошепна си тя. — Невинаги проявявам здрав разум.“

Изтощението се оказа неин приятел тази нощ и тя бързо заспа. Стори ѝ се, че току-що бе затворила очи, когато шумът на събудения керван я върна в предутринната действителност на новия ден. След известно суетене, в което се забелязваше някакъв ред — товаренето на ревящите камили, прикрепянето на кратунки и гърнета към магарешкия товар, стягането на седлата върху гърбовете на животните, — всички бяха готови за път.

Много от жените ходеха пеша, някои яздеха камили, но на Джейн ѝ се стори, че мястото ѝ не е сред тях, и потърси с поглед Мохамед; изведнъж се оказа, че язди редом с Андрю, когато Хаджи извика:

— Немчу Иаллах!

Андрю се радваше, че тя отново е при него, макар да се виждаше, че тя не му се радва така, както той на нея.

Ставаше неспокоен всеки път, когато не я виждаше наоколо.

Тази сутрин Боксьора нямаше нищо особено за разказване, но затова пък изглеждаше добре отпочинал и успя да се приготви за пътуването навреме. Андрю си помисли, че и момчето е спало само, също като него.

Кое то, впрочем, бе правил през целия си живот, така че защо беше толкова раздразнен сега? Джейн не му дължеше тялото си, а и той не го искаше всяка нощ до края на живота си, по дяволите.

Обиколният път, по който тръгнаха днес, се оказа много по-тежък от гладкия, еднообразен рег, по който вчера бяха яздили така леко.

Колкото и нарядко да се срещаха, тесните пътечки, пропастите, стръмнините — всичко това правеше пътуването отвратително, а в отделни моменти, когато трябваше да се пренарежда багажът по гърбовете на животните — даже влудяващо. Налагаше се от време на време да слизат от гърбовете на животните и да ходят пеша. Джейн водеше Форчън за юздата, а пред очите ѝ беше опашката на Андрювия жребец; трябваше да заобикаля изпражненията от вървящите пред нея животни и въпреки това реши да не придава особено значение на всичко това, да не допусне от устата ѝ да се чуе някакво оплакване.

Малко по-късно Боксьора започна да си тананика една от опия моряшки песнички, които бе научила и тя. Тя също взе да му приглася и след като усети, че Андрю я гледа неодобрително, запя по-силно. Скоро се умори да го дразни и се съсредоточи върху стъпките си, за да

не се окаже в някое конско изпращане, като повдигаше навреме ръба на дрехата си, за да не се изцапа с нещо.

Но време на най-голямата жегга спряха да починат и тръгнаха отново едва привечер, когато слънцето беше вече над хълмовете на запад от тях. Спряха да нощуват чак когато не се виждаше вече нищо. Вечеряха задушено овнешко и корав хляб, които Хаджи им предложи пред палатката на Андрю. Веднага след това Джейн тръгна към палатките на жените, пропълзя под одеялото и си каза, че пътуването трябва да продължи точно по този начин.

Младата жена, с която делеше палатката си, се прибра много по-късно и Джейн се зачуди дали Боксѐра не беше отбелязал известен напредък.

Тя въздъхна в самотата на студения въздух. Не беше нужно Андрю да я придумва, за да остане в леглото му — достатъчно беше да я докосне. Ако снощи не ѝ беше заповядал да спи при него, а просто я беше погалил, тази вечер тя сигурно щеше да бъде в прегръдките му.

„Не, нямаше“ — каза си тя. Но всъщност съвсем не беше сигурна.

През третия ден теренът беше гладък и каменист почти като през първия и това ускори темпото. Мохамед се качи за малко на коня на Боксѐра и тя чу как двамата се надпреварват да се хвалят какви опасности са преживели по корабите на морето и пустинята. Някъде по пладне тя изпита странно и зловещо чувство, че някой я следи през цялото време, но това беше просто невъзможно, дори Андрю едва я поглеждаше от време на време.

Истината всъщност беше, че тя започваше да става нетърпелива, чувстваше се страшно самотна и макар че никога нямаше да си го признае, от ездата тялото ѝ започваше да я боли.

Когато през обедната почивка Андрю видя колко внимателно слиза от седлото, разбра, че тя не се чувства добре. Беше ѝ дал най-много седмица, а до края на тази седмица имаше още четири дни. Чак след ден-два, когато стигнеха пясъка, тя щеше да разбере какво е истинска болка.

Той не изпита никакво удоволствие от мисълта, че тя ще се върне. Да се бе оплакала поне веднъж! В това момиче имаше много неща, достойни за възхищение — честност, упоритост в постигането на целта, страст.

Особено страст, която ни най-малко не губеше — напротив, подчертаваше се от малко ъгловатата ѝ, чувствена грациозност, която го довеждаше до полуда.

Изведнъж го обзе силно желание да я люби отново... да опъне палатката, да смъкне дрехите и от двамата, и там, сред палещата жег на пустинята, да проникне грубо в нея, отново и отново да вкухва устните ѝ, да поглъща нейните викове на удоволствие, да усеща как хлъзгавото ѝ от потта тяло се гърчи под него в екстаз.

Импулсът в него едва се бе появил, и тялото му вече бе готово за действие. Приятелят му се бе втвърдил толкова, че можеше да щръкне през отвора на дрехата, но от нетърпение му беше все едно.

Той слезе от коня близо до нея, малко встрани от останалите. Една назъбена скала хвърляше сянката си точно върху тях. Стояха редом, с впити един в друг погледи и Джейн забрави за болката в мускулите, глезените и бедрата. Силата на неговия копнеж беше там, в очите му — за да може тя да види и да разбере; дъхът ѝ секна, стомахът ѝ се сви, и всеки нерв в тялото ѝ се опъна до скъсване.

Ако наоколо нямаше никой, тя просто щеше да се хвърли в ръцете му и да покрие с целувки брадясалото му лице, по което избиваха капчици пот, щеше да впие език в солената грапавина на устата му.

Тя си представи най-безсрамно как изглежда тялото му под дрехата — твърдите мускули, изпълненият с кръв пулсиращ член — и усети между краката си познатата влага на желанието.

И всичко това от един поглед!

Засрамена, тя се обърна да си върви. Задиша учестено, а пръстите, с които държеше юздите на Форчън, започнаха да треперят.

Кобилата се размърда неспокойно и нервно изцвили, а Андрю отведе жребеца настрани и го предаде на Боксьора, който бе поел грижата за конете. После се върна, за да отведе и кобилата. Джейн стоеше там, където я бе оставил, и следеше с поглед как дава наставления на момчето; знаеше, че сега не могат да направят нищо, и въпреки това искаше той да дойде при нея... да застане пак там, толкова близо, че да почувства дъха му и да види и най-малката бръчица в ъгълчетата на морскосините му очи.

Боксьора отиде да търси вода и храна за конете, Мохамед също не се виждаше никакъв. Бяха сами в сянката. Бялата дреха се

докосваше до черната, а наблизно нямаше никой, който да види какво се канеха да направят... ако той решише да я хвърли на земята и да достави удоволствие както на себе си, така и на нея.

Дори не я беше грижа дали ще ги види някой.

Той взе ръката ѝ и я погали.

— Трябва да ме подържиш, момиче. Пръстите ти са чудесни за тази работа.

Тя го разбра. Искаше да му каже, че и неговите пръсти са чудесни, когато я гали толкова нежно, че цялата настръхва от допира им. Просто не можеше да изрази мисълта си с думи. Колкото и да се бе променила, още не беше достатъчно смела за това.

Той наведе глава към лицето ѝ.

— Искам да ме целуваш до довечера.

— Не...

Устата му покри устните ѝ и заглуши отказа ѝ; езикът му беше горещ, мек и настойчив и лекичко ближеше устните ѝ. Бе застанал така, че широкият му гръб я закриваше изцяло от кервана, който се готвеше за нощувка. Отнякъде, стори ѝ се поне на хиляда мили оттука, се чуваше ревът на камилите и гласовете на хора, но всички те като че ли бяха в някакъв друг свят.

Интересуваха я единствено устните и езикът му, и ръката, която я галеше и вече бе стигнала до отвора на фереджето. Той намери едната ѝ гърда и перна леко кръглото като речно камъче зърно. Джейн нямаше сили да махне ръката му оттам.

Той прекъсна целувката.

— Загубихме две дълги нощи. Сега искам да ти възстановя малка част от загубите.

Направи широк замах с едната си ръка и я подпря зад главата ѝ, за да я скрие от случаен поглед, а с другата бръкна под колана на широките ѝ шалвари и ръката му се плъзна надолу към корема, към мястото, което ставаше все по-горещо и по-горещо.

— Цялата трепериш.

— Това е лудост — каза тя задъхано, а коленете ѝ за малко да се подвият.

— Ако се притесняваш, че някой ще ни види, няма страшно, ще си помисли, че разговаряме. Ако изобщо на някой му е до гледане.

Тя се опита да погледне зад него, но широките му рамене, дрехата, лицето и шията с бронзов загар, а също и дългата черна коса закриваха целия свят. Тя се облегна на твърдата стена и вкопчи в нея пръсти за опора, но не усети камъкът да ѝ убива. Чувстваше само ръката му върху корема си и пръстите, които слизаха все по-надолу към влажната ѝ топлина.

— Имаш кожа като кадифе, момиче, или може би — коприна? Никога няма да реша кое от двете. — Думите му излизаха дрезгаво от гърлото, пръстите му я изгаряха по пътя си към дивото пулсиране между краката ѝ. — Харесват ми твърдите ти косми. — Пръстите му се плъзнаха още по-надолу. — Харесва ми съкровището, скрито в тях.

Той намери безпогрешно пулсиращата в нея пъпка, като че ли тя беше взела ръката му и я бе сложила точно там, където иска. Джейн не можа да сподави вика си.

— Моля те — каза той и по устните му плъзна тъмна сянка на полуусмивка, — ще помислят, че ти причинявам болка и ще дойдат да те спасяват.

— Андрю... — Тя не можа да произнесе нищо повече, освен името му — всичките ѝ мисли, цялата ѝ воля бяха погълнати от безсрамната наслада, която той ѝ даряваше.

Топлината в очите му нарастваше заедно с топлината в нея и тя усети напрежението от приближаващото кипене. Затвори очи и прехапа устни, а Андрю трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да не я хвърли на земята веднага, или пък така, както си стояха облегнати на скалата, да изпълни и двамата с благодатното удоволствие от няколкото бързи, твърди тласъка в нея.

Болката му беше примесена с наслада, също като удоволствието, което изпитваше тя; той се задоволяваше с движението на нейните хълбоци, с влагата по пръстите и с приглушените викове, които тя не можеше да сподави.

Пронизваха я сладостни усещания, които се натрупваха отвътре, трептяха, вибрираха. Тя стигна до края бързо и остана дълго така, а той трябваше да я прихване, за да не падне на земята. Когато конвулсиите ѝ започнаха бавно да намаляват и той усети, че силите ѝ се възвръщат, започна да отдръпва бавно ръката си изпод дрехата ѝ и

отстъпи назад. Ако го беше погледнала отблизо в този момент, щеше да види, че той също е разтърсен от преживяното.

Никой от двамата не продума. Зашеметена от неочаквания екстаз на този миг, сред целия нереален декор, Джейн не знаеше дали да даде воля на щастливата си усмивка, или да се обеси от срам.

Андрю наблюдаваше борбата на чувства, изписана по красивото изразително лице. Той беше раздвоен между радостта от нейната задоволеност и заряда, който се трупаше в него и всеки момент можеше да го взриви, ако не обладаеше жената до себе си.

Не беше предвиждал, че това, което се случи, ще стане точно така, но в никакъв случай не съжаляваше за него.

Пое си дъх дълбоко и на пресекулки.

— През останалата част от деня ще нося със себе си уханието на твоята задоволеност, момиче. Довечера ще дам уханието на моята.

Късно следобед Джейн вече бе разкъсвана от нерешителност, желание и колебливи опити да се върне към предишното си решение, а именно — да се държи настрана от този дяволски капитан. Тази нощ те се разположиха за нощувка по-рано отпреди; бяха близо до огромен варовиков масив, който се издигаше на около двадесет метра от земята. Хаджи каза, че във вътрешността му бълбукат три извора, даващи живот на скрит плодороден оазис.

— Пътят към него е коварен. До върха могат да се изкачат само хора, които познават пътеката, а да се стигне до долу, при скъпоценната вода, е още по-трудно. Пише, че в нея има риби. Тази вечер ще ядете странни морски животни с мустаци. Хаджи не знае как се наричат те на вашия език.

— Морска котка — каза Джейн час по-късно, когато опита от пържената риба. Не си даде труд да му обяснява, че повечето хора във Вирджиния я смятаха за отровна, ала те не я бяха опитвали в близост до варовикова стена и в кайсиевото сияние на залязващото пустинно слънце, което огряваше кервана — камилите, облечените в бяло бедуини, песните на жените под акомпанимента на амсар; това беше музикален инструмент, на който може би липсваше известна мелодичност, но пък компенсираше това с невероятния си ритъм.

Мислеха така, защото не бяха яли от тази риба в близост до някой толкова красив и мъжествен моряк като Андрю Макгрегър. Колкото и да ѝ се искаше да хапне от рибата, тя не можеше да преглътне нито залък.

Той ѝ каза какво смята да прави тази нощ... и беше доказал с изгарящо усърдие колко уязвима е под допира на неговите пръсти. Ако той си играеше така с нейната събуждаща се страст, какво ли би правил с нея, ако знаеше, че го обича?

След вечеря тя използва това, че Хаджи ангажира за малко вниманието на капитана, и побърза да се отдалечи; знаеше си, че няма да може да спи тази нощ при жените, а в никакъв случай не биваше да прекара нощта с него.

Този следобед беше правил с нея такива срамни, великолепни неща, а тя се бе опитвала да му устои. Джейн го желаше толкова силно, че просто не можеше да се познае, не знаеше какво може да направи или да мисли, особено в случаите, които имаха някакво отношение към Андрю.

Краката ѝ я отведоха до една тясна пътечка, която стигаше до върха; бе хлъзгава и тясна, точно както беше казал Хаджи, но тя успя някак си да се изкатери, доволна от това, че вниманието ѝ е заето с нещо друго; и през ум не ѝ мина, че някой може да я наблюдава или пък да я следи... ако изобщо някой я следеше.

Тя се взря в сенчестата кухня, стъпила на издаден скален масив близо до върха. Последните слънчеви лъчи хвърляха отблясъци върху стената и тя не можеше да различи по дъното нито изворите и вира, нито дърветата и толкова желаната зеленина след всичките тези мили безжизнена пустош. На сутринта ще си направят угощение с прясно откъснати смокини, диви маслини и фурми, както каза и Хаджи.

Но първо трябваше някак да изкара нощта.

Каква глупачка беше да отхвърли това, което ѝ беше предложил още в самото начало! Ако пък се съгласи, дали нямаше после цял живот да съжалява?

Тя се обърна да си върви. Зад нея се раздвижи някаква сянка... една фигура в бяло, която се плъзна като призрак след нея.

— Андрю? — извика тя озадачена.

Фигурата дойде съвсем близо, някакви ръце я стиснаха здраво за раменете и тя се опита да окаже слаба съпротива срещу желязната

хватка на нападателя, но без успех.

Усети как някой я повдига и я блъсва напред. Краката ѝ се опитаха да намерят опора в скалата, но под тях имаше само въздух.

Тя падна, като се удари във варовиковата стена и се затъркаля надолу; острите камъни я нараняваха през дебелия слой дрехи. Падането сякаш продължи цяла вечност, сред огромна болка и ужас, и най-после тя почувства облекчение зад тъмната завеса на безсъзнанието.

ГЛАВА 23

Андрю тичаше нагоре по пътеката, а сърцето му биеше така, че щеше да изхвъркне. Той проклинаше завоите, криволиченията и хлъзгавината на пътеката, които много го бавеха. Джейн беше някъде напред — той беше разпознал черните ѝ коси, които издайнически се бяха показали над фереджето, докато се катереше нагоре по скалата преди малко. После видя и призрачната бяла фигура зад нея.

Някой я следеше. Андрю започна да се проклина — ако момичето не знаеше, че е в опасност, той самият подозираше това и трябваше да я държи непрекъснато пред погледа си, независимо дали това ѝ харесваше или не. Чиста случайност беше, че погледна към скалите и успя да я разпознае в здрача.

Може би онзи човек съвсем не следеше нея, а просто бе тръгнал да търси вода, но Андрю вярваше в това толкова, колкото в приказките за феи и джинове. Той беше изпуснал от погледа си черната ѝ дреха и спря, за да се огледа. Вик ли беше това, което чу? Обзе го такъв страх, какъвто не бе изпитвал никога досега. Той ускори крачка и почти литна над пътеката, която криволичеше и завиваше рязко, докато най-послед взе последния остър завой на върха — и изведнъж се сблъска с облечената в бяло фигура на мъж, който бързаше насреща му.

Човекът извика и се опита да се метне встрани, но Андрю успя да го сграбчи за дрехата и да го хвърли на земята. Арабинът светкавично се изправи и в ръцете му блесна нож. Замахна и острието раздра дрехата на Андрю точно над сърцето, после замахна втори път и Андрю отскочи назад към скалата зад себе си. Главата на нападателя бе почти изцяло покрита с качулката, ала шотландецът все пак успя да види два реда бели зъби на фона на кафяво лице. „Та той се усмихва, за бога“ — помисли си той и това съвсем го вбеси. Андрю изръмжа нещо и без да обръща внимание на вдигнатия нож, силно удари арабина по ръката, вторият удар попадна върху брадата му, откъдето се разчу приятно за ушите на капитана хрущене, и накрая нанесе зашеметяващ удар по дясното око.

Арабинът пристъпи назад и се олюля, после се свлече на земята без звук. Андрю захвърли ножа в бодливия шубрак, прекрачи тялото на нападателя и побягна напред, а в главата му светкавично се мярна мисълта, че щеше да е добре Джейн да види битката.

Спря върху издадена над бездната плоска скала, откъдето пътеката започваше да се спуска рязко надолу. Беше прекалено стръмна и опасна дори за смелата американка. Умът му работеше трескаво. Къде, по дяволите, беше тя? Не беше слязла, поне не по пътеката, по която дойде той. В такъв случай оставаше само стръмният склон под краката му, който се спускаше рязко надолу.

Тогава си спомни, че бе чул вик. Забравил за всякаква предпазливост, бързо започна да се спуска надолу, а очите му опипваха трескаво склона, измъчвани от сенките на падащия здрач — последните слънчеви лъчи обагриха в червено небосклона и избледняха, а изгряващата луна не беше събрала достатъчно сили, за да огрее земята със сребристата си светлина.

Въпреки трудностите търсенето не продължи дълго. Той я откри върху ръба на една скала на пет-шест метра под върха... Не беше паднала от много високо, помисли си той... не беше много високо, продължи да си повтаря, докато коленичеше до застиналата ѝ фигурка. Трябва да е жива. Андрю не се бе молил от дете, но сега се помоли горещо в душата си всичко да е наред.

Поколеба се, преди да я премести, и затова най-напред потърси пулса ѝ на гърлото. И по-рано му се бе случвало да се грижи за ранени на борда, значи и сега ще може да се погрижи също така безстрастно и спокойно, ала ръцете му трепереха, докато я опипваше за счупени кости. Нямаше такива. Тя изглеждаше толкова крехка под грубите си дрехи; имаше нужда някой да я наглежда непрекъснато, да я пази от собствената ѝ смелост и уязвимост.

Той я взе на ръце като в люлка и махна от лицето ѝ няколко власинки и нещо изцапано. Сърцето му бясно биеше и той усети в гърлото си огромна буца. Сети за онзи, който я беше наранил, и в него започна да се трупя гняв.

Андрю не можеше да се познае. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен, толкова ядосан и така облекчен едновременно. И всичко това заради изпадналата в безсъзнание жена, която държеше в ръцете си.

Тя се размърда.

— Джейн — повика я той нежно.

Тя изстена.

— Аз съм, Андрю — каза той и я погали по косата, после — по бузата. — Няма нищо страшно, ще се оправяш.

Клепачите ѝ трепнаха и тя отвори очи.

— Боли... ме.

За първи път я чуваше да се оплаква от нещо в себе си — преди цялото ѝ недоволство беше свързано с него.

Би дал платната на кораба си, ако болката бе в него, а не в момичето в ръцете му.

Джейн отвори очи и го погледна, като се мъчеше да фокусира замъгления му образ. Главата ѝ пулсираше от жестоката болка, която се обаждаше от най-невероятни места по цялото ѝ тяло. Колко успокояващо беше да се съвземе в прегръдката на силните му ръце!

— Какво се случи? — попита тя. Думите излизаха от нея бавно и насила. Спомняше си, че тръгна да се поразходи, спомни си как се катереше... катереше се, а след това стигна на най-високото, и после... всичко бе потънало в мрак. Опита се да му разкаже за разпокъсаните си видения, но той нежна ѝ каза да не говори.

— Ти падна — излъга Андрю, тъй като не виждаше смисъл да я тревожи със своите подозрения за човека, който я беше нападнал.

Тя прие думите му, без да ги оспорва.

Като ѝ повтаряше непрекъснато, че ще се оправи, той стана с момичето на ръце и започна да слиза внимателно по обсипаната с камъни лъкатушеца надолу пътека, която щеше да ги отведе при кервана.

Когато стигна до мястото на схватката с арабина, видя, че вече го нямаше там. Това не го изненада. Той мълчаливо се закле да го намери, дори ако трябваше да обърне всяко ъгълче от лагера наопаки.

Най-после стигнаха в подножието на зъберите; около тях се насъбра тълпа, докато носеше на ръце омотаното в дрехи тяло към палатката си. Хаджи беше застанал пред всички останали.

— Какво се е случило с мис Уърдингтън? — попита водачът, като стискаше конвулсивно пръстите на ръцете си.

— Падна — отсече късо Андрю.

— Нищо ми няма — каза Джейн и се опита да повдигне малко главата си, но усилието беше прекалено голямо за нея и болката стана толкова силна, че тя се отказа и помисли, че умира. Искаше да се извини, че им причинява неприятности, но думите просто не можеха да излязат от устата ѝ.

— Не говори — каза Андрю.

Тя с радост се подчини на тази заповед.

Дойде и Боксьора, лицето му беше побеляло. За първи път, откакто го познаваше, го видя толкова мълчалив и уплашен.

— Не се разсейвай, момче — каза Андрю, чийто поглед не пропускаше нищо. — Много работа ни чака.

— Слушам, капитан Мак — каза момчето и преглътна с усилие. — Дали тя няма да...

— Я зарежи тия страхове, ще ни надживее всичките.

Пред палатката му се бяха събрали всички жени от лагера и Хаджи каза:

— Трябва да им имате доверие, капитан Макгрегър. — Той кимна към жените. — Те знаят какво трябва да се направи.

Андрю му вярваше, но след като вече бе настанил Джейн върху кечето в палатката си, обвита отвсякъде с дебели меки одеяла, той просто не можеше да се откъсне от нея.

Тогава една от жените каза нещо на Хаджи и той на свой ред отново се обърна към него:

— Нараняванията на мис Уърдингтън не са сериозни, тя просто трябва да си почине и ще се съвземе. Умоляваме капитана да направи същото. Хаджи има честта да му предложи скромната си палатка за тази цел.

— Благодаря, приятелю — каза Андрю, — може би ще се възползвам от предложението ти малко по-късно. — Той обходи с поглед лагера, трепкащите огньове, животните, които си почиваха, вдигнатите платки — всичко беше окъпано в лунната светлина. — Най-напред трябва да свърша една работа. — После остави водача и се обърна към момчето: — Боксьоре!

Морякът веднага се изпъна пред него.

— Слушам, капитане, на вашите заповеди.

Андрю се отдалечи от палатката, за да не ги чуват, и му разказа набързо за това, което беше видял и чул.

— Тоя негодник я е блъснал, така ли?

— Страхувам се, че е така. Тя не помни нищо и е най-добре сега да не я тревожим с тази работа. Сигурен съм, че когато се съвземе, ще си спомни всичко.

— Езика да ми отрежат, ако продумам, капитане.

Застанал малка встрани, Хаджи чу разговора им и се приближи към тях, а в широко отворените му очи се четеше тревога.

— Ако капитанът желае да претърсим палатките, Хаджи предлага своята скромна помощ.

— Добре — каза Андрю.

Нещо... някой се раздвижи отвъд слабите проблясъци на гаснещия огън. Андрю скочи мигновено и завлече на светло Мохамед. Очите на момчето бяха широко разтворени, лицето — загубило всякакъв цвят, а устните му бяха здраво стиснати; Мохамед изглеждаше уплашен до смърт, като че ли той беше виновен за трагичния инцидент.

— Какво ще кажеш за тази работа, момче?

Мохамед преглътна.

— Нищо не знам, кълна се в гроба на майка си. А мис Джейн е единствената приятелка на едно бездомно момче и аз се моля на Аллаха за нея.

Андрю не му вярваше. Той много добре знаеше, че момче като него живее по някакви свои закони и винаги на преден план са собствените му желания — това беше единственият начин да оцелее. Джейн се бе запознала с него в Триполи пред двореца на пашата, където я нападнаха първия път.

И ето, сега я нападнаха за втори път и той просто не знаеше какво да мисли.

— Чу ли какво се случи?

Мохамед кимна.

— Моля се да бъде правилно разбран — единствено огромната тревога ме накара да слушам думи, които не са предназначени за недостойния ми слух.

— Недостоен или не, ще чуеш следното — ще претърсим лагера, за да открием нападателя. Трябва да има една-две рани по лицето, за които няма да може да даде обяснение.

— Ще бъде чест за Мохамед да помогне.

Всички взеха по един запален фенер и тръгнаха в различни посоки; започнаха да преглеждат палатките една по една, включително и тези на търговеца Бакуш, които изрази тревогата си по повод на нещастния случай. Отидоха при мъжете, които бяха предпочели да спят под открито небе. Посрещнаха ги с оживени коментари и готовност за сътрудничество.

Не бяха успели да научат нищо още, когато Хаджи се доближи до Андрю, който бе тръгнал към палатката си.

— Знам нещо, което сигурно ще зарадва капитана.

— Карай — каза Андрю, като едва успяваше да прикрие нетърпението си.

— Един от бедуините дойде при Хаджи да му каже, че е видял някаква фигура да се прокрадва в тъмнината. Разпитах всички, но никой не познава човека, който е тръгнал оттука.

— Не се бойте, капитан Мак — каза Боксьора, — ще тръгнем подир този негодник и ще го върнем в лагера.

— Това е невъзможно — каза Хаджи. — Капитанът и неговият приятел с положителност ще загинат. Пустинята е отнела живота на много други, които са тръгвали по този начин, дори някои от номадите са изчезвали. Хаджи не би искал да се впусне в търсене под светлината на луната и без някаква определена посока.

— Не мога да го оставя да се изплъзне — сръза го Андрю.

— Съмнително е дали ще успее — каза водачът. — Тръгнал е пеша само с нещата, които може да носи. Този човек се страхува от капитана повече и от самата пустиня, а за нея най-голямото удоволствие е да убива такива глупци. Ето защо още в началото казах, че тази новина сигурно ще зарадва капитана.

На Андрю му се щеше да обори водача; той винаги бе предпочитал за всичко да се погрижи сам — всеки проблем си имаше своето решение, а единственото решение на този според Андрю беше да стисне в ръцете си шията на избягалия арабин.

— Ако все пак успее да се измъкне и се върне, за да си довърши пъкленото дело, няма да мога да го позная — раните му ще са зараснали.

— Да, но човекът, който ми каза за него, го описа много добре. Слаб, със зли очи и белег от нож върху бузата.

Също като онзи, който се бе опитал да я убие в Триполи.

— По дяволите — промърмори Андрю, страшно разгневен на самия себе си, че не бе го забелязал в кървана по-рано.

Той стрелна Мохамед с поглед — момчето изглеждаше така, сякаш в слабините му бе забит нож.

— Да имаш да ми кажеш нещо? Какво знаеш за този човек? Ти й пусна този бръмбар в главата с твоите врели-некипели и си мисля, че твоето присъствие тук е необяснимо.

Мохамед падна на колене.

— Капитан Мак, заклевам се в Пророка, че ще отсека ръката си, преди да е нанесла някакво зло на мис Джейн.

Андрю хем му вярваше, хем не, но разбра, че няма да изтръгне нищо повече от него.

— Отваряй си очите тогава, и гледай да я опазиш — каза той. — Ти също, Боксьоре, когато мене ме няма. Тя сигурно ще се върне в Дерна и ще забрави това идиотско издирване.

Той се обърна и се взря в тъмнината. Нейният вик и видът на неподвижното ѝ тяло бяха по-страшни дори от залповете на пиратския кораб, които пречупиха главната мачта на кораба. Мачтите се купуват, но той никога вече няма да срещне момиче като нея.

Андрю се удари с юмрук по бедрото. Да го вземат мътните, трябваше да си отваря очите! Проблемът беше в това, че тя е прекалено смела и твърде непредпазлива. И защо беше тръгнала нагоре по хълма? От страх, че ще спи с него тази нощ?

Момичето просто не разбираше колко огромна е силата на собственото ѝ желание.

Той се вслушваше как арабите се подготвяха за вечерната молитва, която един стар мюезин пееше изключително фалшиво. Докато звуците кънтяха над притихналата земя, Андрю си мислеше за избягалия престъпник и се надяваше слънцето да изсуши костите му до бяло за една седмица.

* * *

След още две нощи и един ден бързо възстановяващата се Джейн се оказа за него по-голям проблем, отколкото беше очаквал.

— Достатъчно задържах всички ви — каза Джейн и се надигна преди съмване, за да се приготви за пътуването през деня. Срецнаха се при конете, докато конярите приготвяха животните.

Андрю бе нахлузил дрехата си набързо, готов да потегли обратно към Дерна, но Джейн бе напълно подготвена да продължи пътуването.

— Хаджи беше достатъчно любезен да отложи пътуването — каза тя, — но аз му обещах да тръгнем днес. В края на краищата това си беше едно обикновено падане.

Нещо в изражението на лицето му я накара да замълчи.

— Това беше просто едно падане, нали? Или ме излъга? Понякога имам чувството, че съм забравила нещо.

Андрю поклати недоволно глава.

— Така е, и това, което си забравила, е да използваш мозъка, с който си се родила.

Тя си пое ядосано дъх, но не можеше да не се съгласи с него.

— Прав си. Сега обаче го използвам. Давам дума, че няма повече да върша глупости.

Тя се обърна да оправи седлото на Форчън. Беше много притеснена от това, че стана причина целият керван да спре. Разбира се, всички бяха любезни — като се почне от Бакуш и се стигне до момичето, с което бяха спали в една палатка; тя реши да им се отплати за добрите чувства, като не им причинява повече неприятности.

Реша да не ядосва дори Андрю.

Най-малко него.

Докато се възстановяваше, имаше много време да мисли за него. Може и да не си спомняше как точно бе паднала, но си спомняше грижата и нежността му, когато се съвзе в ръцете му. Тя тръгна по тези камънаци с мисълта да се измъкне от него по някакъв начин, да се държи настрана, да отхвърли предложението му за една любовна нощ в неговата палатка. Не можа да си спомни защо за нея беше толкова важно да му откаже тогава. За какво пестеше тялото си? Неговите милувки, начинът, по който я гледаше, самото му присъствие я изпълваха само за един следобед с повече вълнение и радост, отколкото се бе надявала да получи през целия си живот. И трябваше ли да се откаже такова нещо?

Да, тя започваше да използва ума, с който бе надарена по рождение, и въпреки това не можа да измисли дори една причина да не

спи в прегръдките му. Включително вероятността да носи в себе си дете от Андрю. Тази вероятност беше съвсем реална, но не така шокираща, както би ѝ се видяла преди три дни. Не би било чак толкова зле, ако вземе със себе си във Вирджиния и част от него.

И Милисът никога повече няма да спомене Леандър.

В този момент обаче положението ѝ въпреки съвсем не беше толкова важно. Замалко щеше да умре, а точно сега страшно ѝ се искаше да живее. Когато Андрю беше до нея, тя се чувстваше по-жива от всякога.

Но Джейн нямаше намерение да му казва нищо от това, което се въртеше в главата ѝ; тя просто приготвяше коня за път, а дузина мъже, включително Боксора, се суетяха наоколо и можеха да чуят всяка нейна дума. Джейн бе настроена достатъчно романтично и за нейните чувства бе нужен само един интимен декор. Тя не бе успяла да го открие до вечерта на този дълъг уморителен ден, през който бяха изминали десетки мили по песъчливата земя, която им подсказваше, че пясъчните дюни бяха вече много близо.

Реши да не обръща внимание на болката в мускулите си; после отиде при Андрю, Боксора и Мохамед, които вечеряха задушено овнешко пред палатката на капитана.

Тя стоеше все още малко несигурно на краката си, но не сметна за необходима да им казва това.

— Ще се върна веднага.

Мохамед скочи и тръгна след нея, докато тя отиваше към палатките на жените, за да си вземе нещата. Момчето смяташе за свой дълг да не откъсва поглед от нея.

Тя се върна с навито на руло одеяло. Когато вече бяха пред палатката на Андрю, Джейн освободи момчето и му каза:

— Обещавам тази нощ да не бъда сама. Ти иди да си починеш, тръгваме утре рано сутринта.

Мохамед неохотно се отдалечи. Джейн видя, че и Боксора си беше отишъл, и до огъня беше останал само Андрю.

Той я видя да отива към палатката му с личните си вещи в ръка и бавно се изправи; в движенията му прозираше грация на диво животно, която я накара да трепне.

Стояха един срещу друг до угасващия огън, облечени като хора от пустинята. Припламващите светлини на огъня, палатките,

далечният рев на камилите и дрехите им на бедуини придаваха някаква нереалност на целия декор. Точно този декор беше чакала тя през целия ден.

Джейн се усмихна. Андрю почувства как гневът му се стопява и се превръща в желание.

— Не съм в най-добрата си форма — каза Джейн. — Малко съм понатъртена тук-там...

— Джейн...

— Остави ме да довърша. Преди няколко дни ти обеща нещо. Помниш ли, да споделиш с мене дъха на своето задоволство. — Тя се поколеба, обзета от внезапен свян, но нищо вече не можеше да я спре. — Може да си сметнал, че съм забравила, но не съм. Не мислиш ли, че е време да изпълниш обещанието си?

ГЛАВА 24

Той се взираше в черното кадифе на очите ѝ, в полуотворените розови устни, видя борбата на различни чувства, изписани по вдигнатото към него лице; кой знае защо си спомни онзи миг, когато разбра, че я грози опасност, а той бе твърде далече от нея, за да ѝ помогне.

Все още усещаше остра болка при този спомен. Какво му ставаше, за бога? В неговия живот нямаше място за жена. И то жена като Джейн Уърдингтън с всичките ѝ илюзии за семейството, с цялата ѝ невинност и склонност да се поддава на глупави импулси, които непрекъснато я тласкаха по опасни пътища.

Тази нощ дори впряг от арабски жребци не би могъл да го откъсне от нея.

В очите ѝ просветна съмнение и брадичката ѝ леко се издаде напред.

— Ако си променил решението си...

— Не, момиче, не съм. Не съм си променил решението.

„И ако продължаваш да ме гледаш така още секунда макар, ще ти го докажа веднага, тук, пред палатката.“

В пустинния въздух се разнесе женски глас, висок и нетрепващ; думите не можеха да се разберат, но мелодията внушаваше усещане за самота и горчиво-сладък копнеж.

Така щеше да се чувства и Андрю тази нощ, ако не беше Джейн. Не беше чак такъв глупак, за да не разбира това. Тази нощ той я желаше така, както не бе желал нищо друго през живота си, и ето — тя беше тук.

Той мина покрай загасващия огън и взе вързоп от ръцете ѝ.

— Вътре има само едно кече — предупреди я той.

— Необходими ли са две?

— Не.

Джейн усети целия му копнеж, изразен в една-единствена дума, и долови в себе си някаква ликуване. Тя му даваше нещо, което той не

можеше да получи от никого на своя кораб — милувката на жена, целувките на жена. Беше сигурна, че се нуждае точно от това.

Нека всички красавици на света да се пукнат от яд — тази нощ тя, Джейн Уърдингтън от Вирджиния, щеше да лежи в прегръдките на страхотния капитан Андрю Макгрегър от планините на Шотландия, най-изкусния мореплавател и най-безгрижния човек на света. Тя ще го задоволява толкова нежно и толкова дълго, колкото иска той. И не беше без значение също, че в замяна той ще утоли нейния копнеж.

Брат ѝ я беше нарекъл „сърковище“, но тя вече не бе склонна да приеме това име дори с нюанса на закачка и обич, който той влагаше в съдържанието му.

Андрю отвори палатката и тя трябваше да се наведе, за да влезе; после палатката се затвори и Джейн остана сама в тъмнината. Почувства се изоставена и това остро ѝ напомни за несигурността, която се криеше под скритото ѝ самохвалство. Това чувство продължи само миг, защото той се върна почти веднага с нейния вързоп в едната ръка и запален фенер — в другата.

Андрю остави нещата и се изправи, а могъщото му тяло се прегърби в тясното пространство на палатката; после коленичи върху кечето и я придърпа за ръката към себе си, докато и тя не застана на колене пред него. Фенерът осветяваше лицата им и тя видя как бурята в очите му се развихря още повече от силното желание — толкова силно, че Джейн усети как тръпка на страх пропълзя по гръбнака ѝ.

— Няма да ти причиня болка, момиче, само искам да те гледам, докато се любим.

Тя пламна.

— Колко лесно четеш мислите ми!

— Понякога очите ти те издават.

Тя сведе поглед и ресниците ѝ изглеждаха великолепно на фона на розовите страни; после отново вдигна плахо поглед, а лицето ѝ беше като на вечната Ева от всички времена.

— И какво казват те сега?

Той изръмжа нещо неразбираемо и впи пръсти в гъстата грива, разпиляна по раменете ѝ.

— Казват, че искаш това... — После наклони устни към нейните и продължи: — И това... — Целуна я отново, този път езикът му леко погъделичка зъбите ѝ. — И това...

Устата му покри устните ѝ, а езикът му се плъзна в тъмната ѝ сладост и я изпълни отвътре с ласкава нежност. Джейн впи пръсти в дрехата му, в гърлото ѝ напиреха тихи стенания; тя усещаше с цялото си тяло колко прекрасно и в реда на нещата е всичко, което правеха, и с изненада откри, че под клепачите ѝ набъбват сълзи на удоволствие, желание и радост.

Умът ѝ бе изпълнен само с неговото име и то непрекъснато ехтеше в нея, докато Андрю нежно и властно всмукваше езика ѝ в устата си. Дланите ѝ изтръпнаха, докато се триеха в неговата сила. Така, както той бе навлязъл в тялото ѝ, искаше да проникне в неговото тяло и тя — под кожата, в кръвта му, по цялата му плът, навсякъде.

Най-после той прекъсна целувката и въздъхна; трепетът на въздишката се разнесе по цялото му тяло.

— Нещо правиш с мене, момиче. Когато те видях на оная проклета скала, ти не помръдваше и изглеждаше толкова... мъртва — думата излезе на пресекулки от устните му, — че за малко да полудея.

Джейн затаи дъх. „Обичам те“ — думите се четяха по устните му и тя сякаш чу дълбокият му глас да ги изрича със звучен шотландски акцент. Трепетът в нея оформи същите думи и те отекнаха из цялото ѝ тяло. Всеки неин нерв бе изтръпнал в очакване.

Никога не бе и предполагала, че ще ѝ се случи нещо такова... но как бе мечтала за това!

Той целуваше клепачите, бузите, ъгълчетата на устата ѝ.

— Тук съм, за да те пазя от всичко, момиче, дори и да не искаш. Лошо стана тия дни, и ми е много мъчно, че това се случи с тебе.

Сърцето ѝ се сви в гърдите, а изтръпването се превърна във вцепененост; тя предвкушваше ликуващо щастие, а то се бе вледенило от мразовития дъх на действителността. Беше очаквала прекалено много: Андрю — влюбен? Невероятно. Никога повече не трябваше да допуска подобна грешка.

Сигурно прави всичко от съжаление към нея — една нещастна глупава жена, която на всичко отгоре е и доста похотлива. Беше я извадил от морето близо до Триполи така, както бе спасил Атлас от жестокия му господар — просто обичаше да се грижи за всякакви животинки.

Тя се измъчваше жестоко, но той не забелязваше в нея никаква промяна — продължаваха да стоят коленичили един срещу друг,

ръцете му я галеха по врата, гърба и раменете, а устните му нежно шепнеха нещо и я обсипваха с целувки.

Целувките му изгаряха лицето ѝ и когато стигнаха до шията, тя отметна глава назад. Е, дори и всичките му ласки да бяха само проява на загриженост към нея, тя ги приемаше с радост и щеше да ги приема винаги, докато той ѝ ги предлага. Тази нощ не бе дошла при него да чуе признанията му в неумираща любов — искаше само ръцете му навсякъде върху себе си и цялата му мъжествена сила, забита дълбоко в нея — искаше само това, и щеше да го получи.

Андрю бавно разгърна фереджето, като че ли отваряше някакъв скъпоценен дар; после пръстите му се заеха с копчетата на бялата ѝ риза и колана на шалварите. Тя лежеше неподвижна, докато той бавно, дреха след дреха, разголваше цялото ѝ тяло. По нежната ѝ кожа все още имаше белези от падането и когато ги видя, усети да го пронизва силен гняв, но се овладя и го прогони — не сега, сега беше момент, в който тя трябваше да забрави всичко.

Устните му докоснаха едно тъмно петънце точно над зърното на едната ѝ гърда.

— Боли ли те така? — прошепна той.

Джейн обви ръце около врата и гъстата грива на косите му.

— Не, не ми причиняваш никаква болка, Андрю.

Езикът му си играеше с втвърденото зърно.

— Ако те боли, кажи ми.

Желанието я заля като вълна и пръстите ѝ се впиха в шията и раменете му в отчаян опит да открият топлата му плът под дебелия плат на дрехите. Дишането ѝ стана накъсано, докато той движеше бавно върха на езика по гърдите ѝ, а ръцете му ги галеха толкова нежно, сякаш се страхуваше да не я нарани.

Андрю успя да свали фереджето и после — долната риза, като я милваше, целуваше и докосваше през цялото време. След това развърза колана на шалварите ниско на корема ѝ, а устните му следваха всяко движение на ръцете; езикът му бавно облиза вдлъбнатината на пъпа, а зъбите лекичко захапваха кичур по кичур черните косми в долната част на корема. Джейн се изви като дъга и стръвно се впи в дрехата с цвят на слонова кост — тогава ръцете му се плъзнаха отдолу и започнаха да я гаят по бутовете.

Устните му докосваха гладкия корем все по-ниско и когато стигнаха тъмния триъгълник между бедрата, тя усети как плътта ѝ се стегна, и отрони своите интимни женски сълзи на желание.

— Андрю! — успя да извика, без да разбира какво правеше той с нея, без да може да го спре, но то бе прекрасно и тя искаше никога да не спира. Бедрата ѝ се разтвориха, той стисна хълбоците с ръце и зарови глава в най-интимното ѝ място.

Когато усети езика му в себе си, тя полудя; после той засмука от нейната сладост и тя извика задавено, тялото ѝ гореше като въглен и излъчваше плам. Започна да тръпне и пулсира в странни спазми на екстаз, които не бе усещала никога преди. Джейн се изви към него и диво впи пръсти в дрехата, пулсирането в кръвта ѝ се изостри и тя изпадна в безумието на невероятно блаженство.

Светът изригна и потече като разтопена лава; цялата се бе превърнала в струна, разпъвана от хиляди вибрации. Андрю я стисна по-силно и тя се свлече до гърдите му; трептенето започна бавно да отслабва на затихващи вълни, а сърцето ѝ продължаваше да се блъска лудо в гърдите. Всеки миг можеше да се пръсне като разбито стъкло.

Мъжът я положи бавно на кечето и се съблече само за миг. Тялото му покри голотата ѝ, стоплена от целебната сила на неговия плам. Тя беше толкова топла и мека, а трепетът ѝ проникваше в него на парещи вълни, които го подготвяха за нея.

Той вдигна глава, за да види лицето ѝ — косите ѝ се бяха разпилели в безпорядък по възглавницата, а светлината на фенера играеше върху лицето и шията ѝ. После се опря на едната си ръка, за да погледа играта на светлосенките върху гърдите, тънката талия и изящните хълбоци. Въпреки белезите от падането — а може би благодарение на тях — крехка и желана, тя приличаше на девственица съблазнителка, която се предлага на подивелия мъжкар. Той все още усещаше върху езика си нейният вкус — мед на жена, по-сладък и опияняващ от вино.

Жената също го разглеждаше внимателно на трепкащата светлина и този път се съсредоточи върху втвърдения му член върху бедрото си. Пръстите ѝ го обвиха и тя изпита силна наслада от резкия му опит да си поеме дъх. Започна да го гали — надолу, после нагоре, и той се втвърдяваше все повече и повече, а палецът ѝ се триеше в къдравите косми около него.

— Тук съм, за да те задоволя — прошепна дрезгаво той. Обзе я диво желание да плъзне език върху него, както бе направил и той с нея, но мъжът толкова бързо бе успял да разтвори бедрата ѝ и да се настани между тях, че тя нямаше никаква възможност да го направи.

После той проникна в нея.

— Нали го искаш, момиче?

Напред, назад, после отново — той я галеше отвътре, там, където тази ласка щеше да бъде почувствана най-силно.

Тя неясно промълви нещо, което прозвуча като съгласие.

Мъжът се опита да се контролира, но усети върху себе си свиването на стегнатата ѝ мускулатура и от това тласъците му станаха още по-твърди, по-дълбоки, по-бързи. Той се потопи изцяло в нейното горещо и влажно нетърпение.

Ръцете ѝ се впиваха в гърба му и ноктите ѝ го драскаха, после виковете ѝ станаха по-силни и той трябваше да ги заглуши с целувка. Тя продължаваше да се гърчи под него, когато той издаде тих, ликуващ вик — и се изпразни в нея, заливайки я със седефения екстаз на своята страст.

Накъсано дишане, вкопчени длани, притиснати едно в друго лъснали от пот тела... — те започваха бавно да се съвземат от своето опиянение. Целият свят бе притихнал около тях. Сякаш се бяха стопили в пространството и Джейн поиска да останат така завинаги — само двамата в безкрайността, зависими само един от друг, без да искат и без да се нуждаят от нещо друго.

Това беше една себична и банална мечта, ала тя се опита да я задържи по-дълго в себе си, макар да съзнаваше илюзорността на всичките си възжелания и красиви представи.

Топлината на страстта угасваше бавно в нея и на мястото ѝ започваше да се промъква студът на пустинната нощ. Той я прегърна и придърпа одеялото догоре. Полежа мълчаливо така, взрян в тъмнината.

— Получи ли това, което искаше, момиче? — попита той, когато дишането ѝ се успокои, а ръката ѝ галеше окосмената му гърд.

Този въпрос беше и труден, и лесен едновременно — тя се поколеба, после предпочете да отговори простичко с „да“.

Не можа да се сдържи и побърза да го попита на свой ред:

— Затова ли дойде, Андрю — да ме наглеждаш и да ме пазиш от глупавите ми грешки?

Той отстрани от лицето ѝ няколко непокорни косъмчета и я погледна в очите.

— Не трябваше да казваш „глупави“. Това е съвсем неуместно за момиче, което е стигнало толкова далеч в преследването на една мечта.

— Казваш го, като че ли одобряваш това, което правя.

— Не си въобразявай такива работи, мис Уърдингтън, чак дотам няма да стигна.

— Сега повече отвсякога говориш като шотландец.

Той я целуна по челото.

— Ти ме караш да се чувствам не като мъж — видял и препатил, а като онова нетърпеливо момче отпреди двадесет години, когато му се случи за пръв път да вкуси от женските прелести. Ако щеш ми вярвай, но не съм искал да докосвам с устни никоя жена толкова силно, колкото тебе.

— О... — прошепна тихо тя. Complimentът беше малко необичаен, но тя усети познатата тръпка между краката си. Щеше да я помисли за развратница, щом като толкова скоро отново изпитва желание.

Ръката му обхвана едната ѝ гърда.

— Гърдите ми са прекалено малки — каза тя.

— Прекалено малки за какво? Ако ги сравниш с ръцете ми, ще видиш, че прилепват плътно към тях, без да свивам пръсти и без да излизат от шепите. Ако се интересувах от големината, щях да кажа, че твоите гърди са идеални, точно толкова големи, колкото трябва.

— И освен това съм прекалено слаба.

— Просиш си комплименти?

Тя отново се усмихна, сгушена до гърдите му.

— Защо не, щом има вероятност някой да ми ги направи. Веднъж ми каза, че не те бива много-много в комплиментите, и исках да ти помогна в това отношение.

— Не знаех, че това ти харесва — веднъж каза нещо за неприличните думи.

— Не може ли едно младо момиче да си промени мнението?

— Може, и благодаря за това на щастливата си звезда.

Тя галеше мускулестата му ръка.

— И „Тросакс“ ли плува под тази звезда? — Тя застина. — Въпросът ми беше безсмислен, просо забравих, че в момента го

поправят. — Тя сви рамене. — Все си мисля, че това стана заради мене.

— А можеш ли да предвидиш следващото нападение на пиратите?

— Разбира се, че не, но...

— Тогава да не чувам повече такива приказки.

Дълбоко в себе си обаче Андрю не можеше да не си мисли, че може би тя има известни основания.

Досега беше прекосил стотици пъти Средиземно море и никога не бяха го нападали пирати — връзките му с Хамода бяха известни на всички, както се знаеше и че пашата е свързан с пиратите. Хамода беше достатъчно богат и влиятелен човек — ако се бе застъпил пред пашата, фрегатата нямаше да бъде нападната. Тогава се появи Джейн и това разтревожи силно шейха, а Андрю нямаше и най-малка представа за причините на неговото безпокойство.

Дали пък шейхът нямаше пръст и в предишната катастрофа, когато Джейн бе паднала във водата? Невъзможно. И все пак...

— Андрю — рече тя, — кажи ми нещо...

— Ако мога, ще ти кажа — отвърна той и усети безпокойство. Вероятно и тя бе размишлявала върху всичко, което се случи — нали той й бе споменал името на Хамода и сигурно беше съобщила, че между шейха и капитана има някаква връзка. Андрю се ядоса на страха си и се запита какво обяснение би могъл да й даде.

— Защо си нарекъл маймуната Атлас?

Капитанът въздъхна облекчено и се засмя.

— Чудех се какво ли ще ме питаш. — После прокара длан по хълбока й. — Откъде се сети за това?

Тя се насили да измисли някакво обяснение.

— Ами, като гледах ръката ти, си помислих колко си силен и красив, като гръцки бог...

— Това ли си мислеше?

— Ами — каза тя, леко раздражена, — имаш доста величествена конструкция.

— Това комплимент ли е?

Очите й го стрелнаха крадешком и на устните й се появи лека усмивка.

— Най-обикновена констатация. И без всякакви ласкателства си достатъчно самоуверен.

Той остави думите ѝ без коментар.

— Оукъм я кръсти така. Каза, че горкото животно така се е напатило от проклетия си господар още в Южна Америка, че за да оцелее, сигурно е силно като Атлас. Името така си и остана.

— А Оукъм?

— Това е съвсем друга история. Някога и той си имаше християнско име — не е за вярване, но се казваше Девтерономей, и когато дойде на фрегатата, беше толкова пиян, че не можа да го произнесе. Няколко дена стоя на кораба, без да му знаем името.

— А изглежда толкова сериозен. Не мога да си представя „Тросакс“ без него.

— Така е, тук си съвсем права. Съвсем скоро се разбра, че много си разбира от работата. И е чудесен приятел. Остави рома, само от време на време пийваше по една глътка. Жена му и синът му умрели наскоро от треска и трябваше да мине известно време, за да се съвземе.

Тя усети жалост, като си спомни добрите му очи и посивялото лице. Сега си обясняваше защо в изражението му понякога се забелязваха сенки на тъга.

— Той просто се сля с кораба. Оукъм стана необходим като кълчищата, с които уплътняваме бордовете. Един път му го казах и той си остана с този прякор, както стана и с маймуната.

— А Боксьора? — Тя прокара пръсти надолу към корема.

Андрю се размърда неспокойно, раздвижиха се и отделни части от тялото му.

— Той си избра това име. Каза, че преди си изкарвал прехраната като боксьор, но по нищо не му личи да е бил такъв.

— Забелязала съм, че си пада по женските прелести.

— Така си е.

— Той... прекарва почти всяка нощ с една млада бедуинка, нали?

— Зависи какво имаш предвид. Не е точно така, както си мислиш. — Ръката му погали рамото ѝ и се плъзна надолу. — Това също се очертава като проблем. Мъжете от нейния народ не биха погледнали с добро око, ако един руми спи с някое девствено момиче от техните.

— Не знаех това — каза Джейн. Неволно направи сравнение между своето положение и това на момичето. Джейн не беше част от племе, което да брани девствеността ѝ; всъщност никой на този свят не се интересуваше от Джейн Уърдингтън. Не че имаше някаква необходимост от защита, но самата мисъл, че никой не стои зад нея, леко помрачи настроението ѝ.

— Страх ме е, че той се мисли за влюбен — каза Андрю.

Тя усети как сърцето ѝ болезнено се сви.

— Като че ли това не ти харесва.

— Просто се получават ненужни усложнения. Скоро ще трябва да отплаваме.

Джейн застина, неспособна да си поеме дъх. Дали пък не искаше да каже, че и тя не бива да очаква от него нещо повече от това, което ѝ дава сега? И че капитан Макгрегър, също като Боксора, скоро ще си отиде? Не беше нужно да ѝ го казва, всичко това ѝ беше пределно ясно.

Знаеше, че рано или късно за нея ще дойде ден за равностметка — и това щеше да бъде денят на тяхната раздяла.

Обзе я смазващо отчаяние, което не можа да овладее.

Сама си беше виновна за всичко и трябваше да събере кураж, за да посрещне раздялата — без Андрю да разбере какво ще ѝ струва това.

— Вие, моряците — каза тя безгрижно, а пръстите ѝ продължаваха да се плъзгат надолу, — на брега се държите като истински негодници.

— Прекарваме дълго време в морето, момиче.

Той се вгледа в движенията на пръстите ѝ — не можеше да има никакво съмнение, тя искаше да го възбуди отново; макар и деликатно, това бе очевидно, както бе очевидно и удоволствието, с което се любеше. Това откритие го развълнува, то докосна в него нещо, което никой и никога не бе докосвал. А тя посрещаше неизбежността на тяхната раздяла толкова равнодушно! Жена като нея би трябвало да се интересува единствено от годежния пръстен и женитбата.

А може и да си мисли, че не е подходящ за съпруг и удоволствието, което е изживяла в някаква палатка в пустинята, просто няма никакво значение.

В един миг Андрю изпита силен гняв, но после започна да се проклينا за нелепите си предположения. Тя прави каквото си иска, а той е седнал да се чуди какво не е наред. Искаше и тя да го желае така, както я желаше той — само за известно време, и беше съвсем безсмислено да недоволства от това положение на нещата.

Той сложи длани върху бутоните ѝ и започна да ги гали — най-напред единия, после другия, пръстите му се плъзваха във вдлъбнатината между тях, после ги обхващаше в шепи и възбуждащо ги дразнеха отгоре. Усети как мускулите ѝ се втвърдиха и тя задиша накъсано и учестено.

— Имаш ли други въпроси? — каза той.

Тя искаше отново да пита нещо за белега от вътрешната страна на бедрото му, но когато се сети за тази част от тялото му, единственото, което ѝ дойде наум, беше да го обвие с ръце и да си поиграе с него така, както си играеше с нея и той.

— Само един — каза тя задъхано и се наведе плътно към магнита на неговата сила. — Не знам нищо за мъжкото тяло, но искам да те питам дали... не може ли да го направим отново?

Гласът ѝ заседна в гърлото.

— Може, момиче, може, и още как! — Той изръмжа нещо в извивката на шията ѝ и тя потрепери от удоволствие. — Като си помисля, на мене ми се иска още.

Тя отметна глава:

— Трябвало е да мислиш за това? — Смяхът му я стопли и я изпълни с трепет. — Андрю... — прошепна тя, като се надяваше да не усети отчаянието в гласа ѝ. — ... люби ме, отново ме люби.

И той го направи — отново и отново.

ГЛАВА 25

На следващия ден Джейн усети в цялото си тяло болка от съвсем особен характер и би умряла от срам, ако някой се досетеше за причината. Стараеше се да седи изправена на седлото и по лицето ѝ да не личи колко я боли, ако някой случайно я погледнеше.

По същия начин криеше и усмивката върху устните си при спомена за предишната нощ. Андрю я беше любил четири пъти и сега тя с наслада си спомняше всеки един от тях... четири пъти. Дали това не беше някакво своеобразно постижение? Джейн не разбираше нищо от тези неща, но това, което направи Андрю, надхвърляше и най-смелите ѝ фантазии от самотните момински нощи.

Попита го дали белегът върху бедрото не е от рана, нанесена от ръката на ревнив съпруг.

— Като момче работех на една рибарска гемия и веднъж канджата се заби в крака ми. Понякога ме наболява и трябва някой да го погали, за да ми мине.

И, разбира се, тя го погали. Беше похотлива като истинска развратница. Блудницата на пустинята. Понякога я налягаха черни съмнения — дали пък наистина не си е загубила ума, не трябваше ли да се стегне и да не допуска това да случи отново; тези мисли обаче траеха само миг, разпръснати от яркостта на спомена за предишната нощ.

Беше приключила с притесненията си още в прегръдките на Андрю. И без това щеше да ѝ остане много време за размисъл, защо тогава да насилва събитията?

Тази вечер за първи път щяха да нощуват сред дюните. Стигнаха огромната пясъчна пустош по залез, когато слънцето престана да жари така безмилостно и заля света в златисто сияние.

Джейн бе прекарала предишната нощ в прегръдките на Андрю, обхваната от непозната досега еуфория; усещаше в себе си някаква необичайна самоувереност, за каквато бе мечтала цял живот. В

момента беше с Андрю, а само след седмица щеше да види и Джош. Не искаше да мисли за нищо друго.

На сутринта камилите проявиха известно непокорство и товаренето вървеше трудно: с оглушителен рев от страна на животните, а от страна на хората — с люти псувни и призови към Аллах. Вече закъсняваха много — слънцето отдавна се бе вдигнало над хоризонта и Джейн най-после можа да разгледа добре необичайното зрелище, което представляваше ергът.

Докато мюезинът напяваше утринната молитва, тя успя да смени ботушите, които носеше, с чифт сандали и после поязди по едрия пясък, като се стараеше да не изпуска кервана от поглед. Из дюните се усети едва доловим повей на вятър, съвсем лек, не като при онези пясъчни бури, за които вчера ѝ говореше Мохамед.

Пейзажът ѝ припомни за вълните в морето, които не изглеждаха по-материални от пясъчните и също като тях бяха докосвани единствено от слънцето, вятъра и дъжда.

Мохамед ѝ каза, че и в пустинята се случвало да вали — понякога като истински потоп, а от време на време падали и странни разяждащи очите и гърлото мъгли. Това обаче ставало много рядко; вероятно било керванът да бъде застрашен от *сироко* — горещия пустинен вятър, който връхлитал върху керваните без всякакво предупреждение и съвсем скоро сливал в едно земя и небе така, че било невъзможно да се различи къде е едното и къде — другото.

Тази сутрин въздухът беше неподвижен и студен, а в сивото небе висеше лимоненожълто слънце. Тя се катереше към върха на една дюна и жадно вдишваше сухия прохладен въздух. Джейн се усмихна и отметна глава назад, а косата ѝ диво се разпиля.

Андрю яздеше по една от съседните дюни и видя развятото черно фередже, свободно падащите на вълни коси и лицето, което сияеше от неподправено удоволствие. „Колко е чиста“ — помисли си той. И как само вярва, че в края на краищата всичко ще завърши добре... Брат ѝ сигурно отдавна гниеше в земята, а тя беше убедена, че е жив и ще го намери.

Ако беше склонна да очаква много от мъжете, щеше непременно да преживее и много разочарования, колкото и кратки да бяха връзките ѝ с тях. Сърцето му внезапно се сви, докато я гледаше да обикаля дюната като дете, което си е намерило играчка.

Какво, по дяволите, правеше тя тук? Нямахме здрав разум дори колкото пясъчна буболечка. Тъкмо се канеше да ѝ се обади, когато най-после го видя.

— Добро утро — извика тя и му махна с ръка.

Той също ѝ махна и се усмихна.

Тя затича към него, а сандалите ѝ потъваха в пясъка, без да оставят следи, като че ли беше приказна фея. Стигна до подножието на дюната и после започна да се изкачва нагоре към мястото, където я чакаха мъжът и жребецът. Когато се приближи достатъчно, Андрю видя, че слънцето бе оставило по лицето ѝ следи от целувките си през последните няколко дни и сега тя бе станала още по-мургава. Това ѝ придаваше великолепен здрав вид и я правеше още по-желана. Протегна ръка и я издърпа на коня до себе си. Тя седна от едната страна на седлото и силно се притисна към него; после плъзна ръце под дрехата му и се сгуши в него.

— Виждам, че си добила кураж — каза той. — Каdifените ѝ очи проблясваха като нощ, обсипана със звезди. — Като духне по-силен вятър и желанието ти ще се изпари на минутата.

— Може и така да е. — Тя го погледна дръзко. — А може и да не е. Няма страшно, стига ти да си единственият, който ме гледа.

— Мис Уърдингтън! — каза той, преструвайки се на шокиран.

— Да, капитан Мак — отговори тя, като имитираше шотландския му акцент, — това е моето име. Да не се надувате нещо на бедното селско девойче? Щом е така, ще си намеря някой бедуин, който няма да има нищо против да си поиграем.

Въображението му веднага нарисува картина — Джейн в ръцете на някой дивак от пустинята, — и това никак не му хареса.

— Хвани се за мене — каза рязко той. — Да се връщаме, че може да тръгнат и без нас.

Той дръпна юздите и жребецът ги откара бързо в лагера. Андрю беше делови и сериозен, когато я остави до кобилата, а Джейн се усмихваше на себе си, като си помисли, че може би той ревнува.

Знаеше, че това е невъзможно, и въпреки всичко тази мисъл се въртеше непрекъснато из главата ѝ, за да ѝ помогне да изкара по-леко дългия труден ден. С неговата ревност, с Боксьора и Мохамед, които щяха цял ден да се надлъгват с истории за морето и пустинята.

Джейн с изненада разбра, че в пустинята е пълно с разни животни, макар самата да не бе видяла нищо повече от пустинна муха. Имаше щрауси, кобри, скорпиони, газели и какво ли не още. От Боксьора не можеше да научи кой знае какво, освен още една моряшка песничка; тя не разбираше думите, но от физиономията на Андрю се досети, че едва ли ще е подходяща за светските събирания, които се свикваха във фермата всяка неделя.

Тя забеляза погледите, които Боксьора хвърляше към групата жени, яздещи камили някъде в края на кервана. По красивото му юношеско момче се четеше копнеж. На момчето не му вървеше и тя изпита съчувствие към него.

Тази нощ разпънаха лагера близо до малък оазис.

Скрит в сянката на финикови палми, той приличаше по-скоро на вир между златните дюни. Джейн беше омагьосана от красотата на гледката и убеди Андрю да опънат палатката малко по-настрани от останалите и да се опитат да спят под звездите. Никога преди не бе виждала такова великолепие, каквото предлагаше обсипаното със звезди небе над пустинята, и тя твърдеше, че би било срамота да изпусне такава гледка.

Бяха сами, далеч от останалите. Кечето бе простряно върху пясъка и се готвеха да лягат, когато тя се извини за малко и влезе в палатката. После се появи, а от нея се разнасяше някакво дрънчене и звънтене; Андрю се взря изумен в полумрака. Тя не беше по-различна от обикновено — същото фередже, същата непокорна коса, същата леко вирната брадичка. Различното беше в начина, по който го гледаше, и очите ѝ блестяха — той усети в себе си някакво раздвижване.

— Жените ми ги подариха — каза тя. — Това беше след оня случай с падането. Не знаех как да им откажа, а и щях да ги обидя, затова ги приех. — Тя седна близо до огъня, с гръб към кервана, и разтвори дрехата си широко, за да се предпази от нечий случаен поглед и да може само Андрю да се наслади на нейните дарове.

— Просто няколко украшения — каза тя. — Нищо повече.

„Права е“ — помисли си той и дъхът му секна — тя нямаше нищо друго върху себе си, освен няколко бижута.

Около шията ѝ имаше тройна огърлица от лъскав пиринч, а между високите ѝ твърди гърди се спускаше медальон с глава на

кобра. Талията бе обхваната от тясна верижка, каквато имаше и на единия си глезен. От талията до глезена единственото украшение беше самата тя. Златиста кожа и изящни форми, а на едно място — съвсем черна и мъчително примамлива.

— Боже мой — прошепна Андрю.

Джейн нямаше от какво да се оплаче, когато видя как я гледа нейният любим. „Щраусовите пера и дантелите може и да не ми отиват много, но затова пък с пиринчените украшения изглеждам чудесно.“

— Ела, момиче — каза той и гласът му издаваше, че вече е пламнал.

Тя мина покрай огъня с разтворена дреха и се изправи пред него; стъпалата ѝ потънаха в пясъка.

Той докосна кобрата, а пръстите му изгаряха трапчинката между гърдите.

— Хубаво е...

— Радвам се, че ти харесва.

— Да не би да си допускала, че няма да ми хареса?

— Страхувах се, че ще се почувствам като глупачка.

Той докосна с палец втвърденото зърно на едната ѝ гърда.

— Не ми приличаш на такава.

Докосваше гърдите ѝ тя усети ледени тръпки по цялото си тяло.

— Ами ти, капитане? Не си ли навлякъл прекалено много дрехи за случая?

Андрю се усмихна.

— Имаш право.

Отиде до палатката и се върна само след минута; бялата му роба висеше свободно на високата му мускулиста фигура, а в очите му светеше дяволски плам. Остана така, прав и неподвижен, принуждавайки Джейн да отиде при него и да разтвори дрехата му.

Огънят хвърляше игриви отблясъци върху голото му тяло и сега тя занемя на свой ред. Андрю наистина изглеждаше великолепно, тялото му беше като изваяно с длето — широки рамене, тясна талия, плосък корем, дълги силни бедра и красиво оформена окосменост с различна гъстота върху отделните части на кожата. Така надарен по природа, той нямаше нужда от никакви дрънкулки и украшения.

Тя се сгуши под дрехата му и се притисна силно към него.

После вдигна глава, за да го погледне в лицето. Дяволското изражение на очите му бе изчезнало, но пламъкът си беше там.

Преглътна с мъка. Ръцете му я сграбчиха отзад и я повдигнаха над земята. Тя веднага обвини крака около кръста му, като че ли го бе правила хиляди пъти, после се притисна силно към неговия корем и му предложи влажната си утроба, а езикът ѝ ближеше пулсиращата трапчинка на шията. През тялото му премина могъща вълна и то потрепери. Той я придвижи бавно по-надолу, докато жената се наниза на неговото копие и краката ѝ се склучиха отзад. Мъжът едва си поемаше дъх. Искаше да я поеме цялата в себе си, да погълне страстта ѝ и естествения, неподправен начин, по който му се предлагаше. Искаше му се да остане вътре в нея завинаги.

— Андрю? — гласът ѝ погъделичка гърдите му. — Можем ли да го направим така?

— Можем, нека малко да се понагласим. Дръж се здраво, момиче.

Той тръгна полека към мрака отвъд блясъка на огъня и я подпря до основата на една дюна; после коленичи пред жената и бързо започна да се плъзга навън и веднага обратно в нея — тя започна да се отпуска назад, докато гърбът ѝ опря в топлия пясък. Дрехата ѝ беше като постеля, а неговата — като завивка, която ги пазеше от нощния студ.

— Искаше под звездите, и ето ти звезди. Ще ти дам възможност да ги гледаш, докато си поиграя с тебе.

— О! — изстена тя, когато той се настани дълбоко в нея; после въздъхна. — Да не смяташ, че сега мога да мисля за нещо друго, освен теб?

— Ако можеш, това ще означава, че съм се представил по много жалък начин. — Той започна да се движи в нея ритмично. — Приятно ли ти е така? — попита задъхано той. — Кажи ми, ако ти харесва.

Тя посрещаше силните му тласъци с насрещни движения на собственото си тяло.

— Хубаво е... А сега замълчи, имаме да вършим още нещо.

— Каква си ми господарка... — Обзе го някаква нова топлина и той я придърпа силно към себе си, обсипвайки с целувки шията, ухото и онова тайно местенце на врата ѝ, и така я доведе до разтърсващия възторг, който я изпълваше всеки път, когато се любеха.

Джейн се вкопчи в него, за да сподели удоволствието му, а сърцето ѝ беше толкова преизпълнено с любов, че можеше да се пръсне. Той се врязваше стремително в нея — отново и отново, докато горещата му твърдост я изпълни и засити. Свършиха едновременно и сега тя трепереше до него, като се мъчеше да задържи вълните на екстаз колкото се може по-дълго.

Най-после той се отмести от нея и се взря в огряното ѝ от звездите лице, върху което се четяха свян и задоволеност.

— Май съм на път да ти кажа още един комплимент, момиче. Можеш ли да го поемеш?

— Ще опитам.

— Никога не ми е било толкова хубаво и това си е чиста истина. Никъде и никога.

„И никога няма да ти бъде по-хубаво“ — копнееше да каже тя.

Вместо да изрече думите, само се усмихна.

— И аз мога да кажа същото, разбира се.

Лицето му потъмня.

— Знам какво ми даде. Това е жертва, която не съм приел току-така.

— Жертва ли? Направила съм го по свое желание, не забравяй това! — Тя го целуна. — Не бъди толкова сериозен. Имам чувството, че утре ще съжалявам заради идеята си да го правим на пясъка, но то е порочно и прекрасно, че просто не ми се иска да спираме. Прегърни ме силно и след малко ще го направим пак.

„И ще си представим — каза си тя, — че тази нощ и тази любов никога няма да имат край.“

Когато по-късно се прибраха в палатката, Джейн наистина съжали, че са го правили върху пясъка. Те си оставиха дрехите навън и внесоха само кечето, като се обвиха един в друг и в няколко одеяла, за да поспят няколко часа преди дългото пътуване на другия ден.

Джейн усещаше песъчинките, вбити в кожата си, между зъбите и в косата. Реши да се изкъпе във вира на оазиса, без да се впуска в излишества — след няколкото дни, през които беше пила вода от гуерба, се бе научила да цени достатъчно високо водата, но недостатъчно все пак, за да пази нейната чистота.

Рано призори бяха вече на път. За ориентир им служеше зорницата и Хаджи каза, че до Зиза им остават само пет дни още. Като че ли я прободе стрела, когато чу тези думи. На пет дни път от Джош. Пет дни и тринадесет години, откакто го видя за последен път.

Джейн не споменаваше името му пред Андрю, защото не ѝ се искаше да чува мнението му за нищожните ѝ шансове да намери брат си. Както обикновено, когато ставаше дума за нейни лични проблеми, Джейн просто не искаше да мисли за тъмната страна на нещата — искаше постоянно да се къпе в светлина.

Казано в преносен смисъл, тя си представяше нещата черно-бели, а едно съвсем буквално слънце изгаряше земята, по която яздеха. Хората слязоха от гърбовете на животните, за да пестят силите им, и тогава тя улови погледа на Андрю. За тази част на пустинята ли говореше той, когато ѝ казваше, че няма да издържи дълго и ще се върне? Тя седна по-удобно върху седлото, като придърпа наметалото, за да не се изцапа от сандалите.

Джейн да се върне? Изключено.

По пладне, когато беше най-горещо, те спряха за обедната молитва, а също и да починат; опънаха палатките, за да отдъхнат малко от парещите лъчи на слънцето.

Джейн седна на сянка с малката си свита — Андрю, Боксьора и Мохамед, но разговорът им беше вял и те дремеха почти през цялото време. Въздухът беше горещ и неподвижен, почти четиридесет градуса, и толкова сух, че дори слюнката в устата им пресъхваше.

Внезапно Мохамед скочи на крака.

— Бързо, трябва да се скрием някъде!

— Защо, момче? — каза Андрю и веднага застана нащрек.

— Чу ли капитанът предупреждението?

— Като че ли чух гръмотевица.

Мохамед застина на място.

— Ето там, на изток.

Всички погледи се обърнаха нататък. Над хоризонта се виждаше зловеща жълтеникава светлина, която бързо превръщаше сапфиреното небе в мъртвешко сиво.

Джейн потрепери въпреки горещината. Тя посегна да се хване за палатката, но усети как от плата изхвърчаха искри и изгориха пръстите ѝ. По гърба ѝ премина тръпка на страх; извика тихо и погледна Андрю с надежда той да ѝ вдъхне увереност.

— Ще преживееш още нещо, момиче — каза той.

В тона му имаше нещо зловещо. Тя обърна поглед към кервана. Хората бързаха, крещяха възбудено, развързваха провизиите и се опитваха да закрепят палатките по-здраво. Чуваше се отчаяният рев на камилите и магаретата. Конете също цвилеха нервно, силно разтревожени.

— Какво става? — попита тя. Внезапен силен порив на вятъра отнесе думите ѝ. Тя прибра развяващото се фередже по-близо до тялото си.

— Пясъчна буря. — Андрю се обърна към Боксьора: — Погрижи за безопасността на конете.

— Слушам, капитане — каза момчето, а очите му бяха обърнати към палатките на жените.

— Веднага!

Боксьора побърза да се подчини, а Мохамед отиде да се погрижи за другите животни.

— Аз какво да правя? — попита Джейн. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото и биеше отчаяно.

Андрю я гледаше изпитателно — горда стойка, разпилени от урагания вятър коси, очи, изпълнени с мрачни предчувствия. Тя бе посрещала храбро какво ли не и той се надяваше, че ѝ е останала още смелост, която щеше да ѝ бъде много нужна през следващия час.

— Помогни ми да приберем палатката, преди да я е отнесъл вятърът. Ще се покрием с нея по време на бурята.

Тя му помогна да извади колчетата, докато горещият вятър вилнееше наоколо. В лицето и дланите ѝ се набиха малки песъчинки; въздухът стана по гъст от вдигнатия в него пясък, а вятърът режеше, хапеше и заслепяваше. Сироко отрязва върха на дюната, до която бяха подпрели палатката, и в този миг цялата пустиня наоколо закипя.

Всичко се сля във вихрушка от пясък и отломки, които срещаше бурята по пътя си. Джейн не можеше нито да вижда, нито да диша, и усети, че е съвсем близо до истерията. Всичко стана толкова бързо...

Андрю обви ръце около нея и я свали в една вдлъбнатина в земята. После опъна над главите им палатката от козя кожа. Тя едва си поемаше дъх в тясното пространство; притисна се към него и се заслуша в тътена на бурята — пусната на свобода от дяволите фурия, която искаше да им покаже на какво е способна.

Щом Андрю е до нея, нямаше от какво да се страхува. Ако това бяха последните й мигове от живота, поне щеше да бъде заедно с човека, когото обича.

Кошмарът сякаш продължи цяла вечност, но когато най-послед започна да утихва, Андрю каза, че не е минал повече от час.

Андрю отмести полека натежалата от навеяния пясък палатка и се показва навън. Джейн го последва, като се опираше на ръката му, и се оказа сред един нов свят.

Бурята си бе отишла така внезапно, както беше дошла, ала бе променила неимоверно повърхността на земята — формата на дюните бе променена, доловете бяха засипани, а бедуините и камилите едва се различаваха под дебелия слой пясък.

— Мохамед е щастлив, че мис Джейн не е пострадала. — Тя се обърна и видя момчето — кожата му беше набита с песъчинки и в косата му просветваше жълтеникавият цвят на кварца. — Мохамед е щастлив да види, че с мис Джейн не се случило нищо лошо.

Тя едва събра сили да се усмихне.

— Аз също се радвам, че Мохамед е оцелял.

Момчето сви рамене и тъмното му лице грейна от широка усмивка.

— Моля мис Джейн да ме разбере правилно, но за едно безпризорно момче не е чак толкова трудно да оцелява.

Дойде Хаджи да им каже, че керванът трябва да се приготви за път колкото може по-бързо и да тръгнат веднага, за да се възползват от светлината на деня преди мръкване.

Тя въздъхна — за нея бурята и разгневената пустиня бяха изключително преживяване, докато за арабите това бе просто ежедневие.

Джейн отиде при останалите, за да помогне при изравянето на вързоите и подреждането на багажа. С облекчение забеляза как Андрю чисти от пясъка малкия вързоп, в който държеше зелената си рокля и златото. Облекчението обаче не бе я завладяло напълно

въпреки доброто настроение на тези около нея — все още не можеше да си възвърне равновесието отпреди бурята.

От падането насам всичко ѝ изглеждаше толкова чудесно, ако не се смятаха дяволските температури и трудният терен. Като че ли бурята обединяваше в себе си и двете, само че в леко увеличен мащаб. Сега Джейн бе настроена да разглежда всичко в тъмни краски. Тя възприе природната стихия като предзнаменование за нещо лошо, което тепърва трябваше да се случи. Без самата да знае защо, свързваше по някакъв начин падането си от скалата с днешната буря. В това нямаше никаква логика, но вътрешното чувство ѝ подсказваше, че най-лошото още не е дошло.

Късмет. Съдба. Не непременно винаги щастлива.

Дълбоко в себе си тя се молеше да е сбъркала — в края на краищата, измъчваше я жегата, кожата я болеше от набилите се в порите песъчинки, и беше толкова уморена... Тя реши да не казва на никого за предчувствията си.

Не мина и час и керванът беше отново на път; арабите завършиха вечерната си молитва към Пророка и всички потеглиха през пясъчната пустош. Движеха се зигзагообразно с надеждата да намерят вода.

Два часа по-късно мрачните ѝ предчувствия се засилиха. Отначало това, което видяха, изглеждаше съвсем обикновено — приличаше на някакъв вързоп, изоставен до пътеката. Хаджи отиде нататък, а и Боксьора също искаше да види какво е.

— Някакво тяло, капитан Мак — изкрещя той. — Елате да видите!

Джейн и Мохамед изтичаха след Андрю и когато стигнаха там, го завариха да се вглежда в тялото на мъж, облечен в бяла роба. Лежеше полузарит до една дюна.

Андрю коленичи и го обърна по гръб. Малките черни очи на арабина се взираха незрящи в небето; на застиналото в смъртта лице се виждаше ясно назъбен белег.

— О! — извика Джейн.

Андрю се изправи:

— Познаваш ли го?

Беше толкова смаяна, че успя само да кимне утвърдително.

Мохамед стоеше до нея, неподвижен като скалите наоколо, а Боксьора клатеше изумено глава.

— Това е човекът, който те нападна в Триполи, нали? — попита капитанът. — Не се чуди толкова, знам за това от известно време.

Тя кимна отново.

— Сигурно е копелето, което я бутна от ска... — Капитанът го изгледа свирепо и Боксьора млъкна.

Джейн гледаше ту единия, ту другия и изведнъж видя ясно всичко, сякаш бе пред очите ѝ. Затвори очи и си представи варовиковата скала, видя как се изкачва нагоре с надеждата да види водата на дъното — и изведнъж някакви здрави ръце я стиснаха за раменете. Земята се разтвори под краката ѝ, тя политна надолу, а скалата я удряше жестоко, докато падаше; и мигновеното облекчение на тъмната бездна, в която най-накрая спря.

Тя се обърна към Андрю с побеляло лице.

— Не е било нещастен случай.

— Джейн... — Той понечи да я докосне, но тя се отдръпна.

— И ти си знаел за това — после изгледа Боксьора и Мохамед: — Знаели сте и вие двамата.

— Нямаше никакъв смисъл да те тревожим, след като така или иначе онзи успя да избяга. — Андрю бутна с крак вкочаненото тяло. — Макар и за кратко. Ако това изобщо може да бъде някаква утеха, справедливостта е възстановена.

Момичето затвори очи, преглътна с усилие и се опита да се овладее.

— Какво става? — прошепна тя. — Защо аз?

Андрю беше безсилен да ѝ помогне. Би убил повторно кучия му син, ако това беше възможно. Тя покри лицето си с ръце и той я прегърна.

— Ще отида да кажа на Хаджи какво сме намерили — каза Боксьора и Андрю кимна в знак на съгласие. Внезапно се вгледа внимателно в очите на Мохамед и видя в тях неподправен ужас; това го изненада, не разбираше каква би могла да бъде причината.

Имаше нещо странно в цялата тази работа. Момчето като че ли обичаше Джейн, както впрочем и всички, които я познаваха; пазеше я, все гледаше да язди до нея и му беше приятно да разговаря с нея. Но Андрю не забравяше нито за миг, че именно нелепата история, която ѝ бе разказал той, сложи началото на това опасно пътуване из пустинята. А сега в очите му се беше спотаил ужас. Андрю много би искал да го

разтърси здравата и да му зададе един-два въпроса, но в присъствието на Джейн това беше невъзможно. Затова не биваше да откъсва поглед от него, от нея също. Отдавна беше изоставил надеждите си, че тя ще се уплаши и ще поиска да се върне. Беше ужасно своенравна и в същото време — уязвима, но никога нямаше да си го признае.

Тоя я галеше по ръката и се мъчеше да си спомни откога почувства необходимостта да я пази. Не успя да се сети, но това нямаше значение — желанието да я защитава беше толкова силно, че отекваше болезнено в сърцето му.

Трябваше да убие онзи негодник, когато го видя на скалите. Добре поне, че бурята свърши това вместо него. Сега трябваше да се задоволи с това, че стоеше до нея сред изгарящите пясъци — той, човекът на морето, който толкова се бе напатил от пустинята като млад, че се бе заклел никога повече да не се отдалечава от лазурните води на океана.

Момичето го изпълваше с огън и това ново усещане му беше много приятно — с изключение на случаите, когато се страхуваше за нея, разбира се.

Тя се освободи от прегръдката му и вдигна лице към него.

— Трябваше да ми кажеш истината, не съм дете. — После погледна в посоката, където беше Зиза, и добави: — Няма и да се откажа. Ще стигна до Зиза и ще разбера защо някой толкова не харесва това. Често ми се е случвало да бъда неуверена в нещо, но сега случаят не е такъв. Това, че някой ме е бутнал един-два пъти, съвсем не е достатъчно, за да се откажа от всичко.

ГЛАВА 26

— Името му беше Мухтар. — Хаджи кършеше пръсти и гледаше скръбно. — Той поне каза така.

Двамата яздеха пред целия керван. Джейн вървеше с Боксьора и Мохамед доста по-назад и не можеше да долови нищо от разговора им, а далече зад тях се виждаше представителната фигура на търговеца Бакуш. Най-накрая вървяха бедуините, които се грижеха за провизиите и животните.

Трупът на провалилия се убиец остана на повече от миля зад тях. Андрю би го оставил да си изгние на открито, но Джейн настоя да го увият в едно одеяло и да го погребат в пясъка.

— Знаеш ли нещо за него? — попита той.

Водачът бавно поклати глава:

— Почти нищо. Капитанът има добро сърце и трябва да прости на Хаджи. Препоръчаха ми го и аз се съгласих, при условие че работи като останалите бедуини по време на пътуването.

— Кой ти го препоръча? — Хаджи се колебаеше. — Животът на мис Уърдингтън беше в опасност, Хаджи. Не искам това да се повтори.

— Търговецът Бакуш.

— Бакуш, значи.

Андрю погледна назад. Точно в този миг и Джейн вдигна очи, като че ли я беше извикал, и погледите им се срещнаха. Формите на тялото ѝ бяха скрити от дрехата, която падаше свободно върху изящната ѝ тънка фигура, а омотаният около главата плат оставяше на показ само очите и гордо вдигнатата брадичка. Очите ѝ просветнаха с гневен блясък — не беше му простила, че я излъга за падането.

„Е, нека се сърди, щом иска.“ Ако се наложеше, той пак би постъпил по същия начин.

Той си спомни как изглеждаше тя онази нощ, когато върху нея имаше само накити — лъскавият метал просветваше върху мургавата ѝ кожа, а когато му предложи тялото си, тъмните върхове на гърдите ѝ

бяха предизвикателно вирнати нагоре. Внезапно усети толкова силно желание, че кръвта му закипя из вените.

Заедно с желанието усети отново и вътрешна необходимост да я пази и защитава — няма значение, че тя му се сърдеше.

В морето се чувстваше господар; тук, сред безбрежните пясъци на пустинята, усещаше унизителна безпомощност, но това ни най-малко не го притесняваше — той щеше да направи за нея всичко, на което е способен.

Най-важното му предстоеше тепърва. Извини се на Хаджи, забави крачка и скоро се изравни с Джейн. Тя го погледна многозначително.

— Добре ли си? — попита я той.

— Разбира се. — Думите ѝ режеха като с нож.

— Става дума за нещо много просто — аз съм против да продължиш нататък.

— Ти си против? — попита тя, без да се ядосва. — Още в Дерна трябва да си знаел какво ще представлява едно такова пътуване.

Боксьора се притесни и отклони поглед, а Мохамед забави крачка и остана на няколко крачки след тях.

— Не сме приключили още с въпроса за падането. Още не съм решил за себе си дали е трябвало да ти кажа истината. Беше напълно безсмислено, а и ти самата беше забравила за това.

— Ако ми беше казал за нападението, това щеше да означава, че ти ме смяташ за достатъчно разумна и силна сама да се ориентирам в ситуацията. В края на краищата това, което се случи, засягаше най-силно именно мен.

Андрю се отказа да спори с нея. Погледът му се спря върху Боксьора, който вървеше зад Хаджи и така се беше втренчил в шарката на дрехата му, като че ли искаше да я запомни и отнесе със себе си на кораба.

— Оставям момичето на твоите грижи, приятел, май се оправяш с жените по-добре от мене. — Той се обърна и без да я погледне, тръгна към средата на кервана... към Омар Бакуш, който вървеше сред десетина слуги — всичките мъже. Търговецът махна с ръка и мъжете изостанаха, а Андрю побърза да изравни широката си крачка със ситненето на дребния арабин.

Започна направо, без заобикалки.

— Доколко познаваше умрелия Мухтар?

Бакуш гледаше право пред себе си, без да мига, а учтивата усмивка на устните му се стопи.

— Много съм любопитен да разбера защо искаш да знаеш.

— Бил е нает по твоя препоръка.

В очите на арабина за миг проблесна гняв, който изчезна веднага.

— Кой ти каза?

— Защо, това тайна ли е?

Арабинът повдигна рамене.

— Бакуш няма тайни. Той е човек на истината.

— Та какво ще кажеш, защо го препоръча именно ти? — настоя Андрю.

— Беше много отдавна.

— Не повече от седмица.

— Хаджи все нещо обърква, като подготвя някой керван.

— Твой човек ли беше Мухтар?

Очите на търговеца станаха кръгли от страх.

— Не.

— Защо тогава е трябвало да се застъпваш за него?

— Това е нещо, което Бакуш не може да си спомни. Един от слугите ме помоли. Моля да не питаш за името, Бакуш не го помни.

— За добър търговец като теб, Омар, добрата памет е много важна.

Изведнъж търговецът спря толкова внезапно, че слугите, които вървяха след него, трябваше да свърнат бързо встрани, за да не се блъснат в него.

Арабинът го погледна в очите.

— Бакуш съжалява за това, което се случи на храбрата мис Уърдингтън. Той никога не е искал да й причини зло.

Андрю му повярва. Вярваше също и че има много неща, които търговецът не смее да каже, защото се страхува. Морякът на няколко пъти бе усетил този страх в гласа и погледа на търговеца.

Отново отправи поглед към Джейн. Въпреки страшната жегата тя вървеше с високо вдигната глава, а фереджетото ѝ се влачеше по пясъка зад нея. Усети, че отвътре е напрегната като струна, която е готова да се скъса. В какво, по дяволите, се беше замесила? И какви ли неприятности им предстояха в Зиза?

След като керванът се установи за нощувка и приключиха с кускуса за вечеря, те останаха сами пред гаснещия огън до неговата палатка. Той отново отвори дума за възможностите, които стояха пред тях.

Тя знаеше какво ще ѝ каже още преди да е отворил уста.

— Досега се справихме добре — какво ни пречи да продължим в същия дух?

— Единственото, за което те моля, е да си отваряш очите на четири.

Можеше да му отговори, че ако си беше отваряла очите на четири, щеше да си остане във Вирджиния или пък в Танжер; можеше също да послуша пашата и да се върне у дома.

Ако си бе отваряла очите на четири, никога нямаше да допусне да се влюби. И е съвсем сигурно, че нямаше да си позволи да легне с един шотландски капитан, който се развяваше из всички морета на света.

Нямаше нужда да си отваря очите — най-малкото пък тази нощ.

— Става късно, Андрю. — Тя се изправи и го погледна през сиянието на догарящия огън. — Искам да си легнем.

Влязоха и трескавите ѝ ръце за малко щяха да разкъсат дрехата му. Джейн нямаше нужда от неговата загриженост и разумните му съвети — искаше го вътре в себе си, за да прогони от ума ѝ влудяващата тревога, да я накара да забрави всичко, освен сливането на пламналите им тела и смисъла на това сливане за нея.

Джейн го докосна и той забрави всичките си разумни съвети. Жаждата ѝ бе неутолима — тя го докосваше с език, а ръцете ѝ го галеха и опипваха навсякъде; притискаше голото си тяло в неговото, докато не му преля от напирания бяс. Той проникна стремително в нея и усети как плътта ѝ се втвърдява и плътно го обвива; хълбоците ѝ се блъскаха ритмично в него в отговор на силните му тласъци. После телата им се взривиха едно в друго и те останаха така — обезумели и слети в безмълвна прегръдка.

Накъсаното им дишане малко по малко започна да се възстановява. Тя се сви така, че бутовете ѝ опряха плътно в корема му, и коленете му се притиснаха точно зад нейните. Андрю обгърна талията ѝ с ръка и зарови лице в овлажнелите къдрици на врата ѝ.

Уханието на гардений беше станало почти недоловимо — усещаше само вездесъщия пясък и сладостта на задоволената жажда.

— Джейн...

— Моля те — прошепна тя, — не говори, не сега...

— Не се преструваш на болна, нали? Току-що се убедих, че си в прекрасно здраве.

Той така нежно се закачаше с нея... Би трябвало да се радва на това. Но всяка нежност ще я накара да си мисли... да си спомня и да се мъчи да си обясни толкова неща — какво ще стане утре и после вдругиден, и по-нататък... Ще си спомня, ще си задава въпроси и ще стига до някакви изводи; понякога ще си спомня за празния втренчен поглед и белега върху лицето на умрелия арабин.

Андрю не я разбираше защо иска да го погребат, но ѝ беше трудно да си представи, че ще го запомни завинаги така, както го бе видяла за последен път.

— Джейн...

Колко упорит човек беше капитанът! Но Джейн бе не по-малко упорита и тази нощ искаше от него да бъде особено нежен. Тя стисна ръката му и я придвижи надолу по корема си, към овлажнелите косъмчета между краката.

— Направи го пак, Андрю — каза тя и сега вече не се опитваше да скрие отчаянието в гласа си. — Моля те...

„Отново... и отново... Накарай ме да забравя всичко, освен тебе, себе си и тази нощ. Обичам те. Завинаги..."

Следващите четири дни минаха мъчително бавно, а нощите се изнизваха със светкавична бързина. Изнизваше се любовта, трескавата страст, смесена с диво удоволствие. За първи път му се прииска една жена да бъде малко по-бавна в реакциите си. Нощите им бяха изпълнени с екстаз, но тихото спокойствие и радостта, които трябваше да дойдат, ги нямаше.

Джейн също го усещаше, ала бе прекалено погълната от него, за да направи каквото и да било.

Вечерта на петия ден разположиха лагера толкова близо до Зиза, че се виждаха укрепените стени на селището. Бедуините отпразнуваха събитието с пиршество и песни — каквито беше чула преди толкова

време от покрива на къщата в Триполи. Същата нощ се бе запознала и с Мохамед, който ѝ разказа онази странна история. Искаше ѝ се да отиде при тях, но сърцето ѝ бе тъжно и чуждо на всякакво веселие.

Бе открила за себе си две истини, които я разтърсиха. Страхуваше се от това, което щеше да научи на другия ден, като че ли вярата ѝ се бе стопила от жегата на пустинята. Не знаеше какво трябва да направи, ако Джош не беше зад онези стени. Освен това болезнено съзнаваше близостта на раздялата с Андрю, вероятно го знаеше и той.

След още една нощ, прекарана в прегръдката му, тя стана и се облече, готова за предизвикателствата на деня. Хаджи ги въведе през портите, като остави навън само бедуините и товарните животни. Изненада се, като видя колко е чисто вътре и по улиците не се срещат безпризорни деца; къщите бяха варосани, а покривите бяха покрити с червени керемиди, виждаше се дори и оскъдна зеленина сред горичките от финикови палми и маслинени дръвчета. Хаджи им каза, че съществуването на селището се дължи на подпочвените извори, които му даваха живот.

„Сигурно така трябва да изглежда един град в пустинята“ — каза си тя. Тя прие чистотата и спретнатия вид на града за добър знак и в душата ѝ трепна надежда. Докато вървяха по улицата, около тях се струпва любопитна тълпа. Андрю избърза напред с коня си и след малко се върна със съобщението, че най-важният човек в Зиза бил някой си Сиди Али.

— От това, което говорят хората, излиза, че не бил лош човек. — Той плъзна поглед по улицата пред тях. — И не е трудно да се разбере защо — грижи се за тях.

— Бих искала да поговоря с него — каза Джейн.

— Знаех си, че ще поискаш.

Тя намести вързоп под мишницата си и се обърна към Хаджи:

— Дали не може да се уреди нещо?

— Аз ще се заема с това — каза Андрю. — Набелязал съм една стая на хладно място, където ще можеш да почакаш и да си починеш.

Джейн потърси с поглед Мохамед, но момчето никъде не се виждаше. През последните няколко дни често му се случваше да изчезне и тя не се изненада.

Погледна Боксьора и го попита:

— Така ли си го представяше?

Момчето сви рамене.

— Надявах се да видя красиви танцьорки, а вместо това отвсякъде ме гледат недоверчиви очи. Не е кой знае какво, че да си заслужава да прекосиш пустинята за него, нали?

— Какво стана с твоята бедуинка? Напоследък нещо не съм ви виждала заедно. — По лицето на момчето се изписа смущение. — Не е нужно да ми казваш, ако не ти е приятно — добави Джейн.

— Няма от какво да ме е срам — бързо отговори момчето, — ако искаш да кажеш това. Просто ми предложи да измие и моята коса, докато миеше своята.

Джейн го погледна изумена.

— Прав си, няма от какво да се срамуваш.

— По дяволите, тя искаше да използва пикоч от камила, ще ме извините, мис Джейн. Не ме разбирайте погрешно, тя е свикнала с обичаите на своя народ. Просто аз очаквах съвсем друго, когато за първи път сложи ръце на раменете ми.

— Сигурен съм, че мис Уърдингтън оценява деликатността на положението — обади се Андрю.

— Така си беше. Трябваше да ѝ кажа, че съм човек с опит и няма да може да ме върже за полите си. Тя много добре ме разбра.

Джейн знаеше, че въпреки езиковата бариера момичето чудесно е разбрало това. Тя усети погледа на Андрю върху себе си.

„Стана така, както ти казвах, момиче.“

Тези думи се четяха в очите му съвсем ясно. Тя имаше готов отговор за момчето, щеше да му каже, че той просто не е намерил още своето момиче, но това беше прекалено сложна мисъл, за да бъде предадена само с един поглед.

После я заведе до стаята, която бе наел. Беше чиста малка стая над едно кафене и тя веднага си спомни за стаята в Дерна, където се любиха за първи път. Джейн не се остави на спомена, а бързо се зае с тоалета си. Веднага щом Андрю излезе, тя се съблече и се изкъпа във водата, която предварително ѝ бяха донесли.

Момичето дълго се търка и ми, докато косата ѝ най-после светна, и беше готова за обличане. Сложи си зелената рокля и обувките, които бе донесла през пустинята.

Фустата и полата прилягаха плътно и тя усети, че свободните широки шалвари започват да ѝ липсват. Докато закопчаваше

многобройните копчета на гърба, благодари мислено на Андрю за водата, която беше изпратил. Камилската урина едва ли би могла да я замести. Този нов за нея свят беше толкова различен — трябваше да свикне с много неща, но и много други ѝ се струваха абсолютно неприемливи. Какво ли бе станало с Джош? Тринадесет години бяха дълъг период от време, особено когато част от тях са прекарани в робство.

Джейн прибра косата в отдавна забравения стегнат кок и се погледна в огледалото в пиринчена рамка, окачено на стената, виждаше се за първи път, откакто бяха заминали от Дерна, и това, което видя, я порази.

Кожата ѝ бе започнала да придобива меден оттенък, по бузите имаше руменина, а очите ѝ изглеждаха още по-дълбоки и тъмни. В устните ѝ също се забелязваше промяна — бяха станали по-пълни, по-чувствени и ѝ придаваха вид на жена, която е веща в изкуството на любовта и е опознала това чувство както от щастливата, така и откъм тъмната му страна.

Лицето, което се вираше в нея от огледалото, изглеждаше по-зряло, малко по-възрастно и може би — по-тъжно. А може би просто ѝ се струваше така, и този нов образ бе плод на нейното въображение и скритите ѝ страхове.

Зеленият цвят на роклята подчертаваше чудесния тен на лицето, а извивката на деколтето леко загатваше формата на гърдите. В това отношение не се бе променила много — Андрю имаше грижата да ги поддържа стегнати.

Наистина не се бе променила много под негово влияние, само очите ѝ бяха станали по-тъжни.

Джейн се развесели при мисълта как ще побеснее Милисънт, като види цвета на лицето ѝ.

На вратата се почука и в стаята влезе Андрю. Беше облякъл една от своите ленени ризи с широки ръкави и плътно прилепнали панталони. Видът му ѝ вдъхна кураж.

Той я гледаше и се питаше как изобщо му е минавала през главата мисълта, че не е чак толкова красива.

По стиснатите ѝ устни се разбираше, че е напрегната и нервна.

— Ако искаш, можеш да си промениш решението. Никой няма да те упрекне за това.

Джейн го погледна със съжаление — той и друг път бе изказвал открито съмненията си в нейния успех, но точно сега, в този момент, думите му ѝ причиниха болка.

— Джош е тук, знам го със сигурност.

— Дори и да е така, какво от това? Не ти ли е минавало през ума, че сега той може да е съвсем променен?

— Той просто ще бъде онова момче, което помня, само че вече пораснало.

— Животът променя мъжете, момиче.

„И жените също“ — помисли си тя.

— Ти си циник, Андрю, а аз наистина трябва да вярвам в нещо.

Обзе го гняв и чувство на отчаяние — нима не разбираше, че той се опитва да я предпази от смазващата сила на предстоящото разочарование? Прокле в себе си нейната зависимост от собственото ѝ семейство.

— Това е само мираж, също като езерата в пустинята — обещава много, а не дават нищо.

Той се скова — имаше толкова много неща, които не можеше да ѝ даде, и преди всичко — не можеше да направи нищо, за да задоволи тази нейна необходимост от семейство.

— Не смея да те задържам повече — каза той. — Сиди Али те чака.

Тя прие думите му като официално предложение за помощ.

— В такъв случай, капитан Макгрегър, да не го караме повече да чака.

Той я стрелна с поглед.

— Ако сме двамата, ще съберем тълпа зяпачи — каза той и се опита да се усмихне, сякаш всичко между тях бе наред. Но и двамата знаеха, че това не беше така.

Дворецът на градския владетел (така преведе Андрю титлата му) беше на около десетина пресечки оттам. Вървяха по криволичещите стръмни улички и това, което виждаше, я изпълваше с увереност. Вярно, че навсякъде, където се появеше тя, се събираше тълпа зяпачи, но те бяха дружелюбни и приветливи, и никъде не видя човек, който да е в състояние да я блъсне пред галопиращ кон.

Домът на Али бе заобиколен от висока стена, но през отворената порта се виждаше гостоприемството на простичко подредения двор —

малко езерце с цветя и храсти около него, а на входа — слуга, който ги посрещна с усмивка.

Джейн си спомни продължителното чакане в дома на шейх Замир Хамода. Колко по-различно беше всичко тука, и колко по-хубаво! Тя се претраши и влезе вътре, а Андрю вървеше по петите ѝ. Слугата ги преведе през разни пътечки и от време на време около тях се чуваше смях и говор. Тя усети как започва да я изпълва радостна възбуда.

Най-после спряха пред врата с богати дърворезби. Слугата почука веднъж, после отвори и им направи път.

Тя се замисли за Андрю. Ами ако ѝ кажат, че наоколо няма никакъв роб, който да прилича на Джош? И че напразно е извървяла целия този дълъг, труден път, и че всичките ѝ надежди са били напразни? Андрю щеше да чуе всичко това и щеше да се помъчи да заглуши жестокото разочарование, като се престори, че нищо особено не е станало.

— Искам да говоря със Сиди Али насаме — каза му тя.

Андрю я погледна изненадан, после се дръпна настрана.

— Разбира се, тук няма място за циници.

Тя не знаеше какво да отговори, затова просто влезе в стаята, без да продума, и вратата се затвори след нея. Андрю го нямаше, а владетелят на Зиза я очакваше. Той седеше на подиум, висок почти колкото онзи, на който бе седял и Караманли паша; столът му беше с висок позлатен гръб, а на облегалките за ръцете имаше изящна резба с изображения на слонски глави, чиито хоботи се спускаха надолу и образуваха предните крака на стола.

Самият владетел далеч не изглеждаше така величествен. Беше облечен в проста бяла роба като всички мъже от своя народ, и по него нямаше никакви диамантени пояси или пръстени от масивно злато. Беше по-слаб от останалите арабски големци, които бе виждала, черната му коса бе дълга до раменете, а лицето му имаше същия цвят на мед като нейното.

Джейн спря на няколко метра от Али, напрежението ѝ беше толкова голямо, че не смееше да вдигне поглед към големеца. Тя гледаше върховете на обувките си и мълчеше.

— Говорете — каза той на английски.

Джейн отвори уста да каже нещо, но не успя.

— Тук никой няма да ви направи нищо лошо.

Гласът му звучеше успокояващо и тя му вярваше.

Опасенията ѝ обаче не се основаваха на физически страх, а на нещо друго.

Тя си пое дълбоко въздух и отново направи опит да каже нещо.

Този път думите започнаха да се леят като река — как бе заминал брат ѝ, за коработопиенето на неговия кораб в пристанището на Триполи и как после бе изчезнал и никой не знаеше нищо за него.

— Защо го търсите тук?

— Разказаха ми една история... една легенда. — Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Чувстваше се ужасно глупаво, но просто не можеше да спре, докато не му разказа онова, което бе научила в Триполи. — Знам, че всичко това може до ви прозвучи като бълнуване на истеричка — каза тя, все още без да откъсва поглед от земята, — но съм пропътувала толкова дълъг път, за да го открия, и не ми оставаше нищо друго, освен да опитам всяка възможност. Преди много години двамата с Джош се заклехме да се пазим и защитаваме един друг и аз трябва да остана вярна на своята клетва.

Най-после тя млъкна. Бе говорила прекалено много... бе отнела от скъпоценното време на владетеля, а той беше толкова търпелив и внимателен.

Тя се опита да му обясни какво чувства.

— Замълчете — каза той.

Тя вдигна поглед изненадана и видя лицето му, грейнало в усмивка.

Нещо в него... Сърцето ѝ лудо заби.

— Добре дошла най-после, Джейн Катрин Уърдингтън. Извървяла си дълъг път за момиче, което не може да скочи от хамбара. Нали мога да те нарека със стария ти прякор? В края на краищата, не си чак такова съкровище.

Той слезе от подиума и успя да я прихване тъкмо навреме, за да не падне — беше изгубила съзнание.

ГЛАВА 27

Джейн можеше да гледа Джош, без да откъсва поглед от него, в продължение на години. Седяха на един диван в нишата на голямата стая, където я бе приел той. Сигурно бе докоснала ръката му поне хиляда пъти досега, може би, за да се убеди, че не сънува, че Джош е жив и е добре, тук, до нея.

Тя се съвзе от нелепия си припадък сред прегръдки и целувки, сред безброй въпроси за Америка, за Милисънт и Мерибет, и най-вече за това как бе успяла да го открие.

Те се надпреварваха да говорят; сега беше ред на Джейн да задава въпроси. След еуфорията в самото начало тя бе почувствала болка, която не искаше да си отиде, и само Джош можеше да я облекчи.

— Писах ти толкова много писма — защо не ми отговори на нито едно от тях? — Тя приглади роклята си, после вдигна очи към неговите.

— Не съм получавал никакви писма.

Тя го погледна недоверчиво.

— Но не ми ги и върнаха.

Джош не бе забравил детските години и сега долови в гласа на сестра си сълзи. Беше толкова щастлива, когато го видя, толкова смаяна, а тя се бе превърнала в горда и красива жена, каквато си я представяше още като дете. Красотата ѝ не беше класическа, но от това тя бе не по-малко привлекателна с прекрасните си черни очи, чувствените устни и гордата извивка на брадичката. Той взе ръката ѝ в своята.

— Разбери, сестричке, че в тази страна малко хора могат да четат и пишат. Пък и никой не знае, че се казвам Джошуа Уърдингтън, от тринадесет години всички ме познават като Сиди Али. Няма нищо чудно в това, че писмата ти са се загубили.

— А ти самият никога ли не се опита да ми се обадиш?

Той я погали по бузата и каза:

— Сега изглеждаш точно така, както онзи път, когато ти казах, че заминавам.

— Как по-точно? — попита тя и вдигна лице към него.

— По лицето ти са изписани обвинение и тъга.

— Не просто тъга, Джошуа Уърдингтън, не просто тъга. Бях съсипана. Ти тръгна да търсиш приключения, а мене просто ме заряза при Милисънт и Мерибет.

— Не беше много подходяща за приключения, съкровище.

— Не ме наричай така. И освен това, ако не ставах за приключения, сега нямаше да съм тук.

— Така е, права си. Аз също ти пиших, особено в началото, но след като не знаех какво се случва с писмата ми, след известно време аз... просто престанах. Тук беше целият ми живот и когато си казвах, че трябва да ти пиша някой ден, този ден все не идваше.

Джош прокара пръсти през косата си и тя си спомни как правеше същото още като момче. В него много неща си бяха останали непроменени — блясъкът в очите, бързата му реакция, приветливата усмивка. В някои отношения обаче се бе променил много — луничките по лицето бяха изчезнали, изчезнала бе и момчешката закачливост, заменена от увереност и ъгловата мъжественост.

Нейният брат бе пораснал и се бе превърнал в красив мъж; ала той продължаваше да се интересува повече от себе си, отколкото от другите. Джейн прогони тази нежелана мисъл — тя си го обичаше всякакъв и виждаше, че той също я обича.

Тя се настани удобно на дивана и си каза, че трябва да престане да се тревожи за глупости. Божичко, като че ли съжаляваше, че не го намери в мизерия и робство!

— Кажи ми сега, как успя да си подредиш така живота? Струва ми се, че си живееш доста добре.

— В началото не беше така — рече той, и после ѝ разказа как плененият кораб „Филадельфия“ е бил откаран в пристанището на Триполи преди тринадесет години.

— Плъзнаха на борда, като крещяха и размахваха саби — каза той и в очите му се появи сянка на тъга.

— Казаха ми, че си се удавил, докато си плувал към брега.

— За малко да се удавя. — Той поклати глава. — Колко е странно, че отново говоря на английски, макар че се бях зарекъл да

говоря с моите хора на родния си език, за да не го забравя. А и те проявиха готовност да научат езика.

— Твоите хора — каза тя.

— Ще стигнем и до това. — Джош я потупа по ръката. — Та ти разказвах как триполитанците завзеха кораба. Войниците им бяха добре подготвени. После смъкнаха от нас всичко ценно — часовници, монети, дрехи. Мнозина от нас трябваше да се прибират по бельо. По-едрият моряци оставиха на борда за гребци като роби на галера, а останалите изхвърлиха в морето.

Джейн потрепери и седна по-близо до него.

— Стигнахме с плуване до брега, където беше дворецът на пашата. Трябваше да нагазим между скалите, за да не може вълнението да ни разбие в скалите. Точно там щях и да се удавя — задържах дъха си под водата дълго време, за да не ме види някой от двореца.

— Как успя да се измъкнеш, без да те видят?

— Момчетата не ги смятаха за много важни, когато бяха налице офицерите и моряците от екипажа, които биха могли да бъдат унижавани на спокойствие. — Джош поклати глава с отвращение. — Бях в тълпата зяпачи, когато ги доведоха, и видях всичко отстрани. Държаха факлите си високо, така че да осветяват лицата на пленниците, после плюеха по тях. Колко горещи благодарности и молитви отправих към небето тогава! Баба Уърд щеше да се гордее с мен за това, че си спомних точните думи.

— Знаеш ли, че са държали един от моряците в затвора в продължение на година и половина?

— Да, имаше нещо такова. Чух също и че няколко моряци тръгнали на поход с намерение да доведат от Египет до Дерна брата на Юсуф Караманли и да го сложат на трона.

— Това беше един неуспял преврат — каза Джейн и въздъхна. — Президентът Джеферсън реши да влезе в преговори с Юсуф и да му плати откупа, който искал за пленниците.

Последните няколко години тя си пишеше редовно с някои от участниците в заговора. Те бяха на мнение, че президентът ги е предал, като се е съгласил на условията на Юсуф, тъй като моряците са били много близо до целта и щели да успеят, ако не се бил намесил Джеферсън. Също като висшите държавни мъже на Триполи и

Съединените щати, и тези моряци изразиха слаба надежда относно възможността Джош да е оцелял.

Но той бе преживял всички тези събития и дори беше богат и уважаван човек. Тя огледа сводестата ниша и прокара ръка по кадифената възглавница, на която седеше.

— Извървял си дълъг път от триполитанския бряг дотук, Джош.

— Така е. Имах късмет, че ме прибра един стар общар, който не обичаше пашата. Бях болен тогава и той чул бълнуването ми — викал съм твоето галено име на сън, а той помислил, че говоря за себе си. Когато се събудих, ме нарече с името, което чул да викам.

— Сиди.

— Умно, нали? Казваше се Али и аз бях щастлив да приема неговото име. Научи ме да говоря техния език и ме преоблече в такива дрехи, че никой да не ме познае. А като имаш предвид, че нашият род по начало сме си мургани и тъмнокоси... Всичко вървеше чудесно и никой не подозираше кой съм, докато не се заинатих веднъж...

— Виж, това хич не ми е чудно.

— ... и се оставих на хората на пашата да ме открият, докато се мотаех из пазара. Не си бях покрил лицето добре. Заведоха ме пред онзи негодник и по всичките им закони трябваше да бъда хвърлен в затвора при останалите, но той си помисли, че ще бъде по-умно да ме даде като роб на един от приятелите си търговци. Смяташе го за особен вид наказание. И така, отидох при търговеца, човекът ме хареса и останах при него.

— Бива те да печелиш хората.

— Така е, освен когато става дума за Милисът. Тя никога не е знаела какво да прави с това свое Уърдингтъново поколение.

Каза го така небрежно, че личеше — каквато и обида да е таил към майка си някога, тя беше се стопила отдавна.

— Все още си обича повече Мерибет. Продължи разказа си, Джош. Търговецът ли те изпрати в Зиза?

— След като аз... — Гласът му пресекна. — Това е дълга история, Джейн. Ще ти разкажа всичко, но най-напред искам да те запозная с някои хора.

Тя усети в гласа му колебание и това никак не ѝ хареса.

Тогава си помисли за Андрю. Сигурно още я чакаше отвън и тя почувства угризение на съвестта. Как можа да го остави толкова дълго

да я чака и да се притеснява за нея?

— Аз също искам да те запозная с един човек — каза тя.

— Капитанът, който ти помогна да стигнеш дотук? Искам да му стисна ръката и да му благодаря. — Джош забеляза сянката по лицето ѝ. — Нещо не е наред ли?

— Не, нищо. Действително трябва да си му много благодарен.

Джейн говореше истината. Той наистина ѝ беше помогнал... по много начини — един от които си беше чисто нейна и негова работа.

Джош се извини за малко, после се върна и застана до сводестия портал на нишата.

— След малко тя ще бъде тук.

— Тя?

— Съвсем определено тя. Най-прекрасното, красиво и пламенно момиче на света.

— Ти си влюбен, Джош Уърдингтън.

— Трябва да съм влюбен, защото в противен случай Замир Хамода ще ми отреже главата.

Джейн се стресна, но брат ѝ не можа да види това, тъй като се бе обърнал към вратата.

„Хамода.“ В първия миг дори не бе сигурна, че е чула правилно думата.

— Ела, любима. Имаме неочаквана гостенка.

Тя погледна младата жена, която застана свободно до Джош. Докато се изправяше, Джейн си помисли, че е грациозна и лека като утринен бриз. Жената бе истинска красавица — смугла и крехка, а изящното ѝ тяло бе облечено в синьо кадифе и фина синьо-бяла коприна. На тънкото си кръстче имаше пояс от пъстроцветен брокат, а косата ѝ бе прибрана с шал от същия плат, който оставяше от двете страни на лицето ѝ да се спускат две тежки плитки. Устните ѝ бяха пълни, носят — добре оформен, скулите бяха високо разположени и всичко това се огряваше от блясъка на изразителните тъмни очи, които говореха за хилядолетната чистота на арабската кръв, която я бе създала.

Беше млада, не повече от двадесетгодишна, и когато погледна Джош, в очите ѝ имаше толкова обич и страст, че на Джейн ѝ секна дъхът.

Джош я гледаше по същия начин и ѝ прошепна нещо на арабски, преди отново да се обърне към Джейн.

— Сестро, искам да ти представя моята съпруга Мерина, любимата дъщеря на търговеца, при когото отидох някога в качеството си на роб и той ми позволи да стана член на неговото семейство.

— Твоята съпруга — прошепна задавено Джейн, без да е в състояние да каже още нещо.

— Тя е госпожа Джош Уърдингтън от пет години насам, но всички я знаят като Мерина Хамода Али, съпруга на благородния Сиди Али, владетеля на Зиза.

Мерина се поклони.

— Добре дошли в скромния ми дом, сестро на Сиди. Чувствайте се като у дома си.

Нещо в гласа ѝ накара Джейн да застане нащрек — тя усети фалшива нотка. Без съмнение тя бе също така изненадана от присъствието на Джейн тук, както и американката от нейното.

Джош обгърна раменете на своята съпруга и Джейн почувства, че той се нуждае от одобрението на сестра си.

Тя се усмихна на така неочаквано появилата се снаха.

— Моля ви, наричайте ме Джейн, и се надявам да ми позволите да ви наричам Мерина. Красиво име на красива жена, а и виждам, че брат ми е щастлив с вас.

Тя протегна ръка. Мерина погледна съпруга си. Джейн се отказа от всякакви официални церемонии — пристъпи към Мерина и я прегърна. Като че ли бе прегърнала дете, макар че от начина, по който я гледаше Джош, личеше, че тя е истинска жена.

— Сиди е много щастлив — каза Мерина, след като Джейн се отдръпна — да види любимата си сестра. Той често ми е разказвал за малкото момиче, което следвало брат си навсякъде като сянка.

Джейн беше едновременно доволна и леко пораздразнена.

— Точно пък сянка не съм била.

— Беше, и още как! — засмя се Джош. — Въпреки всичките разправи, които може да сме имали от време на време!

Смехът му стопли сърцето ѝ и тя също се засмя. В края на краищата брат ѝ не беше я забравил през всичките тези години.

— Може да сме се посдърпвали от време на време. — После отново погледна към Мерина: — Сигурно и вие имате братя и сестри,

и знаете какво е.

— Баща ми имаше пет жени, три от които са живи, и двадесет и две деца — каза Мерина. — В негово присъствие никога не сме си позволявали да се караме, но той често заминаваше нанякъде и тогава често се... как го казвате... — посдърпвахме.

— Да, това е точната дума — кимна Джейн и си спомни какво каза шейх Хамода за жените и децата си. Спомни си и за тишината в огромния мрачен дворец и се запита дали Мерина е била щастлива там.

Хамода беше тъст на Джош. Той със сигурност е разбрал кого търси тя, защо тогава не... На резбованата врата се почука силно.

— Андрю! — каза тя и веднага забрави за шейха.

Джош я погледна изненадан.

— Познаваш го по чукането?

— Да, звучи определено властно.

— Влезте — каза Джош, когато вратата вече се отваряше.

Андрю влезе, а в ръцете му се гърчеше Мохамед.

— Видях го да се прокрадва по един коридор. Казва, че имал основания да бъде тук, затова го доведох да изясним нещата.

Момчето гледаше към Джейн, докато капитанът го влачеше към средата на стаята. Тя се размърда неспокойно.

— Андрю — каза тя. — Радвам се, че дойде. Случиха се толкова много неща.

— Да, и аз разбрах нещо такова, докато разговарях със слугата отвън.

— Извинявай — каза тя и повече от всичко на света й се искаше той да сподели радостта й. — Трябваше да те извикаме веднага.

Джош пристъпи към него.

— Приемете огромната ми благодарност за това, че сте довели благополучно Джейн дотук, капитан Макгрегър. Тя ми каза колко много сте й помогнали.

Двамата си стиснаха ръцете, като се измерваха с поглед един друг.

— Така ли каза? — попита Андрю.

Изведнъж Джейн се почувства много неспокойна — страшно й се искаше двамата мъже, които обичаше, да се разбират добре, макар че Джош нямаше и представа за отношенията й с капитана, а самият

Андрю пък не разбираше защо толкова много желаше да открие Джош. Сигурно се чудеше защо ли е преживяла толкова неща, за да го открие, докато брат ѝ тънеше в разкош. Джейн се обърна към момчето.

— Какво правиш тук, Мохамед? И каква беше онази история за белия роб, смазан от тежък труд в пустинята? Нима си ме лъгал през цялото време, и това, което ми разказа, всъщност не е никакво предание?

— Мохамед винаги е бил склонен да преувеличава малко нещата — каза меко Мерина.

Джейн я погледна изумена.

— Познавате ли го?

— Не съм го виждала от пет години, когато се омъжих, но виждам, че си е все същото дяволче. Той е Мохамед Хамода, единственият син на баща ми от най-младата му съпруга.

— Мохамед Хамода? — Джейн махна с ръка към момчето: — Това безпризорно дете?

— Брат ми не е безпризорен, живее в чудесна къща в Триполи.

Джейн гледаше ту Мохамед, ту Мерина. Като се препъваше, тя тръгна към нишата и се строполи върху дивана, на който бяха седнали Андрю и брат ѝ и разговаряха.

— Прекалено много ми дойде, прекалено много. Мохамед, искам да знам какво става, искам да ми разкажеш всичко, и то веднага.

* * *

— Това е просто невероятно — каза Джейн на Андрю. — Знаел е през цялото време къде се намира брат ми. Защо не ми е казал? Обяснението, че нямало да му повярвам, ми се вижда неубедително. Още повече, че точно неговите думи ме отведоха при шейха и момчето дума не обели за връзката си с него.

Те стояха пред вратата на просторната стая, която Мерина ѝ бе приготвила. Тъмният коридор беше пуст. Двамата с Андрю бяха останали сами за първи път, откакто дойдоха тук.

— Мохамед има прекалено развито въображение и твърде малко чувство за отговорност — каза Андрю. — Искал е да дойдеш тук, без да разкрива кой е. Той самият каза, че се крие от баща си. Мисля, че не

се вижда често с него, а и след като майка му заминала на гости при баба му, момчето е видяло в това чудесна възможност да избяга.

Андрю разбираше много добре неговите мотиви. Едно момче, което се чувства прекалено самотно и не се разбира с човека, който го е създал.

— Но защо ми разказа тази невероятна история?

— Невероятно, но все пак успя да те накара да повярваш.

Джейн нямаше сили да го погледне в очите.

— Говориш така, защото те нямаше там да го чуеш колко беше убедителен.

— Момчето успя и мене да заблуди. През цялото време го мислех за просяк.

Но Андрю знаеше също, че то имаше нещо общо и с покушението над нея. Продължаваше да мисли така, въпреки че не можеше да обясни по какъв начин и защо. А и все още не бе готов да ѝ каже, че с шейха бяха съдружници в търговията. Беше напълно възможно Джейн да не приеме добре подобна новина.

— Брат ти каза ли ти защо не се е опитал да ти се обади?

Джейн си помисли, че Андрю отново говори направо, без заобикалки и без да се съобразява, че думите му могат да ѝ причинят болка.

— Опитвал се е. Просто писмата му никога не са пристигали.

Андрю можеше да се закълне в платната на „Тросакс“, че шейхът имаше нещо общо с това.

— Джош е създал свой дом тук — продължаваше тя. — Не е станал мюсюлманин, но живее според обичаите на тази страна и напълно разбирам защо — той е живял тук през по-голямата част от живота си.

На Андрю му се стори, че тя е склонна прекалено много да защитава брат си, вместо да зададе някой и друг въпрос на този Джош, който все някак си успяваше да се изплъзне.

Между тях легна тежко мълчание; трепкащата светлина на един фенер колебливо ги осветяваше и хвърляше странни сенки върху стената. За Джейн всичко на този свят загуби значение — остана само мъжът пред нея. Искаше ѝ се да махне един кичур от косата му, да намери какъвто и да е повод, за да го докосне. Нещо в погледа му я накара да пожелае много повече от едно докосване.

Толкова много неща се бяха променили! И толкова бързо! Тя вече не беше сама на света, вече не се бореше да постигне нещо, което всички смятаха за безнадеждно. Би трябвало да почувства някаква сигурност, съвсем мъничко поне — а сега, под погледа на Андрю, отново се чувства уязвима и загубена.

В този момент великолепните нощи в пустинята ѝ се струваха не по-реални от мираж.

Тя бе впила поглед в ръцете си.

— Не мога да те покана вътре.

— Дори и да можеше, не бих приел.

Очите ѝ срещнаха погледа му.

— Защо не?

— Не ми се ще един току-що намерен брат да открие мъж в леглото на сестра си. Това само ще усложни нещата.

Страните ѝ пламнаха.

— Това ли е всичко, което може да се каже за мене? Усложнение?

— Ти си много повече от това и чудесно го знаеш.

„Много, много повече“ — мислеше си той. Сърцето му се сви при мисълта, че ще я остави в този дворец и че за първи път от толкова време насам ще си легне сама; цяла нощ ще мисли за нея и ще се пита дали спи и дали ѝ е добре. Неговото място беше до нея — да я пази, да я защитава, да я люби.

— Джейн...

— Ако искаш да ми кажеш лека нощ, просто го кажи и ме остави.

Сърцето ѝ се разтуптя силно, докато му казваше това, а той си стоеше най-спокойно пред нея и я наричаше усложнение, за бога. Държеше се като някакъв непознат, какъвто и си оставаше за нея в някои отношения. Не знаеше за него толкова много неща, които би искала да знае — откъде е, кого е оставил там, какво искаше, дали имаше нещо, което можеше да го трогне до сълзи.

— Щом толкова искаш, ще ти кажа лека нощ, но ще го направя както аз си искам. — Той стисна раменете ѝ се вгледа продължително в лицето, дългата грациозна шия и линията на гърдите под изрязаното деколте. — Зеленото ти отива, момиче. Отдавна ти казах, че ти отиват ярките цветове. Най-после и ти да ме послушаш за нещо.

Тя понечи да му отговори, но устните му потърсиха нейните, ръцете му я притиснаха плътно и силно, а топлината, мирисът и мъжката му сила заляха всичките ѝ сетива — не ѝ оставаше нищо друго, освен да се остави в ръцете му и да се стопи в огъня на неговата прегръдка.

Езикът му се потопи в медения нектар на устата ѝ и тя усети влудяващата сила на познатия горещ копнеж.

Тя се впи в него, пламнала и готова за екстаза, който той ѝ носеше. Езикът ѝ се втурна към неговия, засмука го опиянена, притисната плътно към раменете му; прииска ѝ се да се върнат в неговата палатка в пустинята, покрити единствено с фини капчици пот и забравили целия свят, с изключение на една-едничка мисъл — че си принадлежат, че им принадлежи и нощта, която могат да прекарат така, както искат.

Андрю откъсна устни от нейните, а ръцете му се спуснаха бавно надолу, шепите му обвиха страните ѝ и я притисна силно към себе си, докато тя почувства неговата възбуда.

— Чувстваш ли какво правиш с мен, момиче — прошепна той, като лекичко хапеше крайчеца на ухото ѝ, а горещият му дъх проникваше през кожата на врата ѝ, ала усещането беше като при ледени тръпки.

Той я остави толкова бързо, както я бе сграбчил в прегръдките си преди малко. Дишането му беше накъсано и просто не можеше да откъсне поглед от набъбналите устни и огромните, широко разтворени очи.

— Ти намери каквото ти трябваше и доказа на циника, че не е бил прав. Ще ми липсваш, Джейн Уърдингтън. Преживяхме с тебе едно-две неща.

На устните му се появи горчива усмивка; после се обърна и си тръгна, а стъпките му отекнаха болезнено по коридора. Джейн се подпря на затворената врата и запуши с длани устата си, за да не изкрещи. Вихрушката в главата ѝ беше също като тази в сърцето.

Отиде си. Това, което ѝ каза току-що — довиждане ли беше?

Невъзможно!

Но все пак си бе отишъл — без да ѝ даде възможност да му каже поне една дума.

Тя влезе в стаята, като се препъваше и не виждаше нищо около себе си. Разкъсвах я едновременно страшна болка и гняв, а очите ѝ бяха пълни със сълзи, които не искаха да се отронят. Не можеше да си тръгне така, не можеше! Тя му се бе отдала докрай, без остатък, и на сбогуване заслужаваше много повече от една груба бърза целувка и малко опипване в тъмното.

Блъсна вратата и се втурна след него. Докато стигне до портата, Андрю беше успял да изчезне. Пазачът ѝ извика нещо, но тя не му обърна внимание и се втурна навън в студената нощ, без да знае какво да каже, когато открие Андрю — единственото, което знаеше беше, че просто трябва да го открие.

— Джейн! — чу тя тих глас.

Тя се обърна и видя Мерина, застанала наблизо в сянката. Бялата дреха и разпуснатата ѝ коса я правеха да прилича на призрак.

— Не е разумно по това време на нощта жените да излизат навън — каза тя, — дори и в толкова малък град като Зиза.

Предупреждението я накара да потрепери — като че ли Мерина имаше точно нея предвид, а не всяка жена, която излезе на улицата по това време.

— В пустинята се чувствах свободна да правя каквото си искам — каза тя и се помъчи гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— И да говорите с капитана, когато си поискате — каза Мерина, а в думите ѝ прозвуча нотка на неодобрение.

Така значи, младата жена, която изглеждаше толкова невинна, беше разбрала за нейната връзка с Андрю. Тя хвърли поглед към отворената врата на двореца. Андрю си бе отишъл и вместо него, за утеха съдбата ѝ изпращаше една жена, която я караше да се чувства неудобно. А само преди малко бе толкова щастлива!

Не биваше да забравя колко недълговечно е щастието...

През отворената врата нахлу студен вятър, който развя дрехата ѝ и я накара да почувства студа до мозъка на костите си. Очите ѝ се срещнаха с очите на Мерина — те бяха не по-малко студени от нощния хлад. Изправена между нощта навън и жената на Джош, Джейн не можеше да разбере кое от двете я плашеше повече.

Тя започна бързо да трие голите си ръце, за да се стопли.

— Ще ви послушам и ще си остана в стаята, Мерина. Моля ви, не мислете, че искам да създам някакви неприятности на вашия дом.

Единственото ми желание беше да видя Джош; вие имате много братя и сестри, но на мен той ми е единственият.

Тя се поклони и тръгна към стаята. Мерина я гледа, докато фигурата ѝ се стопи в мрака, и се върна при пазача, за да му каже да залости вратата. После се запъти бавно към стаята, където почиваше нейният любим съпруг.

„Казва се Сиди“ — искаше ѝ се да изкрещи веднъж, дважд, сто пъти. За нея той никога нямаше да бъде Джошуа, или пък, как беше там онова странно име — а, Джош. Това беше име на момче, а нейният Сиди беше такъв мъж! Тази нощ тя щеше да го люби по-силно, по-страстно, по-различно от друг път — той трябва да забрави онази жена, която дойде отвъд океана, от земята, за която ѝ бе говорил с толкова обич, че чак сърцето я болеше от ревност.

Сиди трябва да помни само Мерина и онова, което прави тя за него — неща, които кльощавата му по-голяма сестра не можеше да му даде.

Докато вървеше забързано към покоите на своя съпруг и господар, тя се закле, че няма да допусне никой натрапник да провали живота ѝ, който така грижливо бяха обмислили и подготвили заедно с нейния баща.

ГЛАВА 28

След като цял ден беше търсил Омар Бакуш, Андрю най-после го откри и го принуди да признае, че търговецът си спомня как някой споменал името на шейх Хамода, когато помолили Бакуш да се застъпи за човека с белега. Това никак не изненада Андрю.

Тази новина дойде заедно с откритието, че предишният владетел на Зиза — високоуважаван човек и последен представител на старо арабско семейство, бил загинал при неизяснени, ала много подозрителни обстоятелства. Преди да замине за новата си работа в Дерна, лекарят казал, че причина за смъртта било болното сърце на владетеля.

Но владетелят бил млад и силен човек според думите на един стар марабу, прослужил целия си живот по джамиите. Владетелят не оставил наследник, а когато починал, побързали да го погребат; тогава в града дошъл шейх Замир Хамода, който раздал щедри дарове на населението и съвсем скоро в двореца се настанил бъдещият му зет.

Новият владетел бързо успял да спечели сърцата на хората и неговата популярност не дала възможност за разпространяване на разни слухове, предизвикани от внезапната смърт на предишния владетел и бързината, с която било заето мястото му. Старият *марабу*, който често ходел в двореца, се съмнявал, че новият владетел изобщо бил чувал тези слухове.

През втория ден от престоя си в Зиза Андрю се опита да подреди в главата си всичко, което беше успял да научи, а също и да подготви завръщането си в Дерна, където щеше да отиде при своя съдружник в търговията и да му постави директно няколко въпроса.

Нощем той крачеше из малката стая, която бе наел за Джейн още първия ден. Тя е в безопасност, непрекъснато си повтаряше той, при брат си, където искаше да бъде.

Като го видя колко е неспокоен, Боксьора го посъветва да си намери някоя жена — това беше лекарството, което момчето препоръчваше при всяка неприятност, като се почне от безсъние и се

стигне до въшки. Боксьора си бе намерил жена и беше много доволен. „Представете си, и използва вода за къпане.“ Тя го беше привлякла именно с това, а също и с омагьосващия ефект, който бе имал пред нея русокосият моряк.

Андрю искаше само една жена и не можеше да разбере защо, по дяволите, не я взимаше при себе си.

На третия ден от престоя си в Зиза той отново отиде в двореца, за да прецени сам как стоят нещата в това отношение. Не можеше да се надява, че ще измести в сърцето ѝ така дълго търсения и най-последен намерен брат.

Мерина го посрещна в стаята, където братът и сестрата се срещнаха за първи път. Беше облечена в копринена дреха с тюркоазен цвят, която се отваряше от кръста чак до обутите ѝ в пантофки крака, а отдолу се виждаха ефирни шалвари, каквито носеха в харемите. Косата ѝ бе прибрана под шал със същия тюркоазен цвят, а кафявите ѝ очи бяха силно гримирани.

Не изглеждаше вече така невинна, както първия ден, когато я видя, и той се запита дали пък тя не представляваше някаква опасност за Джейн.

— Добре дошли, капитан Макгрегър — каза тя с мекия си сребрист глас, а очите ѝ продължаваха да бъдат кокетно сведени надолу. После бавно повдигна ресници. — Сиди и сестра му са се затворили и разговарят, имат много неща да си кажат. — После едва доловимо повдигна рамене. — Съпругата е оставена да се забавлява както намери за добре.

„Проблем в рая“ — помисли си Андрю и тревогата му нарасна.

Мерина смени своята свенливост с лъчезарна усмивка. Все пак капитанът беше привлекателен мъж и тя бе видяла как двамата руми — той и Джейн, си хвърляха от време на време погледи, изпълнени със страст. Тази Джейн, която бе причинила толкова смут и неприятности в нейния дом, заслужаваше да ѝ се отвърне по същия начин.

— На съпругата е оставена и грижата да забавлява гостите. Разрешете да извикам една от любимките в двореца. Съпругът ми не държи харем, но обича да гледа как танцуват *ченги* — как им казвате вие... а, танцьорките.

Без да му даде време за отговор, тя плесна с ръце и след няколко минути Андрю се намери полегнал на един диван в малката ниша, с

чаша от любимото вино на господаря в едната ръка, а в другата — с подсладен меден сладкиш, който Мери́на наричаше „женски бедра“.

„Бързо действа прекрасната Мери́на“ — помисли си той. Чу́ха се нежните звуци на лютня и подрънкване на тамбури, и той усети тежкото ухание на мускус в мига, когато в стаята грациозно влезе забулена ченги със сладострастни форми. Беше облечена в алени шалвари, каквито се носеха в харема — закрепени високо на талията и добре подчертаващи формите на тялото; над тях, под прозирния газ на дрехата се виждаха големите ѝ гърди с тъмни върхове. Около горната част на ръцете си имаше широки златни панделки, а дългите ѝ до раменете обици отразяваха светлината при всяко нейно движение.

Тя плъзна босите се крака по килима, като подрънкваше с украшенията по ръцете и глезените си, а силно гримираните ѝ очи не сваляха погледа си от него през финото було, докато момичето влизаше в нишата.

Само слепец можеше да не забележи толкова много женски прелести. Тя плавно отиде до дивана, като стъпваше в такт с музиката, спря на сантиметри от него, а раменете ѝ се движеха толкова бързо, че едрите гърди под тях падаха и се вдигаха като морски вълни по време на буря.

Като че ли бедрата завидяха на вниманието, което гърдите привличаха към себе си, и започнаха на свой ред да се движат изкусително — хълбоците заиграха, завъртяха се все по-бързо и по-бързо, като от време на време силно се изтласкваха напред. Андрю си помисли, че ако дойде по-близо, от тази гледка може да му изтекат очите.

Всяка част на тялото ѝ се стремеше да привлече вниманието към себе си и ефектът беше невероятен.

Той лежеше и си посръбваше от виното сред музика, танци и ухание на мускус, и от време на време похапваше от „женските бедра“. Ех, защо не беше тук Боксьора да оцени както трябва това представление — щеше да запомни разни подробности и после да ги имитира пред останалите от екипажа.

Започна да се отегчава и закопня за уханието на гардений; погледът му се плъзна отвъд ченги и се спря на Джейн, която стоеше в средата на стаята с пребледняло лице и кръгли от изненада очи, докато се взираше в това, което ставаше в нишата. Носеше лъскава синя рокля

в арабски стил, а на талията ѝ имаше широк зелен колан; косата ѝ бе покрита от фин шал в същия цвят. Изглеждаше като красиво цветно видение, изправено в средата на стаята, и той затаи дъх.

Андрю се задави с „бедрото“ и се опита да се изправи, но настойчивата танцьорка го натисна по раменете да остане седнал; ритъмът на тамбурата и дайретото се ускори неимоверно и заглуши нежните звуци на лютнята.

— Достатъчно — каза той, но трябваше да опита няколко езика, преди ченги да го разбере. Тя грациозно усмири отделните си части и щракна с пръсти, за да спре музиката.

Танцьорката му хвърли лукав поглед, преди да изчезне от очите му заедно с музикантите; излязоха през една врата точно зад стола с гравираните слонски глави. В стаята останаха само Андрю и Джейн сред вибрацията на звуците и едва доловимия дъх на мускус.

Джейн стоеше като закована, без да може да се помръдне, да се обърне и да си отиде. Докато е жива, няма да забрави изражението по лицето на Андрю, когато гледаше гърдите и хълбоците на танцьорката. Същото изражение имаше и когато гледаше сочната сервитьорка в онази кръчма в Ню Йорк. Това доказваше, че той не се бе променил никак.

Андрю обичаше да гледа красиви, надарени с богати форми жени. Какво я беше накарало да си мисли, че точно жена като нея ще успее да го задържи?

Тя беше жена, подходяща единствено за самотните дълги нощи в пустинята. Но сега са вече в града и това променяше нещата. Беше прекарала две безсънни нощи — питаше се какво ли прави сега някъде без нея, представяше си го с жена от типа на танцьорката. А сега видя всичко на живо и нямаше повече нужда да измъчва въображението си.

Мъката се стовари като тежък чук върху сърцето. Нищо не вървеше така, както бе очаквала — първо Джош, а сега...

Най-после успя да отклони поглед.

— Мерина ми каза, че си дошъл. Не исках да ви прекъсвам.

Андрю нито за миг не се усъмни, че Мерина е изпратила нарочно Джейн точно в този момент; биваше си я тази интригантка, истинска потомка на рода Хамода.

— Нищо не си прекъснала. — Той остави сладкиша и чашата и тръгна към нея. — Тук съм заради тебе.

Джейн се опита да заглуши ударите на сърцето си. Как смее да пристъпва към нея така леко и без капка колебание, като тъмен облак, който щеше да я обгърне цялата? Та тя беше съвсем беззащитна срещу буреносната му сила!

Джош току-що ѝ бе заявил, че няма никакво намерение да се връща във Вирджиния и това така я бе разстроило, а и Андрю явно бе започнал да ѝ търси заместничка. И вероятно бе намерил през последните два дни.

Тя с мъка сдържаше сълзите си. Защо, боже господи, нали беше свикнала да бъде сама?

Тя успя да се задържи изправена. Може да не беше някоя добре закръглена екзотична красавица, ала притежаваше достатъчно гордост и достойнство, с които да замести сочността на формите.

— Всичко тук при Джош беше прекрасно.

И това беше самата истина — до момента, когато тя му предложи да се върне в Уърдингтън Фарм. Още не му бе казала как шейхът се опита да я спре — не само с лъжи, но и с нещо много по-лошо.

Още не беше решила дали изобщо да му казва това.

Каквото и да бе преживяла, не смяташе, че Мерина може да има нещо общо с него, а сега, когато Джош беше при нея, не се чувстваше застрашена от нищо.

С изключение на едно — щеше да загуби любовта на своя живот. Би предпочела да я ударят с ятаган и всичко да свърши най-после.

— Не съм те поздравил за това, че се оказа права за брат си — каза Андрю. — Трябва да се гордееш с това.

Прозвуча малко неестествено дори за самия него. Какво, по дяволите, правеше той, когато единственото, което трябваше да направи, бе да я прегърне и да ѝ каже колко много му е липсвала последните два дни!

Джейн реагира на похвалата само с леко свиване на рамене. Това, че се оказа права, беше съвсем недостатъчно сега, когато я бе обхванала такава мъка.

— Не мога да се примиря с това, че е зет на Хамода — каза тя. — А също и че Мохамед е негов син.

— Говорила ли си с момчето тези дни?

— Мерина реши, че му е време да се заеме отново с училището и е наела учител, който да го занимава. Тя няма деца и предполагам, че с

грижите си за момчето задоволява своя майчински инстинкт.

— Разбирам.

Настана тежко мълчание.

Чак сега той успя да забележи тъмните сенки под очите ѝ.

— Добре ли си? — каза Андрю и пристъпи към нея.

— Разбира се. Тук не ми липсва нищо.

„Освен онова, от което се нуждая най-много.“

— Радвам се, че е така.

Джейн долови в гласа му нотка на сарказъм.

— Разбира се — безгрижно каза тя, твърдо решена да не губи самообладание, — трябва да свикна вече да спя сама. При жените е много по-различно, нали разбираш. Нямаме си танцьори, които да ни забавляват.

— Това ли било, момиче? Че ме завари да гледам танцьорката?

— Не виждам какво ме засяга това.

Андрю трябваше да ѝ признае умението да се владее. Умееше също и така да го вбеси, че всичко в него започваше да кипи. Той отиде плътно до нея и потърси очите ѝ, но тя гледаше настрани.

— През цялото време се тревожех. Мислех непрекъснато за тебе.

На Джейн ѝ се искаше да побегне, но излъчването му бе толкова силно, че я омагьосваше и тя не можеше да помръдне; знаеше си, че ще стане така.

Той я сграбчи за раменете.

— Погледни ме.

— Не искам. — Гласът ѝ прозвуча съвсем по детски, а ръцете му така я изгаряха, че не можа да измисли никакъв по-остроумен отговор. Единственото, което успя да си представи, беше, че захвърля всякаква гордост и се стапя в ръцете му, както бе правила много пъти досега... жадна за любовта му, накичена с онези дрънкулки, захвърлила стремително голото си тяло на неговия път. Сигурна е изглеждала много смешна — мършавата стара мома си играе на прелъстителка.

В гърлото ѝ заседна буца и тя се уплаши, че ще се разплаче, но вече не знаеше как да спре сълзите си.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Джош и Мерина. Джейн се изтръгна от хватката на Андрю и се усмихна весело... и фалшиво.

— Капитан Макгрегър тъкмо си тръгваше.

Тъмните очи на Мерина не изпускаха нищо.

— Капитане — каза Джош, — не съм ви благодарил така, както подобава, че преведохте сестра ми през пустинята. От нея разбрах, че сте имали неприятности с кораба, и затова предполагам, че ще останете известно време в Дерна, докато завърши ремонтът.

— Дойдох по свое собствено желание — каза Андрю, без да откъсва поглед от Джейн.

— Колко любезно от ваша страна да представите нещата в такава светлина — каза Джош.

Тя продължаваше да се бори с буцата в гърлото си. Много обичаше брат си, но беше малко непохватен в случаите, когато трябваше да долови някоя тънкость. Той неволно я нарани, като каза, че истинският му дом е Зиза. Ето, и сега не долавяше изобщо напрежението между нея и капитана, а то беше толкова силно, че режеше като нож.

Беше сигурна, че Мерина го е усетила.

— Моля да ме извините — каза тя, — страшно ме боли главата. Не се притеснявай, Мерина. Просто не можах да спя добре тази нощ, това е всичко. — Джейн се поклони прибързано, извини се още веднъж и излезе.

Каквито и да бяха последните им думи преди раздялата, те не можеха да бъдат произнесени сега. Но скоро щеше да си ги кажат, и тогава трябваше да бъдат наистина само двамата.

Тя поръча да ѝ занесат вечерята в стаята, но едва се докосне до храната — не храна ѝ беше необходима, за да запълни огромната празнина, която чувстваше отвътре.

След малко при нея дойде Мохамед да я помоли за прошка заради всичките си лъжи.

— Моля мис Джейн да разбере, че това беше просто игра — каза той. — Поне в началото. Започнах да тъгувам за баща си и просто нямаше какво да правя, затова реших да избягам. И тогава изведнъж се явявате вие и разпитвате за един човек, който със сигурност беше Сиди. После вече беше лесно да измисля всичко останало.

— А аз повярвах на всичко като истинска глупачка.

Угризения на съвестта измъчваха момчето.

— Мохамед е известен с лъжливия си език. И Мерина ще ви каже същото.

— И кога разбра, че играта е свършила?

— В пустинята, когато мис Джейн пострада. Това вече не влизаше в плана и Мохамед се уплаши, че е причинил болка на дамата, която беше толкова мила с него. Вие винаги сте се отнасяли с мене като със свой приятел, а хората, които са ме приемали така, съвсем не са много.

Джейн усети по гласа му колко е самотен и всяка неприязън, която чувстваше към него, се стопи. Беше ясно, че не участва в никакъв заговор срещу нея, и от тази мисъл ѝ олекна.

Въпреки това момчето сигурно усещаше какво става с нея сега.

— А досещаш ли се кой се опитваше да ме нарани?

Мохамед се поколеба, неспособен да изрази с думи смътните си подозрения.

— Не познавам онзи човек с белега. Само луд ще иска да ви причини зло.

Тревогата за собствените ѝ семейни проблеми отстъпи пред мисълта за Андрю. Сам ли беше тази нощ? А може би се готвеше за път? Всъщност тя не разбра защо дойде той днес. Каза, че искал да разбере как се чувства, а може би и за да ѝ каже, че на другия ден заминава. Ако това е така, всичко между тях ще остане недовършено. Обичаше го, господи, колко го обичаше! Разумно или не, тя реши да му го каже. И независимо от това, какво ще ѝ каже — че е поласкан или трогнат, или каквото там казват мъжете в такива случаи, но че не може да ѝ отвърне със същото, тогава тя ще знае, че е направила всичко възможно за щастливия край на тяхната връзка.

Мерина я предупреди да не излиза нощем, но колкото ѝ да се опитваше, Джейн не можеше да изпита никаква топлина към снаха си и не приемаше съвета ѝ за искрен.

— Знаеш ли къде е отседнал капитанът?

Момчето ѝ каза за стаята, където Джейн се бе къпала още първия ден.

— Това е много близо, нали?

Очите на момчето се разшириха от тревога.

— Сигурно нямате намерение да ходите там сега.

— Съвсем сигурно е, че имам такова намерение.

Мохамед бурно се противопостави срещу лекомислието на подобна постъпка, но Джейн просто не искаше да го слуша — тази вечер тя беше по-убедителна от него. След четвърт час вече се прокрадваше навън заедно с момчето.

Градът изглеждаше тъмен и тих като нощното небе. На една пресечка от къщата, където беше Андрю, вече можеше да се види осветеният му прозорец.

— Той си е вкъщи, Мохамед. Моля те да се върнеш в двореца.

Момчето се колебаеше.

— Няма нищо страшно, на улицата няма жива душа, а после капитанът ще ме изпрати.

Те продължиха да спорят още малко, накрая момчето отстъпи и си тръгна, стъпките му отекнаха в мрака. Тя тръгна бързо, без да се оглежда, и мислите ѝ бяха заети само с това, какво да му каже за сбогом; изобщо не видя тъмната сянка, която изскочи от пресечката и тръгна след нея. Не успя да види и вдигнатата ръка, в която злоещо и съвсем за миг проблесна плоското острие на ятаган.

Внезапно върху нея врхлетя още една фигура, която тя също не успя да види — човекът я блъсна настрани, за да я предпази от вдигнатия ятаган, и тя падна върху уличния калдъръм. Тя се хвана за ръката, където я бяха ударили, и ужасена се взря в тъмните тела, които се бяха сплели пред очите ѝ. Вдигнатият ятаган се стовари яростно надолу, но не улучи и се чу звън на метал. Джейн побърза да се дръпне. Дрехата на втория се развя и на лунната светлина тя успя да различи под баракана широките ръкави на ризата и прилепналите панталони.

— Андрю! — извика тя точно в мига, когато беше вдигнал юмрук, за да довърши арабина.

Той се обърна към нея и това беше грешка — арабинът успя отново да грабне ятагана и шотландецът трябваше да се бие за живота си. Той стисна силно китката на арабина и започна да я извива болезнено, но арабинът беше жилав и як и продължаваше да държи ятагана; после острието започна бавно да се вдига нагоре и Андрю посегна към ножа в пояса си. Ятаганът се наклони към гърлото на шотландеца и Джейн изкрещя ужасена.

Изведнъж нападателят се отпусна тежко и после се строполи по гръб, а от корема му стърчеше дръжката на Андрювия нож.

Джейн скокна и се хвърли в ръцете на капитана.

— Не си ранен, нали? — шепнеше тя, а пръстите ѝ трескаво опипваха лицето, шията, гърдите на мъжа до нея. — Не си ранен, не си...

— Нищо ми няма — все още задъхан каза той. Останаха така още малко, докато той заповяда на сърцето си да се успокои и успя да се убеди, че тя също е добре. После я пусна и отиде да види нападателя отблизо.

Бързо отпрати поглед към нея.

— Познаваш ли го?

Джейн отрицателно поклати глава.

Андрю се изправи и обви ръка около кръста ѝ; после тръгна към стаята, без да продума. Той съблече дрехата ѝ, сложи я да седне и я накара да изпие чаша вода.

— Трудно е да намери човек вино извън двореца, иначе бих ти предложил малко кларет. Залости след мене, ще се върна веднага.

Тя го погледна уплашено.

— Къде...

Но той вече бе успял да излезе и да затвори плътно вратата след себе си. Когато се върна, бяха изминали петнадесет мъчително дълги минути, през които тя си го представяше мъртъв, паднал до убития арабин.

— Извиках стражата — каза той, след като Джейн му отвори. — Казаха, че сигурно е искал да ни ограби, не са го виждали по-рано по тези места.

— Да ни ограби... — повтори тя като ехо след него, без дори за миг да повярва в това. Мисълта, че при Джош е в безопасност, се оказа илюзия и тя може да се чувства спокойна само когато е близо до Андрю. Джейн погледна стиснатите устни и мрачното изражение на лицето му. С риск за живота си той току-що бе убил човек, за да я спаси, и тя усети как сърцето ѝ прелива от любов към него.

— За малко да те убият — пророни тя.

Суровият израз в очите му прерасна в гняв. Това стана толкова бързо, че тя не можеше да го познае.

— Не аз бях целта на нападението. Как можа да направиш такава глупост — да излезеш през нощта? Какъв бръмбар ти влезе в главата?

— Изпратиха ме дотук — каза тя и усети някаква празнота в себе си.

— Знам, Мохамед, чух ви да се препирате отвън и затова излязох да видя какво става. И добре че излязох, иначе сега щеше да лежиш в някоя уличка с прерязано от ухо до ухо гърло.

Джейн потрепери от неговата грубост.

— Моля те, Андрю...

— Молиш ме за какво? Крайно време е да наля малко разум в главата ти. За какво дойде?

Тя го погледна остро и той веднага впери гневния си поглед в нея. Пулсът ѝ беше страшно учестен, дишането — накъсано, а само като видя дивия бяс в очите му, разбра, че моментът никак не е подходящ за признанието, което таеше в сърцето си.

Тя разтърка удареното място на ръката си.

— Искам да се върна в двореца. — Зад стените му никой няма да смее да я докосне, дори дъщерята на човека, който беше нейният най-зъл враг, и освен това ще се отърве от упреците на Андрю.

— Няма да си отидеш, докато не ми кажеш защо дойде.

Тя с мъка преглътна.

— Стана ми тъжно и реших да се поразходя.

— Искам истината. Никога не съм си мислил, че можеш да лъжеш, и сега няма да приема никакви лъжи от тебе.

— Ти няма да приемеш никакви лъжи? — Тя се изправи и гневно махна с ръка. — А кой си ти, та непрекъснато ми заповядваш?

Андрю нямаше готов отговор, поне не такъв, който да бъде достатъчно близък до истината. Беше му влязла под кожата толкова дълбоко, че я чувстваше като част от себе си, навсякъде и винаги, чувстваше я така дори когато се биеше с арабина. Животът с нея би бил пълна бъркотия; без нея — безсмислен и сив.

Цял живот бе държал света на една ръка разстояние от себе си. Гняв, желание, понякога смях — това бяха просто външни реакции, без да засягат душата му, и онзи път в Ню Йорк, когато искаше да се напие, чудесно съзнаваше това.

Затова сега не знаеше какво да ѝ каже... не знаеше дори какво му се иска да ѝ каже.

Тя прочете колебанието в очите му и това бе още един удар за нея.

— Заведи ме у дома.

— И къде е домът ти? Онази разкошна къща в Ню Йорк?

Не, това също не беше нейният дом, искаше да му каже тя. Усети как я изпълва тъга. Не беше му разказвала достатъчно за Вирджиния, за нейните зелени гористи хълмове и за малката ферма, която толкова обичаше...

Не му каза и колко много означаваше морето за нея с безкрайната си шир и огромното синьо небе над него; чувстваше го почти като свой дом. Толкова много неща останаха неизречени, че дори и да искаше да ги каже, нямаше да знае откъде да започне. А него едва ли изобщо го интересуваше всичко това.

— Говоря за двореца.

Тя предизвикателно се опита да мине покрай него. Той не помнеше някога да я бе пожелавал по-силно от сега, въпреки целия си бяс.

Андрю я хвана за ръката.

— Още не.

Пръстите изгаряха кожата ѝ. Очите им се срещнаха и тя каза:

— Вече не сме в пустинята.

— Затова пък сме сами; това е единственото, от което имаме нужда.

Той се наведе плътно към нея и я докосна с устни, Джейн усети горещия му дъх по бузата си.

— Тази стаичка не е като двореца, наистина, но е далеч по-добра от това, което сме имали досега. Тази нощ, моя тъмноока прелъстителко, имаме дори легло!

ГЛАВА 29

Ударите на сърцето ѝ гръмко отекваха в гърдите.

— Приключих вече с тези неща, Андрю.

В очите му светеше мрачен блясък, който винаги ѝ бе напомнял цвета на морето по време на буря.

— Откога си започнала да измисляш такива лъжи?

Беше толкова силен и властен, но въпреки това тя не изпитваше никакъв страх — само нещо дълбоко в нея болезнено туптеше и вълната на възбуда не искаше да си отиде. По дяволите, как винаги успяваше да ѝ внуши такова желание!

— Пусни ме да си вървя.

Той я притисна още по-силно.

— Няма.

Тя успя да измъкне едната си ръка.

— Ще трябва да ме насилиш.

— Нима не познаваш себе си? След малко ще съм между краката ти вътре в тебе, много дълбоко, а ти ще ме молиш за още.

Тя едва дишаше, едва успяваше да се задържи на краката си.

— Мислиш ли, че имам нужда точно от такова нещо?

— Затова дойде тук тази нощ. Виждаш ли, докато си говорим само и започна да овлажняваш. Мислиш си само за моите пръсти, за езика ми. Искаш ли да те ближа, цялата? Искаш ли да те изпълня чак до прекрасната ти гушка? Толкова съм корав, че мога да направя каквото си искам!

После я пусна.

— Върви си, ако можеш. Вратата не е залостена.

Черното кадифе в очите ѝ се запали:

— Мразя те.

— Отивай си тогава.

— Мразя те — повтори тя, после му удари плесница.

Той не трепна, не се отдръпна, а тя гледаше изумена червената следа върху бузата му и искаше да я изтрие с целувки.

— Дразня те — дрезгаво каза той, а погледът му потъмня и омекна, — защото те искам. Нима не знаеш какво можеш да направиш с мене?

„И аз те искам.“ Това беше единствената мисъл, която ѝ дойде наум. Жената го изпиваше с поглед, който се спря най-напред върху трапчинката на шията, после върху къдравите косми, които надничаха изпод ризата, широките рамене, отпуснатите отстрани ръце...

Видя колко силно е опънат отпред панталона му и почти физически го усети в собствените си интимни гънки, триенето във влажната си топлина, властното му проникване в себе си. Цялото ѝ тяло вибрираше и го желаше. Тя разтвори устни, мъчейки се да си поеме дъх, после бавно вдигна глава и го погледна в очите.

— За последен път — прошепна тя, а думите ѝ прозвучаха повече като стенание.

Пръстите ѝ трепереха силно, когато свали най-напред дрехата и я захвърли на пода, след това размота пояса и го остави да падне, а накрая отвори синята коприна, останала върху тялото ѝ, за да му покаже, че отдолу няма нищо. Остана ѝ само една верижка на шията. Беше си я сложила, без самата тя да знае защо.

Сега вече знаеше.

Дъхът му секна. Високите ѝ твърди гърди го предизвикваха, зърната им стърчаха и молеха за езика му. Той поглъщаше жадно изящните линии, дългите чувствени извивки на хълбоците, тъмния триъгълник от гъсти косъмчета между бедрата...

Знаеше какво го чака под тях; пенисът му щеше за малко да пръсне шевовете на панталоните. Той посегна към нея и докосна ръката ѝ. Жената събу пантофките си и се дръпна, за да свали и последната дреха от себе си; после се изправи гола пред него, само с една верижка на шията.

Той я дръпна грубо и я притисна плътно до себе си, голото ѝ тяло се триеше в панталоните, а ръцете му попиваха коприната на нейната кожа. Най-напред се срещнаха устните им, после — езиците. В главата ѝ избухна фойерверк, а той се загуби в нейната гореща, нетърпелива сладост. Ръцете ѝ свалиха бързо дрехите от него и двамата се свлякоха на леглото.

Джейн изгаряше кожата му с устни, смучеше зърната на гърдите и нетърпеливо блъскаше ръцете му, когато езикът ѝ се движеше надолу

по плоския стегнат корем. Пръстите ѝ си играеха с космите между бедрата и стегнатите торбички в основата на твърдия ме член; той изстена, когато тя го пое между устните си и започна да дразни върха му с език. Така усещаше вкуса на неговата страст и на мъжката му същност. Ако това беше единственият начин да го направи част от себе си, тя щеше да сграбчи тази възможност и да изчезне в неистовия възторг на това мигновение.

Див екстаз пулсираше из цялото му тяло. Жената беше някаква дивачка, която той почти не познаваше и в същото време имаше чувството, че я познава като самия себе си. Когато усети, че ще се взриви всеки момент, успя да я издърпа нагоре, докато езикът му се плъзна в устата, където някъде дълбоко усети и собствения си вкус. Тя разтвори крака и го възседна, а той се плъзна в нея и когато се заби в тъмната ѝ сладка влага, усети как тя набъбва и се втвърдява отвътре.

Жената се наведе да потърси в него миг на отдых, а гърдите ѝ дразнеха гърдите му, езикът ѝ танцуваше срещу неговия и хълбоците се люлееха в насрещен ритъм с необузданите му груби тласъци. Издигаха се заедно към върховете на екстаза в кадифената нощ, после се взривиха едновременно и споделиха цялата си жажда, нетърпение и възторг, и от тази споделеност удоволствието им нарасна многократно.

Тя продължаваше да лежи впита в него, докато вълните на оргазма се разливаха все по-бавно и ставаха все по-широки и спокойни. Главата ѝ бе опряна в гърдите му и тя се вслушваше в гръмотевичните удари на неговото сърце. Какъв силен и страстен мъж беше той, също като жребеца, който бе яздил в пустинята — целият в мускули, твърдост и сила, с развяна черна грива, препускащ в галоп срещу всяко предизвикателство.

Той я бе покорил толкова лесно! Под затворените ѝ клепачи започваха да се събират сълзи. Беше направила това, което искаше и заради което дойде. Каза му, че го обича по начин, който би разбрало само сърцето на един влюбен мъж.

„Омъжи се за мен, момиче, и остани с мен завинаги.“

Думите отекнаха в главата ѝ, но тя не чу той да ги произнася. Накъсаното му дишане ѝ подсказа, че той все още се възстановява от опиянението.

Тя премига, за да прогони сълзите, и целуна влажните косъмчета на гърдите му. После се отмести и легна до него; продължаваше да

усеща между краката си лепкавата утайка на страстта и здравия юмрук, който стискаше сърцето ѝ.

— Искам да остана до утре — каза тя. — Ако нямаш нищо против.

Андрю изруга наум плахата нерешителност в гласа ѝ.

— Нямам нищо против.

„Можеш да прекараш тука цяла вечност, ако искаш.“

Думите заседнаха в гърлото му и се нарече страхливец — все същото момче, което се страхуваше от болката на любовта и затова я бе отхвърляло цял живот. Беше събудил страстта у една жена, но го беше страх да попита дали не е събудил и нещо повече.

Когато Джейн се прокрадна в двореца през една странична врата, Мерина вече беше будна и на крак. Застанала в сянката, тя видя как сестрата на Сиди се сбогува със своя любовник. От погледа ѝ не убягна мъката в очите на Джейн, когато се обърна да си върви, и развяната ѝ дреха, когато се затича към своята стая.

— Много странна дама.

Тя се обърна към слугата, който я бе заговорил.

— Проследи ли я, когато тя излезе снощи? — попита Мерина тихо, да не би случайно ухо да долови нещо от разговора.

Облечената в роба фигура се поклони ниско.

— Тя не се откъсна от погледа ми чак до мига, в който влезе в стаята на морския капитан.

Мерина започваше да става нетърпелива.

— Е, и?

— Случи се точно това, от което се страхувахте. Беше извършено покушение срещу живота ѝ.

Тя затвори очи и призова Аллах да ѝ даде сили.

— Кажи ми какво видя.

Слугата описа как човекът с ятагана нападнал Джейн и как после капитанът я бе спасил, като убил нападателя.

Тя го помоли да ѝ опише човека с ятагана колкото се може по-подробно и накрая се убеди, че го познава. Беше предан привърженик на нейния баща. Мохамед вече ѝ беше казал за човека с белега и за двете покушения върху живота на Джейн, които бе извършил.

Тя познаваше и него — и той беше един от мръсните псета на баща ѝ.

Тя рязко даде нови нареждания на слугата и се отправи към главния двор на двореца. Крачеше неспокойно сред буйната растителност и звуците на бълбукащия фонтан, като от време на време поглеждаше към ранното утринно небе, където розовите пръсти на зората вече започваха да пронизват нощния мрак.

Мерина обичаше своя Сиди с всичката страст на едно диво и пламенно сърце. Обичаше го още от времето, когато баща ѝ го доведе в къщата им в Дерна. Тя знаеше, че едно четиринадесетгодишно момиче може да обича също така пламенно като зряла жена, и се закле пред себе си, че един ден този засмян тъмноок руми ще ѝ принадлежи.

Мерина беше любимката на своя баща, особено след като майка ѝ почина. Знаеше, че той не може да ѝ откаже нищо.

И така, младежът беше възпитан като знатен син на арабския народ. Беше неприятно все пак, че той не приемаше вярата им, но това не беше чак толкова важно за целите, които момичето си бе поставило.

Най-напред той научи техния език и обичаи, а после — как да я среща в градината уж случайно и да я възпламенява с невинните си целувки. Пламъкът на тяхната страст нарастваше и те постепенно губеха невинността си.

Когато възмъжа, баща ѝ избра за него попрището на владетел в един далечен град в пустинята. Сиди беше приел поста с разум и старание, което беше толкова характерно за него.

А после я взе за съпруга.

Бяха женени от пет години, ала за неин вечен позор тя бе останала бездетна. Сиди беше всичко, което щеше да има някога, и тя се привърза още по-силно и отчаяно към него, с цялото кръвно ожесточение на рода Хамода.

Баща ѝ винаги знаеше какви чувства изпитва тя и от какво се нуждае нейната страст. Той ѝ бе заявявал многократно, че няма да позволи косъм да падне от главата ѝ. По тази причина — а може би и по стотици други — той държеше съгледвачи навсякъде. Такъв беше и човекът с белега, който плашеше дори Мерина с ледения си, пронизващ поглед.

Баща ѝ бе научил за сестрата, дошла отвъд океана, и бе решил, че тя застрашава щастието на неговата Мерина. Затова Джейн

Уърдингтън трябваше да умре.

Мерина потръпна от ранния утринен хлад. Тя винаги бе успявала да се владее. Съпругът ѝ, който иначе беше толкова умен, се поддаваше на влияние много лесно — поддаде се на любовта ѝ, после се остави да му внуши идеята за женитба... Никога не можа да разбере какво става с писмата, които изпращаше до страната на своето детство, не разбра и че са се получавали писма до него.

Внезапно я завладя силно желание да се сгуши в прегръдките на своя Сиди. Тя прибра около себе си развятата дреха и хукна през градината, по коридорите, докато най-после стигна до спалнята и влезе, без да се колебае нито миг. Според обичая на нейния народ мъжът трябваше да има собствена спалня, отделна от тези на жените и децата, но Сиди имаше само нея и те всяка нощ спяха в прегръдките си.

Освен в нощи като тази, когато не можеше да мигне от тревога.

Той спеше под завивките и мургавото голо тяло красиво контрастираше с белия цвят на чаршафите. Тя захвърли дрехите си и бързо се мушна до него.

— Сиди, мил мой, любов моя... — зашепна тя и топлината им се сля в едно. Тя потърка пълните си гърди в мускулестата му ръка.

Той се размърда от гъдела на нейния шепот и се усмихна в съня си. Пръстите ѝ трескаво докосваха врата и раменете, после се плъзнаха надолу по гръбначния стълб и стигнаха до стегнатите извивки на бутовете. Той се извърна и бързо я хвана за ръката; само след миг беше вече върху нея и очите ѝ се взираха в любимото лице.

— Готов ли е господарят за своята робиня на любовта? — попита тя свенливо.

Сиди гърлено се засмя и потърка втвърдения си член в корема ѝ.

— Господарят е готов.

Жената се приповдигна, а пълните ѝ гърди се триеха в гърдта му; после обви хълбоците му с крака и той се вряза стремително в нея. Тя откликваше на силните му тласъци, но този път не можа да стигне до края — престори се, че е свършила и за нейна изненада съпругът ѝ не усети никаква разлика.

Стигаше ѝ да знае, че е в нейна власт и принадлежи единствено на нея.

Докато се съвземаха от удоволствието, той започна да ѝ говори за това, колко хубав е животът им и колко пълноценен е станал сега, когато сестра му е тук.

Ледена ревност стисна сърцето ѝ. Цялата интимност на мига се стопи.

— Не беше ли пълноценен животът ни и преди да дойде сестра ти?

Той я погали по ръката и се загледа в ранните слънчеви лъчи, които проникваха през високите прозорци.

— Ти имаш баща си, имаш братя и сестри. Ние с Джейн имаме само себе си, някога бяхме неразделни. Мислил съм много за нея през последните години.

Той замълча и тя усети, че нещо го тревожи. Достатъчно беше да прояви малко търпение и Сиди сам щеше да ѝ каже какво е то.

— Тя иска да отидем с нея във Вирджиния.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Но ти си нужен тука, любими мой.

— Казах ѝ, че няма да заминем.

Това не можа да я утеши.

— Няма да повярваш на очите си, като видиш фермата — продължи той след малко. — Дървета, треви и цветя, додето поглед стига. И всичко е зелено. Няма никакъв пясък, и благодатен дъжд вали през цялата година.

Тя усети копнежа в гласа му и като че ли нещо в нея се скърши. Сиди бе нейният живот, а ето че си отиваше, макар и да я държеше в ръцете си сега.

Трябваше някак да го задържи, дори и хищната му сестра да бъде принесена в жертва. Да, мислеше си тя, загубила за миг всякакъв разум — Джейн Уърдингтън трябва да умре.

Ужасът на тази мисъл я прониза като нож. Само луд може да иска такова нещо. Нека Аллах ѝ прости, дяволът я накара да си мисли такива неща.

Желанията ѝ като махало на часовник се отклониха в противоположна посока, когато Мерина погледна на този въпрос от другата му страна. Страхът я вцепени — какво ще стане, ако се случи нещо с любимата сестра на Сиди и той разбере кой е виновен за това? Ако се случи такова нещо, ще го изгуби завинаги.

Тези мисли я изгаряха, докато го гледаше как се облича — широките свободни шалвари, ризата с набрани ръкави и поясът на тънкия му кръст. Колко красив мъж беше нейният Сиди и тя въздъхна с копнеж — копнеж, който отдавна бе станал част от самата нея. Така го гледаше и когато бе само на четиринадесет години, а той — дългокрак младеж, ненавършил още двадесет. Животът тогава ѝ се струваше много прост — тя искаше нещо, а нейният баща ѝ го даваше.

Но сега бе вече пораснала и помъдряла; вече знаеше, че има желаниа, които не може да изпълни и самият Аллах.

Тя стана, когато той излезе, и облече най-красивата си рокля. Поздрави неканената си гостенка с цялата сърдечност, на която беше способна в момента, и я разведе из двореца, за да ѝ покаже любимите си места. Започна да я учи да танцува и скоро двете се смееха толкова весело, като че ли действително бяха сестри; дори излъга капитана, че е болна, когато Джейн я помоли да направи това.

От погледа ѝ не убягна сянката на тъга, която премина по лицето на Джейн, и Мерина почувства към нея внезапна симпатия — та нали и тя самата се измъчваше заради своята любов. Привечер същият слуга ѝ донесе, че е научил каквото трябва — срещу американката се готви ново покушение и то ще бъде извършено веднага щом напусне двореца.

На вечеря Мерина седеше срещу брата и сестрата, тя се усмихваше с натежало сърце. След малко се извини, като им каза, че не би искала да им пречи, докато разговарят за своята любима Вирджиния, и излезе. После се промъкна крадешком в стаята на своята гостенка.

Няколко минути по-късно тя излезе, облечена в странната зелена дреха от далечни земи; косата ѝ бе стегната в кок на тила, а отгоре наметна широка черна дреха, но така, че да се вижда зелената рокля под нея. Измъкна се тихичко през вратата, през която обикновено се прокрадваше Джейн. Роклята не ѝ стоеше много добре — беше ѝ тясна в гърдите, а ръбът ѝ се влачеше, но Мерина не обръщаше внимание на това — мисълта ѝ бе съсредоточена върху ножа, скрит в гънките на дрехата.

„Инч Аллах“ — помисли си тя, докато вървеше забързано по тъмната улица — ако бог го желае, ще се върне вкъщи, преди да се е съмнало.

Хората на баща ѝ се оказаха схватливи. Те я видяха на три преки от къщата, в която бе отседнал капитанът. Тя стоеше в сянката с ножа в ръка и ги очакваше — ще поговори с тях, ще им плати колкото поискат. Ако не успее да ги убеди с думи и с подкуп, ще им каже, че са поставили живота ѝ в опасност и ще си платят за това.

Планът ѝ бе осъден на провал — те я връхлетяха, преди да успее да каже и една дума, а ножовете им бяха по-бързи от нейния.

— Сиди — прошепна тя и се срина на земята. Остана да лежи така, напълно неподвижна, а животът ѝ изтичаше заедно с кръвта по калдъръма на безлюдната улица.

Убийците изчезнаха в мрака, като си честитяха вече златото, което щяха да получат за геройското си дело. Дори не си дадоха труда да проверят дали мъртвата жена е тази, която трябваше да убият.

ГЛАВА 30

Два дни по-късно, яхнал великолепен арабски жребец, в Зиза пристигна шейх Замир Абдул Хамода. Беше заобиколен от слугите и помощниците си, които след дългото пътуване изглеждаха малко уморени.

Хамода умееше да се грижи за себе си и ценеше удоволствията, които властта и богатството можеха да му предложат. Жени, вода, храна — никога не се лишаваше от такива неща, независимо колко дълъг път му предстоеше.

Шейхът яздеше начело на процесията, изгарящ от нетърпение да стигне в двореца и да прегърне отново своята любима Мерица. От всичките му деца тя най-много приличаше на него. Когато пожелаеше нещо, Мерица би минала през огън и вода, за да го получи.

Градът беше неестествено притихнал — почти нямаше минувачи по улиците, а и тези, които срещаха, се покланяха мрачно и бързаха да се отдалечат. Във въздуха тегнеше нещо зловещо, като че ли наскоро бе починал някой и градът скърбеше за него.

Може би някой от близките на владетеля. Някой, който отдавна трябваше да е умрял досега, като се има предвид колко грижи положи шейхът за тази смърт.

Той едва сдържаше усмивката си. Тази нощ щеше да отпразнува събитието с много вино.

Той отиде право до портите на двореца и слезе от коня; влезе в двора, без да си дава труд да почука, и после прекрачи прага на величествената сграда, която бе осигурил за любимата си дъщеря и мъжа на нейното сърце. Трябваше да плати висока цена за смъртта на владетеля, който управляваше града, преди да дойде Сиди. Човекът беше млад и силен, и неговата смърт струваше на шейха много повече, отколкото сегашната.

Желанията на Мерица винаги бяха свързани с много пари, а той беше един глупав старец и не можеше да ѝ откаже нищо.

— Шейх Хамода!

Той се обърна и видя ужасеното лице на един слуга.

— Над това място витае смъртта, нали? — каза Хамода и направи тържествен поклон. — Споделям вашата скръб.

В очите на слугата проблесна изумление, но шейхът не реагира на това, само каза, обзет от нетърпение:

— Хайде, води ме при дъщеря ми!

Слугата се поклони, а очите му останаха вперени в мраморния под, побърза да отведе Хамода в приемната, където се намираха Сиди и капитан Макгрегър.

Заля го вълна от раздразнение, когато видя капитана. Държанието на Андрю в Дерна никак не му хареса и тогава шейхът му заповяда да се държи настрана от онази невъзможна американка. Когато научи, че е заминал с кервана, Хамода просто побесня.

Шотландецът можеше да бъде страшно досаден понякога, особено когато заподозреше някого от съдружниците си в нечестност. Но в търговията по море беше най-добрият и Хамода не можеше да си позволи да изпусне такъв партньор, защото освен любящ баща, шейхът беше и известен търговец.

— Замир! — каза изненадан Андрю, когато шейхът влетя в стаята. Той очакваше да види шейха съсипан от скръб; Джош Уърдингтън имаше два дни, през които да се примири със страшната вест, но въпреки това не смееше да произнесе името на жена си. Освен всичко друго Джош трябваше да приема и посетители, дошли да изкажат своите съболезнования.

— Какъв удар — каза Хамода. — Сърцето ми е изпълнено от скръб при тази загуба. — Той прекоси стаята и стисна зет си в здрава прегръдка, целуна го по двете бузи и пак го прегърна.

Джош понечи да каже нещо, но Хамода не му даде тази възможност.

— Направихте ли вече погребението?

Джош кимна.

— Мир на праха ѝ — каза Андрю, — погребяхме я с лице към Мека. Ако беше тук, и ти щеше да настояваш погребението да се извърши по мюсюлмански обичай.

Странно, помисли си Хамода, защо ли изобщо се интересува от погребението на жената, която застрашаваше щастието на дъщеря му? В мига, в който чу за какво е дошла, шейхът разбра, че тя ще отведе

Сиди със себе си. И Мерина също, защото дъщеря му нямаше да остане тука без Джош — тя просто би повехнала и би умряла от самота. Бащата щеше да я загуби и в двата случая.

Хамода бе наел из цялата страна хора, които да дебнат за всяка евентуална опасност за живота на шейха и неговото семейство. Добри бяха хората му, рано или късно си свършваха своето. Именно Мухтар, човекът с белега, научи още в Танжер за пристигането на американката; преди това задачата му се състоеше да следи писмата ѝ и да дебне за пристигането ѝ, защото шейхът беше сигурен, че тя все някога ще дойде. Съгледвачът я бе проследил до Дерна, където дойде при шейха да му каже, че се опитал да свърши с нея още пред двореца на пашата, но в последния момент едно момче я спасило.

Ако Мухтар беше отговорен за смъртта ѝ, Хамода щеше да се погрижи той да си получи заслуженото.

— Къде е дъщеря ми? — попита той.

Джош се втрени изумен в него, като се питаше дали Хамода не е полудял от мъка, самият той чувстваше, че е на ръба на лудостта.

— Тя е при своя Аллах — каза Джош почти шепнешком. — Сред градините на зеления хълм.

Гласът му секна и той се обърна настрана.

Сантиментален глупак, рече си Хамода, да плаче за някаква си сестра, която не е виждал от години, а и Мерина щеше да коленичи на гроба и да се моли. Сигурно скърби заради мъката на съпруга си.

Джош се извини и остави шейха насаме с Андрю.

Хамода не се сдържа и се усмихна доволно, макар че се опитваше с всички сили да изрази скръбта си.

— Казах ти да не ѝ помагаш. Ако ме беше послушал, тази трагедия щеше да бъде избягната.

Андрю го погледна замислено; почувства се като глупак, че му бе потрябвало толкова време, за да разбере заблудата на шейха.

— Замир, направил си грешка.

— Аз никога не правя грешки. Винаги предвиждам... как беше онази, хубавата дума?

— Непредвидените случайности.

— А, точно така — непредвидените случайности.

Вратата зад гърба им се отвори и Андрю се обърна.

Хамода се усмихна и също се обърна — Мерина, най-последно. Разбрала е, че е дошъл.

Ала тъмнокосата жена в черно, която идваше при тях, не беше неговата любима дъщеря — той се взираше в един призрак.

— Джейн — каза Андрю и протегна ръка към нея.

Тя изглеждаше страшно изтощена — лицето ѝ бе мъртвешки бледо, а очите ѝ — потънали в сянка. Нейната скръб бе не по-малка от тази на брат ѝ, защото знаеше, че ножът на убиеца е бил предназначен за нея. Андрю искаше да я прегърне, за да може да се наплаче в ръцете му, но всеки опит за утеха два дни след трагедията беше безнадеждно закъснял.

И ето че сега той беше тук — и слава богу, помисли си Андрю. Хамода я гледаше с разширени от неверие очи, а лицето му бе почервняло.

— Ти!

— Шейх Хамода — каза тя, но не пристъпи към него и не му подаде ръка.

— Но нали си мъртва — каза дрезгаво той, — погребана на зеления хълм.

— Сигурна съм, че искате точно това — каза тя изненадана. — Но не е така.

По лицето му бе застинала гримаса, от която явно личеше, че шейхът просто не вярва на очите си.

— Преди две нощи твоята дъщеря облякла дрехите на Джейн — каза Андрю — и излязла навън. Можем само да предполагаме защо го е направила — сигурно се е надявала да спре покушенията срещу сестрата на своя съпруг, като привлече към себе си убийците и се опита да ги разубеди. Очевидно не са ѝ дали никаква възможност за това.

Хамода местеше погледа си от единия към другия, изглеждаше напълно объркан, сякаш умът му просто не би могъл да понесе смазващата сила на истината.

Шейхът беше виновен за всичко, което се случи досега, и въпреки това Джейн не изпита никакво злорадство при мисълта за огромната му мъка. Скръбта беше присъща на всеки и тя не би пожелала никому подобна трагедия. Момичето пристъпи и протегна към него ръце, за да потърсят взаимна утеха в скръбта си.

Хамода се съвзе от вцепенението си, заместено от толкова силен гняв, че стените на стаята потрепериха.

Той се нахвърли върху Андрю, а устата му бълваше мъка и омраза едновременно.

— Казах ти да не я водиш тук! Заповядах ти! — Той удряше гърдите си с юмруци, а гласът му се усилваше с всяка казана дума. — Аз, който притежавам половината Триполи! Мога да ви смачкам така, както бих убил муха! Затова беше изпратен и пиратският кораб, за да ви предупреди, но вие продължихте!

В единия ъгъл на устата му се събра пяна, а лицето му бе огненочервено.

— Казвах ти, казвах ти! — изкрещя той и тръгна към Джейн, като бясно размахваше ръце. Тя се стъписа от израза на лицето му — беше съвсем полудял.

Андрю бързо застана между двамата и се изправи като непробиваема скала пред Джейн.

— Тя трябваше да умре, глупак такъв, тя! Не Мерина! — той зарови лице в дланите си и се разхълца отчаяно, без да прави никакви опити да се овладее. — Не Мерина... — шепнеше той през сълзи и гневът му угасна толкова бързо, колкото бързо бе избухнал.

Хамода се срина на колене, главата му все още бе сведена — като прекършена.

— Не Мерина, не Мерина... — повтаряше той задавено, а гласът му излизаше на пресекулки. Андрю и Джейн се гледаха безпомощно.

Джейн коленичи до шейха, за да му предложи подкрепата, която бе отхвърлил преди малко, но той не даде вид, че я е забелязал. Тя се изправи и погледна към Андрю над главата на съсипания баща. Всичко се бе случило толкова бързо, че умът ѝ отказваше да го приеме.

„Казах ти да не я водиш тук.“

Към мъката ѝ от тежката загуба на Джош се прибави още нещо и тя усети как започва да ѝ прилява. Хамода и Андрю се познаваха отнякъде — бяха говорили за нея още в Дерна, а тя си мислеше, че е тръгнал с кервана по някакви свои, чисто лични подбуди.

Така си беше обяснила неговите мотиви и му се бе отдадала цялата. Многократно. Дори си бе позволила да се влюби.

Това разкритие така я смаза, че просто не можа да си поеме дъх.

— Джейн — каза Андрю, който усещаше за какво мисли тя и беше безсилен да направи каквото и да било.

— Не — прошепна тя, без да съзнава, че е казала нещо. — Не съм готова още за твоите извинения.

Тя успя да събере сили, за чието съществуване дори не бе подозирала, и извика слугата, на когото нареди да заведе шейха в някоя стая, за да си почине. После се овладя и смрази в себе си всякакви чувства, за да е готова за разговора с Андрю. Беше ледено спокойна, когато се обърна към него.

— Вие с Хамода сте съдружници. — Гласът ѝ прозвуча така, че самата тя не можа да го познае.

Нищо на света не би могло да съчетае в себе си толкова гордост, красота и скръб, както тя бе съчетала в себе си тези неща. Андрю я гледаше омагьосан. Би отишъл в ада, за да изтрие мъката от очите ѝ, би си отрязал езика, ако каже и една думица, която ще увеличи нейната болка.

Моментът не беше подходящ за показни жестове на благородство и той направи най-невъзможното, което дори не вярваше, че е способен — остана неподвижен, за да отговори на всичките ѝ въпроси и да изчака стрелите на нейния укор да се забият в сърцето му. По-късно щеше да се опита да ѝ обясни — може би.

— Да, в търговията — каза той.

— Говорили сте за мен. Може би още първия ден в Дерна, след като се срещнах с него?

— Да.

— И той ти е казал да не ми помагаш.

— Така е.

— А ти си решил да не му се подчиниш.

Андрю прокара пръсти през косата си.

— Дявол да го вземе, не ставаше въпрос за никакво подчинение! Да не съм му някаква собственост!

— Разбира се, че не си. Не би позволил на никого да те притежава.

Гласът ѝ прозвуча като обвинение и на Андрю страшно му се прииска да я разтърси силно и да я накара да разбере неговите мотиви. Отпуснатите му ръце се свиха в юмруци и той отчаяно се мъчеше да запази самообладание. Безсилието раздираше гърдите му като дива

котка, която отчаяно дращи и хапе, за да се освободи и излезе от клетката си.

— Така съм живял цял живот. — Не звучеше много утешително, но поне бе самата истина.

Джейн си спомни първата нощ, когато дойде в стаята ѝ, и как се любиха после. Беше дала на капитана двойно основание да замине с кервана — преди всичко негодуванието срещу една заповед, а след това — начин да подслади времето си, докато въстава срещу Хамода.

— Джейн... — промълви той и гласът му секна. След малко подхвана отново: — Изслушай ме, момиче. Искам да ти разкажа защо стана така.

По лицето ѝ се виждаше как в нея се борят за надмощие някакви тъмни чувства и на него много му се искаше да прочете мислите ѝ, да ѝ каже как е бил роден, как е бил отхвърлен от баща си и как едно самотно момче с много гордост в душата бе решило да не допуска никой и никога повече отново да го нарани.

Не беше сигурен, че тя изобщо го е чула. Май нямаше да успее да ѝ разкаже всичко това, защото не бе го разказвал никога досега. Само по някоя и друга дума от време на време, която само Оукъм можеше да разбере.

— Кога разбра, че Хамода е виновен за всичките тези покушения срещу мен? — попита тя.

— Подозирах го от известно време, но се убедих в това едва тука. Много преди това бях решил да го притисна и да го накарам да си плати за всичките си престъпления. Затова все гледах да съм близо до тебе, за да те пазя. Поне се опитах, но ти така упорито си търсиш белята, че човек просто не знае откъде може да се появи някаква опасност.

— Да, голяма съм досадница.

Андрю се бореше с отчаянието и безсилието в себе си — два звяра, които разкъсваха неговата решителност и действена натура, и след битката го оставяха в горчива безнадеждност. За него Джейн вече означаваше много повече от всички кораби в морето, а сега беше толкова чужда и далечна, че не знаеше как да стигне до нея.

— Сега не е най-подходящият момент да се правят изводи, нито пък да се кроят планове — каза той. — Не и сега, след всичко, което се случи.

— Напротив, моментът е идеален. Не можеш повече да ме целуваш и да ме докосваш, да ме объркваш и да разстройваш мислите ми. — Тя преглътна буцата в гърлото си. Досега се владееше чудесно, трябваше да издържи още малко.

— Преди малко каза нещо за твоето семейство.

— Аз нямам семейство. Не си чула добре.

— О, Андрю, чувам всяка твоя дума. Спомена, че някога си бил отхвърлен — а аз се сблъсквам с това всеки ден, всеки ден от живота си!

Той понечи да я прегърне, но протегнатата ѝ ръка го спря.

— Твоята битка е започнала, когато си бил на дванадесет години — продължи тя. — На тази възраст аз получих първото си кървене — достатъчно сме близки с тебе и мога да говоря за това. Джош беше заминал съвсем наскоро и аз ужасно се уплаших. Майка ми започна да ме подиграва за тези мои страхове, и заедно с по-голямата ми сестра се забавляваха на мой гръб. Казваха, че съм толкова дребна и грозничка, та нямало никакво значение дали ще стана жена или не.

Андрю имаше чувството, че сърцето му ще разкъса гърдите и ще изскочи навън.

— Подигравките продължиха с години, но за разлика от тебе и Джош аз не можех да си позволя лукса да замина — бях момиче, а разликата е огромна. Малко преди да навърша пълнолетие наследих известно състояние, което се надявах да ме изравни с другите. Нищо, че вече имах пари, навсякъде ме гледаха с пренебрежение — като се почне от онази мръсна кръчма в Ню Йорк и се стигне до берберския бряг. Никой не би се отнасял така с един мъж. — Гласът ѝ беше равен, а очите ѝ останаха сухи. — Ти си създаден за морето, Андрю Макгрегър, а в него не могат да се пуснат корени. Аз съм само жена, но по свой начин съм по-умна от тебе — знам, че всеки трябва да се държи за някого, иначе животът е напълно безсмислен. Затова толкова исках да намеря Джош.

Джейн редеше кротко думите, но тяхната истина го прерязваше като с нож. Никога не бе имал нужда от никого... а Джейн успя най-после да намери този, когото търсеше.

— Моля те, почакай ме малко, сега ще се върна — каза тя и без да дочака отговор, тръгна към вратата; вървеше малко сковано, а

дългата ѝ черна пола шумолеше зад нея. След няколко минути се върна с кожена кесия в ръце.

Беше застанала съвсем близо и той виждаше в очите ѝ решителност и твърдост. Никаква мъка, никаква следа от самосъжаление.

— Ето — каза тя и протегна към него кесията.

— Какво е това?

Джейн я пусна и тя тежко се приземи в краката му.

— Злато.

— Това пък за какво е?

— Плащам си за неприятностите, които ти причиних.

— По дяволите...

— Ругай, ако искаш, но не можеш да отречеш, че всичко между нас от самото начало е сделка. Ти ми предложи да ме преведеш през пустинята срещу услугите, които ти правех в леглото. Трябвах ти хиляди мили и много време, но накрая все пак успях да получиш своето.

Андрю напразно се мъчеше да открие онази влюбена жена, която дойде при него само с украшенията върху голото си тяло. Но нея я нямаше и той видя, че я бе загубил завинаги.

Такава остра болка не бе изпитвал никога. Нямаше нужда от тази болка, не би могъл да я понесе.

— Така ли гледаш на всичко, което се случи?

— Определено да. С тези пари смятах да откупя свободата на Джош, но след като това се оказа излишно, искам да изплатя дълговете си. Вземи каквото е необходимо за ремонта на фрегата, а с другата част можеш да си купиш цял флот. Само така ще можеш да кажеш, че това малко приключение не е било съвсем на загуба.

— Още съм си онова копеле, а?

— Страхувам се, че го доказа.

Тя го отритна, както го бе отритнал някога баща му, но този път болката беше още по-силна. Това бе повторение на онази сцена... същата сцена, само че още по-страшна. Той не бе познавал баща си и не бе го обичал така, както обичаше тази горда жена. Жената, издигнала стена между тях, а той не знаеше какво да направи, за да срина стената.

Някога бе молил да го приемат и да го обичат. Той знаеше, че тя ще го отхвърли, а нямаше куража да моли отново.

— Няма да те забравя, момиче — каза той. Няма да си позволи да я докосне, нито пък да я целуне, съвсем леко макар, дори ръката ѝ няма да стисне за сбогом.

Те се гледаха в продължение на миг-два, после той се обърна и тръгна, а вратата се затвори плътно зад него.

Тя се взря в забравената кесия на пода, после отново погледна към вратата.

— Не искаш нищо от мене, нали? — каза тя на пустотата, а сърцето ѝ се пръскаше на хиляди късчета. — Нищо... — прошепна отново тя и избърса една сълза от бузата си. — Дори и парите ми.

ГЛАВА 31

Джейн стоеше на високия хълм, засенчен от младите пролетни клонки на брястовете, и се взираше в меките извивки на родната земя. Сред потъмнялата трева, останала от зимата, тук-там се забелязваха стръкчета зеленина, на тя не виждаше нищо; пред поглед ѝ се ширеше океанът, а понякога безбрежността от пясъчни дюни.

Дали ще успее някога да прогони тези образи от съзнанието си?

Чу се цвилене на кон и то я откъсна от нейната замечтаност, тя се обърна и погледна към кобилата, която купи в Триполи на връщане. Беше сива арабска кобила и Джейн я нарече Форчън Ту. Сега стоеше вързана близо до прясно покаралата зелена трева.

— Тревожи ли те нещо, моето момиче?

Кобилата изви глава и опъна въжето, после отново наведе глава към тревата.

Беше облечена в костюм за езда, чийто цвят наподобяваше кларет. Тя потърка ръкава там, където някога я бяха ударили. Тук нямаше кой да я нападне и не я застрашаваше нищо. Нито Милисънт, нито Мерибет, която се развеждаше в момента, биха се съгласили да напуснат Ню Йорк; не дойдоха да видят дори завърналия се от Африка потомък на семейството. Той прекара една седмица в имението на семейство Форбс на Вандам Стрийт и това бе предостатъчно за всички.

Джош замина за Ричмънд във връзка с една сделка по закупуване на земя; искаше да възстанови Уърдингтън Фарм с цялата земя около нея, както по времето на баща им. Всички, които живееха наблизо, щяха да работят по време на пролетното засаждане.

Всички, с изключение на Алва, която ще наднича от кухнята, чудейки се какво да измисли, за да може господарката да хапне нещо следобед.

— Никога не си била толкова кльощава — мърмореше непрекъснато дългогодишната прислужница и това започваше да

влудява Джейн. — Ако не си отваряш очите, вятърът може да те отнесе някой ден.

Джейн знаеше, че няма такава опасност — за тази работа беше нужен силен пустинен вятър — и нещо, което да стопли сърцето ѝ. Нещо като пустинния пламък.

Кобилата изцвили отново. Сега и Джейн успя да чуе тропота на копита, донесен от лекия ветреца, който шепнеше нещо в листата и в къдриците на разпиляната ѝ коса.

Тя се обърна и видя тъмната фигура на мъж върху кон, който изкачваше стръмния склон.

Тя се подпря на дървото. От ствола се откъсна парченце кора и тя потърка в него дланта си, без да усети нищо; нищо, освен бясното удряне на сърцето си и пулса на гъстата кръв във вените.

Конникът беше гологлав, а на раменете си носеше черна пелерина. Под нея се виждаше бяла ленена риза, черни панталони и черни ботуши. Косата му бе по-дълга отпреди, а лицето изглеждаше по-слабо.

Той слезе от коня и тя видя, че силното му тяло си е все същото, каквото го бе запомнила и за което жадуваше всяка нощ в напразните си опити да заспи. Както винаги, целият свят приличаше на хилаво джудже в сравнение с Андрю Макгрегър.

Той спря на няколко метра от нея. Очите му с цвят на морска буря я пронизваха и тя усети сърцето и дъха си някъде високо в гърлото. Ветреца заправи една къдрица към отворените ѝ устни и Джейн побърза да я махне. Погледът му проследи движението на ръката ѝ.

Кожата ѝ настръхна, като че през нея бе преминал ток. Какво ли чувства той? Очите му бяха непроницаеми и тя не можеше да прочете нищо в тях.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Погледът му бързо се плъзна по тялото ѝ, сякаш искаше за един миг да поеме колкото се може повече от нея, да отпие от гледката и да отпразнува нейната реалност след толкова месеци безплодни видения.

Беше загубила загара от пустинята, но кожата ѝ все още изглеждаше като крило на копринена пеперуда. Харесваше я в дрехи с цвят на кларет, защото подчертаваха красотата на кожата ѝ; зарадва се при мисълта, че е предпочела този цвят.

А може би тя само изглежда толкова спокойна... Бог знае, че никога през живота си не е бил толкова уплашен. Не беше се страхувал така дори когато вървеше през ситния дъжд към къщата на големеца, нито под оръдейния огън на пиратския кораб.

— В къщата ми казаха къде си.

Дълбокият плътен глас я стопли от главата до пръстите на краката ѝ.

— Често яздя насам, особено когато Джош го няма. — Думите прозвучаха малко сковано и тя се уплаши, че той ще чуе ударите на сърцето ѝ.

— Как е брат ти?

— От ден на ден все по-добре, струва ми се. Тогава си имаше много други грижи на главата, не само смъртта на жена си. Още там, в Зиза, научи за престъпленията на Хамода и разбра какъв слепец е бил. Фермата добре му дойде, защото трябваше да насочи към нещо силите и вниманието си.

— А ти как я караш през цялото това време?

„Ужасно.“

— Карам я някак си. — Пръстите ѝ нервно подръпваха крайчетата на косата. — Чудя се какво ли е станало с всичките тези хора, които останаха там.

— Ако питаш за шейха, свършено е с него. Не сме вече съдружници, пък и за никого не е тайна, че едва ли ще се оправи някога след тази загуба. Сега Мохамед се държи като глава на семейството. Върнал се е при майка си в Триполи, но се говори, че вероятно и двамата ще се преместят в Зиза.

Андрю пристъпи още малко.

— Как мислиш, дали един ден Мохамед ще е подходящ за поста на брат ти?

— О, съвсем подходящ.

Усещаше, че се задушава; пръстите ѝ нервно се опитваха да развържат връзките на яката. Той направи още една крачка напред.

— Момчетата ме чакат живи и здрави в Ню Йорк. Все са си същата тайфа: Боксьора е влюбен, а Оукъм му чете морал, Атлас вдига врява до небето. Чанг и Чин се върнаха при семействата си в Пекин.

„Ако още миг продължи да си играе с това проклето копче — помисли си Андрю, — ще вземе да го откъсне.“ Всъщност, щеше му се

да го откъсне, дори и пръстите ѝ да не си играеха с него.

— Интересува ли те още някой? — попита той и дойде толкова близо, че можа да усети уханието на гардений. Кръвта му започна да завира само от едно вдъхване.

Той очакваше нейния отговор, сега всичко зависеше от това, какво ще каже тя.

Тя стоеше изправена и с вдигната глава. Андрю беше тук, напук на всяка логика и най-после ще може да му каже какво чувства.

— Мислих за тебе, Андрю. Не знам да има минута, в която да не се сетя ту за смеха ти, ту за лицето ти, и си представям как стоеше до парапета, а вятърът развява косите ти и прилепва дрехите ти по тялото. Помня как ми се караше и как се грижеше за мене, как ме любеше... Аз...

Той я грабна в прегръдката си и тя пак не успя да му каже най-важното.

— Не мога да чакам нито секунда повече, момиче. — Той я целуваше по ъгълчетата на устните. — Обичам те с цялото си сърце и душа, и страшно се измъчих, откакто те напуснах като последен глупак.

Той нежно притисна устни до нейните, после ги разтвори леко и пое дъха ѝ, докато езикът му опитваше нейния мед.

Следеше движенията му да са леки и нежни, както внимаваше да не загуби разсъдъка си.

Андрю се откъсна от устните ѝ и се взря в нея. Стаени под клепачите сълзи напиреха под гъстите ресници. Беше толкова крехка, така уязвима, че му се искаше да я държи така цял живот, за да я пази и обича.

И той ѝ го каза.

Джейн вдигна поглед към него.

— Съвсем не съм толкова крехка — каза тя и по устните ѝ се плъзна лека усмивка. Сега вече видя, че сълзите ѝ не са били предизвикани от тъга. — Не помниш ли как се справях в пустинята?

— Помня, момичето ми, помня.

— Сега мой ред ли е?

— Да, ако имаш нещо да казваш. Държах се като негодник, признавам си, но ми трябваше време да разбера, че единственото,

което искам на този свят, си ти. Когато се върнах в Дерна, научих, че Джош се кани да напусне Зиза и че двамата ще тръгнете към Тобрук...

Тя сложи пръст върху устните му.

— Не бях разбрала досега, че си толкова приказлив, даже когато се карахме.

Той се засмя:

— Никога не съм имал толкова много за казване.

— Обичам те — каза тя бързо, преди да е успял да я прекъсне отново. — В Зиза бях толкова обидена и ядосана, и все още потресена от всичко, което се случи, че наговорих много неща, от които после ме беше срам. Но никога не съм преставала да те обичам. Обикнах те още когато слезе по стълбата на „Тросакс“ и ме спря на претъпканото пристанище, за да ми предложиш помощта си. Мили мой, направи го толкова несръчно, че изглеждаше още по-примамливо.

Никога досега не беше изпитвал такава наслада в сърцето си.

— Мили? А не копеле? Сигурно забравяш как съм бил роден.

— Ти нямаш един баща, а аз имам трима. Можем да си ги поделим.

Андрю се засмя.

— Ходих да го видя.

— Ходил си да видиш кого?

— Беше идея на Оукъм, но и мене беше почнало да ме яде, като ми наприказва онези работи, дето всеки трябва да се държи за някого. Писах му, че пристигам, за да не ги стресна, и отидох. И брат ми беше там, казаха ми също, че имало още две момичета в семейството. Сестри, значи, ако им хрумне да се нарекат така. Едва ли обаче ще им хрумне такова нещо.

— О, Андрю. — Тя се разплака, като си помисли колко го е заболяло.

— Не плачи, момиче. Ние не се обичаме, нито пък ще се обикнем някога. Но не се и мразим, и затова съм спокоен. Родил съм се по погрешка. Малко късно разбрах, че животът ми трябва да бъде друг, и затова съм тук.

Той силно я притисна.

— Господи, колко е хубаво да те усещам в ръцете си! Ако се беше омъжила за този Леандър чий-беше-там...

— Форбс. Сега май е хвърлил око на сестра ми, тя скоро ще бъде свободна.

Андрю притисна устни до топлата ѝ шия и изръмжа.

— А ти свободна ли си?

Тя го отблъсна леко от себе си:

— Това предложение за женитба ли е? Защото ако е...

— Да.

Краткият му отговор я стъписа и тя каза:

— Приемам.

Това си заслужаваше една по-дълга целувка и накрая той все пак се откъсна от нея, защото го загриза съвестта.

— Още не съм ти казал всичко. Искам да живеем с тебе на „Тросакс“, поне докато си купя още един кораб. Няма да е след много време, защото имам спестени пари. Тогава можем да живеем където си ис...

Тя го прекъсна с целувка.

— С тебе бих живяла и в палатка, Андрю Макгрегър, макар че, да си призная, предпочитам морето — вятърът там не носи толкова пясък. Ако ми имаш доверие и ме пуснеш на фрегатата...

— Ще направя всичко, за да я поддържам в добро състояние. Знам, че морето не е подходящо място да се пускат корени, но това ще е само временно. Пък и ще видиш, че другите неудобства се компенсират с удобствата на капитанската койка.

Тя се стопи.

— Много добре си ги спомням.

Андрю целуна избледнелия белег на слепоочието ѝ.

— Искях да те целуна точно тук още като яздех към тебе нагоре по хълма, а ти стоеше там и вятърът развяваше косите ти. Виждах колко тъмно е кадифето в твоите очи... Знаеш ли колко много те желая?

— Знам. — Тя се освободи от прегръдката му и го хвана за ръката. — Хайде да појздим до фермата, мили. Искам да ти покажа каква хубава стая имам горе, с чудесно пухено легло и красив юрган. Преживяването ще бъде съвсем ново за нас. — Очите ѝ плуваха в сладострастие, докато изучаваше тялото му, и се задържаха върху силните стройни бедра. — Там имаш един белег, и аз искам да го целуна...

Животът беше пред тях.

Издание:

Евелин Роджърс. Пустинен пламък

Американска. Първо издание

ИК „Евразия“, София, 1994

ISBN: 954-628-004-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.